CRONICILE LUMII PĂMÂNȚENE

VOL. III

TALISMANUL PUTERII

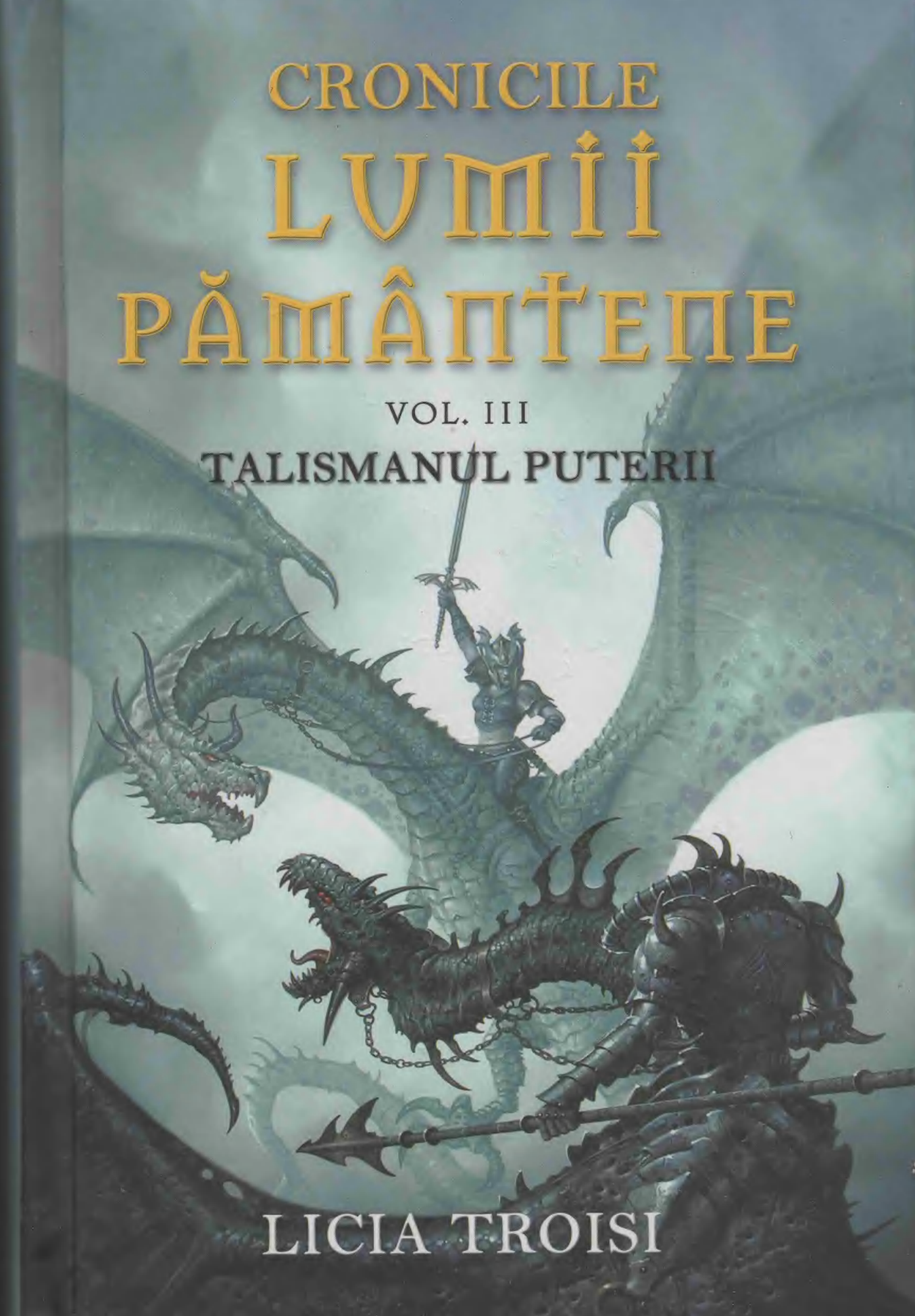

LICIA TROISI

Licia Troisi

CRONICILE LUMII PĂMÂNTENE

VOL. 3

TALISMANUL PUTERII

Traducere din limba italiană
MARINA LOGHIN

rao international publishing company

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
TROISI, LICIA
Cronicile Lumii Pământene / Licia Troisi; trad.: Marina Loghin. – Bucureşti: RAO International Publishing Company, 2009
3 vol.
ISBN 978-973-103-921-3
Vol 3.: Talismanul puterii
ISBN 978-973-103-920-6

I. Loghin, Marina (trad.)

821.131.1-32=135.1

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117–119, Bucureşti, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

LICIA TROISI
Il Talismano del potere
© Arnoldo Mondadori
Editore S.p.A., Milano,
2005

Ilustraţia copertei
Paolo Barbieri

© RAO International Publishing Company, 2008
pentru versiunea în limba română

2009

ISBN 978-973-103-920-6

Cuprins

	Pământuri libere	**13**
1	Începutul unei lungi călătorii	17
2	Aelon sau despre nedesăvârșire	22
3	Hotărârea lui Sennar	30
4	Sennar pe Pământul Mării	39
5	Sarephen sau despre ura oamenilor	54
6	Îngheț	68
7	Glael sau despre singurătate	76
8	Obsesia lui Ido	87
9	Un rămas-bun	96
	Printre dușmani	**101**
10	Presimțiri rele	103
11	Călătoria lui Laius	108
12	În deșert	115
13	Thoolan sau despre uitare	119
14	Toastul trădătorului	133
15	Laius și Vrašta	147
16	Grozăvie de nedescris	158
17	Ido la Academie	164
18	Greșitul	182
19	Goriar sau despre vină	195
20	Un motiv să continui	211
	Către adâncuri	**223**
21	Războinicii lui Ido	225
22	Dueluri	231
23	În apă și la întuneric	240
24	Ochiul	251
25	Neîncetata luptă	259
26	Un sfat prețios și neașteptat	272

27	Flaren sau despre destin	282
28	Pământuri pustii	290
29	Un urlet turbat	300
30	Întoarcerea	310
31	Cântecul oraşului mort	321
32	Tarephen sau despre luptă	327
33	Adevărul	338
	Ultima bătălie	**349**
34	Mawas sau despre sacrificiu	351
35	Tiranul	362
36	Înainte de bătălie	367
37	Urletul ultimei bătălii	377
38	Zorii eliberării	388
39	Războiul dintre Ido şi Deinofor	396
40	Războiul dintre Nihal şi Aster	405
	Epilog	**429**

Lui Giuliano, pentru tot

Mă numesc Sennar și sunt un vrăjitor. Eu și Nihal ne-am cunoscut acum cinci ani, pe terasa din Salazar, oraș-turn de pe Pământul Vântului, în ziua în care am câștigat de la ea un pumnal, în duel. Ea avea treisprezece ani, eu – cincisprezece. Multe lucruri s-au întâmplat de atunci. Tiranul, care stăpânea deja patru dintre cele opt Pământuri ale Lumii Pământene, a atacat și a cucerit Salazarul, și tatăl lui Nihal, Livon, a fost ucis. Imediat după aceea, Nihal a descoperit că era ultima dintre jumătate-elfi, poporul exterminat cu ani în urmă de Tiran. Hotărâtă să devină războinic pentru a răzbuna moartea tatălui ei și măcelul care-i nimicise pe jumătate-elfi, a reușit să treacă cu bine toate probele impuse de Generalul Suprem Raven și să fie admisă la Academie, unde l-a cunoscut pe Laius, singurul ei prieten în lunile acelea de singurătate. Însă, în perioada probei primei bătălii, a murit Fen, Cavalerul Dragonului de care era îndrăgostită, iubitul Soanei, vrăjitoarea care o inițiase în ocultism. Pentru faza de instruire, Nihal a fost încredințată gnomului Ido și, în cele din urmă, l-a cunoscut pe dragonul ei, Oarf.

În vremea aceea, Consiliul Magilor, căruia îi aparțin, mi-a încredințat o misiune importantă. Astfel, cam cu un an în urmă, am plecat spre Lumea Scufundată, un continent despre existența căruia se povestea, dar căruia nimeni nu-i cunoștea poziția exactă. Scopul călătoriei mele era să cer ajutoare militare locuitorilor acelei lumi, pentru ca aceștia să fie alături de noi în războiul împotriva Tiranului.

Nu a fost o călătorie ușoară. Am plecat cu nava piratului Rool și a fiicei sale Aires și a trebuit să înfruntăm o furtună fără sfârșit,

apoi fălcile unui monstru pus să păzească regatul abisurilor. Ultima încercare am înfruntat-o singur. Am luat o barcă și am ajuns la singura intrare cunoscută a Lumii Scufundate, un vârtej uriaș care înghițea orice.

Am crezut că voi muri. Puterea vârtejului, barca aceea care se cutremura și se sfărâma în mii de bucăți, apa care-mi umplea plămânii și mă sufoca...

M-am salvat și am ajuns în Lumea Scufundată. După ce am fost îngrijit de o familie a locului, am luat-o pe urmele contelui, singurul care ar fi putut să-mi asculte cererile.

Zalenia, așa cum o numesc locuitorii ei, este un loc periculos pentru cei care, asemenea mie, vin din Lumea Pământeană. Oricine de la suprafață se hazardează să coboare în abisuri riscă pedeapsa cu moartea. Am fost prins și aruncat în temniță și tocmai acolo am găsit un ajutor neașteptat. Am cunoscut o fată foarte frumoasă, Ondine, amintirea cea mai duioasă și cea mai tristă a celor trei luni pe care le-am petrecut în pântecele mării.

Ondine s-a îngrijit de mine în timp ce eram prizonier și m-a ajutat atunci când orice speranță părea pierdută, punând o vorbă bună pentru mine pe lângă contele Varen. După ce am vorbit cu Varen, și după ce l-am convins, am fost primit în audiență la regele Nereu. Am luat-o cu mine pe Ondine, pentru că aveam nevoie de ea și pentru că aveam senzația că o iubesc.

În Zalenia am obținut ceea ce voiam, dar cu un preț foarte mare. În timp ce în fața întregului popor îl imploram pe Nereu să ne dea ajutor, un sol al Tiranului a încercat să-l ucidă pe rege și războiul și-a făcut intrarea într-o lume în care fusese până atunci doar pace.

Odată ce mi-am încheiat misiunea, mi s-a părut că revin la realitate și am înțeles că sentimentele mele pentru Ondine erau o înșelătorie. A trebuit să o părăsesc, făcându-i o promisiune pe care sper ca într-o zi să o pot onora.

În timp ce eram ocupat cu misiunea mea, s-au întâmplat multe lucruri și la suprafață. Nihal a devenit Cavaler al Dragonului și s-a înfruntat cu cel mai puternic dintre Cavalerii dușmani, omul care a distrus Salazarul: gnomul Dola. A reușit să-l înfrângă, dar

a trebuit să apeleze la un descântec interzis și asta a întărit legiunile de spirite care o bântuie.

Cea mai grea parte a duelului aceluia a fost pentru Nihal, care învinsese deja, să descopere că Dola era fratele lui Ido și că, în trecut, maestrul ei luptase în trupele Tiranului, ajutându-l pe acesta să extermine poporul jumătate-elfilor. Dar Ido și Nihal sunt legați de ceva deosebit, un fir care nu poate fi rupt atât de ușor, și au reușit să depășească această a nu știu câta încercare.

Nihal și cu mine ne-am regăsit, și s-a întors și Soana. Se dusese în căutarea lui Reis, profesoara ei de altădată, și i-a transmis lui Nihal că vrăjitoarea voia s-o vadă.

Reis este o bătrână rea. Cu ochi plini de ură, ne-a dezvăluit că Nihal i-a fost consacrată unui zeu cu nume ciudat, Shevrar, și că este singura care deține cheia pentru a salva lumea de Tiran. Va trebui să recupereze opt pietre, risipite în fiecare dintre cele Opt Pământuri, și, odată ce le va fi adunat, să le încastreze într-un talisman și să le folosească pentru a evoca un descântec puternic ce va scuti de vrăji Lumea Pământeană. Am descoperit și că Reis a fost cea care i-a transmis lui Nihal coșmarurile care o bântuie, pentru ca ea să găsească curajul de a înfăptui această acțiune. Am luat-o din locul acela pe Nihal și am convins-o să nu plece, să nu facă nimic din ceea ce îi ceruse Reis.

Din păcate, lucrurile s-au precipitat. Tiranul a născocit o armă nouă. A reușit să evoce spiritele morților și ne-am trezit că luptăm împotriva tovarășilor noștri căzuți, invulnerabili la loviturile de spadă.

Soana și cu mine am conceput un descântec care permite oțelului să câștige în fața spiritelor morților, dar asta nu a împiedicat dezastrul. Într-o singură zi, am pierdut mare parte din Pământul Apei și Nihal a fost rănită de Fen readus la viață.

Situația e disperată. Trupele din Zalenia sunt o speranță slabă. Știu de ce Nihal s-a ridicat în Consiliu, în seara aceea, și o parte din mine înțelege că a făcut bine. Dar nu o puteam lăsa să se ducă pe teritoriul dușman singură cu demonii ei. De aceea m-am hotărât și am pus în joc totul, pentru ea.

Așa s-a întâmplat că zeii, mâniați de comportamentul nebunesc și îngâmfat al locuitorilor din Vemar, le-au hotărât sfârșitul. Ei și-au revărsat furia pe pământul acela pe care cu ani în urmă îl binecuvântaseră, și a fost o mare nenorocire. Marea s-a ridicat până a atins cerul, pământul s-a scufundat în abisuri, râuri de foc au devorat Vemarul cu șuvoaiele lor care înnebuniseră. Timp de trei zile și trei nopți, marea și pământul s-au amestecat, în timp ce oamenii îi rugau pe zei să-și domolească mânia. În cea de a patra zi, Vemar s-a ridicat la cer și a fost răsturnat, înlocuit de un golf larg, un cerc perfect. Vemar, Trufandaua Zeilor, nu mai exista. În locul lui, golful Lamar, Mânia Zeilor. În centru, turnurile care vestesc că nimeni nu este atât de mare încât să se înalțe până la zei.

Istorisiri străvechi, paragraful XXIV, din Biblioteca Regală a orașului Makrat

Dessa
Ultimul Promontoriu
Portul Giafta
Golful Barahar
Barahar
Lome
Paludi
Laia
Pădurea Veche
Deșertul Central
Șaor
Șaor
Pământul Mării
Cascadele Naël
Pădurea Occidentală
Munții Șoarecilor
Laodamea
Loos
Pământul Apei
Pământul Vântului
Prerie
Pământul cel Mare
Salazar
Pădurea
Dunele Munții Nordului
Thal
Pârâiașele Munților
Assa
Pământul Stâncilor
Nassel
Pădurea de Piatră
Munții Negri
Pământul Focului
Barieră de Foc
Gara
Passel
Câmpurile Moarte
Hora (Intrarea Meridională)

Promontoriul Stâncilor Ascunse
Munții Rondal
Lamar
Lacul Nantir
Pădurea de Nord
Makrat
Pământul Soarelui
Marele Afluent
Micul Afluent
Munții Sershet
Marele Deșert
Eraar
Pământul Zilelor
Marginea Marelui Deșert
Bătrâna Pădure Bersith
Seferdi
Lacul Merish (acum mlaștină)
Rehyni
Ludanio
Looh
Asteria (fosta Narbet)
Pământul Nopții
Marea Pădure Mool (acum Pădurea Moartă)
Lumea Pământeană

I

ÎNCEPUTUL UNEI LUNGI CĂLĂTORII

Nihal se acoperi cu pelerina până la nas. În pădure era frig în perioada aceea. Brazii foşneau sub şfichiuirile unui vânt îngheţat şi focul se stingea.

Ultima dintre jumătate-elfi, aşa cum dovedeau părul ei albastru şi urechile ascuţite, Nihal, era slăbită de febră şi chinuită de glasurile fantomelor care-i populau coşmarurile. Se uită la medalionul pe care îl purta la gât, talismanul care ar fi putut să-i ia viaţa şi să hotărască salvarea Lumii Pământene. Cele opt alveole goale păreau să o absoarbă cu încărcătura lor de întrebări.

Tovarăşii ei, Sennar şi Laius, sprijiniţi pe un trunchi, aţipiseră. Dormea şi dragonul ei Oarf; îi putea simţi respiraţia lentă şi regulată pe spate, aşezată fiind pe solzii verde smarald.

Călătoria începuse cu şase zile în urmă, după ultima întâlnire cu Reis, vrăjitoarea.

În faţa focului, jumătate-elful închise ochii şi se concentră asupra respiraţiei liniştitoare a lui Oarf, pentru a goni amintirea aceea. Vedea încă ochii aproape albi ai bătrânei, degetele chircite, şi i se părea că aude glasul ei încărcat de ură.

Vântul era îngheţat şi, totuşi, jumătate-elful transpira. Iar se uită la talisman. Piatra din mijloc strălucea în întuneric, printre licăririle roşietice ale focului, tot aşa cum strălucise în aerul fetid din cabana vrăjitoarei. Cuvintele pe care Reis le rostise îi reveneau în minte.

– Talismanul îţi va dezvălui ţie, Sheireen, poziţia sanctuarelor, ţie şi numai ţie. Când vei ajunge în locul în care este

păstrată piatra, vei recita cuvintele inițiatului: *Rahhavni sektar aleero,* „împietresc pentru putere". Vei lua piatra, o vei pune în alveola potrivită din amuletă și puterea va coborî în tine. Când vei fi pe Pământul cel Mare, vei chema la adunare cele Opt Spirite, pronunțându-le numele: *Ael,* Apă; *Glael,* Lumină; *Sareph,* Mare; *Thoolan,* Timp; *Tareph,* Pământ; *Goriar,* Întuneric; *Mawas,* Aer; *Flar,* Foc. Fiecare dintre pietre se va activa și spiritele vor fi chemate. Talismanul îți va suge viața, se va alimenta ca să invoce spiritele. Energia care-ți va fi smulsă se va aduna în medalion. Va putea fi utilizată pentru a evoca o altă vrajă, dar în cazul acela se va pierde și tu vei muri, sau va putea fi eliberată, spărgând medalionul cu o spadă de cristal negru. Amintește-ți însă, talismanul îți este destinat ție, dacă îl va purta altcineva va pierde strălucirea și puterea și va absorbi energiile vitale ale persoanei care a îndrăznit într-atât.

Nihal se cutremură. Ascunse din nou medalionul la piept și se înfășură strâns cu pelerina.

Plecaseră în grabă, misiunea lor era extrem de urgentă. Chiar ea insistase să plece la drum înainte ca rana din umăr, pe care i-o pricinuise o fantomă, să se fi vindecat.

Nihal ar fi preferat ca Laius, scutierul ei, să fi rămas la bază, dar fusese imposibil să-i interzică să o urmeze. Până și Ido, maestrul ei, fusese nevoit să admită asta.

– Probabil ar fi mai bine ca el să nu plece, bodogănise gnomul, între un fum și altul tras din pipă. Nu este un războinic și lupta nu e de el. Însă Laius nu va accepta niciodată să stea aici să te aștepte. Chiar dacă ai pleca pe ascuns, te-ar urma și s-ar lăsa răpus. Singura soluție e să-l iei cu tine.

Scutierul nu se lăsase rugat, își adunase imediat lucrurile, cu un zâmbet care îi lumina fața încadrată de bucle blonde, și bătuse în pinteni până în clipa plecării.

Prima oară când Nihal întrebase talismanul, o făcuse fără tragere de inimă. Atâta timp cât nu-i punea la încercare puterile

se putea amăgi că este numai Nihal, Cavalerul Dragonului. Sheireen, Consacrata, numele detestabil cu care o chema Reis, nu era decât umbra unui coşmar.

Dar imediat ce luase în mână medalionul, mintea ei fusese năpădită de o viziune.

O imagine neclară. Ceaţă. O mlaştină. În mijloc, o construcţie albăstrie, nedefinită. Un cuvânt: *Aelon*. Şi o direcţie: *la nord de-a lungul marelui fluviu, până unde acesta se varsă în mare*. Pe urmă nimic.

Deci era adevărat. Era cea Consacrată.

Înconjurată de umbrele întunecate ale copacilor, Nihal nu reuşea să doarmă. Febra crescuse şi umărul pulsa. Rana trebuie să se fi infectat.

Nihal se uită la vrăjitor şi la scutierul care dormeau liniştiţi. Jumătate-elful se opri cu privirea pe chica roşie a vrăjitorului care se zărea peste pelerină şi se întrebă iar dacă avea să reuşească vreodată să ajungă până la capăt.

În ziua următoare plecară când soarele era sus, îndreptându-se spre nord, pe când zăpada începea să cadă iar liniştită şi vântul scutura vârfurile copacilor şi ţinea în frâu aripile lui Oarf.

Zburară deasupra întinderilor de păduri albite de nea şi deasupra afluenţilor Saarului. Printre ramurile uscate şi cenuşii zăriră satele oamenilor şi arborii în care locuiau nimfele. Nihal simţi că erau aproape de ţintă.

– Suntem aproape, spuse, şi îl mână pe Oarf să coboare de la înălţime.

Sub ei, Marele Fluviu se desfăcea în mii de pâraie care împânzeau pământul şi copacii cedau locul unui teren mlăştinos. Trebuia să fie mlaştina pe care Nihal o văzuse când consultase talismanul. Zburară spre zona aceea, dar curând vederea le fu blocată de o ceaţă deasă. Pe ici, pe colo se zăreau ramurile uscate ale câte unui copac.

– Trebuie să coborâm sau nu vom mai vedea nimic, sugeră Laius.

Imediat ce puseră piciorul pe pământ, învăluiți de lumina lăptoasă a ceții, îi năpădi un miros de apă stătută. Ajunseseră la răscrucea cu mlaștina.

Se așezară pe un trunchi ca să se sfătuiască.

– Nu se poate continua cu Oarf, cel puțin până când nu se ridică ceața, zise Sennar.

– Dar nu știm cât de departe e sanctuarul, și nici cât de întinsă e mlaștina, obiectă Laius.

Nihal tăcea. Simțea fiori reci de-a lungul spatelui și fața-i ardea de căldură. Încercă să se concentreze, fără să-i asculte pe Sennar și pe Laius. În cele din urmă, hotărî.

– Trebuie să mergem pe jos, spuse.

– Bine, răspunse Laius și dădu să se ridice.

– Tu nu vii, îl opri Nihal.

Laius se opri.

– De ce?

– Vreau să rămâi cu Oarf, zise.

– Nu, tu vrei să mă dau din drum! exclamă scutierul, pentru ca după aceea să facă o mutră spășită.

Nihal se uită sever la Laius.

– Ai zis bine mai adineauri, nu știm cât va trebui să mergem. Oarf e obosit, trebuie să ai grijă de el.

– Da, dar...

– Nici un dar, am decis. Sennar și cu mine vom pleca mâine-dimineață. Tu vei rămâne aici.

În seara aceea, Nihal nu reuși să adoarmă. Febra crescuse și gândul că în scurtă vreme avea să viziteze primul sanctuar o emoționa și o îngrozea în același timp. Sennar ar fi fost cu ea, dar hotărârea vrăjitorului de a o însoți în călătoria aceea, riscându-și postul în Consiliu, era o povară care se adăuga la încărcătura și așa grea a acelei misiuni.

Când Nihal comunicase Consiliului Magilor hotărârea ei de a pleca în misiune, Sennar se ridicase brusc.

– Cer să pot pleca împreună cu ea.

Nihal se întorsese către el.

– Sennar!

– Nici nu se discută, spusese Dagon. Datorită vrăjilor tale, pierderile noastre au fost mai mici. Avem nevoie de tine aici.

– Cer permisiunea să o însoțesc, insistase el. Vrăjile o pot ajuta.

Dagon se uitase lung la el.

– Asta înseamnă că vom trimite un alt vrăjitor cu ea. Ești prea prețios pentru Consiliu.

– Și Nihal e prețioasă pentru armată.

– Vei rămâne aici, Sennar. Subiect închis.

Atunci, Sennar făcuse un gest nemaiîntâlnit. Își smulsese de la gât medalionul care atesta apartenența lui la Consiliu, simbolul tuturor lucrurilor în care credea și pentru care se luptase.

– Atunci voi părăsi Consiliul.

Un murmur de uimire străbătuse sala.

– Atât de puțin valorează Consiliul pentru tine? spusese Sate, reprezentantul Pământului Soarelui.

– Consiliul e viața mea, dar sunt multe feluri pentru a servi Lumea Pământeană. A-l însoți pe Cavalerul Nihal în menirea ei este unul dintre acestea.

– Cine-ți va lua locul? întrebase nimfa Theris.

Soana se ridicase din jilțul ei.

– Atâta timp cât va lipsi Sennar, mă ofer să-i țin locul.

Dagon rămăsese multă vreme pe gânduri.

– Bine, spusese într-un târziu. Îți încuviințez plecarea. Dar află că, atunci când te vei întoarce, Consiliul își ia libertatea de a nu te mai lua niciodată în seamă.

Sennar încuviințase.

Nihal țintui cu privirea flăcările care luminau cu o licărire trandafirie aerul rece al nopții. În jurul ei, ceața părea să înghită orice.

2

AELON SAU DESPRE NEDESĂVÂRȘIRE

Când, în dimineața următoare, Nihal și Sennar pătrunseră în mlaștină, fură neplăcut surprinși. Ceața era foarte deasă; trebuiau să fie atenți să nu se îndepărteze unul de altul, sau ar fi riscat să nu se mai găsească.

Să pună piciorul în locul acela era ca și cum ar fi ieșit din realitate.

Mirosul era grețos și terenul atât de impregnat de apă, încât la fiecare pas se cufundau până la glezne. Liniștea era întreruptă numai de orăcăitul broaștelor și de croncănitul corbilor.

Nihal înainta din ce în ce mai anevoie și rămase în urmă. Sennar se duse la ea și o luă de mână.

– Ce...

– Așa nu ne pierdem, răspunse vrăjitorul. Dacă am ști unde-i locul, am putea ajunge acolo cu o vrajă.

– Știi să faci vrăji de acest gen?

– Da, însă numai pentru drumuri scurte și pentru a ajunge în locuri cărora le cunosc poziția. Se numește Descântecul Zborului, chiar dacă în realitate nu zbori.

– Nu-i rău.

Sennar zâmbi.

– Te voi învăța, într-o zi.

Curând pierdură noțiunea timpului. În jurul lor, totul era cenușiu și uniform. Era ca și cum nu ar fi făcut altceva decât să

se învârtă în loc, fiecare copac era identic cu celălalt, pietrele se asemănau una cu alta.

Pe neașteptate, se lăsă întunericul și fu noapte. Erau în mijlocul mlaștinii, fără a avea nici cea mai mică idee de cât drum mai aveau în fața lor. Nu se puteau opri acolo, trebuiau să găsească un refugiu, însă ar fi fost greu în mlaștina aceea.

Nihal nu știa unde era Sennar până când nu-l auzi apropiindu-se. Un glob luminos se aprinse în mâna vrăjitorului și-i lumină chipul; era încercat și obosit, cicatricea pe care i-o făcuse Nihal pe obraz într-un moment de furie cu un an în urmă se evidenția pe paloarea feței. Însă în ochii albaștri era o lumină încurajatoare.

– Nu te descuraja, vom găsi o soluție, zise Sennar. Nu putem dormi în noroi.

Vrăjitorul o luă la drum precedat de licărirea globului luminos.

Rătăciră o bună bucată de vreme, apoi Sennar arătă spre o piatră care răsărea din noroi, destul de întinsă pentru a găzdui un culcuș. Se ghemuiră sub pelerine, în întuneric, și amândoi adormiră de oboseală.

În dimineața următoare, fruntea lui Nihal era umedă de sudoare și tâmplele îi ardeau. Rana nu dădea semne să se închidă.

– Nu-i nimic, și pe urmă suntem aproape, vorbi Nihal.

– Nu ești în stare să continui, te-ai obosit mult prea mult. Îl putem avertiza pe Laius și ne putem duce în vreun sat învecinat. Ne vom întoarce când te vei fi odihnit.

Nihal scutură din cap.

– Nu voi fi liniștită până când nu voi fi luat prima piatră. Ne vom gândi pe urmă la vindecarea mea, zise.

Încercă să se ridice, dar simți cum îi tremură picioarele.

Sennar o obligă să se reașeze.

– Măcar lasă-te dusă în spate.

Nihal scutură iar din cap.

– Când te vei hotărî să accepți faptul că nu poți întotdeauna să o scoți singură la capăt? izbucni Sennar. Crezi că aș fi îndrăznit

să părăsesc Consiliul dacă nu aș fi fost sigur că aveai nevoie de mine?

Nihal se dădu bătută și se urcă pe spatele vrăjitorului.

Merseră astfel toată dimineața. Sennar înainta cufundat în noroi până la genunchi. Apoi, în cele din urmă, ceața se risipi și apăru ceva la orizont.

La început, Nihal crezu că îi crescuse febra într-atât încât să-i provoace halucinații. Vedea o construcție care răsărea din ceață, dar părea suspendată în aer, ca și cum ar fi plutit. Cu cât se apropiau, cu atât simțeau că erau mai aproape de țintă.

– Acela trebuie să fie, spuse. Poate am ajuns.

Construcția nu părea departe, dar trebuiră să meargă multă vreme înainte de a ajunge la ea. Încet-încet, începură să-i distingă conturul. Era un edificiu dreptunghiular, împodobit cu numeroase turnulețe, de culoarea apei cristaline.

Ajunseră la ea, apoi se opriră. În centrul fațadei se deschidea o ușă cu arc ogival; zidurile păreau o broderie uriașă și lumina intra și ieșea prin toate orificiile. Dar ceea ce te uluia la sanctuar era materialul din care era făcut: apă. Apa din mlaștină urca alcătuind zidurile, apoi se răsucea și învăluia turnulețele, pentru ca apoi să coboare în cascadă și să formeze ușa. Era apa de izvor, suspendată în aer, cea care forma edificiul.

Nihal întinse mâna către construcție și degetele ei trecură prin perete, lovite de curentul de apă. Își retrase mâna și o duse la față: era udă.

– Ce minunăție, murmură Sennar.

Fata ridică ochii și observă că pe ușă trona o inscripție, cu caractere delicate și pline de înfloriturи: *Aelon.*

– Să intrăm, spuse.

Scoase spada din teacă și trecu pragul prima. Sennar o urmă cu ochii în patru.

Până și pardoseala era din apă și totuși le susținea pașii.

Interiorul era complet gol. Dacă, privit din afară, edificiul părea mic, odată ce intrai îți dădea altă impresie. Era acolo un coridor lung, locuit numai de zgomotul pârâului care își avea matca între pereți. Părea să nu se sfârșească și se pierdea în întuneric.

Nihal simți o senzație vagă de pericol și strânse garda spadei în mână. Se uită la medalion: piatra din mijloc strălucea în lăcașul ei.

În fundul coridorului, unde, după toate probabilitățile, se afla piatra, nu se vedea nimic. Nihal înaintă și Sennar o urmă. Mergeau așa când, la un moment dat, jumătate-elful se opri brusc.

Sennar privi în jurul lui.

– Ce-i? întrebă.

Nihal nu răspunse. I se păruse că aude un glas sau mai curând un hohot.

Mâna lui Sennar se lumină gata să emită o vrajă.

– Mi se păruse...

Nihal ciuli iar urechea, dar nu auzi altceva decât apa care curgea. Era însă numai o impresie.

Își continuară drumul. Susurul începu să se audă din ce în ce mai puțin până când deveni imperceptibil. Nihal nu ar fi știut să spună cât merseseră prin sanctuar. Se opri și coborî spada.

Atunci, pe neașteptate, mii de fețe răsăriră din pereții lichizi și se îndreptară spre ea și spre Sennar, pentru ca apoi să se transforme în trupuri eterice de copile. Păreau să fie nimfe, dacă nu ar fi fost lumina malefică pe care o aveau în ochi. Sennar și Nihal se apropiară unul de altul. Jumătate-elful încercă să lovească cu spada ființele acelea, dar erau făcute din apă și spada le străpungea fără rezultat.

Apoi, dintr-odată, simțiră ceva în spatele lor. Cu spada în mână, Nihal se întoarse și văzu că din pardoseala de apă începea să se înfiripeze o femeie, și ea din apă. Mai întâi chipul, și doi ochi înghețați și răi o țintuiră, apoi umerii și sânii, în sfârșit partea inferioară a corpului. Femeia continuă să crească, până

când deveni uriașă și îi depăși cu făptura ei pe Nihal și pe Sennar. Era maiestuoasă și foarte frumoasă, iar din trăsăturile ei perfecte se elibera o energie înspăimântătoare.

Spada tremură în mâinile lui Nihal.

Dintr-odată, pe chipul femeii se deschise o tăietură și se desenă un zâmbet enigmatic. Tot atât de repede cum se aprinsese, zâmbetul se stinse.

– Cine ești? întrebă femeia.

Răspunsul urcă automat pe buzele lui Nihal.

– Sheireen, zise cu glas tremurător.

– *Sheireen tor anakte?*

Nihal era năucită.

– Sunt Sheireen, nu vin cu intenții rele, răspunse.

Femeia tăcu o clipă.

– Consacrată cui? repetă într-o limbă necunoscută lui Nihal.

– Îi sunt consacrată lui Shevrar.

Femeia păru să se însenineze.

– Shevrar, zeul Focului și al Flăcării din care a luat ființă totul, dar și zeul Văpăii care distruge totul. De la El vine totul, în El totul moare. În fierăriile vulcanilor dragi Lui, spada care ucide este fabricată pentru război, dar lumina focului Lui dă viață și căldură aceluia care îl iubește. Viață și moarte sunt în El, sfârșit și început.

Nihal ascultă fără să înțeleagă.

– Și el? întrebă femeia. Cine este ființa impură pe care o aduci cu tine?

– Sennar, răspunse cu voce sigură băiatul. Sunt un vrăjitor al Consiliului.

Femeia îl încadră cu privirea, apoi două falduri ale rochiei ei se mișcară spre el, se înfășurară în jurul brațelor lui și îl imobilizară.

– Nu ar fi trebuit să vii până aici. Picioarele tale impure nu sunt demne să atingă pardoseala locuinței mele.

Sennar încercă să se elibereze, dar, cu toate că era numai apă ceea ce îl ţinea nemişcat, nu reuşi.

– Lasă-l să plece! Mie trebuie să mi te adresezi, el doar m-a însoţit în misiunea mea, urlă Nihal.

Femeia rămase ceva vreme tăcută, ochii ei se îndreptară spre Nihal şi o cercetară.

– Simt ceva întunecat în tine, ceva care nu ar trebui să existe într-un Consacrat.

Nihal era conştientă că nu era pură şi ştia cât de puternică era ura pe care o simţea faţă de Tiran.

– Eu nu sunt perfectă, şi poate nici nu sunt demnă să am în mâinile mele puterea ta, zise, dar soarta a vrut să fiu singura care să pot aduna din nou pietrele. Nu cer asta pentru mine. Ţi-o cer pentru toţi cei care sunt morţi, pentru cei care suferă: pentru ei trebuie să fac asta. Este ultima lor speranţă şi eu nu le-o pot refuza. Sper ca nici tu să nu vrei să o faci.

Nihal simţea privirea cercetătoare a acelei creaturi cum îi pătrunde în suflet şi nădăjdui să nu ajungă să vadă întunericul care era ascuns acolo.

Un zâmbet împăciuitor apăru pe buzele de apă ale femeii.

– Fie, Sheireen, am înţeles ce-mi ceri şi am privit în sufletul tău. Ştiu că te vei folosi bine.

Femeia îşi retrase poalele rochiei lichide şi Sennar fu iarăşi liber; apoi duse o mână la faţă, scoase din orbită unul din ochi şi i-l întinse lui Nihal. Jumătate-elful luă piatra. Era netedă, de un albastru pal şi strălucitoare. Părea să cuprindă vijelioşii curenţi ai Saarului.

– Sheireen, eşti doar la început, va trebui să mai străbaţi multe leghe şi pe alţii îi vei întâlni după mine. Nu toţi vor fi ca mine, ai grijă, unii te vor împiedica în misiunea ta. Acum o putere imensă este în mâinile tale. Nu abuza de ea, ori voi veni eu însămi după tine să te caut ca să te ucid. Fie ca drumul să se poată desfăşura lin sub paşii tăi şi inima ta să ajungă acolo unde-şi doreşte, zise femeia. Fă ceea ce trebuie să faci, încheie ea.

Nihal luă piatra între degete şi o puse în lăcaşul ei.

– *Rahhavni sektar aleero,* murmură.

Apele care alcătuiau sanctuarul începură să se învolbureze. Pereţii se risipiră, înfloriturile dispărură, însăşi femeia fu absorbită de vârtej. Părea că toată apa aceea era pe punctul de a cădea peste Nihal, dar în schimb se retrase în piatră.

Jumătate-elful închise ochii şi, când îi redeschise, în jurul ei erau numai ceaţa şi mlaştina.

Auzi în spatele ei un suspin de uşurare, se întoarse şi văzu chipul zâmbitor al lui Sennar.

– A fost uşor, la urma urmelor, spuse vrăjitorul.

Nihal încuviinţă.

– Poate ne înţelesese intenţiile. Acum nu ne mai rămâne decât să o pornim iar la drum.

Dintr-odată, o părăsiră puterile. Căzu în genunchi în noroi.

– Ce-i? întrebă Sennar.

– Nu-i nimic... doar o ameţeală...

Vrăjitorul îi puse imediat mâna ape frunte.

– Arzi. Arată-mi rana! porunci.

Înainte ca Nihal să se fi putut feri, îi scoase bandajele. Unele porţiuni se redeschiseseră şi erau semne evidente de infecţie. Sennar încerca să nu lase să se vadă, dar ea înţelese că era îngrijorat.

– Trebuie să-l chemăm pe Laius, zise vrăjitorul.

Nihal nu reuşea să gândească. Ochii o ardeau şi simţea fiorii îngheţaţi ai febrei în tot corpul.

– N-are sens... nu poate veni cu Oarf, protestă.

Sennar aruncă peste ea pelerina lui, pentru a se încălzi.

– Îi voi arăta eu drumul. Tu nu eşti în stare să mergi şi eu nu te pot ajuta. Farmecele mele pot îngriji rănile, dar nu pot face nimic în faţa bolilor, acelea sunt apanajul sacerdoţilor. Poate ierburile scutierului tău vor fi mai utile.

– Dar eu...

– Tu stai liniştită şi te odihneşte.

O obligă să se întindă pe un trunchi din apropiere, apoi fluieră și un corb negru coborî din cer. Vrăjitorul rupse o bucată din materialul tunicii lui și pe aceasta trasă prin intermediul unei vrăji câteva cuvinte pentru Laius. Înfășură mesajul în jurul ghearei păsării și îi șopti ceva la ureche. Corbul se ridică în zbor. Vrăjitorul se întoarse la Nihal, descoperi rana infectată și începu să recite descântecul de vindecare.

Laius sosi după câteva ore. Sennar aprinsese un foc magic deasupra locului în care se aflau și băiatul îi descoperi fără greutate. Mai greu fu să încalece pe Oarf, pentru că dragonul nu putea coborî în mlaștină sau ar fi riscat să rămână înțepenit acolo pentru totdeauna. Sennar trebui să o ridice pe Nihal până la o înălțime suficientă pentru ca Laius să o poată prinde, apoi sări și se agăță de crupa dragonului, ajutat de scutier.

Imediat ce Laius văzu jumătate-elful, luă o înfățișare îngrijorată.

– Ce s-a întâmplat? Cum te simți?

Nihal dădu să-i răspundă, dar febra și frisoanele i-o luară înainte.

– S-a redeschis rana și este infectată, interveni Sennar.

– Și acum ce facem? Nu am ierburile cu mine și nu știu unde să le caut, și pe urmă suntem atât de departe, și este așa frig...

Înainte de a închide ochii, Nihal văzu cum Sennar cuprinde umerii firavi ai lui Laius.

– Mai întâi de toate, fii calm. Trebuie să ajungem într-un loc apărat, chiar mai bine un sat, la restul ne vom gândi după aceea. Deocamdată pot folosi vraja mea, măcar pentru rană. Mișcă-te, hai! îl auzi pe vrăjitor spunând.

Apoi fata căzu moțăind pradă febrei, în timp ce dragonul își deschidea aripile și pleca.

3

HOTĂRÂREA LUI SENNAR

Oarf zbură cât putu de repede şi curând trecură dincolo de mlaştină şi zburară iar deasupra pădurilor. Începuse din nou să ningă şi Sennar o strângea pe Nihal la piept, pentru a o apăra de vânt.

Nu era nici urmă de sate, pe sub aripile dragonului se desfăşurau numai vârfurile dese ale copacilor. Zburau de multă vreme, dar nu întâlniseră încă un loc care să se potrivească cu nevoile lor.

La un moment dat, Laius arătă un punct la orizont.

– Sennar, ce-i acolo jos?

Sennar se uită în direcţia aceea. În depărtare era o linie neagră care de abia se distingea. Curând se delimitară contururile şi realitatea apăru în toată cruzimea ei: era frontul.

– Nu-i posibil... murmură Laius.

– Ba este. Am plecat de două săptămâni şi situaţia era disperată, îţi aminteşti.

– Dar nu-i posibil să fi înaintat atâta! exclamă Laius.

– Zburăm la înălţime, nu sunt chiar atât de aproape cum s-ar crede. Oricum, e o tragedie.

Sennar îşi făcu rapid calculele: Tiranul trebuia să fi cucerit toată zona meridională şi o parte din cea occidentală, înaintând de-a lungul cursului Saarului. Unde se puteau duce? Loos era departe şi el nu cunoştea alte sate. Rămânea doar pădurea.

– Cred că, cel mai bun lucru este să ne deplasăm spre nord-est, acolo vom fi destul de departe, spuse vrăjitorul într-un târziu.

– Este vreun sat prin părțile acelea? întrebă Laius.
– Nu. Ne vom mulțumi cu pădurea.
– Este un loc... în pădure... glasul lui Nihal era obosit.
– Ce? întrebă Sennar.
– Este cineva în pădure care ne poate ajuta. Vă voi spune eu încotro să mergeți, dar trebuie să ajungem noaptea.

Nihal le arătă drumul cu greu. Zburară până când se lăsă seara și o altă noapte friguroasă învălui Pământul Apei. Doar atunci coborâră într-o mică poiană, unde Oarf avea la limită loc să se așeze. În cercul de iarbă plină de zăpadă era numai o piatră.
– Nihal, aici nu e nimic, spuse Sennar.
– Așteaptă și vei vedea.
Nu trebuiră să aștepte mult. Piatra prinse viață încet sub pătura de zăpadă care o acoperea și Sennar văzu cum apare în lumina lunii un bătrân, cu un chip zbârcit de riduri și o barbă albă, foarte lungă.
Bătrânul îi cercetă pe fiecare în parte, în liniște, și râse de mirarea lor. Pe urmă, ochii lui vioi îi fixară pe cei lucioși ai lui Nihal.
– Aveam dreptate să cred că urma să ne reîntâlnim, zise.
– Megisto, nu te-ai schimbat. Nihal zâmbi. Eu și prietenii mei avem nevoie de un adăpost.
– Peștera mea este și așa mult prea mare pentru mine. Voi fi bucuros să vă găzduiesc.
Îi conduse în peștera lui și, mai întâi, Sennar o întinse pe Nihal în patul bătrânului. Jumătate-elful avea febră mare și dormi un somn agitat.
Megisto se puse pe trebăluit, încălzi apa pe foc și adună paiele pentru noile culcușuri. Oriunde s-ar fi mișcat era însoțit de zăngănitul sinistru al lanțurilor pe care le purta la încheieturile mâinilor și picioarelor.
Sennar se uita cu mirare la el. *Cum de se poate mișca cu atâta repeziciune un om atât de bătrân, cu toată greutatea aia pe el?*

În cele din urmă, își luă ochii de la gazda lor și încercă să-i fie de ajutor lui Nihal în vreun fel, dar Laius îl îndepărtă cu delicatețe.

– Cred că este o treabă pentru mine, spuse zâmbind.

Cu ochi de cunoscător, scutierul analiză condițiile lui Nihal. La sfârșit i se adresă lui Megisto și îl întrebă dacă nu avea anumite ierburi pe care Sennar nu le cunoștea.

– Nu, dar știu unde cresc. Te voi însoți, dacă vrei, răspunse bătrânul.

Laius încuviință. Sennar trebui să admită cu strângere de inimă că scutierul părea să fie stăpân pe situație, mult mai mult decât el.

– Rămâi tu aici cu ea, nu-i așa? întrebă Laius.

– Firește, bolborosi vrăjitorul.

El și Nihal rămaseră singuri în liniștea peșterii. Sennar încercă să o ajute cu vrăjile lui, dar fu inutil.

Dintr-odată, Nihal deschise ochii umflați și înroșiți.

– Cum te simți? întrebă imediat Sennar.

– Nu mă lăsa să devin una dintre ei, murmură ea.

– Ce spui? întrebă vrăjitorul, cu toate că înțelesese; nici el nu putuse să nu se gândească. Dacă Nihal ar fi murit, ar fi intrat să facă parte din șirurile de fantasme care luptau pentru Tiran.

– Decât să mă lași să devin o fantomă, mai bine împrăștie pentru totdeauna spiritul meu.

– Nu spune prostii! exclamă Sennar.

– Vrăjile tale ar putea face asta, nu? Trebuie să găsești modalitatea de a mă face să mor pentru totdeauna...

– Tu nu vei muri, zise Sennar, ca să se convingă mai întâi de toate pe sine.

Însă Nihal adormise.

În clipa aceea sosiră Laius și Megisto, încărcați cu ierburi de toate felurile.

Laius începu să lucreze. Făcu o mixtură cu ierburi și o întinse pe umărul rănit al lui Nihal. O îngriji bună parte din noapte, până când fruntea ei încetă să mai fie fierbinte și Nihal atipi liniștită.

Megisto puse o mână pe umărul lui Sennar.

– Cred că a sosit timpul ca tu și prietenul tău să vă odihniți.

Apoi pregăti o supă de castane și le dădu pâine neagră.

În timp ce-și beau supa, vrăjitorul nu reușea să se abțină să nu-și observe gazda. Imediat după sosire fusese prea obosit și îngrijorat din cauza lui Nihal pentru a se gândi când auzise numele acela, dar curând își amintise. Imediat după întoarcerea Soanei, Nihal îi vorbise despre Megisto și de inițierea ei în ale magiei negre, la care apelase pentru a-l învinge pe Dola. Sennar îl încadră pe bătrân cu privirea; era imposibil să recunoști în trupul acela chinuit de ani și de lanțuri pe unul dintre cei mai cruzi locotenenți ai Tiranului.

Oboseala îi doborî pe neașteptate imediat ce terminară cina și se întinseră în culcușurile pe care Megisto le pregătise pentru ei. Însă Sennar nu putea dormi, continua să se gândească la cuvintele pe care Nihal le murmurase delirând.

De ce am venit aici dacă nu o pot ajuta nici măcar într-o situație atât de simplă?

Acum Sennar trebui să admită că fusese incorect cu Laius. Crezuse că avea să fie o povară, în schimb, tot drumul până la mlaștină scutierul nu se văitase niciodată, cu excepția câtorva dăți, seara, când vrăjitorul îl surprinsese masându-și spinarea după multele ore petrecute pe spatele dragonului. Mereu îl privise cu scepticism în timp ce trebăluia cu ierburile lui, și totuși, amestecurile acelea de culori nedefinite se dovediseră eficace contra febrei lui Nihal.

Sennar ciuli urechile pentru a asculta respirația jumătate-elfului. Era îngrijorat pentru ea. Citea în ochii ei violeți că ar fi sacrificat totul pentru reușita misiunii și intuia că pe dinăuntrul ei se deschisese iar o rană care risca să o absoarbă către străfunduri. I se părea că niciodată Nihal nu fusese atât de distantă față de el. Se gândi iar la ultimele cuvinte pe care i le spusese lui Ondine, în fundul mării, și se blestemă că nu reușea să-și țină acea promisiune.

Ziua următoare trecu încet, în timp ce zăpada cădea peste pădure. Când se treziseră, Megisto nu mai era acolo, fiind deja prizonierul pietrei.

Lăsase căni cu ambrozie și puțină pâine. După ce băuseră și mâncaseră, Sennar și Laius făcură cu rândul la căpătâiul lui Nihal.

După-amiază, în timp ce scutierul o îngrijea pe jumătate-elf, vrăjitorul se gândi la cum ar trebui să decurgă misiunea în continuare. Următoarea piatră era aceea de pe Pământul Mării, casa lui. Nu putea spune că-l cunoștea bine, de mic văzuse numai câmpurile de bătălie, dar s-ar fi mișcat măcar pe un Pământ care îi era familiar.

Seara, Nihal era încă moleșită și părea să-i fi scăzut febra. Megisto intră în peșteră după asfințit și aduse brânză și pâine. Sennar aprinse focul și cei trei se așezară să mănânce.

Vrăjitorul luă o îmbucătură de brânză și aruncă o privire spre Nihal, care dormea liniștită, apoi se întoarse către Laius.

– Ierburile tale au reușit acolo unde farmecele mele au dat greș, admise.

Lui Laius mai că-i căzu pâinea din mână. Privirea lui se învioră de o lumină plină de mândrie și Sennar nu putu să nu zâmbească.

În cea de a treia dimineață de ședere la Megisto, Nihal deschise ochii. Lângă ea era Sennar, pe jumătate ațipit.

– În sfârșit, ne-am trezit, zise vrăjitorul.

Cu greu, Nihal își înălță capul din culcuș.

– De cât timp suntem aici? Trebuie să o luăm din loc, nu-i...

Sennar o întrerupse:

– După cât se pare, Laius nu te-a lăsat să mori. Nu vei vrea să nesocotești eforturile lui.

Nihal lăsă capul să-i cadă la loc.

– Mi-e foame, spuse.

– Imediat ce Laius va fi aici, vom mânca.

Scutierul sosi curând cu câteva fructe de pădure și cu niște nuci pe care le găsise în pădure. Când văzu că Nihal era trează, se aruncă de gâtul ei, uitând de rană. Lui Nihal îi scăpă un geamăt.

– Oh, iartă-mă, iartă-mă, zise Laius caraghios, în timp ce se desprindea de ea, cu obrajii roșii de jenă.

În după-amiaza aceea, când rămase singură cu Sennar, Nihal începu să fie nerăbdătoare. Spuse că se simțea bine, că pierduse și așa destul timp și că venise vremea să o ia din loc.

– E prea curând, știi și tu, încercă să o împiedice vrăjitorul. Dacă pleci acum la drum, în câteva zile iar te vei simți rău.

– Războiul nu așteaptă să-mi fie mie bine. Nu-mi pot permite să pierd alt timp, răspunse Nihal.

– Nu asta-ți spun.

– Dacă rămân aici, e inevitabil.

– Mă voi duce eu în locul tău.

Nihal tăcu și se uită la el.

– Nu o poți face, și știi asta. Numai eu îmi pot pune la gât talismanul și pot atinge pietrele.

– Sunt un vrăjitor. Nu mai am medalionul meu, dar rămân totuși un consilier.

– Nu înțeleg cum...

Sennar se întoarse. Nu se putea uita la ea, se temea că i-ar fi citit în ochi minciuna.

– Cunosc sute de descântece în stare să pecetluiască puteri uriașe, unul dintre ele cu siguranță va reuși să izoleze talismanul, măcar o vreme, în așa fel încât să-l pot lua cu mine.

– Dar paznicul...

– Când mă va vedea cu talismanul, nu va avea nimic de obiectat.

– Nu știi unde este sanctuarul... protestă Nihal.

– Îmi vei arăta tu.

Sennar tăcu. O liniște încărcată de dubii învălui peștera.

– E periculos. Nu vreau.

Sennar îngenunche lângă Nihal și îi luă mâinile.

– Nu te voi lăsa să pleci de aici înainte ca umărul tău să nu fie pe deplin vindecat. Se strădui să zâmbească. Ce vrei să însemne să intri într-un sanctuar, pentru unul care a coborât în Lumea Scufundată?

Ea nu-i întoarse zâmbetul.

– Pare un şantaj...

– Încerc doar să te ajut.

Nihal tăcu şi Sennar îi strânse mâinile cu mai multă putere.

– Jură-mi că nu vei risca mai mult decât ar trebui, jură-mi că, dacă nu funcţionează descântecul, te vei întoarce la mine, spuse ea la sfârşit.

Sennar înghiţi.

– Îţi promit. Apoi se ridică. Hai să controlăm amuleta asta şi să vedem unde va trebui să mă duc, zise străduindu-se să pară vesel.

Nihal şovăi câteva clipe, apoi luă medalionul.

Sennar o văzu cum închide ochii şi se concentrează. Când jumătate-elful vorbi, glasul ei era ciudat, ca şi cum ar fi venit dintr-un abis.

– În mare, unde stânca îmbrăţişează valurile şi valurile mistuie stânca. Sunt stropi înalţi de spumă şi vânt, un vânt puternic care urlă printre crăpături. Coasta. Două umbre negre care se prefigurează la câţiva paşi una de alta. Două turnuri. Nu, alte două siluete, două foişoare.

Nihal deschise iar ochii.

– Asta-i tot? întrebă Sennar deziluzionat.

– Da, nu am văzut altceva.

Sennar suspină.

– Nu ştii să-mi arăţi o direcţie?

Nihal închise din nou ochii, dar Sennar îi văzu obrajii înroşindu-se de efort şi o întrerupse.

– Lasă-te păgubaşă dacă eşti obosită, zise el.

Nihal deschise ochii.

– Trebuie să urmezi cursul soarelui în timp ce răsare.

– La est...

– Cuvântul acela, *foişor*, îl am întipărit în minte. Cred că este important, adăugă Nihal.

– Îmi voi aminti. Sennar se ridică. Mă duc să caut ierburi în pădure, zise.

Ieşi cu pas hotărât din peşteră ca şi cum ar fi vrut să se îndepărteze de minciuna pe care i-o spusese lui Nihal şi de enormitatea deciziei pe care o luase.

Sennar rămase multă vreme în faţa pietrei, în frigul pătrunzător al amurgului. Avea nevoie să vorbească singur cu Megisto.

În timp ce aştepta să coboare noaptea, se gândea la amuletă. O minţise pe Nihal, nu ştia un descântec care l-ar fi putut sigila.

Încet-încet piatra prinse viaţă din nou. Megisto nu păru surprins să-l vadă pe Sennar.

– Trebuie să-mi vorbeşti? întrebă pe tonul aceluia care ştia deja răspunsul.

Sennar încuviinţă, apoi repetă dintr-o suflare tot ceea ce-i spusese lui Nihal.

Megisto ascultă cu atenţie. Când termină Sennar, tăcu.

– Nu există nici o vrajă, nici interzisă, nici a Consiliului, care să poată prinde în capcană o asemenea putere, spuse pe urmă.

Sennar lăsă privirea în jos. Ar fi trebuit să-şi imagineze că nu-l putea minţi pe bătrânul acela.

– Dar pot încetini efectele, şi dacă repet încontinuu formula...

– E foarte riscant, i-o tăie scurt Megisto.

Vrăjitorul începea să se enerveze. Nu acelea erau cuvintele pe care avea nevoie să le audă.

– Vrei să o găzduieşti în timp ce eu nu voi fi aici?

– Tu vrei să o liniştesc, să-ţi acopăr înşelăciunea, să-i spun că nu sunt riscuri.

Se uită în sufletul meu, cercetează ceea ce gândesc...

– Da, încuviinţă Sennar.

– O voi face atât cât voi putea, zise Megisto. Dar să ştii că nu sunt de acord.

– Mă interesează doar să faci asta. Nu am altă alegere.

Megisto se ridică.

– Măcar fii atent.

Sennar plecă în ziua următoare, în zori. Megisto dispăruse şi ei trei rămăseseră singuri.

Vrăjitorul pregătise totul. Îşi băgase într-un sac puţinele lui lucruri şi întinsese pe pământ o serie de şiruri subţiri obţinute din frunze lungi şi fibroase, de un verde stins. Pe fiecare, în albastru, era trasată câte o rună. Vraja cea mai puternică de legare pe care o cunoştea.

– Dă-mi amuleta, îi spuse lui Nihal.

Jumătate-elful întinse mâna. În clipa în care degetele lui Sennar atinseră medalionul, piatra Pământului Apei începu să se înnegrească şi Sennar simţi cum îl lasă puterile. Ascunse în pumn talismanul şi încercă să nu i se observe slăbiciunea. Apoi se întoarse şi puse medalionul pe frunze. Imediat ce îl lăsă din mână, piatra îşi reveni la culoarea naturală.

Sennar înfăşură amuleta în frunzele acelea şi recită o cantilenă. Apoi o luă în mână şi i-o arătă lui Nihal zâmbind.

– După cum vezi, acum este nevătămătoare.

Nihal nu-şi schimbă expresia.

– Mai gândeşte-te. În două zile, cred că mă voi putea pune pe picioare.

Sennar îşi aruncă pe spate sacul de călătorie.

– Când voi fi recuperat piatra, vă voi chema şi vă voi spune unde mă aflu. Nu-ţi fie teamă, totul va fi bine, spuse.

– Fii atent, îl rugă Laius în timp ce se salutau.

Nihal se ridică din culcuş şi îl îmbrăţişă. Îl sărută pe obraz şi, înainte de a se desprinde, îi murmură la ureche:

– Nu muri.

Sennar se întoarse şi îşi văzu de drum.

4

SENNAR PE PĂMÂNTUL MĂRII

După ce umblă patru zile prin zăpadă, Sennar intră pe Pământul lui şi se trezi în Pădurea Marină, unde mirosul acru al mării îi aduse în minte amintiri din copilărie.

În cea de a cincea zi de călătorie îşi dădu seama cât de mare fusese minciuna pe care i-o spusese lui Nihal. Atunci când scoase o parte din provizii, văzu un fum ciudat care se ridica din buzunar. Băgă o mână şi scoase talismanul. Medalionul începuse să roadă frunzele şi acum o parte din piatra Pământului Apei era vizibilă. Vrăjitorul simţi că energia lui era absorbită spre amuletă şi iarăşi piatra deveni tulbure şi ameninţătoare.

Sennar nu pierdu timpul. Aruncă medalionul la pământ şi pregăti frunze noi. După ce înveli din nou talismanul, o luă iar la drum.

În decurs de o zi şi jumătate ajunse în Laia, satul unde se născuse mama lui şi pe care el nu-l văzuse niciodată. În faţa lui se afla un cătun care-i aminti de locul în care îşi petrecuse primii ani de viaţă: mic şi înghesuit, impregnat de mirosul pătrunzător de sărat. În jur nu era nici un suflet, iar ferestrele caselor erau zăbrelite.

Satul era aşezat pe una dintre ciudăţeniile fascinante al acelui Pământ: Mica Mare. În legătură cu unul din cele două golfuri mari care mărgineau peninsula centrală, golful Barahar, datorită unei scobituri a coastei, apele pătrundeau pe uscat şi se lărgeau

ca să formeze o mică mare internă. Părea un lac sărat care mirosea a ocean.

Vrăjitorul ajunse acolo după-amiază, sub un cer cenușiu care se oglindea în apele argintii ale Micii Mări. Amenința cu furtună și se ridicase un vânt puternic.

În seara aceea, Sennar găsi adăpost într-un han mic, o clădire de lemn și piatră, care se întindea în mare. Locul era sărăcăcios și modest, nimic altceva decât un salon rotund cu câteva bănci grosolane, dar berea era bună și ieftină. În timp ce se bucura de priveliștea nocturnă a Micii Mări, cu zăpada care cădea încet pe oglinda apei, Sennar se gândi în ce direcție să o ia. Nihal spusese la est, deci sanctuarul probabil se afla de partea cealaltă a peninsulei. Trebuia să ajungă cât mai repede pe coastă și cel mai drept drum era să o ia spre Barahar, cel mai mare port de pe Pământul Mării. Odată ajuns acolo, ar fi luat-o pe litoral și ar fi început să spere.

În ziua următoare se trezi dis-de-dimineață și o întâlni pe hangiță, o ditamai femeia, rubicondă, cu pielea lucioasă de sudoare și cu sânul care se revărsa din cămașă, ocupată să șteargă pahare cu atâta elan încât Sennar se întrebă cum de nu se spărgeau. O întrebă imediat dacă știa un loc numit *foișor*.

– Mi se pare că am auzit vorbindu-se de ceva asemănător, un fel de stâncă, spuse ea gânditoare.

– Unde?

Hangița scutură din cap.

– Habar n-am, îmi pare rău. Nu cred că e prin părțile astea.

Sennar plecă iar la drum. Ultimele case ale satului Laia dispărură în spatele vrăjitorului și în fața lui se deschise câmpia uriașă înzăpezită care unea Mica Mare de coastă.

Timp de trei nopți, Sennar dormi sub cerul liber. În cea de a patra dimineață de drum, văzu orașul Barahar care se profila în depărtare, pe fondul albastru intens al mării. Trebui să ocolească pentru a ajunge la podul care trecea peste strâmtoare, apoi, în sfârșit, ajunse la porțile Baraharului. Erau impunătoare, sculptate

dintr-un singur bloc enorm de marmură. Când Sennar trecu pe dedesubtul lor, sfârşit şi înfometat, se simţi mic şi pierdut ca niciodată până atunci.

Vrăjitorul cunoştea numai satele mici de pe Pământul Mării, suspendate între pământ şi mare, biciuite iarna de valuri şi hrănite din pescuit în sezonul frumos. În schimb, oraşul acela era mare şi impersonal, iar parfumul oceanului era acoperit de mii de alte mirosuri. Sennar recunoscu arhitectura tipică a caselor, cabane din zidărie cu acoperişul de paie, pe lângă alte edificii de piatră, dar restul îi era necunoscut: străzi largi şi regulate în locul obişnuitului labirint de uliţe; pieţe largi pătrate în locul micilor piaţete rotunde ale satelor. Mai ales îi era străină lumea, care nu era cordială şi binevoitoare, ci rece şi ocupată.

Acum, când era pe coastă, Sennar nu ştia ce să facă. Sanctuarul putea să se afle chiar acolo, poate foişoarele fatidice se ridicau pe undeva prin părţile acelea, dar cum putea şti?

O bună parte din dimineaţă, se plimbă pe străzile oraşului, în căutarea cuiva care să fi ştiut să-i arate direcţia corectă, dar nimeni nu-i fu de ajutor. Numai un bătrân negustor îi spuse că auzise vorbindu-se de ele şi că trebuiau să se afle la răsărit, poate la Lome.

Când intră în ultimul han, Sennar simţea nevoia să mănânce ceva, dar nu avea bani.

Hangiul, un om mărunt, cu părul rărit pe tâmple, cu burta mare a celui care o ia pe ulei, se înduioşă.

– Dacă treci mai târziu, îţi voi găsi ceva resturi, zise.

Sennar îi mulţumi.

– Însă nu-ţi promit nimic, adăugă imediat după aceea bărbatul. Acestea sunt zile deosebite, cu acest continuu du-te-vino de soldaţi.

– Cum aşa? A fost un atac?

– Nu, nimic de acest fel, răspunse hangiul. Doar că au sosit nişte soldaţi ciudaţi, navele lor au ancorat ieri-seară târziu, în

port. Spun că au venit din Lumea Scufundată, dar nimeni nu înțelege cine sunt.

– Ați spus în port? Cum fac să ajung acolo? întrebă Sennar dintr-o suflare.

Bărbatul se uită suspicios la el.

– Când ieși, ia-o la dreapta, apoi tot înainte...

Nu avu timp să-și sfârșească spusele că tânărul dispăruse.

Sosiseră trupele, trupele mult așteptate. În timp ce se îndrepta cu pas grăbit spre port, Sennar se gândi la toate persoanele pe care le cunoscuse în Zalenia: contele Varen, regele Nereu... și Ondine. Voia să-i vadă pe soldații aceia care veniseră să-i ajute și care sosiseră până acolo și datorită lui. Urmă indicațiile hangiului și curând începu să audă vuietul mării.

Imediat văzu navele. Erau vreo cincizeci, lungi și maiestuoase, de o eleganță clară și transparentă, ceea ce era semnul distinctiv al Zaleniei. Erau așezate în rând în port, cu velele coborâte. Soldații aveau armuri foarte ușoare, lănci lungi și spade subțiri, care le atârnau la șold. Îi aminteau de străjerii care-l maltrataseră în Zalenia, dar, văzându-i, lui Sennar tot i se făcu dor de Lumea Scufundată.

În timp ce vrăjitorul se bucura de spectacolul flotei ancorate, cineva de pe una dintre nave îl observă, coborî pe uscat și se apropie de el.

– Știam că mai devreme sau mai târziu aveam să ne întâlnim.

Sennar se întoarse brusc; cunoștea glasul acela. Când îl văzu pe contele Varen lângă el, i se păru că regăsise un prieten vechi. Contele era încă un bărbat impunător și robust, cu puținul păr adunat într-o coadă așa cum se purta în lumea lui, dar pielea lui imaculată se colorase chihlimbariu; trebuie să fi părăsit peisajele Zaleniei de ceva vreme. Sennar uită de plecăciune și îl îmbrățișă, primit fiind cu o strângere viguroasă.

Contele îl invită să-l urmeze într-o cabină de pe vas, învăluită de o penumbră care amintea albastrul ce domnea în Zalenia.

Varen se mișca în largul lui în lumina aceea slabă și luă o sticlă cu conținut violaceu. Rechin, își spuse Sennar. De un an de zile nu mai băuse.

Contele așeză sticla pe masă și, luând două pahare, le umplu.

– Ieri-seară mi-a adus-o un soldat de-al meu, a spus că este băutura acestor locuri.

Sennar zâmbi.

– V-a zis bine.

Contele își goli paharul dintr-o sorbitură. Sennar încercă să-l imite, dar trebui să se oprească din cauza tusei, atunci când alcoolul îi arse gâtul.

– Nu credeam să fie totul atât de luminos, aici sus, zise contele. Nu știu dacă voi reuși să mă obișnuiesc.

– Nu vă temeți, îl liniști Sennar, în timp ce-și umplea iar paharul, la un moment dat eu m-am obișnuit cu lumina albastră de pe Pământul vostru. Va fi doar o chestiune de timp.

Privirea părintească a contelui se opri asupra lui.

– Nu știam să se fi adunat Consiliul pe acest Pământ, zise Varen.

Sennar suspină.

– Într-adevăr, anul acesta trebuia să se adune pe Pământul Apei, dar, după cum ați aflat, a căzut în mâna dușmanului aproape în totalitate și Consiliul a trebuit să fugă.

– Mi-au vorbit despre armata morților, spuse întunecat Varen. Mulți dintre oamenii mei sunt îngrijorați.

Își turnă și el un al doilea pahar, apoi îl privi.

– Cum de nu te afli cu ceilalți consilieri?

– Nu mai sunt consilier.

– Te-au izgonit?

Sennar zâmbi.

– Nu, am plecat eu.

Varen se uită la el cu o privire întrebătoare. Sennar se sustrase privirii lui și-și îndreptă ochii spre lumina care se filtra printre bârnele de lemn ce acopereau hubloul.

– Trebuie să îndeplinesc o nouă misiune, explică, şi i se păru că amuleta era şi mai grea în buzunarul lui. Pentru a face asta, a trebuit să părăsesc momentan locul meu de pe Pământul Vântului.

– Momentan, repetă contele uşurat. Deci, la întoarcere, vei fi din nou consilier.

– Da, minţi Sennar. Şi dumneavoastră cum de sunteţi aici?

Contele zâmbi.

– După plecarea ta, m-am întors să-mi fac datoria la Sakana, şi o vreme totul a fost liniştit. Dar simţeam ceva în mine, ceva ce nu puteam defini... Dintr-odată, viaţa mea mi se părea searbădă şi goală. Mă plictiseam. Mă uitam spre cer, către suprafaţa apei, şi mă gândeam că acolo sus, printre norii pe care nu-i văzusem niciodată, era cineva care lupta. Într-un târziu am înţeles că viaţa şi lupta pe care le căutam erau acolo. Aşa am convins-o pe Alteţa Sa să mă aleagă conducător al trupelor, încheie el.

Sennar fixa paharul şi îi atingea marginea cu un deget. Nu ştiu să se abţină.

– Şi Ondine? întrebă.

– Când ai plecat, am făcut aşa cum mă rugaseşi: am introdus-o în suita mea şi am condus-o la Sakana.

– Şi... cum se simţea?

– Era foarte tristă.

Sennar coborî privirea.

– I-am propus să intre în serviciul meu la palat. Era mai bine decât să aibă grijă de întemniţaţi. La început, nu a acceptat oferta, nu voia să-şi lase singuri părinţii, dar într-un târziu am convins-o.

Sennar continua să dea cu degetul pe buza paharului. La sfârşit, bău Rechinul dintr-o sorbitură.

– Nu am înţeles niciodată de ce ai lăsat-o în Zalenia, reluă contele. Ştiu că ţineai la ea şi că ea îţi împărtăşea sentimentele.

Gândul la Ondine îi încălzi lui Sennar inima; ar fi putut revedea chipul ei de copilă, părul ei moale, buzele trandafirii. Ştia însă că ar fi fost numai ca s-o rănească şi mai mult.

– M-a rugat să-ţi pun o întrebare, dacă te-aş fi văzut, adăugă contele.

Sennar îşi ridică ochii de la masă.

– Voia să te întreb dacă ţi-ai ţinut promisiunea şi să-ţi transmit că, dacă nu ai făcut-o, va găsi mai devreme sau mai târziu modalitatea de a se răzbuna.

Vrăjitorul zâmbi.

– Ca să fiu sincer, nu am ţinut-o în întregime, dar călătoria aceasta este parte din acea promisiune. Însă dumneavoastră, dacă o veţi revedea, spuneţi-i că da, am respectat-o. Că acum sunt fericit.

Contele surâse, apoi deveni iar serios.

– Eşti murdar şi înfometat. Spune-mi adevărul, Sennar, ce ţi s-a întâmplat? Care este misiunea ta?

Vrăjitorul nu ştiu ce să răspundă. Contele era un bărbat demn de încredere, dar misiunea lui Sennar era atât de delicată, încât nu i-o putea dezvălui nici măcar lui.

– Îmi pare rău, nu vă pot spune: scopul acestei călătorii trebuie să rămână secret.

– Nu te întreb din curiozitate, explică atunci contele. Sunt îngrijorat pentru tine. Dacă pot, aş vrea să te ajut.

– Da, poate mă puteţi ajuta...

– Spune-mi cum, îl luă repede Varen.

– Trebuie să mă duc într-un loc de-a lungul coastei. Până acum m-am deplasat pe jos, străbătând Pământul Apei. Mi-ar fi foarte util să pot călări.

Contele se sprijini de spătarul scaunului, gânditor.

– Chiar astăzi trebuie să mă întâlnesc cu generalul trupelor Pământului Mării, Falere. Dacă vei veni cu mine, îi voi cere, dacă se poate, ca un Cavaler al Dragonului să te însoţească.

Uluit, Sennar trânti paharul pe masă.

– Un Cavaler al Dragonului? Dar Cavalerii sunt cu toţii ocupaţi în război! În sfârşit... eu voiam doar un cal... nu cred...

Contele se aplecă spre el.

– Cât de importantă este misiunea ta privitor la sfârșitul acestui război? Pentru că privește războiul acesta, nu-i așa?

– Este de importanță vitală, zise Sennar.

Contele se sprijini iar de spătar.

– Atunci, un Cavaler care să te însoțească nu-i mult, zise.

Apoi sorbi ultima gură de Rechin.

Sennar fu ospătat și, după-masă, se duse cu contele să-l întâlnească pe Falere.

Generalul sosi pe un dragon splendid și, când vrăjitorul văzu coborând din cer animalul acela, își ținu respirația de emoție.

Era un Dragon Albastru, și Sennar nu mai văzuse unul asemănător din copilărie. Era mai mic decât dragonii folosiți de obicei de Ordin și semăna cu un șarpe. Avea un corp lung, subțire, labe mici și sprintene și aripi uriașe membranoase pe lângă corp. Trupul lui era de un albastru-deschis, strălucitor, aripile de un albastru-închis. Sennar crescuse printre acei dragoni, tatăl lui era scutierul unui Dragon Albastru, și rămase fermecat să-l privească, pierdut în amintiri îndepărtate.

Falere era un general mai curând tânăr, un blonduț cu aer anonim și cu fața plină de pistrui. O cicatrice lungă îi traversa partea stângă a chipului. Le făcu amândurora o plecăciune, dar se uită cu suspiciune la Sennar.

– Acesta este membru în Consiliul Magilor din partea Pământului Vântului, Sennar, se grăbi să explice contele.

Sennar nu apucă să-l întrerupă. Poate generalul acela știa că acum răspunzătoare pentru Pământul Vântului era Soana. Observă cu îngrijorare că Falere luase o figură uimită.

– Ah, dumneavoastră sunteți, iertați-mă, răspunse în schimb generalul, apoi făcu o nouă plecăciune.

Evident, îl cunoștea după nume și nu aflase ultimele vești.

Se îndreptară spre una dintre cazărmile din Barahar, o construcție masivă și dreptunghiulară, ca toate clădirile Ordinului Cavalerilor Dragonului. Intrară într-o încăpere vastă nemobilată, luminată numai de o singură ferestruică, și discutară

despre strategie, hotărâră câți oameni să trimită și unde, și despre multe altele. Senar le dădu informații utile, dar încercă să rămână evaziv și, imediat ce îi permise conversația, vorbi limpede.

– Acum, pe Pământul Vântului este o persoană care-mi ține locul. Eu călătoresc pentru... pentru... tocmai acum nu-i venea o scuză bună în minte.

– Este în misiune pentru Consiliu, interveni contele.

– Înțeleg, se limită să spună Falere, apoi începu iar să discute despre oameni și armament.

Fu nevoie de alte două ore ca să poată găsi contele momentul potrivit pentru a-și înainta cererea.

– Prietenul meu consilierul nu are cal. Chestiunea este de maximă urgență, deci mă întrebam dacă ar fi fost posibil să-i cerem unui Cavaler să-l însoțească.

De data aceasta, Falere nu mai rămase nepăsător și se uită la Varen cu o mină dezorientată.

– Domnule, nu știu cum merg treburile acolo jos la dumnea-voastră, dar aici războiul ia o întorsătură foarte proastă și avem nevoie de toți oamenii disponibili.

– Ar fi de ajuns și un simplu cal, interveni Sennar, dar contele îi făcu semn să tacă.

– După cum v-am spus, este în misiune pentru Consiliu. De aceea credeam că cererea era îndreptățită.

Sennar începea să se simtă stânjenit. În schimb, Varen era calm și, fără să-și facă vreo grijă, trăgea o minciună după alta.

– Și de ce nu are cu el un pergament sau un document care să-l autorizeze?

– Treaba s-a hotărât în grabă, zise contele.

Sennar își dori să fie în altă parte. Privirea lui Falere se opri sceptică pe el și vrăjitorul se simți ca și cum ar fi fost în capcană. În plus, amuleta începuse iar să erodeze frunzele, pentru că fu străbătut de o ușoară stare de rău.

– De fapt... a fost o hotărâre neașteptată. Dragonul mi-ar fi util, dar dacă într-adevăr nu este posibil... spuse atunci, hotărând să-i țină contelui isonul.

Chipul lui Falere se lumină.

– Fie. Am auzit vorbindu-se foarte bine despre dumneavoastră. Dacă nu mă înșel, sunteți făptuitorul acestei alianțe.

– Chiar așa, confirmă Sennar.

Îl cuprinse un val de transpirație și simțea cum îi lipsește aerul.

Falere luă un pergament și începu să scrie pe el.

– Cavalerul Dragonului Aymar va fi la dispoziția dumneavoastră pentru trei zile, nu vă pot oferi mai mult. Îl veți găsi în port mâine-dimineață.

Apoi îi înmână pergamentul.

Sennar înțelese că trebuia să se ducă imediat să reînnoiască descântecul, pentru că îi era din ce în ce mai rău; acum simțea în piept o apăsare foarte puternică.

– Vă mulțumesc nespus, zise, în timp ce lua pergamentul, dar acum am o treabă urgentă de făcut. Vreți să mă scuzați, încheie, și dispăru cât putu de repede, urmat de privirile înmărmurite ale contelui și ale lui Falere.

Alergă afară din sală și se opri în colțul unei ulițe. Când scoase amuleta, simți în penumbră că-l părăseau puterile, în timp ce o durere ascuțită îi cuprindea pieptul. Din fericire, avea cu el alte frunze. Cu respirația întretăiată, trasă alte rune și sigilă talismanul. Imediat ce și ultima bucățică din piatră fu ascunsă, Sennar simți cum aerul se întorcea să-i umple plămânii și își recăpătă suflul.

Când ridică ochii, îl văzu pe conte în fața lui.

Varen îngenunche și se uită îngrijorat la el.

– Ești palid ca un mort... Vrei să-mi spui ce se întâmplă?

– Nimic, zise Sennar, încercând să zâmbească. Nimic. Apoi deveni serios. Dacă îmi sunteți într-adevăr prieten, vă rog să nu mai cercetați. Uitați orice ați fi văzut în această mică uliță și, când voi fi plecat, uitați că m-ați întâlnit.

– Trebuie...

– Vă rog, insistă Sennar.

– Dacă este pentru buna reuşită a acţiunii tale...

– Aşa e.

Îşi sprijini capul de zidul din spatele lui şi se uită cu recunoştinţă la conte.

În noaptea aceea, Sennar dormi într-o cabină pe care Varen i-o pusese la dispoziţie pe nava lui şi în ziua următoare plecă foarte devreme. Îşi luă rămas-bun în grabă de la conte, fără a reuşi să-i susţină privirea îngrijorată.

– Ai grijă de tine şi nu risca mai mult decât trebuie, îi spuse Varen.

Sennar se străduí să zâmbească.

– Când povestea asta va fi terminată, ne vom reîntâlni şi vom sărbători.

Pe ponton îl găsi pe cavalerul care-l aştepta. Avea un dragon mai curând mic, un Dragon Albastru, şi el însuşi părea tânăr şi neştiutor. Imediat ce-l văzu pe Sennar, făcu o plecăciune stângace.

– Cavalerul Dragonului Aymar la ordinele dumneavoastră, se prezentă.

Dacă Falere i se păruse foarte tânăr, Aymar era chiar un băieţel. Avea păr castaniu ondulat care-i cădea pe umeri şi un trup de adolescent care dădea impresia că ar fi crescut prea în grabă şi pe neaşteptate, atât încât să-l lase pe proprietar neîndemânatic. Un copil în trupul unui băieţandru. Vrăjitorul îl cercetă neîncrezător.

– Deci, avem trei zile pentru a parcurge toată coasta Pământului Mării, începu Sennar.

Tânărul Cavaler făcu ochii mari.

– Pentru asta, va trebui să călătorim fără întrerupere toate orele din zi şi din noapte.

– Dar... dragonul meu nu poate susţine un zbor prea lung... răspunse Aymar.

Sennar îl întrerupse cu un gest al mâinii.

– Știu, cunosc Dragonii Albaștri. Fapt este că te voi avea la dispoziție numai pentru trei zile, iar timpul este determinant în această misiune. Deci, te rog să-ți dai silința cât poți.

Celălalt încuviință, puțin convins.

Sennar tocmai se urca pe dragon, când Aymar îl opri.

– Domnule, dragonul meu nu vă va lua în spate dacă nu i-o voi cere eu.

Sennar zâmbi.

– Sunt un vrăjitor. Vei vedea că mă va lua, și într-adevăr, când urcă dintr-o săritură, dragonul nu dădu nici un semn de enervare. Apoi se întoarse către tânărul care se oprise pe pământ să-l privească perplex.

– Cu cât plecăm mai repede, cu atât ajungem mai repede, îl îndemnă.

Atunci, Cavalerul se hotărî și urcă la rândul lui pe dragon. Fu o operație neobișnuit de complexă și Aymar o încoronă cu succes numai la a doua încercare. Odată ajuns în șa, păru încurcat, ținea spatele nefiresc de drept. Bănuielile lui Sennar crescură.

– E totul în regulă? încercă să întrebe.

– Sigur, se bâlbâi băiatul.

Trase hotărât de hățuri și singurul rezultat pe care îl obținu fu o mârâitură enervată a dragonului. Aymar scutură din nou hățurile, până când dragonul scoase un răget sălbăticit.

– Nu mi s-a întâmplat niciodată... doar că sunt cavaler de puțină vreme... încercă să se justifice.

Da, cum să nu?

– Îmi dai voie? zise Sennar.

Aymar se înroși până la rădăcina părului.

– Firește.

Vrăjitorul se aplecă spre urechea dragonului și îi șopti câteva cuvinte.

– Încearcă acum, dar cu delicatețe, îi spuse apoi băiatului.

Aymar trase de hățuri și de data asta reușiră în sfârșit să plece.

– Este nevoie de vână şi răbdare, dar şi de respect, explică Sennar.

Aymar înghiţi.

– Vă mulţumesc nemăsurat, murmură.

– Un ultim lucru... adăugă Sennar. Spune-mi *tu*.

– Cum vreţi, răspunse Cavalerul.

Sennar se ţinu de cuvânt. Ceru să zboare cât mai repede posibil şi, atunci când soarele se duse să moară în mare şi ziua cedă locul nopţii, voi să continue. Fu o călătorie extenuantă, o cursă contra timpului. Doar în plină noapte se opriră, când erau de acum în deşertul central.

Trebuiră să poposească sub cerul liber şi frigul era înţepător. Imediat ce fu sigur că nu era văzut, Sennar controlă amuleta şi scoase un suspin de uşurare. Frunzele erau încă intacte.

Vrăjitorul se trezi când soarele încă nu se ridicase, ci se limita să albească palid orizontul. Aymar dormea alături de el, cu capul sprijinit pe gâtul lung al dragonului.

Sennar îl scutură, dar acea primă invitaţie nu avu efect. Dragonul deschise ochii, însă Cavalerul rămase nemişcat, cu o expresie de somn fericit întipărită pe faţă.

Dar ce fel de Cavaler e, unul care nu se trezeşte la atingerea unui străin?

Sennar insistă şi fu mult mai puţin delicat. Băiatul se trezi dintr-odată şi, din reflex mâna lui se duse la spadă, însă fără să o găsească.

– Linişteşte-te, sunt eu, spuse vrăjitorul nerăbdător.

Aymar se frecă la ochi, apoi se uită în jurul lui.

– Încă nu e dimineaţă...

Sennar ridică ochii la cer.

– Ţi-am mai explicat, poţi rămâne cu mine numai trei zile şi mi-ar plăcea să folosim cât mai bine timpul acesta.

Băiatul se înflăcără.

– Aveţi dreptate, iertaţi-mă.

Începu să se pregătească, dar era evident că murea de somn.

Pentru Nihal au făcut o mie de fițe; un nepriceput ca acesta, în schimb, a devenit Cavaler al Dragonului fără probleme.

În cele din urmă, reușiră să plece. Vrăjitorul calculă că era pe drum de treisprezece zile și nu ajunsese încă la țintă. Se gândi la Nihal; de acum trebuia să se fi înzdrăvenit și probabil era nerăbdătoare să o ia din loc.

Sennar nu ar fi vrut să fie în locul lui Laius, în zilele acelea.

Călătoriră cât putură de repede, miraculos fără piedici, și ajunseră în Lome la jumătatea dimineții. Orașul se întindea pe cornul de lună al golfului Lamar și era unul dintre porturile principale ale Pământului Mării. Cazarma către care se îndreptau se afla în afara haosului centrului, pe mare.

– Acolo am studiat, zise Aymar în timp ce se apropiau.

– Nu la Makrat? obiectă Sennar.

Aymar zâmbi.

– Chiar dacă facem parte din Ordin, noi, Cavalerii Dragonului Albastru, petrecem bună parte din instrucția noastră pe Pământul Mării, după tradiție.

Cazarma era într-adevăr diferită de cele tipice ale Ordinului, forma ei alungită amintea palatele antice de pe Pământul Mării. Cu mulți ani în urmă, Cavalerii Dragonului Albastru se separaseră de Cavalerii Dragonului și formaseră un corp mic, de sine stătător. Doar odată cu pacea lui Nammen se aliaseră Ordinului.

Aterizară pe o arenă care se deschidea în centrul construcției și dragonul se ghemui la pământ imediat ce atinse țărâna. Sennar sări și se duse pe dată prin oraș, în căutare de vești.

Trecu din han în han și ceru informații oricui, dar seara trebui să se retragă înfrânt, pentru că nimeni nu știuse să spună nimic.

Se întoarse la cazarmă și-și mâncă hrana în liniște, în aceeași sală în care era servită rația Cavalerilor. Încă o zi, numai o zi și pe urmă ar fi trebuit să se descurce singur. Poate, se gândi descurajat, trecuse deja de locul exact, fără să-și dea seama. Nu controlase toată coasta nordică a peninsulei, și sanctuarul putea fi acolo. Adevărul era că el căuta un ac în carul cu fân.

– Sunt înalte și par să strălucească în lumina lunii.

Mizase prea sus. Şi dăduse greş.

– Se văd în depărtare din Lamar, sunt în mijlocul mării.

Nu reuşise să-i fie de folos lui Nihal.

Nu reuşise să o vindece şi, acum, se băgase în situaţia aceea fără ieşire.

– Vântul urlă printre fisurile lor şi marea înalţă stropi foarte înalţi.

Nu-i mai rămânea decât să bată palmă cu palmă toată coasta, în aşteptarea lui Nihal.

– De departe, noaptea, par două umbre care se conturează în întuneric, ca două turnuri.

Sennar se întoarse dintr-odată. Doar fragmente din discuţia celor doi soldaţi de alături ajunseseră până la el, nu ştia nici măcar despre ce vorbeau, dar aceste ultime cuvinte îi atraseră atenţia.

– Ce se înalţă ca un turn? întrebă.

Când Nihal îi vorbise despre sanctuar, folosise aproape aceleaşi cuvinte ca soldatul acela.

Celălalt se uită puţin mirat la el.

– Cele două stânci mari în largul golfului Lamar, Meridianele Mării, Arshet.

Poate nu aveau nimic comun cu cercetările lui... dar poate da.

– Caut un loc asemănător cu cel pe care l-ai descris, sau măcar aşa cred... în fine, aceste Arshet pot avea ceva în comun cu nişte *foişoare?* întrebă Sennar.

Soldatul zâmbi.

– Bunica mea spune că *arshet* este un vechi cuvânt elfic, care înseamnă chiar *foişor*. De fapt, Arshet sunt două stânci imense, înalte şi ascuţite, şi par a fi foişoarele cine ştie cărei construcţii ciudate.

– Mulţumesc, mulţumesc nespus! îi strigă Sennar soldatului, în timp ce o lua la goană spre Cavalerul lui.

5

SAREPHEN SAU DESPRE URA OAMENILOR

Nihal își recupera repede forțele. Nu ar fi vrut să accepte niciodată, dar avea într-adevăr nevoie să se odihnească. Jumătate-elful simțea cum i se regenerează corpul, cum mușchii recăpătau vigoare. De când o rănise Dola, nu-și mai luase o pauză adevărată și acum înțelegea cât de mult îi lipsise.

Ziua, Laius o îngrijea, cu cataplasmele lui calde și puturoase; noaptea, era și Megisto, care-i pregătea supe excelente. Dar Nihal nu se putea bucura întru totul de acea perioadă de odihnă. De când plecase Sennar, simțea o neliniște imperceptibilă în fundul stomacului. Cuvintele vrăjitorului când îi spusese adio fuseseră sigure și optimiste, dar era ceva în tonul vocii lui care nu o convingea. Talismanul era un pericol pentru el.

Într-o seară, Nihal observă că Megisto era ciudat. Laius se întinsese deja, și ea rămăsese să se uite la flăcările care se stingeau în nișa vetrei.

Bătrânul era taciturn și răscolea focul cu un băț. Nihal se neliniști. Știa că Megisto avea darul previziunii. Din când în când, fără vreun semn prevestitor viitorul se deschidea în fața lui și bătrânul afla, timp de o clipă și în mod neclar, cursul lucrurilor. Prima oară când se întâlniseră, Megisto prezisese, în felul lui, reîntoarcerea Soanei.

– Ce ai? De ce ești atât de tăcut?

Bătrânul tresări. Ochii pe care îi îndreptă spre Nihal erau întunecați. Jumătate-elful se înspăimântă.

– De ce te uiți așa la mine? Ce s-a întâmplat?

Bătrânul tăcu iar și continuă să răscolească tăciunii. Ieșea un fum leneș. De acum în vatră era numai cenușă.

– Ce s-a întâmplat? Spune-mi!

Nihal îl scutură, dar Megisto nu se clinti. Se desprinse delicat din strânsoarea ei și se întoarse spre ea.

– Înainte de a pleca, Sennar m-a rugat să am grijă de tine și să nu-mi fac probleme din cauza lui.

Ea începu să simtă ceva care i se urca în gât, o prorocire întunecată care încet prindea contur.

– Cred că nu o mai pot face, adăugă mâhnit bătrânul.

– Ce nu mi-a spus Sennar?

– Astăzi, când m-am trezit, porțile timpului s-au deschis și am văzut ce i se va întâmpla. Nu există nici o vrajă care să poată limita puterile talismanului. Forța singurei pietre care este încastrată în el îl roade deja pe Sennar. Când va ajunge în sanctuar va fi obosit și încercat. Atunci va muri.

Profeția aceea căzu ca o piatră în tăcere.

– Când? întrebă Nihal cu glas gâtuit.

– Nu știu să-ți spun. Viziunea este mereu neclară, știi... dar curând, în câteva zile.

– Unde este acum?

– Nu știu unde se află, dar știu că se va întâmpla într-un golf mare, golful Lamar. În mijlocul lui se află două stânci înalte. Acolo.

Nihal luă spada și începu să-și adune lucrurile. Îl scutură pe Laius, care nu dădea semne că ar fi vrut să se scoale, și se întoarse din nou spre Megisto.

– De ce nu mi-ai spus că mă mințise? întrebă cu mânie.

– Știi de ce a venit Sennar cu tine. Am vrut să-i respect dorința. Am făcut-o atâta timp cât am putut.

Nihal și Laius se urcară pe Oarf imediat ce fură pregătiți, când zorile abia începuseră să lumineze cerul.

– Mulțumesc, îi șopti jumătate-elful bătrânului, înainte de a se ridica în zbor.

Dar Megisto se transformase deja în piatră.

Aymar trebui să-și folosească toată forța de convingere, care, ca să spunem adevărul, era destul de limitată, și tot bunul lui simț ca să-l convingă pe Sennar să aștepte răsăritul ca să plece.

Imediat ce soarele începu să coloreze zările, vrăjitorul intră în camera Cavalerului și îl dădu jos din pat.

– E timpul să plecăm, zise.

Îl târî încă pe jumătate adormit la dragon și își luară zborul.

Sennar spera ca Aymar să-l fi condus pe una din Arshet, dar Cavalerul îi spuse că nu era posibil. Dragonul nu ar fi putut ateriza acolo: nu era nici un loc unde să se fi putut așeza și stâncile erau ascuțite și tăioase. Ar fi trebuit să se mulțumească să ajungă cu dragonul până în Lamar; de acolo ar fi luat o barcă. Din fericire, contele îi dăduse ceva bani.

Ajunseră în Lamar când soarele coborâse de vreo două ore. Sennar sări de pe dragon, își luă rămas-bun de la Aymar aproape fără să-i mulțumească și o luă la goană, îndreptându-se către port.

Orașul era mare, un labirint de ulițe care dădeau în piețe mici, și pentru puțin Sennar nu se pierdu. Când în cele din urmă ajunse pe chei, îl întâmpină o pădure de nave în radă. Luna era sus, la ora aceea ar fi fost greu să găsească o barcă. Însă, la al cincilea debarcader, vrăjitorul întâlni un suflet milos care vru să-l asculte.

– O barcă? La ora asta? întrebă bătrânelul căruia i se adresase. Era gârbovit de ani, și complet chel. Ca să faci ce? adăugă în timp ce strângea o funie cu mâinile bătătorite și scheletice.

– Trebuie să merg la Arshet! explică Sennar grăbit. Am bani, adăugă arătând banii.

– Nu asta-i problema, replică bătrânul, care oricum, aruncă banilor o privire fugară. E complicat să navighezi noaptea. Știi să cârmești o barcă?

– N-o fi atât de greu... comentă Sennar și auzi răspunzându-i-se cu un hohot sonor.

Când termină de râs, bătrânul se uită iar la el.

– Mai târziu, un grup de pescari iese pe mare. Mai bine alătură-te lor.

– Unde-i găsesc?

– Este încă devreme, zise bătrânul. Nu știu de unde ești, dar prin părțile noastre la ora asta se cinează.

Ca și cum aș avea timp să mănânc...

Gândurile lui Sennar fură contrazise de stomacul lui, care se apucă să bolborosească. Vrăjitorul roși.

Bătrânul se uită amuzat la el.

– Ascultă, băiete, mi se pare mai curând că stai cam prost cu hrana și așa nu vei ajunge departe. De ce nu cinezi cu mine? Pe urmă, te voi duce la un prieten de-al meu pescar.

– Nu știu dacă-mi vor ajunge banii pentru barcă și pentru cină...

Bătrânul își schimbă expresia.

– Dar de unde vii? Aici, pe Pământul Mării, suntem ospitalieri, deci nu veni cu discuții idioate.

Apoi dădu ușa de perete și îl pofti să intre în cabana lui care se afla cu fața la chei.

Îi oferi o supă de pește, aceeași pe care i-o pregătea adesea și mama lui. Parfumul și gustul acelei mâncări readuseră în mintea lui Sennar multe amintiri și îl mâhni faptul că nu avea timp să se ducă în satul lui, să-și vadă mama.

Apoi se făcu ora. Ieșiră și, în timp ce mergeau pe ponton, bătrânul puse întrebarea de care se temea Sennar:

– De ce vrei să te duci la Arshet?

Sennar tăcu o clipă. Nu-i trecea prin cap nici o minciună plauzibilă.

– Caut ceva, acolo, pufni.

– Adică? insistă bătrânul.

Sennar suspină.

– Îmi pare rău... dar e aproape un secret... ba nu, chiar e un secret... nu vă pot spune.

– De, fiecare dintre noi are scheletele lui în dulap, încheie bătrânul filozofic, şi Sennar binecuvântă în sinea lui discreţia oamenilor de prin părţile lui.

Ajunseră la un ponton plin de pescari. Erau ancorate câteva bărci acolo, fiecare cu câte un felinar la pupă, care împrăştia o licărire slabă. Bătrânul se apropie de unul dintre pescari, un om mătăhălos şi negru ca noaptea, şi stătură puţin la discuţii. Pe urmă îl chemară pe Sennar şi bărbatul, fără să scoată o vorbă, îi făcu semn să urce în barcă. Vrăjitorul se supuse şi în scurt timp se desprinseră de ţărm şi se îndreptară spre larg.

Marea era calmă, pentru că golful Lamar era apărat şi valurile se spărgeau înainte să fi ajuns pe coastă. Sennar privea curgerea liniştită a apei pe sub el şi spatele curbat al omului care trăgea la rame.

Celălalt fu cel care rupse tăcerea.

– Cunoşti povestea acestui golf? De ce este rotund, vreau să spun.

Sennar răspunse că nu.

Atunci bărbatul începu să explice:

– Se povesteşte, că, în vremuri străvechi, o populaţie fericită locuia pe muntele acela şi-şi construise acolo un oraş minunat, cu totul de aur. Poporul acela era îndrăgit de zei, care le dăruiseră bogăţie şi prosperitate. Curând însă, invidia a pus stăpânire pe inimile acelor oameni. Nu s-au mulţumit cu oraşul lor splendid şi cu pacea lor. Au coborât în vale şi au început să prăduiască şi să distrugă oraşele pe care le întâlneau în cale. Au devenit puternici şi temuţi, îşi menţineau stăpânirea cu teroare şi arme, şi asta i-a pierdut. Nemaiputând să îngăduie acel comportament nedemn, zeii au hotărât să le scufunde oraşul şi

să-i arunce în mizerie. Astfel, într-o singură noapte, au doborât muntele lor şi l-au răsturnat. Oraşul s-a scufundat şi, în locul lui, a rămas acest crater rotund. Apoi, zeii au scos din mare stâncile Arshet, imense şi impunătoare, înălţate de la cer la pământ. Nimeni nu a reuşit vreodată să le urce, pentru că pereţii lor sunt alcătuiţi din trepte de stâncă ascuţite ca nişte spade. Ceea ce înseamnă că nu există om care să se poată înălţa până la zei, încheie satisfăcut pescarul, ţintuindu-l cu privirea pe Sennar.

– Eu nu vreau să mă înalţ până la zei. Mă duc dintr-un alt motiv, zise vrăjitorul, apoi se întoarse să se uite la apa neagră care înconjura carena bărcii.

Nu, el nu se ducea la Arshet pentru a se ridica deasupra zeilor, dar oricum, ştia că este un profanator, pentru că mâinile lui erau necurate şi nu puteau atinge pietrele. Dădu din cap şi se hotărî să nu se gândească la asta.

Barca înainta încet, în timp ce luna strălucea ameninţătoare pe cer. Sennar socoti acest lucru ca un fel de avertisment şi simţi un fior rece care-i trecea pe spate. Amuleta din buzunarul lui emana o căldură din ce în ce mai puternică. Frunzele începuseră din nou să se macine şi Sennar trebui să respire adânc pentru a învinge senzaţia de apăsare din piept.

Nihal nu-i acordă lui Oarf timp de odihnă; îl sili să zboare toată ziua şi pe urmă toată noaptea următoare, fără întrerupere. Muşchii dragonului tremurau din cauza efortului.

– Curaj, curaj! îl implora Nihal.

În zorii zilei următoare se opriră, dar Nihal nu se atinse de mâncare. În timpul nopţii, când cu toate eforturile ei, adormise câteva clipe, zărise în vis chipul lui Sennar. Era printre cele ale celorlalţi morţi. Un chip stins, palid, cu aceeaşi privire goală pe care o avusese Fen. Se trezise brusc.

Laius, care mânca lângă dragonul ce-şi trăgea sufletul, încercă să o încurajeze.

– Nu te teme, vom reuși. Bătrânul nu ți-ar fi vorbit niciodată în felul acela dacă nu ar fi fost convins că puteai să-l salvezi pe Sennar. Totul va fi bine, stai liniștită.

Însă cuvintele acelea nu o liniștiră deloc. O singură persoană ar fi putut s-o încurajeze și aceea avea viața în pericol.

O luară iar la drum și zburară deasupra Micii Mări și a deșertului central. Când se lăsă seara, Nihal și Laius văzură cum se cufundă soarele în mare. Erau în apropierea golfului Lamar.

După o oră de navigare liniștită, Sennar putu în cele din urmă, să întrevadă de departe siluetele stâncilor Arshet. Într-adevăr, erau două umbre uriașe în întunericul nopții. Erau foarte înalte și chiar și de la distanța aceea se distingeau cu claritate ieșiturile ascuțite care le mărgineau pereții. Profilul lor scânteia cu luciri ciudate argintii, ca și cum stâncile ar fi reflectat luna. Sennar simți cum crește frica în el.

– Poți încă să-ți schimbi gândul, spuse bărbatul.

Sennar rămase în tăcere să contemple siluetele acelea care se măreau din ce în ce.

– Nu! exclamă în cele din urmă. Ceea ce trebuie să fac este prea important.

Bărbatul dădu din cap.

– Eu te las în apropiere, în rest te descurci tu. Acelea nu sunt niște stânci oarecare, sunt idoli sacri ai zeilor, nici un picior profan nu le poate atinge. Eu nu vreau să am nimic de a face cu ele.

Ajunseră în câteva ore și, după cum stabiliseră, bărbatul se opri la o oarecare distanță de stâncă. Acum când erau mai departe de coastă, marea era mai agitată și valurile se sfărâmau de poalele stâncilor Arshet pentru ca apoi să se înalțe în ziduri de spumă. Vântul vuia. Totul era așa cum spusese Nihal.

– Am ajuns la destinație. Coboară și du-te! porunci pescarul.

Sennar se ridică, dar simţi cum îl lasă picioarele şi cum i se învârte capul. Trebui să se sprijine de marginea bărcii ca să nu cadă.

– Ţi-e bine? întrebă omul.

Sennar încuviinţă. În buzunar simţea greutatea amuletei şi căldura ei. Îşi adună puterile şi privi apa. Trebuia să fie foarte rece.

– Îţi mulţumesc că m-ai adus, spuse, însă celălalt nu răspunse. Doar îi făcu semn să se ducă şi întoarse spatele vrăjitorului şi acelor stânci tenebroase.

Sennar spuse descântecul şi o pasarelă luminoasă subţire se desenă pe apă. Din fericire, doar câţiva coţi îl separau de zidul de stâncă şi îi parcurse repede. Îl văzu pe bărbat cum vâslea din toate puterile pentru a se îndepărta, apoi se trezi singur în faţa celor doi coloşi. Deja aspectul lor părea să-i refuze prezenţa.

Sennar se învârti în jurul lor, dar nu izbuti să descopere o intrare. Erau două stânci, două blocuri de piatră. Să fi fost sanctuarul în vârf?

Dintr-odată, pasarela cedă fără preaviz, şi Sennar căzu în apa îngheţată. Evident, puterea amuletei crescuse, cea de a doua piatră trebuia să fie acolo.

Vrăjitorul se gândi că era mai bine să-şi păstreze forţele pentru întâlnirea cu străjerul şi nu făcu alte farmece. Înotă până la baza uneia din cele două Arshet şi puţin lipsi ca valul să-l izbească de stâncă. Se agăţă cu ambele mâini de piatră şi îşi trase sufletul.

Când ridică ochii, observă o adâncitură, la trei coţi înălţime. Intrarea în sanctuar. Deasupra era o inscripţie, pe care Sennar nu reuşi să o citească.

Începu să se caţăre pe stânca alunecoasă şi tăioasă. Îi trebuiră destule minute, dar la sfârşit ajunse la ţintă. Se avântă cu ultimele puteri şi se trezi în faţa intrării. Ameninţătoare, pe frontispiciu trona o inscripţie: *Sarephen.*

Sennar îşi aminti. *Sareph,* „mare", spusese Nihal. Ajunsese. Ezită o clipă în faţa intrării, în timp ce încerca să-şi tragă sufletul. Se uită în jos şi se înfioră.

Printre negrul stâncilor ascuțite plutea ceva alb. Oase. Oase de naufragiați, poate, sau oasele celor care înaintea lui, încercaseră aceeași acțiune infamă. Pentru a-și goni teama, Sennar intră fără să șovăie și întunericul îl învălui.

Noaptea era neagră și înghețată. Oarf era sfârșit. Atunci răsări din întuneric conturul stâncilor Arshet. Imense, sinistre, mai negre ca noaptea. Aminteau, într-un fel neliniștitor, Fortăreața.

– Iată-ne! urlă Nihal. Am ajuns!

Rezistă, Sennar, te rog, rezistă!

Adesea, în trecut, Sennar se oprise să privească Fortăreața și să-și imagineze interiorul. Acum, când era înăuntru sanctuarului, descoperi uluit că era asemenea fanteziilor lui despre reședința Tiranului.

Era o gaură, la înălțime, atât de sus încât părea minusculă, cu toate că trebuie să fi fost enormă; lumina interiorul și lăsa să se întrevadă un corn de lună și cerul. Baza era întinsă și rotunjită, iar în centrul ei se înălța un crenel de stâncă, până aproape să atingă gaura. Pe lungimea lui se înfășura o scară, cu trepte mici și nesigure, săpată în piatră. Pe pereții abrupți se deschideau spărturi înguste, prin care din când în când marea pătrundea cu stropi de spumă imaculată.

Sennar rămase câtăva vreme înmărmurit, să se uite, fără să aibă curajul să înainteze. Când o luă spre crenel, sunetul pașilor lui produse un ecou spectral.

Sennar puse piciorul pe prima treaptă, alunecoasă și îngustă, și începu să urce. Părea să nu fie nici o strajă. Se auzeau numai urletul mării, care se izbea de stânci, și șuieratul sfâșietor al vântului și pașii ezitanți ai vrăjitorului pe piatră, respirația lui din ce în ce mai gâfâită.

Lui Sennar îi era frică, însă nu asta-i făcea pașii nesiguri. Era amuleta care fremăta în buzunar, care încerca să se unească cu cea de a doua piatră. Nu numai o dată alunecă și fu pe punctul

de a cădea, dar continuă urcușul acela care părea să nu se sfârșească vreodată. Când se uita în jos, punctul de unde plecase părea la mile distanță; când se uita în sus, vârful era tot atât de îndepărtat.

Lucrul cel mai rău era că locul părea pustiu, dar nu putea fi așa, Sennar era sigur de asta. În umbră trebuia să fie un străjer, care aștepta ca el să fi fost sfârșit ca să-l lovească. Vrăjitorul simțea o prezență, o bănuia, dar nu vedea nimic.

Nihal îl puse pe Oarf să facă înconjurul stâncilor Arshet. Nimeni. Doar licărirea intermitentă albă de oase și țeste pe negrul stâncii și urletul agitat al mării.

Căutară un loc unde Oarf să se poată opri, dar nu găsiră. Atunci Nihal luă o hotărâre.

– Laius, întoarce-te cu Oarf la mal.

Scutierul se uită uluit la ea.

– Dar...

– Nici un dar, aici nu există vreun loc pe care să se poată așeza Oarf. Duceți-vă la mal și așteptați-mă acolo.

Nihal nu mai spuse nimic și scoase spada din teacă. Îl puse pe Oarf să planeze și dintr-o săritură aterizâ în fața unei scobituri care trebuia să fie intrarea. Cu sufletul la gură, intră în întuneric.

Dintr-odată, Sennar se opri.

– Știu că ești aici! urlă. Arată-te!

Îi răspunse numai ecoul, care se lovi de pereții sălii țesând un cor de glasuri neclare. Apoi, liniște.

– Vin pentru putere! Pentru piatră! insistă Sennar, dar ecoul îi acoperi cuvintele.

În acea nebunie de sunete el își pierdu capul.

– Fir-ar să fie, ieși odată! Nu sunt aici ca să lupt, sunt aici pentru piatră!

Glasurile continuară să se suprapună și să facă ecou în jurul lui.

– Ieși! urlă vrăjitorul scos din minți.

Nici nu avu timp să-şi dea seama ce se întâmpla: un tentacul enorm îl înşfăcă de gât, îl ridică până la lună, până la aerul îngheţat, şi pe urmă îl aruncă iar în abis. Sennar ar fi vrut să urle, era îngrozit, dar nu reuşi să scoată nici un sunet pentru că îl sufoca strânsoarea. Fu iarăşi trântit pe scară şi-şi pierdu cunoştinţa.

Când îşi reveni, un monstru ciudat, cu zece capete şi nenumărate tentacule, contorsionate, se încolăcea de-a lungul înălţimii crenelului.

De unde dracu' a ieşit?

Unul dintre chipuri se aplecă spre el şi rânji, dând la iveală un şir de dinţi lucioşi şi ascuţiţi. Iar îl înşfăcă un tentacul, şi îl ridică, de data asta de un picior. Vrăjitorul urlă din răsputeri şi simţi cum amuleta îi alunecă din buzunar şi se cufundă în întuneric.

Monstrul continuă să-l ridice şi Sennar înţelese că voia să-l izbească de crenel. Încercă să spună un descântec, dar nici o putere nu ţâşni din mâinile lui. Era pradă duşmanului.

Este sfârşitul. Acesta este într-adevăr sfârşitul.

Apoi auzi un urlet, şi un lichid cald, vâscos îl acoperi din cap până-n picioare. Strânsoarea slăbi şi Sennar se trezi că se prăvăleşte în gol. Când căzu pe scară şi se izbi de trepte, îşi pierduse deja cunoştinţa.

Nihal se ridica în faţa duşmanului cu spada în mână, gâfâind. Doar o clipă îşi privi duşmanul, apoi se repezi iar asupra lui.

Se mişcă repede ferindu-se de şfichiuirile tentaculelor care veneau din toate direcţiile. Se târî ca un şarpe şi se strecură până sub corpul sălbăticiunii, apoi implântă a doua lovitură.

Unul dintre tentacule se încolăci şi căzu în gol. Un lichid rău mirositor şi cald ţâşni din ciotul rămas şi zbieretul bestiei depăşi mugetul mării.

Nihal nu se opri. Se feri, pară, profită de momentul de slăbiciune al animalului şi sări pe el. O nouă lovitură, apoi încă

una, și încă, și cu fiecare izbitură un nou urlet al dihaniei, alt sânge.

În cele din urmă, monstrul își pierdu echilibrul și se prăbuși în gol. Nihal îl urmă, căzu odată cu el. Când fură pe pământ, jumătate-elful se ridică iar în poziție de luptă și se pregăti să sară din nou. Ceva însă o opri.

Simți un talaz enorm care se spărgea de stânci. Un munte de spumă pătrunse în sanctuar prin crăpăturile pereților, se înălță vijelios către gaura din vârf, apoi se nărui, tumultuos ca o cascadă, și atunci când atinse pământul luă forma unei siluete ce părea a unui om, înarmat cu un trident. Vârful din mijloc al tridentului strălucea intens.

– Oprește-ți furia, tună.

Cu un urlet Nihal se avântă asupra străjii.

– Dă-te din drum!

Bărbatul din spumă înfipse tridentul în pământ, la mică distanță de fața lui Nihal.

– Să nu crezi că mă poți bate, murmură.

Glasul lui era atât de gros și de tunător încât o înspăimântă.

– Ce ați venit să căutați, tu și cu prietenul tău?

Pentru jumătate-elf totul era îndepărtat și tulbure, în momentul acela: misiunea, talismanul, orice. Rămăseseră numai furia oarbă și teama pentru soarta lui Sennar.

– Deci?

Nihal încercă să-și adune gândurile. Apoi, într-un colț al sălii, văzu o licărire. Talismanul.

– Suntem... suntem aici pentru amuletă.

Ființa aceea surâse batjocoritor.

– Iar dorința avidă de putere, alți doi nebuni... Hohoti, crud. De ce sunteți atât de neghiobi? întrebă cu un glas puternic. Veghez de secole peste Sarephen, în singurătatea acestor turnuri pe care le-au ridicat zeii ca să vă pedepsească pe voi. Am văzut mulți care au ajuns la gura acestui sanctuar: mulți erau aleși și le-am dat piatra, dar mulți erau josnici, și treceau pragul acestui

pământ sacru doar ca să obțină puterea. Inimile lor ardeau de dorința de a subjuga alte inimi, tot ceea ce îi mâna era dorința nemăsurată de a stăpâni, de a poseda, de a dispune după plac de viața altora. Mulți dintre ei au murit înainte de a ajunge dinaintea mea, pe cei rămași i-am ucis eu însumi. Și totuși, nu se temeau de moarte; pentru putere, de dragul de a stăpâni, erau gata să plătească orice preț. Ca și prietenul tău, care, deși știa că nu este demn să atingă Sarephen, a ajuns până aici.

– Nu de asta... nu pentru putere.

Bărbatul se uită îndelung la ea.

– O jumătate-elf, murmură!

– Da! urlă Nihal. Da! O jumătate-elf! Eu pot atinge piatra! Lasă-ne să plecăm, dă-ne piatra și dă-mi voie să-mi salvez prietenul...

– Pentru ce-ți trebuie piatra?

– Pentru a-l înfrânge pe Tiran.

Bărbatul surâse batjocoritor.

– Tiranul... un alt nenorocit orbit de putere.

– Am cu mine talismanul.

Nihal alergă acolo unde scânteia, luă în mână amuleta și demonstră că o putea atinge.

– Vezi? Am deja o piatră cu mine!

Arătă spre Ael.

Străjerul fixă piatra.

– Cum se poate ca Ael să-ți fi fost dată ție, o ființă atât de încărcată de ură și de mânie?

Nihal nu știu ce să răspundă. Era adevărat. Dar încet-încet, nerăbdarea se risipea lăsând loc temerii pentru destinul lui Sennar.

– De ce vrei piatra? Nu pentru ceea ce mi-ai spus...

– Nu... murmură Nihal. Acum vreau doar să ies de aici. Doresc doar să-mi îmbrățișez tovarășul și să văd dacă trăiește. Singura modalitate de a putea continua este să iau piatra.

Străjerul se uită indiferent la ea. Printr-o lovitură de trident făcu să-i scape amuleta din mâini.

Nihal căzu la pământ, ca și cum ar fi fost golită de orice energie. Străjerul răsuci tridentul și eliberă o piatră din vârful scânteietor. Era de un albastru întunecat și părea să conțină străfundurile oceanului. El o ridică și piatra străluci dinainte-i în lumina lunii, apoi păru că-i absoarbe reflexul. Străjerul o așeză apoi pe jos, în fața lui Nihal.

– Ești la începutul călătoriei, inima ta este nelămurită și înspăimântată. Niște străjeri mai puțin indulgenți decât mine nu ți-ar fi acordat piatra. Dar nu înceta să cauți, sau puterea nu va fi niciodată a ta.

Apoi, așa cum venise, străjerul se risipi în mii de râulețe de apă de mare și se întoarse în ocean printre fisurile stâncilor Arshet. Se dizolvă și monstrul, iar Nihal rămase singură în imensitatea sanctuarului, din nou liniștit. Se aruncă rapid spre piatră, o ridică și, în timp ce o așeza în lăcașul ei, pronunță formula rituală. *Rahhavni sektar aleero.* Glasul îi tremura.

Piatra se lipi puternic în alveola ei. Nihal se ridică brusc și alergă la Sennar.

Vrăjitorul zăcea căzut pe scări, iar mâna sprijinită de stânca vâscoasă era rece și albă.

Nihal îl întoarse și începu să-l strige, dar el, palid, nu-i răspundea. Ea continuă să-l strige pe nume cu glas din ce în ce mai ridicat. Pe urmă începu să suspine.

– Îmi promiseseși că nu vei muri... spuse printre lacrimi.

Copleșită de disperare, nu își dădu seama că încet-încet ochii lui Sennar se deschideau. Când își îndreptă privirea spre el, vrăjitorul schimonosi un surâs slab.

– Ai cam întârziat, zise o cu voce pierită.

6

ÎNGHEȚ

Seara, în timp ce mâncau, Nihal fu neobișnuit de tăcută. Sennar fu uimit de o asemenea răceală față de el, contrar căldurii pe care i-o arătase în sanctuar. Nu-i trebui mult să-și imagineze motivul acelei tristeți. Îi spusese o minciună și curând avea să plătească pentru asta.

În ziua următoare se treziră în zori. Culoarea rozalie a soarelui care lumina leneș răsăritul îl binedispuse pe Sennar. Însă Nihal rupse imediat idila; îl dădu jos din pat pe Laius și îi îndemnă pe toți să se grăbească, pentru că se pleca iar.

Reluară călătoria și se îndreptară spre sud; aveau să meargă pe Pământul Soarelui, trecând prin Pădurea Internă.

Impresia pe care Sennar o avusese în seara de după regăsirea lui se confirmă în zilele următoare. Nihal se arătă rece și schimbătoare, și aproape că nu îi adresă nici un cuvânt pe toată durata traseului. Ziua, zburau într-o liniște deplină, seara, se opreau ca să mănânce și se uitau la foc muți ca peștii.

În cea de a patra zi, Sennar se hotărî să vorbească. Tensiunea aceea era insuportabilă.

Profită de ocazie la schimbarea gărzii. Era în plină noapte și rândul lui Nihal era pe sfârșite. Sennar se trezise ceva mai devreme ca să-și pregătească discuția pe care o avea de purtat. Când veni timpul, Nihal se limită să-l atingă pe umăr.

Sennar se întoarse repede către ea.

– Ce nu merge?

Imediat ce spuse asta, își zise că era un prost. Fusese într-adevăr nevoie să-și stoarcă creierii, pentru ca apoi să înceapă conversația atât de tâmpit?

– Tu ce crezi?

Sennar lăsă ochii în jos.

– Am făcut-o pentru tine... *Perfect... o altă frază de manual...*

– Niciodată nu ți-am cerut asta.

– Am riscat cât mai puțin cu putință, îți jur. Am luat toate măsurile de prevedere... Nu sunt un inconștient, știi.

– Încetează să mă mai minți! urlă Nihal. Toată povestea aceea cu faptul că exista o formulă în stare să sigileze puterea amuletei... și l-ai antrenat și pe Megisto!

– Ce ar fi trebuit să fac? Nu te simțeai bine și nu voiai să te oprești. Nu aveam altă cale.

Răbdarea lui Sennar începea să se epuizeze.

– E posibil să nu-ți dai seama? Nihal sări în picioare. Ai idee cum m-aș fi simțit eu dacă ai fi murit? Ai măcar o vagă idee?

Sennar rămase cu gura deschisă; mânia pe care o simțise puțin înainte îi murise în gât.

Nihal se întoarse.

– Nu vreau alți morți pe conștiință!

Fu picătura care făcu să se verse paharul. Sennar nu ar fi știut să spună la ce se aștepta de la Nihal la întoarcerea lui. Poate un mulțumesc, dar cu siguranță nu acele cuvinte reci și ostile.

– Nu-ți fie frică, departe de mine dorința de a-ți încărca inutil conștiința. Credeam că-ți pot fi folositor, dar, după cât se pare, continui să mă consideri o povară. Poți sta liniștită: spre deosebire de cineva pe care îl cunosc, nu am nici cea mai mică grabă să mor.

Palma pe care Nihal i-o dădu lui Sennar răsună în liniștea pădurii.

Vrăjitorul rămase la locul lui, uluit, în timp ce, în fața lui, Nihal încerca să-și țină plânsul. Doar atunci înțelese enormitatea

pe care i-o spusese. Dar nu avu timp să se scuze, pentru că ea se întoarse şi se întinse în culcuşul ei.

A doua zi dimineaţă, în timp ce tovarăşii ei de drum dormeau încă, Nihal se grăbi să pună întrebări talismanului. După discuţia cu Sennar, fata petrecuse o noapte de nesomn.

Închise ochii şi văzu ceva foarte luminos, care strălucea cât o mie de sori. Trebuia să fie sanctuarul. Apoi apăru un răsărit cu soarele care se ridica dintre munţi. I se părea că admiră priveliştea aceea de pe un acoperiş, un platou imens înconjurat de alte culmi. Deci un platou. În sfârşit, o direcţie: la est. Redeschise ochii.

Puţin mai târziu, se întremară în grabă şi se urcară pe crupa lui Oarf, îndreptându-se spre ultima ţintă a călătoriei lor pe teritoriu prieten. După sanctuarul acela, ar fi venit partea cea mai grea.

În şase zile de zbor ajunseră la Makrat. Laius insistase să se oprească în capitala Pământului Soarelui şi să revadă Academia, unde el şi Nihal se cunoscuseră. Gândul la un pat proaspăt şi curat unde să se odihnească, de altfel, le surâdea tuturor. Găsiră un han ieşit din drum şi se hotărâră să poposească acolo o noapte.

La scăpătatul soarelui, Nihal ieşi să facă o plimbare prin oraş. Se cufundă în haosul din Makrat şi văzu că se schimbase puţin de pe vremea Academiei. Regăsi haosul, lumea ocupată, tabăra refugiaţilor imediat lângă porţile oraşului, într-o pădure de corturi înghesuite lângă ziduri. Asta ura Nihal în locul acela, opulenţa unită cu cea mai neagră sărăcie, veselia aceea neruşinată ostentativă, splendoarea bijuteriilor femeilor care se plimbau pe străzi. Era un loc plin de ignoranţă şi vanitate, un loc care nega durerea, când ea, în schimb, fusese întotdeauna tristă între zidurile acelea.

Se apropie de Academie, dar nu se duse până la porţile ei; nu voia să rişte să-l întâlnească pe Raven, Generalul Suprem care îi pusese întotdeauna piedici. Vederea acelei construcţii masive, însă, nu fu atât de insuportabilă pe cât se temuse. Aproape speră

să-l întâlnească pe Parsel, maestrul ei, cel care crezuse primul în ea, și pe Buruiană, ființa aceea diformă cu care avea atâtea în comun. La urmă, picioarele o duseră la parapetul unde se refugia adesea, acela de unde vederea Fortăreței era mai amenințătoare. Se așeză și se cufundă în gândurile ei.

– Te deranjez?

Nihal tresări. Când văzu că persoana din spatele ei era Sennar, luă imediat o înfățișare distantă.

Vrăjitorul se așeză și se uită puțin la ea înainte de a vorbi.

– Eram sigur că te găsesc aici, zise într-un târziu.

Jumătate-elful nu îi răspunse și continuă să fixeze conturul întunecat al Fortăreței.

– Iartă-mă pentru alaltăieri, adăugă Sennar. Ți-am spus un lucru tâmpit și răutăcios. Nu îl credeam cu adevărat.

– Nu trebuie să te scuzi, ceea ce ai spus este adevărat. Am fost nebună și insuportabilă de când a început această călătorie nenorocită. Îmi pare rău. Se întoarse să se uite de la parapet. Poate chiar speram că nu voi duce la bun sfârșit această misiune, poate de aceea nu voiam să mă opresc. Nu pentru că mi-e frică, înțelegi? Sennar încuviință. Doar că mi se pare că nu am avut de ales. Iar gândul că acesta este destinul meu mă terorizează.

Se uită în ochii lui.

– Eu cred că este destinul tău, într-un fel, replică el, dar mai cred și că destinul tău nu se sfârșește în misiunea asta. Este adevărat, faptul că ai plecat nu a fost chiar o alegere a ta. Dar în viața ta nu este numai această călătorie. Atunci când totul se va termina, vei avea în față alte drumuri noi. Nimeni nu te va obliga să alegi, numai tu vei ști ce trebuie să faci. Călătoria aceasta nu este decât o etapă.

– Poate ai dreptate, zise Nihal. Dar simt că de această misiune nu depind numai sorții Lumii Pământene, mai este ceva ce trebuie să descopăr, și nici nu știu unde să caut. Nihal suspină. În trecut am venit întotdeauna aici pentru a-mi regăsi scopul vieții, ura față de Tiran. Arătă spre silueta neagră și neliniștitoare

a Fortăreței. Însă acum e diferit. Continui să-l urăsc pe Tiran, firește, dar nu mai știu ce trebuie să fac, simt că nu în ura aceea se află scopul. Dar atunci, care este scopul ultim? întrebă descurajată, în timp ce se întorcea să se uite la Sennar.

Vrăjitorul nu îi răspunse și rămaseră în tăcere, să se uite la reședința Tiranului care îi domina.

– Știu însă ceva, murmură Nihal după câteva clipe. Ceea ce ai spus în Consiliu e adevărat. Fără tine nu pot reuși.

Sennar îi zâmbi, o cuprinse cu brațele și o strânse la piept. După puțin, Nihal se eliberă și îi întoarse un zâmbet. Pe întuneric, o luară împreună pe drumul spre han.

În ziua următoare, Sennar se duse prin oraș să ceară informații cu privire la ținta lor. Se întoarse la ora prânzului și spuse că platoul pe care îl căutau era în Munții Sershet la granița cu Pământul Zilelor, către est. După câte știa cel care-i vorbise, un bătrân cerșetor poposit la porțile orașului, nimeni nu se ducea acolo de secole, pentru că, în afara zăpezii, a frigului și a gheții permanente, nu se afla nimic.

Nihal se gândi că era un loc destul de ciudat pentru a găzdui sanctuarul soarelui. În plus, acum erau în plină iarnă, cine știe ce ar fi găsit acolo sus.

– Care-i problema? întrebă liniștit Laius. Oarf s-a odihnit suficient, ne va duce el până acolo. Va fi o joacă de copii. Pe urmă, ochii scutierului se luminară. Va fi prima oară când pun piciorul într-un sanctuar.

– Dacă aș fi în locul tău, nu aș fi atât de bucuros, i-o întoarse Sennar.

Lucrurile nu se arătară așa ușoare după cum sperase Laius și, când, după o zi de călătorie, ajunseră la poalele Munților Sershet, fu clar că acțiunea nu avea să fie o plimbare.

În fața lor se ridica un perete gol de stâncă. Munții se înălțau lenești din câmpie, în urcușuri line pline de ierburi, dar pe urmă

urcușul era abrupt și, în cele din urmă, vertiginos. Culmile erau invizibile, învăluite de nori. Până și Laius care nu era înclinat spre pesimism, făcu o față descurajată în fața acelei priveliști.

– Judecând după norii din vârf, comentă Sennar, acolo sus nu trebuie să fie timp frumos.

Nihal se uită îngrijorată la peretele de stâncă.

– Oarf nu va reuși. Aripile lui obosesc atunci când zborul este vertical, și vremea rea nu îmbunătățește lucrurile...

– N-avem de ales, o tăie scurt vrăjitorul. Ori mergem cu Oarf, ori ne vom petrece viața pe munții aceia.

Seara, poposiră la poalele munților și în dimineața următoare plecară când de abia se ridicase soarele.

– Iar trebuie să-ți cer un mare efort, Oarf, îi spuse Nihal dragonului. Însă îți jur că voi face în așa fel încât să fie ultimul.

Oarf se uită mândru la ea cu ochii lui roșii și se ridică în picioare cât era de mare. Nihal surâse. Apoi se urcară pe spatele lui și începură urcușul.

La început, nu întâlniră prea multe greutăți. Dragonul zbura cu aripile desfăcute, menținând un ritm susținut și fără efort. Dar ceea ce era mai rău abia urma să vină.

Toată dimineața zburară deasupra pășunilor ierboase care se aflau de-a lungul poalelor munților, dar, dintr-odată, masa de stâncă se ridică amenințătoare în fața lor, și începu adevăratul urcuș. Oarf nu mai putea să zboare orizontal, trebuia să întindă aripile pentru a zbura în diagonală. La început, panta fu ușoară, apoi deveni din ce în ce mai abruptă. Nihal simțea mușchii aripilor dragonului încordându-se sub picioarele ei.

– Curaj, curaj, îi murmura într-o ureche, aplecată deasupra capului animalului, și Oarf se străduia și mai mult.

Seara, poposiră la înălțime și Laius avu grijă de Oarf. Din oră în oră, vântul devenea tot mai rece, iar cerul – mai amenințător. Chiar înainte de a se culca, sosi zăpada.

– Perfect! comentă Sennar.

Trei zile nu făcură altceva decât să urce. În cea de a treia zi își făcură tabăra chiar dedesubtul norilor. Când se uitară plini de speranță în sus, nu reușiră să distingă nici măcar o părere de vârf.

În prima seară, Sennar încercase să aprindă un foc magic pentru a-i încălzi, dar căldura aceea slabă dura puțin și se stingea imediat ce vrăjitorul adormea. Astfel, fură siliți să doarmă înfășurați în pelerine și ghemuiți sub aripile lui Oarf, pentru a nu risca să moară degerați.

În ziua următoare intrară în nori, și lucrurile deveniră și mai complicate, iar situația se înrăutăți și mai mult. Vântul era înghețat și zăpada îi împiedica să vadă și să respire. Oarf își făcea datoria cât putea de bine, dar urcușul era crâncen și drumul pe care reușeau să-l străbată din zori și până-n seară era din ce în ce mai scurt.

– Poate vom urca așa pentru totdeauna. Poate vârful acestor munți nu există și dincolo de nori sunt zeii, zise la un moment dat Laius, și Nihal nu înțelese dacă gândul îl înspăimânta sau îl entuziasma.

În următoarele două zile zburară printre nori și, când ieșiră din ei și ridicară ochii, ceea ce văzură li se păru un spectacol extraordinar. Atunci înțelese Nihal de ce fusese ales locul acela pentru sanctuar.

Munții aceia erau triumful luminii. Soarele era incredibil de luminos și până și albastrul cobalt al cerului părea scăpărător; gheața care-i înconjura reflecta apoi razele soarelui și le împrăștia în mii de tonalități orbitoare. De jur împrejur erau sute de vârfuri înalte până când se pierdeau din privire; numai piatră peste tot. Dezlănțuirea aceea de frumusețe le umplu inima; acum, când se terminase urcușul, crezură că totul avea să meargă spre bine.

Căldura luminii strălucitoare nu reușea să domolească frigul și vântul, dar ultima parte a drumului se întrevedea mai ușoară. Zburară printre sute de piscuri maro care se ridicau spre cer,

dintr-o mare lăptoasă, şi Laius se apleca tot timpul pentru a se uita în jos.

– Sub noi este nimicul! exclamă vesel scutierul, în timp ce arăta norii care ascundeau valea.

În schimb, Sennar şi Nihal începeau să se îngrijoreze. Nu reuşeau niciodată să zboare destul de sus astfel încât să poată domina toţi munţii şi să vadă platoul. Nu le mai rămânea decât să întrebe iar talismanul. Nihal se concentră şi tot ceea ce văzu fu iarăşi fulgerarea orbitoare a sanctuarului; percepu vag că trebuiau să meargă spre est şi că exact în centrul munţilor ar fi găsit ceea ce căutau.

Drumul dură alte două zile. În zorii celei de a treia, obiectul căutărilor se prezentă în faţa ochilor lor uimiţi. Rămaseră înmărmuriţi să-l privească, întrebându-se cum era posibil ca în mijlocul iernii şi la acele înălţimi să existe un asemenea loc.

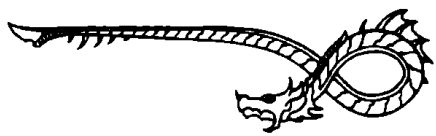

7

GLAEL SAU DESPRE SINGURĂTATE

Nihal, Sennar și Laius priveau înmărmuriți pata de verde care se desena pe maroul munților. Văzură soarele luminând o pajiște plină de flori colorate și atât de parfumate, încât mireasma lor ajungea până la ei. Coborâră încântați pe platoul acela și numai ce puseră piciorul jos fură uimiți cât de cald era. Pe limba aceea de pământ pierdută era deja primăvară. Răsărea soarele și razele lui trandafirii se așterneau pe mii de petale cărnoase și pe iarba umezită de rouă. Părea o lume diferită, izolată și departe de tot.

Imediat, Laius își aruncă pelerina și începu să se dea de-a rostogolul printre flori, râzând cristalin.

– Asta într-adevăr este reședința zeilor.

Platoul nu era prea mare și, când se apropie de marginea lui, Nihal descoperi că mare parte din Pământul Soarelui și unele ponoare de pe alte Pământuri se vedeau de acolo de sus. Văzu pata mică, deschisă la culoare pe care o reprezenta Makrat, întinsă leneșă nu departe de Marele Afluent, și pe urmă Micul Afluent, fratele lui mai mic, și lacul Hantir, argintat de primele raze ale dimineții. Văzu Pădurea de la poale, și i se păru că întrevede chiar baza munților. Poate de acolo de sus putea zări și regiunea în care se găsea satul lui Eleusis și Jona. Apoi, privirea ajunse dincolo și inima ei își încetini bătăile.

În spate, unde pădurile luxuriante ale Pământului Soarelui lăsau locul unui deşert, era Pământul ei natal, Pământul Zilelor, tot ce mai rămăsese din neamul ei.

– Uită-te jos acolo! exclamă Laius. Vezi pata aceea neagră la sud?

– Ce este? întrebă Sennar, care înaintase ca să admire şi el panorama.

– Este Pământul Nopţii, zise scutierul. Eu am trăit acolo puţin, nu îl cunosc bine, dar este Pământul meu natal...

– Trebuie să căutăm sanctuarul, zise Nihal.

– E nevoie să-l căutăm?

Laius se răsuci şi arătă cu degetul în faţa lui. Nihal îi urmări indicaţia şi văzu o construcţie imensă care se ridica într-un colţ al platoului. Era impunătoare, cu totul şi cu totul de aur. Jumătate-elful se întrebă cum de nu o observase. Corpul central era rotund şi turtit, închis cu o cupolă uriaşă de aur în forma unei cepe, care se termina cu o sferă: un soare, şi acela de aur. Pe laturi erau alte construcţii mai joase şi toate se terminau în cupole asemănătoare. Întreaga clădire era o aglomerare de turnuleţe şi bolţi, şi strălucea orbitor.

Nihal îşi făcu scut cu braţul să se apere de lumina ce venea de la sanctuar, scoase spada din teacă şi înaintă.

– Cine ştie ce minunăţii sunt acolo înăuntru! urlă Laius şi o luă la goană spre construcţie.

– Aşteaptă! Nihal îl apucă de un braţ. În sanctuare sunt străji, şi ei nu vor ca oamenii să le treacă pragul. Este mai bine ca tu şi Sennar să rămâneţi aici.

– Nici nu mă gândesc! protestă Laius desprinzându-se de ea. Atunci de ce am venit, eu şi vrăjitorul? Dacă e să luptăm şi să te ajutăm, trebuie să fim alături de tine. Sau intrăm cu toţii, sau nu intră nimeni.

Nihal se uită întrebătoare la Sennar.

– Dacă lucrurile se înrăutăţesc, alergăm afară. Tu ia-o înainte, zise vrăjitorul.

Merseră în şir indian şi ajunseră în faţa intrării, unde, cu caractere contorsionate şi cu înfloriturî, încât era greu să citeşti, era scris: *Glael*. Lumină. Nihal nu se opri să se uite şi intră cu spada scoasă din teacă.

– Urmaţi-mă la câţiva paşi, le spuse tovarăşilor ei, dar Laius se şi avântase înainte.

Sennar îl trase de umăr.

– Îţi înţeleg graba de a te băga în bucluc, spuse pe un ton aspru, însă cred că este înţelept să urmezi sfatul Cavalerului tău.

Laius se uită supărat la el, dar încetini pasul.

Interiorul sanctuarului era apăsător în splendoarea lui: o exaltare de aur şi de podoabe peste tot. Era o navă centrală vastă, delimitată de coloane care se ridicau ca să susţină bolta pe de-a-ntregul perforată, astfel încât razele de soare, intrând prin cupolă, desenau decoruri geometrice pe pardoseală. Mai erau două nave laterale, mai mici, şi multe nişe pe pereţi, încărcate peste măsură cu statui. Dedesubtul fiecăreia, un nume scris cu caractere pe care Nihal nu le recunoscu. Atenţia îi fu atrasă de reprezentarea unui bărbat impunător. Era înalt, avea o privire mândră şi neîmblânzită. Într-o mână trona o flacără veselă, pe care el părea să o stăpânească prin puterea degetelor, şi în cealaltă o lance foarte lungă.

Fără să ştie de ce, Nihal fu fascinată de silueta aceea şi se opri puţin să se uite la ea. I se părea că ochii bărbatului aceluia erau aţintiţi spre ea, i se părea chiar că o chema.

– Ceva nu-i în regulă? auzi glasul lui Sennar şoptind în spatele ei.

Tresări.

– E totul în regulă.

Nihal reîncepu să înainteze şi observă că nava centrală se deschidea spre un altar, decorat cu crengile aurite ale unei plante agăţătoare. Suspendată pe un piedestal înalt şi bătută de o rază subţire de lumină era piatra, care strălucea cu o licărire nefirească.

– Aia e? întrebă Laius circumspect.

– Cred... cred că da! șopti Nihal.

Era zăpăcită. Era posibil ca totul să fi fost atât de simplu? Fără străji? Băgă spada în teacă și se apropie de altar. Atunci începu să audă ceva ciudat. Ciuli urechea.

– Ce... încercă să întrebe Laius, dar Sennar îi făcu semn să tacă.

Aerul începea să se umple de un fel de cântec, o litanie, poate, sau un refren. Nu venea dintr-un punct anume al sălii, era peste tot, și nu era un ecou, nu avea profunzime sunetul acela. Părea să existe numai în mințile lor, într-atât încât se uitară unul la altul pentru a avea confirmarea că-l auzeau și ceilalți.

La început, cuvintele nu fură clare, apoi începură să se distingă sunete articulate, poate fraze. Sensul le era necunoscut, dar în urechile lui Nihal cuvintele sunară asemănător cu cele pe care i le adresase străjerul din sanctuarul de apă, sau cu formula rituală pe care ea însăși o spunea când punea stăpânire pe puterea cuprinsă în piatră. Deci, era un cântec elfic. Glasul era al unei copile, trist și neliniștitor.

– Cine ești? Cine cântă? întrebă Nihal.

Glasul tăcu.

– Sunt Sheireen, un jumătate-elf, și sunt aici pentru *Glael,* spuse Nihal cu glas tare.

Iar tăcere.

– Vreau puterea pentru a-l învinge pe Tiranul care distruge lumea asta. Ești străjerul?

Glasul începu iar să cânte, dar acum cuvintele erau clare, și nu mai erau spuse în limba elfilor:

Lumină, lumina mea,
Unde-i lumina mea?
Umbra a năpădit-o
La sânul ei întunecat a primit-o.
Soare, soarele meu,
Unde s-a dus soarele meu?

Noaptea l-a furat
Întunericul profund l-a înhățat.
Viață, viața mea,
Unde-i viața mea?
Printre degetele mele a fugit
Ca o floare printre scaieți s-a veștejit.

Un hohot îngheță ultimul vers și o neliniște rece începu să se strecoare în inima lui Nihal. Scoase spada și zgomotul cristalului negru care aluneca prin teacă răsună în liniștea aceea.

Un urlet urmă acel zgomot.

– Fără sânge pe pardoseala aceasta! Fără ură între aceste ziduri! Coboară spada!

Nihal băgă imediat spada în teacă.

– Sunt Sheireen, ți-am mai spus... te rog, arată-te.

– Oh, eu o cunosc pe Sheireen, și îl cunosc pe Shevrar. De fapt, lumina conține focul, nu? Însă Shevrar distruge și lumina creează, nu-i așa? fu răspunsul glasului. Dar dacă lumina e viață, de ce este totul mort aici? E atât de frig... Mie mi-e foarte frig... Încălzește-mă copile...

În clipa aceea Laius țipă.

Sennar alergă imediat la el.

– Ce-i? întrebă.

– Nimic... doar că mi s-a părut că mă atinge o mână, o mână rece... răspunse băiatul.

– Fir-ar să fie!

Sennar se uită în jurul lui.

– N-ai de ce să te temi, copile, mie doar mi-e frig... zise glasul. Căldura este ascunsă în carne, nu în aurul acestor pereți.

Apoi începu iar să cânte.

Nihal nu înțelegea ce ar fi trebuit să facă. Își încorda privirea, se uita în toate direcțiile, dar nu vedea nimic. Și totuși, piatra era acolo, în fața ei, nepăzită. Glasul putea continua să cânte, ei nu-i trebuia decât puterea. Înaintă către altar și întinse degetele

către piatră. Întunericul se lăsă brusc. Rămase doar o rază de lumină în mijlocul sălii.

– Oprește-te! urlă glasul.

Dintr-odată tonul devenise hotărât și autoritar.

– Este a mea, nimeni nu trebuie să o ia... Cei care o puteau lua în mână sunt morți cu toții.

– Nu, greșești! Nu sunt morți cu toții! Eu sunt o jumătate-elf, pot controla puterea. Pentru asta sunt aici.

Raza de lumină începu să danseze prin sală, de la un colț la altul, dar mai ales în jurul lui Laius.

– Tu minți! Tu minți! fredona vocea. Nu vezi că sunt singură? Cu mulți ani în urmă, m-au pus aici să veghez piatra aceea și eu am așteptat, am așteptat îndelung... Soarele se ridica pe cer și apunea, apoi se ridica iar și iar cobora... așa ani de zile, milenii. Eu eram mereu singură, aici, în frigul acesta. Ultima oară când a venit cineva a fost poate acum o mie de ani, dar nu i-am dat piatra...

– Ce vrei să fac ca să mi-o dai? întrebă Nihal.

Raza de lumină se opri.

– Vreau căldura.

– Arată-te și explică-mi ce-i căldura asta.

Raza de lumină începu din nou să se miște prin sală, în timp ce întunericul devenea din ce în ce mai puțin dens.

– Sunt aici, nu mă vezi? Sunt lumina. Demult, aveam și eu un trup, dar pe urmă a dispărut încet-încet... și acum mi-e frig, sunt singură...

– Eu nu te înțeleg... protestă Nihal.

– Dă-mi căldura, și pe urmă vei putea să-ți iei piatra, zise glasul râzând.

Raza de lumină începu să-l mângâie pe Laius, trecu peste buclele lui blonde, peste obrajii lui roșii. Scutierul părea amuzat de jocul acela, degetele lui urmau raza luminoasă.

– Da, continuă glasul, tu ai căldura... Eu de fapt nu vreau mult... doar să plec din această închisoare de aur, să văd lumea și

să nu mai fiu singură. Ce sens are să stau înăuntru aici? Elfii au plecat cu mulți ani în urmă, și eu sunt aici ca să străjuiesc ceva fără valoare... Ia-ți-o, dar lasă-mi carnea...

– Nu mi se pare că străjerul ăsta este în toate mințile, comentă Sennar în timp ce se apropia.

– Ce trebuie să fac? îl întrebă în șoaptă Nihal, însă drept răspuns primi o privire zăpăcită.

– Dorești piatra? întrebă glasul.

– Da, răspunse Nihal.

– Atunci dă-mi-l pe el și eu ți-o voi da.

– Care el?

– Copilandrul, răspunse convingătoare vocea.

Laius îi aruncă o privire îngrijorată lui Nihal și începu să se retragă.

– De cine... de cine vorbești? bâigui fata.

– M-ai înțeles. Copilul pe care îl ai cu tine, copilandrul. E atât de cald... Căldura lui încălzește deja inima mea singuratică... Dă-mi carnea și căldura lui, și piatra va fi a ta.

Laius se repezi spre ieșire, dar raza luă forma unei femei, întinse o mână și închise intrarea. Nu mai existară uși, ci numai consistența înghețată a zidurilor de aur. Brațul se întinse apoi către altar și luă piatra.

– Carne în schimbul puterii... zise glasul și din lumină se ivi un chip de femeie, un chip foarte frumos, dar nebun și trist. Accepți acest schimb? În fond, ce-ți cer? Nu vezi durerea pe care o simt în singurătatea mea? Vocea devenise tânguitoare. Tu care poți ajută-mă să fug din locul acesta pe care-l urăsc...

Nihal se uita terorizată și fermecată la chipul acela, ca și cum ar fi fost cuprinsă de o vrajă. Ochii i se închideau.

– Nihal! o strigă Sennar.

Vrăjitorul alergă spre ea și Nihal se trezi. Se îndepărtă de lumină și scoase sabia din teacă.

– Poate preferi să-mi dăruiești bărbatul? Nu este proaspăt și curat cum e copilandrul, dar îl accept și pe el...

– Nu spune tâmpenii! Nu am intenţia să mă despart de prietenii mei pentru nimic în lume! exclamă Nihal.

– Atunci dă-mi corpul tău, răspunse glasul.

– Nu! urlă Nihal. Lasă-ne să plecăm şi dă-mi piatra.

Chipul deveni mânios, o privi îndelung, apoi, dintr-odată, lumina inundă iar sala şi raza dispăru.

Nihal rămase dezorientată şi Sennar se uită în jurul lui uluit.

– Unde mama naibii...? îngăimă vrăjitorul. Pe urmă se întoarse către Laius. Nihal, murmură terorizat.

Şi ea se uită la scutier. Laius ridică încet pleoapele şi spaima o năpădi pe Nihal. Ochii băiatului deveniseră de aur, fără iris şi pupilă. Un zâmbet ciudat se desenă pe buzele lui Laius şi, când vorbi, glasul lui era cel pe care îl auziseră răsunând în sală până cu puţin în urmă.

– N-ai vrut să încuviinţezi? Nu ai vrut să mă ajuţi? Ei bine, nu numai că mi-am luat singură ceea ce voiam, dar te voi pedepsi pentru cruzimea ta.

Nihal făcu câţiva paşi înapoi.

– Lasă-l în pace pe Laius...

– Îţi cerusem doar ajutor, nimic altceva, şi tu m-ai refuzat... zise Laius în timp ce venea spre ea.

Nihal nu reuşea decât să se retragă, înspăimântată.

Laius întinse o mână spre jumătate-elf şi, când desfăcu palma, o rază orbitoare de lumină o lovi şi o aruncă în întuneric.

Scutierul alergă spre fundul sălii şi uşa care dispăruse apăru din nou, mai mare şi mai impunătoare decât înainte.

– Să rămâneţi voi aici, în singurătate şi în disperare, să suferiţi de frigul de care am suferit eu! urlă de pe buzele lui Laius glasul de femeie.

Străjerul era la un pas de uşă, când Sennar se aşeză în faţa lui Laius. O a doua rază de lumină plecă din mâna scutierului, dar se frânse de o barieră circulară argintată invocată de vrăjitor.

– Aşteaptă o clipă, înainte de a pleca, zise Sennar pe un ton înţelegător.

Se uită în spatele lui Laius şi o văzu pe Nihal care era încă la pământ. Nu se putea duce la ea, sau ar fi rămas amândoi acolo înăuntru pentru eternitate.

– Eu te înţeleg, să ştii. Toţi anii aceştia în singurătate... nu trebuie să fi fost uşor...

Laius, suspicios, îl cercetă precaut.

– Cunosc singurătatea şi frigul... da, te înţeleg.

Sennar văzu cum Nihal mişcă o mână.

– Cine eşti? Un vrăjitor? întrebă Laius.

– Nu-i nevoie să-l iei pe tânărul acesta, continuă Sennar. În plus, oare nu ai fost pusă aici pentru piatră?

Laius continuă să-l fixeze nedumerit.

– Întotdeauna a fost datoria ta să veghezi asupra pietrei, sau greşesc? De aceea ai fost creată...

– Tu ai dreptate, dar eu sunt singură...

O umbră de tristeţe trecu prin ochii de aur ai lui Laius, în timp ce, încet, Nihal se ridica şi-şi venea în fire.

– Îi faci rău unui nevinovat. Eu nu cred că îţi este permis aşa ceva.

– Nu, dar mi-e frig, foarte frig...

– Tu trebuie doar să stabileşti cine este demn să aibă piatra, nimic altceva, sau greşesc? Băiatul pe care îl vrei pentru tine nu are nici o vină. Nu-l poţi lua, e grav ceea ce faci, şi ştii asta.

Laius lăsă mâinile în jos pe lângă corp şi privi neconsolat în pământ. Nihal scoase spada, dar Sennar îi făcu un semn ca să înţeleagă că nu era momentul să acţioneze.

– O cunoşti pe Ael? întrebă Sennar.

Laius îşi înălţă capul.

– Doamna Supremă a Apelor, străjer al pietrei pe Pământul Apei... Sigur că o cunosc.

Sennar se întoarse spre Nihal.

– Sheireen, arată-i unde este acum Ael, zise, dar Nihal se uită la el fără să înțeleagă.

– Talismanul, explică Sennar.

Nihal căută pe sub pelerină și îl găsi. Calmă și bănuitoare, se apropie de Laius, care o fulgeră cu o privire rece. Când jumătate-elful arătă talismanul, ochii băiatului se întunecară.

– Cunoști această amuletă? întrebă Sennar.

Laius dădu din cap că da.

– Atunci vei ști și ce sunt pietrele. Aceea este Ael, esența ei este închisă acolo înăuntru.

Laius se uită cu interes.

– Ael nu mai este singură, a părăsit sanctuarul și acum străjuiește piatra pe care o avem. Asta-i singura posibilitate pe care o ai de a părăsi sanctuarul, dacă-l urăști: vino cu noi. Nu vei mai fi singură, vei călători din Pământ în Pământ în căutarea păcii, vei vedea nenumărate minunății. Numai așa vei putea pleca de aici.

– Nu, nu vreau! Carnea acestui copilandru e atât de caldă... protestă Laius.

– Lasă-l! porunci Sennar. El nu îți aparține, viața lui nu e a ta. Ceea ce faci este o mare greșeală. Luă talismanul din mâinile lui Nihal și îl ridică în fața chipului lui Laius. Aici este soluția, acesta este locul tău, și aici vei găsi tot atâta căldură. Tu nu vrei să-i faci alt rău acestui băiat cu inima curată, nu-i așa?

Între timp, Nihal se dusese în spatele lui Laius și aștepta, cu spada în mână.

– Lasă-l, insistă Sennar. Eliberează-l și fă-ți datoria!

Talismanul vibră în fața privirii lui Laius, care-l urmărea hipnotizat. Dreapta, stânga, dreapta, stânga... în sfârșit, scutierul închise ochii și brusc se lăsă întunericul. Apoi, o lumină orbitoare tăie întunericul și se aruncă cu capul înainte în piatra care acum zăcea la pământ. În clipa aceea se auzi căzând un corp.

– Laius, urlă Nihal.

Căută pe brânci, pe pardoseală, şi într-un târziu îl găsi.

– Te simţi bine? întrebă, în timp ce îi ţinea capul în mâini.

– Să plecăm cât mai repede de aici, hai, interveni Sennar.

Pe întuneric, Nihal căută piatra, apoi îl luă în spate pe Laius şi o luară la goană spre uşa care părea să fie foarte departe. În cele din urmă, ieşiră la lumină, pe platou.

Nihal îl aşeză pe Laius pe pământ şi începu să-l strige. După câteva secunde, scutierul deschise ochii şi-şi duse o mână la piept.

– E... e totul în regulă? întrebă băiatul cu o voce ciudată.

Nihal suspină uşurată.

– Da, totu-i în regulă, răspunse zâmbind.

Apoi recită formula rituală şi puse piatra la locul ei.

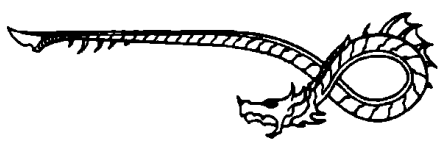

8

OBSESIA LUI IDO

În seara aceea, Ido era singur. Şi nu îi era somn. Aşezat afară din cort, pe culmea dealului, se uita în jurul lui cu privirea pierdută. Se simţea melancolic, şi priveliştea pe care o avea în faţă nu-l ajuta să-şi ridice moralul. Se uita la câmpia inundată de lună, la panglica de argint a fluviului care o traversa şi găsea panorama aceea de o frumuseţe chinuitoare, dacă nu ar fi fost ceea ce se vedea la orizont. O linie neagră, neclară, acolo unde cerul se unea cu pământul. Tabăra duşmanului.

Gnomul nu era genul care să se descurajeze, dar în seara aceea se simţea bătrân şi obosit.

Îşi lăsă mâna să alunece peste barba lui lungă, pe urmă trase un fum din pipă.

Bătrân tâmpit. Fireşte, nu-i momentul să te descurajezi. Adevărul este că-ţi lipseşte Nihal...

Da, acela era adevărul. Nihal plecase de aproape două luni.

Ido nu era tipul care să se emoţioneze uşor, dar când o văzuse pe eleva lui că-şi ia zborul cu Oarf şi pleacă în misiune, simţise cum i se strânge inima. Iar rămăsese singur.

Îşi spusese că tristeţea ar fi trecut repede, că războiul l-ar fi antrenat în spiralele lui şi s-ar fi simţit puternic şi cutezător ca întotdeauna. Dar nu fusese aşa. Zilele se scurgeau încet. Se stabilise în tabăra de pe Pământul Apei mai aproape de front şi acolo îşi oferise ajutorul. Încercase să-şi gonească dorul aruncându-se trup şi suflet în bătălie. Pe când iarna înainta odată

cu armata dușmanului, Ido nu se cruța: planifica atacuri, conducea trupe, lupta cu toate forțele lui, devorat de nevoia de a combate.

Serile însă erau singuratice, petrecute în cort unde fuma nervos. Ido devenise taciturn, pentru că, de fapt, nu voia să vorbească cu nimeni. Își dăduse seama că în toți acei ani nu reușise să se apropie cu adevărat de nimeni.

I se părea că se întorsese cu ani în urmă, la începuturile petrecute în armata Pământurilor Libere. Viața lui era limitată de rigorile obișnuinței: antrenamente, bătălii, odihnă, fiecare zi la fel cu cea de ieri. Din când în când îl încăleca pe Vesa, dragonul lui roșu, și se îndepărta chiar și o zi întreagă. De fiecare dată când se înălța în zbor însă, constata cu tristețe că linia frontului se retrăsese și mai mult. Nu reușeau să câștige teren. Înfrângerile se țineau lanț.

Încetează să te tot gândești!

Își luă ochii de la câmpie și goli pipa după ce trase un ultim fum. A doua zi avea să urmeze un nou atac, o altă ocazie ca să înece în bătălie dorurile acelea tâmpite. Apoi se retrase în cortul lui.

În dimineața următoare, aerul era foarte rece. Răsuflarea se aduna în norișori compacți. Ido era pe șaua lui Vesa, gata să înfrunte a nu știu câta bătălie. Mavren era alături, și el pe dragonul lui.

- Te văd obosit, Ido, zise generalul.
- O fi bătrânețea, încercă Ido să glumească.
- Gnomii nu îmbătrânesc repede ca oamenii.
- Dar li se întâmplă și lor.

Marven zâmbi. Ido suspină și se uită în fața lui. Vedea clar liniile dușmane, cufundate într-o liniște glacială, liniștea care poate înconjura numai o armată de fantome. Era o imagine pe care o cunoștea bine, dar încă nu se obișnuise. Nu se concentră asupra liniei aceleia cenușiu-albăstrie, ci asupra famminilor care

se desfășurau în spate, ființele monstruoase cu colți lungi și cu păr roșcat, care măcar nu-i umpleau oasele de frigul acela mortal.

Urletul atacului aproape îl luă prin surprindere, dar el îl mână pe Vesa cu un strigăt și imediat fu în cer. Se aruncă în bătălie dezlănțuindu-se de sus peste trupele dușmane cu dragonul lui. Din când în când, era atacat de păsările care scuipau foc, dar nu era greu să le înfrunte. Chiar părea o bătălie ca toate celelalte.

Până când nu sosi el. Ido simți cum vibrează aerul și înțelese că sosise un Cavaler al Dragonului. Numai aripile unui dragon făceau zgomotul acela surd și opac. Ceva se trezi în el.

În sfârșit, un adversar demn de numele acesta.

Luă înălțime și se întoarse să vadă cine era dușmanul lui. Primul lucru care îl izbi fu roșul, și o imagine îi reveni în minte pe neașteptate.

Era un cavaler îmbrăcat în roșu în ziua în care bariera nimfelor fusese doborâtă. Ido nu-l putea uita. El fusese cel care o obligase pe Nihal să lupte împotriva lui Fen. Într-o clipă, în fața acelui Cavaler roșu, călare pe un dragon negru, gnomul își aminti totul.

Nihal era nemișcată în fața lui Fen, în timp ce fantoma o ataca. Ido alergase la ea și auzise un hohot odios de batjocură.

– A ucide sau a fi ucis, Cavalere! Războinicul stacojiu se învârtea deasupra ei, pe crupa unui dragon negru.

– Nihal, luptă, fir-ar să fie! urlase Ido.

Apoi se năpustise asupra lui, timp de câteva lovituri de spadă, mânat de o furie inexprimabilă. Nici măcar nu-l văzuse la față, nu se uitase la armura lui. Îl lovise, apoi bătălia îi despărțise. Nelgar i se alăturase lui Ido și gnomul îl pierduse din vedere pe Cavaler.

Ido simți cum urcă în el aceeași furie din ziua aceea. De data asta nu ar fi fost nimeni ca să-i despartă. L-ar fi făcut să plătească

preţul suferinţei lui Nihal. Gnomul simţi ceva în fundul stomacului, o nouă vigoare. Îl mână pe Vesa, se aruncă asupra Cavalerului Dragonului Negru şi-i lovi spada cu forţă, apoi se îndepărtă.

– Eu sunt duşmanul tău, murmură printre dinţi.

Cavalerul se întoarse spre el. Era impunător, armura lui nu lăsa descoperită nici o bucăţică de piele şi chiar faţa era ascunsă. Un demon roşu ca sângele. Avea o spadă, roşie şi ea, de aceeaşi culoare cu Vesa. Ido nici măcar nu-i putea vedea ochii. I se părea că înfruntă un războinic fără suflet.

Cavalerul îi arătă spada în chip de salut, apoi se aruncă asupra lui. Începură să se lupte cu înverşunare. Războinicul roşu avea un stil asemănător cu cel al lui Ido: se mişca puţin, jocul lui era mai ales unul din încheietură. Asta ar fi făcut o competiţie interesantă, dacă Ido nu ar fi fost orbit de furie. Gnomul simţi cum îl atinge o lovitură la mână şi Vesa se retrase.

Calm, stai liniştit, fir-ar să fie!

Auzi un hohot batjocoritor care venea de la viziera coifului duşmanului.

– Văd că te încălzeşti...

Ido se aruncă iar asupra lui şi începu să atace cu mai multă îndârjire. În ani de zile de bătălii nu se simţise niciodată aşa, nu-l urâse pe nici unul dintre duşmani, şi niciodată nu-şi pierduse calmul.

Se apropie cu Vesa cât putu şi-l obligă pe dragonul lui să atace bestia neagră cu ghearele şi cu dinţii. Ritmul duelului se înteţi, dar Cavalerul Dragonului Negru nu păru tulburat şi răspunse la orice atac.

Era un mare spadasin, Ido trebuia să admită asta. Puternic şi viguros, dar şi abil, şi viclean. Un duşman ieşit din comun. De câtă vreme nu se măsura cu un asemenea adversar?

O clipă de neatenţie fu de ajuns, un gest mai înflăcărat decât celelalte, o mică eroare de calcul. Lovitura duşmanului merse la ţintă şi coiful lui Ido îşi luă zborul. Gnomul îşi pierdu echilibrul

și trebui să se agațe de Vesa ca să nu cadă. Când își reveni, spada Cavalerului avea vârful exact la gâtul lui. Ido abia avu timp să înjure.

S-a sfârșit.

– Pare să se fi sfârșit, comentă Cavalerul și spada lui lovi aerul cu o mișcare rapidă și precisă.

Din reflex Ido închise ochii și simți cum lama îi sfâșia carnea pieptului. Se sufocă și se simți târât. Când redeschise ochii, realiză că Marven îl ducea cu el pe spatele dragonului lui. Vesa rămase să împiedice zborul dragonului Cavalerului stacojiu.

– Nu se termină aici, lașule! urlă dușmanul lui.

Ido se lăsă îngrijit în silă. Era furios, îi făcuse deja o scenă lui Marven.

– Ce ți-a trecut prin cap să intervii? îi spusese între o horcăială și alta când se terminase bătălia.

– Dacă nu ți-e clar, ți-am salvat viața, răspunsese generalul.

– Mă descurcam destul de bine și singur!

– Dacă judecăm după tăietura pe care o ai pe piept, nu s-ar zice.

– Nu trebuia să te bagi și gata!

Marven nu voise să mai continue discuția.

– E clar că nici nu știi ce vorbești.

Apoi Ido rămăsese singur cu vrăjitorul care-l îngrijea. Avea o tăietură urâtă, dar rana nu era profundă.

Gnomul era mâniat pe sine. Se purtase ca un idiot. Patruzeci de ani petrecuți în lupte și niciodată, niciodată, nu se duelase într-un mod atât de rușinos. Se lăsase înșelat ca un începător și fugise. Nicicând înainte nu întorsese spatele dușmanului.

Tocmai eu, care am învățat-o pe Nihal să fie calmă, mă înfierbânt ca un simplu soldat.

Mult mai mult decât rana, înfrângerea era cea care-l măcina, şi acel ultim cuvânt, aruncat cu indiferenţă de către duşmanul lui: „Laş".

Câteva zile Ido trebui să rămână la pat. Rana se infectase şi vrăjitorul căruia îi fusese încredinţat fusese categoric. Îl întemniţase în cortul lui şi îi interzisese până şi singura lui consolare, pipa.

Gnomului nu-i rămăsese altceva decât să se tot gândească la cele întâmplate şi la duşmanul lui. Începu să fie obsedat.

Găsea nedemne bucuria şi entuziasmul pe care le simţise în timpul luptei, îi aminteau timpurile întunecate când luptase pentru Tiran. Apoi mai era ruşinea înfrângerii şi amintirea insultei aceleia urlate cu dispreţ, care încă îi mai răsuna în urechi. Şi, în sfârşit, prima lor întâlnire pe câmpul de bătălie, cruzimea cu care omul acela o tratase pe Nihal. Totul se amesteca în mintea lui, se contopea cu delirul febrei. Singur în cort, Ido era chinuit de trecutul lui. Îşi amintea bine alegerea pe care o făcuse, motivele pentru care se lupta acum, dar nu putea să nu se gândească la războinicul stacojiu. În golul pe care îl lăsase Nihal, bătălia câştigase o nouă semnificaţie.

Când Ido se făcu bine, multe dintre fantomele convalescenţei dispărură, dar nu şi dorinţa de a-l întâlni iar pe Cavalerul Dragonului Negru. Mai întâi, gnomul hotărî că sosise momentul să-şi îmbunătăţească eficienţa spadei. Era plictisit să petreacă jumătate din timp pe câmpul de bătălie să străpungă umbre. Chiar şi cu descântecul pe care îl invocau vrăjitorii asupra armelor înainte de bătălie, era nevoie de cel puţin şase, şapte lovituri pentru a răpune un singur mort resuscitat al Tiranului.

Astfel, Ido îşi luă o zi de permisie şi se duse să o întâlnească pe Soana.

Vrăjitoarea care o iniţiase pe Nihal în arta magiei se afla în perioada aceea în tabăra principală de pe Pământul Apei, unde o ajuta pe nimfa Theris la coordonarea trupelor. Locul nu era departe şi într-o oră Ido ajunse acolo.

O găsi ocupată şi fascinantă ca întotdeauna. De când Fen, bărbatul pe care îl iubea, murise, Soana se îmbrăca numai cu tunici negre, care îi evidenţiau paloarea. Îmbătrânise, prin părul de culoarea abanosului se ivea câte un fir cenuşiu şi o reţea de riduri subţiri îi înconjura ochii negri. Totuşi, era încă foarte frumoasă.

Vrăjitoarea îl primi ca pe un prieten vechi. Se purta puţin rece şi de sus, un fel de aureolă care părea să o facă de neajuns, dar Ido aprecia distanţa care era între ei. În rest, era ceva ce-i unea dincolo de orice divergenţă, şi acel ceva era Nihal.

Vorbiră despre bătălie şi despre front şi Ido îi explică situaţia.

Când gnomul termină, Soana se uită gânditoare la el.

– Trebuie să-mi spui cu precizie în ce scop îţi trebuie spada, astfel încât să pot folosi descântecul potrivit. Nu-ţi ajung formulele pe care le folosim înainte de bătălie?

Ido suspină.

– Nu sunt destul de eficiente. În orice caz, generalii Tiranului nu sunt războinici normali. Au arme a căror putere este întărită de formule obscure şi cu ei trebuie s-o scot la capăt. Am nevoie de o spadă cu care să pot lupta de la egal la egal cu drăcoveniile Tiranului.

Soana se încruntă.

– Îmi ceri o vrajă interzisă?

– Ştii bine că niciodată nu ţi-aş cere aşa ceva.

– Atunci, ce-ţi trebuie?

Ido se codi.

– Fratele meu avea o armură ciudată, aproape vie; când era lovită, se repara singură. Ce se poate face contra unei asemenea armuri?

Gnomul tăcu şi îşi plecă privirea. Era pentru prima oară când vorbea despre fratele lui de când fusese executat, după ce-l învinsese Nihal.

Soana se gândi multă vreme.

– Nu sunt descântece pe care să le combaţi uşor, mai ales folosind formule admise.

Atunci Ido se hotărî să-i spună sincer cum stăteau lucrurile.

– Îmi trebuie pentru a mă răzbuna pe un Cavaler care m-a învins şi care i-a făcut rău lui Nihal.

– Cavalerul stacojiu... Deinofor, zise Soana întunecată.

Ido se mulţumi să încuviinţeze. Deci, acela era numele duşmanului lui.

– Cât vei rămâne aici? întrebă vrăjitoarea, ridicându-se.

– Mâine trebuie să plec.

– Lasă-mi spada ta şi noaptea aceasta ca să mă gândesc.

Ido îşi petrecu noaptea în tabără. A doua zi se trezi devreme şi se duse imediat la Soana.

Vrăjitoarea era deja în picioare. Rezemată de un scaun era spada lui Ido. Trimitea licăriri albastre şi avea o transparenţă ciudată. Gnomul se îngrijoră, spada aceea era viaţa lui.

– Nu a fost uşor, zise Soana. Avea glasul obosit şi ochii încercănaţi. A trebuit să-mi folosesc aproape toată priceperea în magie.

Ido se simţi vinovat.

– Nu voiam să petreci o noapte albă din cauza mea...

Soana zâmbi.

– Am făcut-o cu plăcere. Mi-a amintit timpurile bune, când mă duceam în fierăria lui Livon şi petreceam ore întregi vrăjind spadele lui.

Un nor îi întunecă ochii, dar Soana era ca Ido, controlată şi glacială. Îi întinse gnomului spada şi chipul ei obosit deveni iar senin.

– Am făcut un descântec şi mai puternic, o versiune a vrăjii focului pe care o evocăm deasupra armelor înainte de luptă. În

plus, am întărit fierul călit cu un descântec de lumină, cel mai puternic pe care îl cunosc. Sunt formule deosebite, destul de apropiate de cele interzise, dar încă acceptate. Le-am folosit de foarte puține ori.

Ido plecă privirile în timp ce lua spada.

– Mulțumesc...

– Această armă nouă îți va permite să învingi cu ușurință morții și în același timp te va ajuta dacă va trebui să lupți cu armuri întărite de vreun descântec care își are originea în întuneric. Din păcate însă, umbra se învinge doar cu un întuneric și mai adânc. Singurul lucru ce poate înfrânge cu adevărat un descântec interzis este o vrajă interzisă cu putere mai mare.

– Nu te teme, ceea ce ai făcut va fi de ajuns. Nu contează numai spada, ci și brațul care o ține.

Soana zâmbi, în timp ce Ido băga spada în teacă.

– E timpul să plec, încheie gnomul. Mulțumesc din tot sufletul.

– Asta și altele pentru un prieten drag, zise Soana. În orice caz, încearcă să nu-ți pierzi luciditatea.

Ido făcu o față mirată, dar comedia nu funcționă cu Soana.

– Acum ești singur, e ușor să te lași dus de obsesia luptei. Dar un Cavaler al Dragonului, oricât de mult rău ți-ar fi putut face ție ori lui Nihal, nu este decât un dușman ca toți ceilalți.

Ido zâmbi.

– Voi încerca să-mi amintesc.

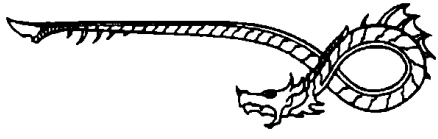

9

UN RĂMAS-BUN

Nihal, Sennar și Laius o luară iar la drum în ziua următoare. Zburară deasupra norilor, trecând din vârf în vârf, pentru a se bucura de căldura soarelui de iarnă. Numai în cea de a treia zi coborâră sub nori și, după alte patru, ajunseră în câmpie.

În seara dinainte de a sosi la baza unde Nihal își desăvârșise instruirea de Cavaler al Dragonului cu Ido, jumătate-elful îl luă deoparte pe Sennar.

– Vom rămâne la bază o singură zi, atât cât să ne informăm despre cum să trecem frontul, apoi vom pleca din nou, zise.

– De ce atâta grabă? întrebă Sennar.

– Pentru că Laius va fi convins că vom poposi trei zile, răspunse uitându-se la el.

– N-ai vrea...

Nihal se răsuci brusc.

– Trebuie s-o fac.

Sennar scutură din cap.

– Nu vei reuși să-l lași acolo, știi asta.

– Nu poate veni cu noi. E prea periculos.

– Dacă vrei un sfat, mai gândește-te, îi spuse Sennar. Nu poți să-i faci așa ceva.

Nihal se uită în pământ multă vreme și vrăjitorul înțelese că era între ciocan și nicovală.

– Nu am de ales, zise într-un târziu. Ai uitat ce s-a întâmplat în sanctuar?

– Nu fi proastă, putea să mi se întâmple mie, sau chiar şi ţie, dacă acesta-i motivul. Laius ţi-a salvat viaţa.

– Laius nu este un războinic şi nu este un vrăjitor. Încă de la început a fost o greşeală să-l luăm cu noi. Asta-i ultima ocazie ca să-i salvez viaţa.

– Dar...

– Ce-ţi veni? îl întrerupse brusc Nihal. Tu şi Laius nu v-aţi suportat niciodată. Ce, crezi că nu mi-am dat seama? De ce aşa deodată insişti atât să-l luăm cu noi?

Sennar nu găsi cuvinte să-i răspundă. Adevărul era că ştia că acum era rândul scutierului, dar că, într-o zi, Nihal ar fi putut face la fel şi cu el. Rămase în tăcere cu ochii ficşi în pământ.

– M-am hotărât, i-o tăie scurt Nihal.

Toată ziua următoare, Sennar evită privirea scutierului. I se părea că are în faţă un condamnat la moarte fără ştirea lui. Laius, în schimb, continua să-şi amintească de lunile petrecute la bază.

– Cât poposim? întrebă după ce povesti o anecdotă, care se învârtea în jurul frecventelor izbucniri de proastă dispoziţie ale gnomului şi a pufăiturilor de fum revelatoare ale pipei lui.

– Trei zile, răspunse Nihal, şi cuvintele acelea consfinţiră destinul tânărului scutier.

Aerul era mai călduţ când sosiră. Plecaseră de două luni şi primăvara nu era departe.

Nihal şi Laius regăsiră baza aşa cum o lăsaseră, nici măcar cu un an în urmă: palisada dimprejurul taberei, ordinea spartană a cabanelor de lemn, arena vastă.

Mulţi îi recunoscură şi îi sărbătoriră. Spre marea surprindere a lui Nihal, printre cei care îl primiră cu bucurie pe scutierul ei erau şi multe fete. Orice şi-ar fi putut imagina, dar nu că Laius ar fi putut zdrobi inimi.

Nihal îl lăsă cu admiratoarele lui și se duse să facă un tur singură prin tabără. Trecu prin fața cabanei care îi fusese repartizată în luna pe care o petrecuse la bază și pe urmă prin fața casei lui Ido. Aproape sperase să-l întâlnească pe maestrul ei, dar gnomul se afla cu siguranță acum pe front, pe Pământul Apei, unde situația era mai critică. Revăzu arena unde-l cunoscuse pe Oarf și se antrenase împreună cu el. Acolo luptase pentru prima oară împotriva lui Ido și fusese învinsă. Apoi ajunse în apropierea grajdurilor unde, cu aproape un an și jumătate în urmă, într-o după-amiază, îl rănise pe Sennar. Cicatricea de pe obrazul vrăjitorului se distingea acum numai în penumbră, dar oricum, era acolo, pentru a-i aminti răul pe care i-l făcuse.

După-amiază, Nihal se duse la supra-intendentul bazei și îl întrebă cum să depășească frontul și să treacă de graniță.

Nelgar studie harta îndelung. Chipul lui liniștit era serios și concentrat; nimeni nu ar fi putut bănui că bărbatul acela mărunt și îndesat era unul dintre generalii cei mai puternici ai armatei Pământurilor libere.

– Singura soluție este să treci Munții Sershet, zise într-un târziu. Zona este impracticabilă pentru că sunt trupe acolo și cred că nimeni nu vă va observa. Dar va trebui să înfruntați urcușul și veți fi pe teritoriu dușman, adăugă.

– De ce te duci? întrebă riscant.

– Secretul misiunii mele mă împiedică s-o spun. Vă rog să vă prefaceți că pe aici nu a trecut nimeni, răspunse Nihal stânjenită. Mai trebuie să vă cer o favoare.

– Spune-mi.

– Voi pleca în noaptea asta, dar nu vreau ca Laius să vină cu mine, ar fi prea periculos. Vă rog să-l împiedicați să mă urmeze, atunci când va descoperi că am plecat.

– Dacă-mi amintesc bine, Laius aproape niciodată nu se despărțea de tine. Nu va fi ușor să-l reții aici.

– Dacă este nevoie, întemnițați-l. Nelgar se uită mirat la ea.
– Nu vreau să i se întâmple nimic rău.

Seara Laius se retrase târziu, și Nihal cu Sennar trebuiră să amâne plecarea. Jumătate-elful rămase trează în culcușul ei, așteptând ca respirația scutierului să devină regulată. Când înțelese că atipise, hotărî că sosise timpul să plece. Se ridică, îl privi pentru ultima oară pe prietenul ei, îl sărută ușor pe obraz și ieși în grabă, înainte să se fi căit.

Sennar aștepta afară. Nihal îi evită privirea și alergă spre grajduri.

– Mă duc la Oarf, zise în timp ce se îndepărta.

În seara aceea erau mulți dragoni în grajd, dar unul singur era treaz. Nihal se apropie de el, zâmbi și-i mângâie capul. Oarf îi aruncă o privire tristă și imploratoare. Nihal ura ideea de a trebui să se separe de el, dar să intre pe teritoriu dușman cu un dragon însemna să se lase omorâtă.

– Iartă-mă, Oarf! Știi că aș vrea să fiu mereu cu tine, dar nu pot. Trebuie să intrăm în teritoriile ocupate fără să ne observe cineva. Îmi pare rău!

Dragonul își scutură capul pentru a îndepărta mâna lui Nihal.

– Nu fi distant cu mine, știu că poți înțelege.

Pentru prima oară, privirea mândră a animalului îi inspiră teamă.

– Mă voi întoarce curând, îți promit.

Oarf o fixă cu ochii lui roșii.

– Adio, încheie Nihal și ieși din grajd fără să-și întoarcă privirea.

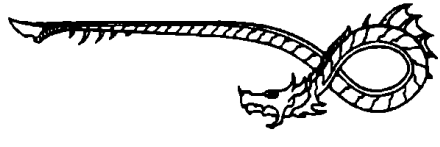

PRINTRE DUȘMANI

În fiecare noapte, Vânătorul parcurge tot arcul bolții cerești, de la est la vest. Este format din douăzeci de stele, dintre care primele două sunt destul de strălucitoare. Una dintre ele are culoarea apei mării, cealaltă a tăciunilor încinși. Sunt gemene pe cer, și dansează una în jurul celeilalte într-o mișcare perpetuă și perfectă. Iresh, le-am numit, Dansatorii.

Note ale Astronomului regal, Observatorul din Seferdi, fragment

10

PRESIMȚIRI RELE

Sennar și Nihal plecară de la bază călărind, hotărâți să aștearnă între ei și Laius cât mai multe leghe. În timp ce mergeau cu frâul liber, în lumina lunii, Nihal stătea cu urechea ciulită la orice zgomot care ar fi putut veni din spatele lor: fâșâieli, murmure, zgomot de copite. Dar, după cât se părea, nu-i urmărea nimeni.

În opt zile fură la poalele Munților Sershet și, după alte două, ajunseră în apropierea primei trecători. Lăsară caii într-un sat și începură urcușul pe jos. Pe partea aceea, povârnișul era mai puțin abrupt și doar pe ultima porțiune urcușul deveni obositor. În dimineața celei de a treia zi ajunseră la trecătoare.

În trecut, înainte ca Tiranul să fi pus stăpânire pe regiunile acelea, comerțul dintre Pământul Soarelui și cel al Zilelor era înfloritor, și ingeniozitatea oamenilor și a jumătate-elfilor avusese grijă să construiască numeroase trecători prin munți. Pe timp de pace, trecătorile acelea fuseseră foarte frecventate și munții nu erau atât de triști, chiar dacă erau puțin accesibili. De acolo, se despărțeau drumurile care legau cele două Pământuri, mărginite de hanuri și târguri, unde trecătorii puteau să se aprovizioneze și să-și vândă mărfurile.

Lucrurile se schimbaseră, acum nici unul dintre pasuri nu mai era folosit. Multe dintre ele fuseseră șterse de pe fața pământului de bătăliile care urmaseră măcelului jumătate-elfilor; altele fuseseră distruse ulterior, pentru a evita încălcări de

graniţe; iar altele, cele mai puţin accesibile, pur şi simplu nu mai fuseseră folosite. Nimeni nu ştia acum care se mai puteau folosi. Nihal şi Sennar sperau ca primul să fie bun, dar nu le surâse norocul.

Trecătoarea era în bune condiţii şi ajunseră acolo pe vreme frumoasă, în dimineaţa celei de a treisprezecea zi de la plecarea lor de la bază. Însă, imediat ce depăşiseră pasul şi se uitaseră în vale, văzură ceva ce ar fi îngreunat mult lucrurile.

– Trebuia să ne imaginăm... zise Sennar.

Un zid uriaş înainta până acolo unde se putea ajunge cu privirea, se căţăra sus pe munţi şi le bara drumul la câteva sute de coţi mai jos de ei. Zidul era gros şi impunător, făcut din blocuri de piatră cioplite grosolan. La fiecare trei sute de coţi era un turn de observaţie şi famminii patrulau de la unul la altul.

Înainte de a-şi începe lunga călătorie, Nihal şi Sennar discutaseră cu Ido despre situaţia din Pământurile supuse Tiranului şi gnomul vorbise despre un zid, dar spusese şi că nu ajungea pe partea internă a munţilor; acum însă, îl găseau în faţa lor. Tiranul nu stătuse degeaba în acei douăzeci de ani.

– Pe aici nu se trece, comentă Sennar.

– Şi acum ce facem?

– Nu-i mult de făcut: trebuie să încercăm o altă trecătoare.

Coborâră mai la vale şi urcară iar. Timpul nu era îngăduitor şi ningea violent.

Nihal se temea de momentul în care ar fi pus piciorul în patria ei pierdută, pentru că, cu cât se apropia de locul în care avusese loc măcelul, cu atât o tulburau spiritele.

După alte cinci zile de drum, ajunseră la cel de al doilea pas, unde găsiră o altă surpriză neplăcută: trecătoarea nu mai exista. În locul drumului care trebuia să se strecoare printre munţi erau stânci şi blocuri de piatră care închideau trecerea. Probabil opera famminilor.

Astfel își reluară drumul gârboviți sub ninsoare, în căutarea altui pas. După alte patru zile ajunseră să vadă o a treia trecătoare, dar viforul nu le permitea să-i verifice condițiile.

– Tu rămâi aici, mă duc eu să văd, propuse Sennar.

– Ce-ți trece prin minte? Mergem împreună.

– Nu am venit ca să fac o excursie. Așteaptă-mă aici!

Sennar înaintă prin vijelie, făcându-și scut cu un braț. Înainta așa de câteva minute, când se opri brusc. Îndepărtă brațul pentru a vedea mai bine și i se făcu rău. În fața lui se deschidea un hău.

Mai făcu câțiva pași și se aplecă puțin peste margine. Ceva mai jos era o potecă foarte îngustă care șerpuia printre doi munți. Pasul era liber.

Se întoarse imediat la Nihal.

– Trecătoarea este liberă, anunță.

– Vreo urmă de fammin? întrebă Nihal.

Cuvintele acelea avură asupra lui Sennar efectul unui duș rece.

– Ca să spun adevărul, nu m-am uitat... însă zidul fortificat nu se vede.

– Fii gata să faci o vrajă, spuse ea și înaintă.

Când ajunseră la marginea prăpastiei, încercară să analizeze mai bine situația. Nu aveau funii cu care să coboare și diferența de nivel era de vreo zece coți. Nihal râse.

– Aș putea ști ce-i de râs? întrebă Sennar.

– Mi te imaginam în timp ce coborai.

– Nu eu voi fi cel care voi avea probleme, răspunse Sennar.

Ajunse la hău și se aruncă jos cu un salt.

– Sennar! urlă Nihal.

Vrăjitorul ridică ochii și o văzu aplecându-se și scoțând un suspin de ușurare. Apoi începu să planeze în aer.

Levitația era uneori chiar folositoare.

– Ești un adevărat cavaler... protestă Nihal. Așa se părăsește o doamnă?

– Eu nu văd doamne, răspunse el, doar Cavaleri cutezători...

Nihal râse şi începu coborârea. La început, reuşi fără probleme. Însă, în ultima parte mâna stângă o trădă şi ea căzu lovindu-se de pământ. Se ridică plină de furie.

Sennar nu pierdu ocazia.

– Data viitoare va trebui să te duc în braţe...

– E din vina frigului, se justifică jumătate-elful, jenată. Nu-mi simt deloc mâinile, sunt îngheţate.

Se aranjă şi scoase spada din teacă.

Şi Sennar deveni serios şi se pregăti să spună un descântec.

Drumul se desfăşura câţiva coţi în faţa lor. Era atât de strâmt încât ar fi trebuit să meargă în şir indian. Pe o parte era un perete abrupt de stâncă, pe cealaltă, o genune; dincolo, iar stâncă.

– Mă duc eu înainte, propuse Sennar.

Nihal nu obiectă şi o luă la drum în urma lui. Merseră cu grijă, pentru că terenul era îngheţat şi ar fi fost de ajuns un pas greşit ca să cadă. Odată sosiţi în capătul unei porţiuni drepte, drumeagul continua de-a lungul coastei muntelui. Nici urmă de fammini. Peisajul nu se schimbase, încât ar fi putut să creadă că erau încă pe Pământul Soarelui. Dar acum erau pe teritoriu duşman.

Pentru a termina coborârea de pe Munţii Sershet avură nevoie de patru zile. Versantul muntelui care dădea spre Pământul Zilelor era mai puţin aspru decât cel de pe Pământul Soarelui, iar în cea de a doua zi viscolul încetase.

Nihal ştia că plecaseră de la bază în primele zile ale lui martie şi calculă deci că trebuia să fie trecut de mijlocul lui martie, dar, judecând după cât era de frig, s-ar fi putut spune că era plină iarnă. Priveliştea acum era mult diferită faţă de povârnişurile împădurite ale munţilor Pământului Soarelui; aici iarba era rară, de un galben bolnăvicios. Altfel, nimic, doar stâncă. Stâncă răsucită, tocită de vânt şi de ger, aspră şi săpată. În patru zile de mers, nici măcar o dată nu văzuseră soarele; nici nu reuşeau să intuiască unde era, prin pâcla norilor.

– Va fi bucluc mare dacă nu se îndreaptă vremea, observă Sennar cu nasul spre cer.

– De ce? Ne putem orienta cu ajutorul magiei.

– Aș prefera să nu o fac prin părțile astea; vrăjitorii îi simt pe ceilalți vrăjitori. Ne-ar putea recunoaște.

În timp ce coborau în vale, Nihal se acoperi cu mantaua și Sennar făcu același lucru.

Mergeau în șir indian, la asfințit, când, la o cotitură, înțeleseră că ajunseseră. În fața lor apăru panorama Pământului Zilelor.

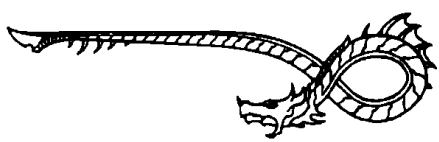

II

CĂLĂTORIA LUI LAIUS

În dimineața plecării lui Sennar și a lui Nihal, Laius se trezi târziu și gândi că tovarășii lui de drum vor fi fost prin bază, așa că se răsuci în pat și se culcă la loc. Se trezi când soarele era sus, și ieși din cort.

După câtva timp, se miră că nu o întâlnise pe Nihal sau pe Sennar și începu să aibă primele bănuieli. Baza nu era mare, dacă ar fi fost pe acolo i-ar fi găsit.

Când nu-i văzu nici la prânz, nu pierdu timpul să mănânce și alergă la Nelgar.

Imediat ce îl văzu intrând, generalul se întunecă la față.

– Cum de ești aici? întrebă.

– Aș vrea să știu unde o pot găsi pe Nihal. Nu este la masă și n-am văzut-o toată dimineața.

Nelgar plecă privirea.

– Voi trimite să fie căutați ea și Sennar, după prânz, zise grăbit.

– Nu știți unde ar putea fi? insistă Laius.

– Nu știu, răspunse Nelgar, prea puțin convins.

– Ce-mi ascundeți?

Suspiciunile lui Laius crescură.

Nelgar cedă la primul atac. Își băgă o mână sub cazacă și scoase un pergament. I-l întinse fără să scoată o vorbă.

Laius desfășură foaia și citi.

Îmi pare rău, într-adevăr îmi pare rău. M ..n gândit îndelung, am reflectat și am socotit; crede-mă, nu a fost ușor.

La sfârşit, aceasta mi s-a părut cea mai bună hotărâre. Am plecat. Dacă totul merge bine, când vei citi scrisoarea voi fi deja pe drum. Sper să mă poţi ierta.

Nu o fac crezând că nu-mi eşti de folos, nici pentru că nu te vreau cu mine. Mi-ai salvat viaţa şi nu voi uita niciodată. Eu am nevoie de tine, tocmai de aceea nu-ţi pot permite să vii cu mine. Nu aş putea suporta să ţi se întâmple ceva rău. Nu mă urma, fă-o pentru mine. Rămâi la bază sau du-te la Ido, poate ar fi cel mai bun lucru. Armata are încă nevoie de tine şi lui Ido îi trebuie un scutier bun.

Pentru a contribui şi tu, nu trebuie să vii cu mine. Treaba ta te aşteaptă pe Pământurile Libere şi eu ţi le încredinţez. Când mă voi întoarce, va fi ziua pe care cu toţii o aşteptăm. Tu îmi vei pune armura şi îmi vei da spada, ca întotdeauna.

Ai grijă de tine,
Nihal

Laius împături scrisoarea fără să lase să se întrevadă nici o emoţie, chiar dacă ceea ce avea imprimat pe faţă era o expresie prea serioasă pentru el.

- Aş vrea o spadă şi un cal, zise liniştit.
- Ai citit bine? întrebă Nelgar.
- Firește, răspunse Laius tot foarte serios.
- La ce-ţi trebuie o spadă şi un cal?
- Mă cunoaşteţi, nu-i nevoie să mă întrebaţi.

Nelgar suspină.

- Mi s-a spus să te împiedic cu orice chip s-o urmezi.
- Şi eu voi face tot ce-mi stă în putinţă pentru a o urma. De aceea vă cer, în numele timpului pe care l-am trăit aici, să evitaţi scene inutile şi să mă lăsaţi să plec.
- Nu pot.

Laius simţi că regăsise aceeaşi hotărâre care cu un an în urmă îl determinase să se răzvrătească împotriva tatălui său, doar ca să-şi poată alege singur soarta. Nici de data aceasta nu s-ar fi oprit.

- Daţi-mi calul şi spada.

– Dacă nu încetezi, te pun în lanțuri, spuse Nelgar.

– Nu vor fi de ajuns ca să mă oprească.

– Acestea sunt capricii! izbucni Nelgar. Știi că e periculos să mergi pe teritoriu dușman. Nihal a vrut numai să-ți salveze pielea.

– Nihal a vrut să hotărască pentru mine, dar eu nu sunt un copil, chiar dacă toți continuați să mă tratați ca atare. Sunt mai folositor alături de ea decât aici. Nu este un capriciu, este hotărârea mea, zise cu voce dură.

– Dacă aceasta este decizia ta, nu îmi dai mult de ales. Nelgar chemă două străji. Închideți-l într-o încăpere și supravegheați-l.

Cei doi oameni se priviră, apoi unul din ei vorbi:

– Dar... este unul dintre ai noștri...

– Nu discutați și executați! le-o tăie scurt Nelgar.

Soldații se întoarseră către Laius. Scutierul încercă oarecum să se împotrivească, dar cei doi erau mult mai puternici decât el. În scurt timp, străjile îl imobilizară.

– Dacă socotiți că mă voi lăsa păgubaș, vă faceți iluzii, urlă scutierul în timp ce era luat pe sus.

Laius își petrecu noaptea închis într-o încăpere umedă și întunecoasă. La început, îi veniră lacrimi în ochi. Avea o senzație frustrantă de neputință, dar mai ales se simțea un tâmpit. I se părea că se întorsese în vremurile de la Academie, când era cel mai slab dintre elevi și toți îl luau peste picior.

Își petrecu noaptea gândindu-se la o modalitate prin care să fugă de la bază. Cu puțin noroc poate nu ar fi fost chiar atât de greu. Nu era un dușman și deci nu-l supravegheau cu deosebită atenție. Nu-i legaseră mâinile și nici măcar nu îl percheziționaseră înainte de a-l închide.

Studie pereții camerei: erau din pietre mari dreptunghiulare așezate una peste alta, iar una părea ușor dislocată. Într-o zi de muncă ar fi reușit s-o miște destul ca să-și croiască drum să evadeze. Controlă în buzunare și descoperi că avea încă la el cuțitul cel vechi pe care-l folosea când trăia singur în pădure,

înainte să devină scutierul lui Ido şi pe urmă al lui Nihal. Lama nu era prea ascuţită, dar pentru nevoile lui ar fi fost bun. Trebuia doar să răzuiască tencuiala care unea piatra aceea de celelalte.

Toată ziua, Laius putu să trebăluiască în jurul peretelui aproape fără întrerupere. Doar la jumătatea dimineţii şi la jumătatea după-amiezii intră un gardian, pentru a-i aduce hrana şi pentru a controla ce făcea, şi cu acele ocazii Laius îşi dădu seama cât îi ascuţise simţurile lunga călătorie pe care o făcuse cu Nihal şi cu Sennar. De fapt, în ambele dăţi, auzi gardianul la timp pentru a aduna praful de calcar într-un colţ şi pentru a arunca deasupra lui păturile, apoi se aşeză în faţa pietrei, în aşa fel încât cel care intra să nu-şi dea seama de nimic.

În cea de a doua noapte petrecută în închisoare fu gata să evadeze. Când se făcu întuneric, Laius se strecură afară de-a buşilea. Avu norocul de partea lui: gardianul moţăia într-un colţ. Laius se apropie în vârful picioarelor şi îi scoase sabia din teaca atârnată la şold. Apoi se înfăşură într-o manta neagră şi se grăbi să iasă din împrejmuirea care înconjura baza.

Cu părere de rău, trebui să renunţe la ideea de a lua un cal: să iasă pe poarta principală ar fi fost prea complicat, mai bine să o escaladeze. Alese un loc care i se părea mai potrivit şi mai puţin supravegheat, se căţără şi-şi dădu drumul pe partea cealaltă.

Odată afară, începu să alerge spre pădure.

Continuă cât putu de repede, mai întâi alergând, apoi, când începu să i se scurteze respiraţia, cu paşi repezi. Voia să se îndepărteze cât mai mult de bază, înainte să se facă ziuă şi cineva să-i poată lua urma.

Rătăci toată noaptea, fără ţel. Doar la răsăritul soarelui îşi puse problema încotro s-o ia. Ştia că trebuia să se îndrepte către graniţă încercând să evite să se împotmolească în linia frontului, dar informaţiile lui despre asta erau vechi de un an, de când mai era încă la bază, şi nu avea idee cât avansase armata duşmană.

Se opri la marginea pădurii, să reflecteze la ce avea de făcut. Nici măcar nu cunoştea relieful Pământului Soarelui, cu excepţia drumului spre Makrat. În timp ce se străduia să-şi amintească măcar cum erau frontierele, se simţi pierdut. Nu avea nici cea mai mică idee despre ce avea de făcut şi i se păru că drumul lui se sfârşise înainte de a începe.

Odată părăsită pădurea, începu să meargă prin câmpie. Traversă o zonă întinsă, unde nu părea să fie nici urmă de armată, şi crezu că poate acela era locul cel mai potrivit pentru a trece graniţa. Merse toată dimineaţa. Siguranţa lui se risipise cu totul şi începea să-şi dea seama că fusese o prostie să nesocotească ordinele lui Nelgar şi ale lui Nihal.

Când fu la mică distanţă de graniţă, zări o linie neagră la orizont. În depărtare, în faţa lui, se desfăşura armata. Nu putea să treacă graniţa prin punctul acela. Ca şi cum nu ar fi fost de ajuns, îşi dădu seama că nu avea provizii şi călătoria părea lungă. Singurul lucru care îi rămânea de făcut era să caute un sat.

În jumătate de zi de drum reuşi să zărească primele case ale unui cătun. Nu erau altceva decât câteva case, vreo zece cu totul, adunate în jurul unei pieţe centrale alungite. Frontul nu era departe şi teama golise drumurile. Mai era însă un han deschis, cu o încăpere unde te puteai aproviziona şi un loc de adăpost pentru oameni şi animale. Din fericire, Laius avea destui bani cu el. El era cel care păstra banii când călătorea împreună cu Nihal şi cu Sennar şi nu-i părăsea nici când dormea.

Mâncă şi se hotărî să ceară sfatul cuiva de la han. Hangiul, un ditamai bărbatul cu burta mare şi înfăţişare jovială, îi inspira încredere. Se apropie şi îl întrebă care era situaţia frontului.

Bărbatul se uită bănuitor la el şi puse ochii pe spada lui.

– Nu eşti un soldat? întrebă.

Laius se înroşi.

– Sunt un scutier, trebuie să-l ajung din urmă pe Cavalerul meu.

Fusese sincer într-un anumit fel.

– Se luptă cam la vreo zece mile de aici, răspunse hangiul mai liniştit. Sunt garnizoane ale armatei aproape de-a lungul întregii graniţe. Singura zonă fără garnizoane e cea a Munţilor Sershet. De obicei, până acolo nu ajung nici famminii.

Trebuia deci să treacă muntele. Traseul, după câte îi spuse hangiul, era mai curând lung şi Laius era deja mult în urma lui Nihal şi a lui Sennar. Scutierul îşi făcu nişte socoteli şi ajunse la concluzia că, dacă cheltuia aproape tot ce avea, era în stare să cumpere provizii destule pentru drum şi un cal. Aşa făcu şi imediat după ce termină de mâncat încălecă pe calul cel nou şi plecă.

Galopă cât putu de repede. Admiţând că ar fi reuşit să treacă graniţa, se punea problema cum să o găsească pe Nihal. Nu ştia în ce parte o luase, nu avea idee unde se afla sanctuarul şi nici nu se putea opri să întrebe în jur, având în vedere că ar fi fost pe teritoriu duşman.

Încercă să se gândească în linişte. Sanctuarul trebuia să fie într-un loc puţin accesibil, ca şi celelalte dinainte, şi, odată ce ar fi obţinut piatra, Nihal şi Sennar ar fi apucat-o pe cel mai scurt drum pentru a trece graniţa Pământului Nopţii. I-ar fi putut ajunge pe Pământul acela. Tatăl lui fugise de acolo când el era încă un copil şi i-l descria adesea în povestirile lui. Laius era destul de sigur că s-ar fi putut orienta. Consolat cu gândul ăsta, merse către Munţii Sershet.

Începu să urce la patru zile de la plecare. Îşi amintea, în mare, cum funcţionau trecătorile; Ido îi vorbise despre asta cu mult timp în urmă, pe când el îi curăţa armele. Amintirile povestirilor gnomului, însă, erau neclare şi contradictorii, aşa că, în cele din urmă, Laius se hotărî să se avânte spre primul pas pe care îl va întâlni. Tocmai asta îl trădă.

Galopă repede către trecătoare, fără să-şi ia măsuri de prevedere. Când ajunse acolo, se pregătea de viscol şi Laius nu reuşi

să distingă zidul fortificat care se ridica în fața lui. Pasul i se păru în bune condiții, astfel mulțumi sorții și mână calul.

Mergea repede, când, pe neașteptate, se lovi de o patrulă de fammini care inspectau poalele muntelui.

Laius abia avu timp să vadă dușmanii care veneau către el. Apoi o luă la fugă. Primul doborât fu calul, dar scutierul nu se pierdu cu firea. Căzu, se ridică și începu să fugă să-i iasă sufletul, pe munte în sus, cu spada în mână. Ultima dată când se luptase fusese în casa tatălui său, atunci când Pewar îl obligase să dueleze împotriva unuia dintre oamenii lui pentru a-l convinge să devină Cavaler. Încercă să nu se descurajeze și strânse spada cu și mai multă putere. Dacă ar fi murit în locul acela, totul ar fi fost inutil.

Alergarea lui luă sfârșit la poalele unui perete de stâncă. Nu avea speranțe să-l treacă. Rămânea un singur lucru de făcut: Laius se întoarse și se dezlănțui asupra urmăritorilor. Reuși să-l rănească pe unul dintre ei, dar curând fu depășit: simți cum lama unei spade îi răneа umărul și o durere sfâșietoare îl trecu din cap până-n picioare. Leșină și fu în mâinile dușmanilor.

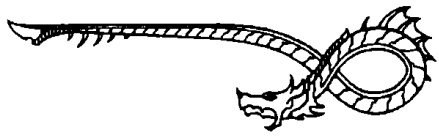

12

ÎN DEȘERT

Nihal se întrebase adesea cum era Pământul ei și se convinsese că era un loc minunat, plin de păduri și de izvoare de apă, unde soarele strălucea mereu și primăvara era eternă. Uneori, în vis, văzuse privelişti, oraşe, palate maiestuoase. Ceea ce se înfățișa ochilor ei era cu totul altfel decât ceea ce-și imaginase.

La picioare i se întindea o câmpie nesfârșită de un galben stins, în mijlocul căreia răsăreau aglomerări fără formă de construcții, care voiau să semene cu orașele, dar nu erau altceva decât o caricatură grotească. Erau legate între ele de drumuri albe, largi și drepte, care formau o rețea ce rănea pământul. Din mai multe puncte se înălțau fuioare groase de fum care împuțeau aerul. Câte o porțiune cu copaci își făcea loc în dezolarea aceea, dar erau de un verde mort și agonizant.

Nihal își trecu privirea peste peisajul acela. Nu era nimic altceva decât dezolare și monotonie deranjantă. La răsărit se afla plat deșertul, care își întindea mâinile lui nisipoase peste câmpie. La apus se observa o zonă întinsă verzuie, pătată de băltoace mari negre. O mlaștină.

Acolo, Nihal întrezări ceva care îi atrase atenția. Construcții ciudate, albe se profilau pe verdele acela bolnav. Nu știu de ce, dar îi amintiră de ceva cunoscut. Închise ochii și pe sub negrul pleoapelor se înghesuiră amintirile. Văzu Pământul Zilelor cum fusese cu cincizeci de ani în urmă, când încă nu cunoscuse furia flamminilor și cruzimea Tiranului. Văzu un pământ împânzit de pâraie, bogat în păduri care alternau cu întinse câmpii unde

florile pictau un mozaic de culori. Şi erau multe oraşe, albe, înalte şi splendide, cu turnuleţe. În fund, la sud, se întrezărea un lac, în apele căruia cerul se oglindea atât de limpede încât părea că o bucată din tării căzuse pe Pământ de la zei, ca dar pentru poporul acela harnic. Şi peste tot, păduri luxuriante, în toate tonalităţile de verde: opac unde vegetaţia era mai deasă, palid unde copacilor le dăduseră frunzele de puţină vreme, de culoarea smaraldului unde apa curgea din izvoare. Acela era Pământul Zilelor, Pământul pe care trăiseră strămoşii ei secole întregi, Pământul pe care simţea ea că-l iubeşte şi căruia simţea că-i aparţine. Era locul în care nu se putea simţi străină.

Sunt acasă... în sfârşit acasă...

Apoi deschise ochii şi realitatea avu întâietate. Nimic din ceea ce văzuse nu mai exista. Pădurile fuseseră devorate de deşert, tăiate de fammini pentru a construi arme şi pentru a face loc cazărmilor. Pajiştile şi florile fuseseră sufocate de fum. Apa limpede şi aerul curat fuseseră înghiţite de Tiran. Anii de stăpânire ai acelui monstru măturaseră tot ce era frumos în regiunea aceea, nu mai rămăsese nici măcar amintirea. Singurele frânturi de amintire îi fuseseră încredinţate lui Nihal, care putea vedea locurile acelea cu privirea celui care odată trăise acolo.

– Ce ai, Nihal? întrebă Sennar îngrijorat.

Nihal se scuturâ. Îşi simţi obrajii uzi şi-şi dădu seama că începuse să plângă. Îşi şterse ochii cu dosul palmei şi arătă în depărtare, către mlaştină.

– Acolo se înălţa Seferdi, capitala, Alba. Se spunea că cristalul palatului regal era cel mai strălucitor din toată Lumea Pământeană şi că se vedea strălucind de la mare distanţă. Arătă un alt loc. Acolo jos era pădurea Bersith, pe care o iubea Nammen.

– Tu de unde ştii? întrebă în şoaptă Sennar.

– Am văzut prin intermediul spiritelor. Ce au făcut din Pământul meu?

Sennar se duse la ea şi o îmbrăţişă.

Pentru a coborî în vale, își luară toate precauțiile, căutară cele mai neumblate poteci și căile cele mai greu accesibile. Așa aveau să lungească drumul, dar era cel mai sigur. După cât văzuseră, imensa câmpie care era acum Pământul Zilelor forfotea de fammini. Le trebui o zi în plus de drum și, când se lăsă seara, se refugiară într-o grotă întunecoasă și umedă, pe care o zăriseră pe coasta muntelui. Acolo, Nihal se opri să consulte talismanul. Îi fu greu să se concentreze, pentru că glasurile care îi năpădeau capul nu conteneau. Într-un târziu, reuși să vadă direcția pe care o aveau de urmat.

– În deșert, un palat... tot la răsărit.

– Fantastic, acest Pământ e cu totul un deșert... comentă Sennar. Doar ca să ajungem în locul acesta blestemat ne-au trebuit două săptămâni. Și înghețI chiar dacă e primăvară.

Hotărâră să o ia pe lângă munți până când lăsau orașul în spatele lor și ajungeau la marginea deșertului. În primele zile de drum se simțiră în siguranță, părea că la poalele munților Sershet nu erau nici străji, nici sate, numai zone pustii.

Cu trecerea timpului, Nihal era din ce în ce mai indecisă și mai distrată. Când Sennar încerca să intre în vorbă cu ea, jumătate-elful răspundea monosilabic. Nu mai reușea să gonească glasurile, îi vorbeau încontinuu. Era ca un cântec, un sunet sacadat care-i ritma pașii și căruia adesea nici nu-i înțelegea semnificația. Erau cuvinte, glasuri, suspine, urlete uneori, fraze dezlânate care narau istorii de moarte și măceluri. Când se lăsa noaptea și reușea să aținească, visele o chinuiau într-atât încât aștepta cu nerăbdare turele ei de gardă.

Când Nihal își imagina deșertul, se gândea la apusuri roșietice pe mări de nisip încrețit de dune, la un loc pustiu, dar de o frumusețe deosebită și sălbatică.

În locul în care ajunseră în zorii celei de a cincea zi de drum însă, era diferit. Pe ici, pe colo se ridica o dună, dar în cea mai mare parte era un teren dur și uscat, acoperit de prundiș cenușiu. Până și vegetația, rară, avea ceva amenințător. Erau plante

maronii sau verde acru, acoperite cu spini lungi şi flori ciudate. Se înălţau către cerul plumburiu în forme groteşti şi proiectau pe sol umbre lugubre.

Era frig. Soarele nu reuşea să pătrundă pătura de nori şi orele îşi urmau cursul identice: nu erau schimbări în luminozitatea cerului. Zorile veneau cu o tristă licărire palidă la est, care abia colora în alb norii cenuşii, apoi ziua se derula printre umbrele perene ale norilor şi ţipetele corbilor; în sfârşit, sosea un asfinţit sărac gălbui, care lua cu el puţinul acela de lumină ce inundase orele diurne. Nopţile erau geroase şi tăcute.

Cam în trei zile, proviziile se terminară şi trebuiră să înceapă să se hrănească cu rădăcini pe care le culeseseră la marginea deşertului. Mai aveau încă apă, dar nu le-ar fi ajuns mai mult de o săptămână şi ei nu aveau idee cât drum îi mai aştepta dinainte. Oriunde s-ar fi uitat, erau numai deşert, prundiş şi plantele acelea blestemate contorsionate, care păreau să râdă de ei.

Încet, pierdură noţiunea timpului. Nu mai ştiau de când rătăceau prin deşertul acela. Nopţile urmau zilelor, lumina scădea şi creştea, dar nici unul din ei nu ar fi ştiut să spună unde era estul sau vestul. Erau în mijlocul nimicului. Nihal era pe punctul de a înnebuni şi Sennar se simţea neputincios.

– Nici un pas mai mult! urlă la un moment dat Nihal. Căzu în genunchi. Du-mă din locul acesta! Ia-mă de aici! Fă-i să tacă! Tăceţi!

Sennar se aruncă peste ea şi o îmbrăţişă. În clipa aceea, un vânt foarte rece se ridică şi se năpusti repede peste deşert.

– Trebuie să ne îndepărtăm de aici! Este un fel de furtună! strigă Sennar.

Nihal rămase la pământ, ca şi cum nu l-ar fi auzit.

– Te rog, ridică-te! insistă vrăjitorul, dar ea era nemişcată.

Atunci Sennar o luă în braţe şi începu să umble orbeşte prin vânt. Praful care se ridicase îl împiedica să vadă unde se ducea şi nici măcar nu putea spune un descântec pentru a se orienta, pentru că nu avea nici cea mai mică idee ce anume căuta.

– Nu te lăsa! Vei vedea că va trece repede, o încurajă, fără să obţină răspuns. Vorbeşte-mi! Spune ceva!

Simţi numai o mână rece care-i strângea haina lângă piept.

13

THOOLAN SAU DESPRE VITARE

Sennar și Nihal fură învăluiți de furtună. În câteva minute, totul se coloră de cenușiul prafului. Era imposibil să continue. Sennar înainta orbește și o trăgea după el pe fată, care părea să-și fi pierdut cunoștința. Într-un târziu, vrăjitorul căzu în genunchi și se gândi că nu mai era nimic de făcut decât să se lase îngropați de nisip. Apoi, îl chemă o voce slabă. Sennar înclină capul și își dădu seama că Nihal era cea care vorbea, pe un ton liniștit:

– Simt o pace nesfârșită... mergi înainte, drept în fața ta.

Vrăjitorul înțelese că trebuia să meargă mai departe. Așa că, își adună puterile și începu iar să înainteze.

– Înainte... încă... simt că încet, încet capul mi se golește... continuă Nihal.

În cele din urmă, i se păru și lui Sennar că întrezărește ceva pe fundalul acelui cenușiu, o lumină. Încet-încet vântul fu mai puțin aspru, apoi încetă cu totul. Dintr-odată, se lăsă o liniște nefirească.

Dinaintea lor era un palat ciudat, din care păreau să se iște toate vânturile ce-i șfichiuiseră până acolo. Construcția avea o structură cubică, pe care erau așezate o serie de paralelipipede, piramide și poliedre care o făceau să pară o harababură. Cel mai neobișnuit lucru era o roată de moară mare, de lemn, care trona într-un colț. Un pârâu curgea printr-un jgheab care urma perimetrul extern al zidului, apoi se vărsa peste roată și o punea în mișcare. În loc să formeze un râuleț, însă, își continua drumul

sfidând legea gravitației și curgea în direcția opusă, printr-un alt jgheab care o lua pe lângă fundația palatului, ridicat câteva palme de la pământ. În sfârșit, suia pe perete și se vărsa în primul jgheab. Era un ciclu infinit și inexplicabil.

Aproape toate zidurile erau decorate, dar nici unul dintre tablouri nu avea același stil cu celelalte. Pe o parte erau desene geometrice, pe alta, o frescă amplă, în altă parte un mozaic, mai încolo o fereastră. Culorile contrastau strident între ele peste tot. Nu părea un palat, ci un conglomerat alcătuit din bucăți de clădiri diferite asamblate de un orb.

– Acum poți să mă lași jos, mi-e bine, zise Nihal.

Sennar își luă privirea de la palat și se supuse.

– Ești sigură că totul e în regulă? o întrebă.

Nihal îi zâmbi.

– Dintr-odată, îmi simt capul golit, zise.

Trase din plin aer în piept și gustă neașteptata liniște din mintea ei. Chiar fusese groaznic. Își ridică ochii spre construcție.

– Este sanctuarul.

– Ce crezi? întrebă Sennar.

– Mi se pare că vrea să mă apere și mă invită să intru.

O scară ducea la intrare, o ușiță de pe fațada principală. Deasupra, era un fel de balcon de care atârnau câteva plante. Printre acestea răsărea un copac maiestuos, cu toate că nu se înțelegea cum de putea exista în spațiul acela îngust.

– Probabil că ai dreptate, dar pe mine locul acesta mă face să tremur, zise Sennar. O dădu la o parte pentru a trece înaintea ei. Măcar, dacă e vreun pericol, mă voi socoti eu cu el.

– Să știi că nu e nevoie să joci mereu comedia asta, replică Nihal, dar el intrase deja.

Ea îl urmă și, imediat ce puse piciorul în locul acela, își pierdu toată siguranța pe care o simțise până nu de mult. Interiorul era puțin spus năucitor, nu te puteai decide din ce parte să privești construcția aceea. Totul era o încrengătură de scări care urcau, coborau, coteau la dreapta, la stânga, peste tot. Nu se înțelegea de unde veneau și unde duceau, sus și jos nu păreau să

aibă nici un sens. Erau uşi pe ceea ce ar fi trebuit să fie tavanul şi lămpi care atârnau din pardoseală. Un labirint. Şi totuşi, Nihal simţea că liniştea din capul ei şi neaşteptata stare de bine pe care le percepea veneau din locul acela.

– Şi acum? întrebă Sennar.

– Habar n-am.

Vrăjitorul înaintă şi Nihal încercă să se uite mai bine în jurul ei. Sus erau două uşi, alte trei atârnau la dreapta, cinci erau deschise pe partea stângă, una răsărea din pardoseală. Peste tot scări care nu se mai terminau.

– Poate ai putea face o vrajă, propuse jumătate-elful.

– Să caut ce? Aici nici măcar nu se înţelege care-i susul şi care josul.

– Atunci nu rămâne decât să încercăm, zise Nihal, apoi o luă pe prima scară pe care o văzu în faţa ei.

Sennar o urmă. Urcuşul păru să nu se sfârşească niciodată. Odată ajunşi în vârf, găsiră numai un zid care le închidea drumul.

– E clar că am greşit, zise Nihal.

Începu să coboare. Însă scara de-a lungul căreia coborau, nu avea nimic de a face cu cea pe care o urcaseră. Era chiar aceeaşi scară, şi totuşi era diferită. Şi coborârea fu de altfel mult mai scurtă şi încăperea în care ajunseră nu era cea de unde plecaseră.

– Dar nu am urcat pe această scară? întrebă Sennar.

– Aş zice că da. Eu am ajuns la zid, m-am răsucit şi am coborât. Nu erau altele.

Şi totuşi, camera era alta: în faţa lor, acum, era o singură uşă. Îi trecură pragul şi ajunseră într-o altă cameră. Şi acolo era o singură uşă, trecură dincolo de ea şi găsiră o a treia uşă. Trecură de ea, dar mai era una, şi pe urmă încă una, şi apoi o alta, şi apoi iar alta şi iar. Traversară printr-o infinitate de uşi, din ce în ce mai mici, şi la sfârşit ajunseră într-a nu ştiu câta cameră, care era de data asta împânzită de scări, fără uşi.

Nihal se aruncă pe prima care-i veni la îndemână, și o urcă furioasă până în vârf. Când ajunse sus, un abis fără fund se deschise la picioarele ei.

Sennar fu cel care preluă controlul situației.

– Am citit ceva despre labirinturi. Mi se pare că trebuie să ții o mână lipită pe un perete și să mergi fără să te dezlipești de el. Poate vom reuși să ieșim.

Sennar își sprijini mâna dreaptă de cel mai apropiat perete și începu să meargă, Nihal îl urmă. Coborâră o serie de scări, trecură de diferite uși și în cele din urmă, ajunseră într-un salon mare lipsit de ieșiri. Se uitară în jurul lor și, când se întoarseră chiar, și intrarea pe care veniseră dispăruse.

– Dar ce dracu'... murmură Sennar.

Nihal se uită pierdută în jurul ei.

Și acum?

Îl văzu pe Sennar în fața ei, era cu spatele. Văzu cum îi tremură umerii, apoi vrăjitorul ridică o mână. O rază plecă și străpunse zidul.

Sennar se întoarse spre ea.

– Acum există o ușă, zise, apoi se îndreptă direct spre spărtură.

Aceea fu însă o soluție de moment. Odată ajunși afară din salon, se treziră că rătăceau iar printr-un labirint de săli, scări și uși.

Merseră un timp nedefinit, se înfuriară, încercară să se concentreze, Sennar se strădui cu mii de farmece, dar, în cele din urmă, se predară și se așezară pe un balcon micuț.

– Eu nu mai știu ce să inventez, zise Sennar.

Nihal își ținea capul între genunchi și se uita la pardoseală. Măcar nu auzea nici o voce. Tot era ceva.

– Cât drum să fi făcut până acum? întrebă.

– Nu știu, or fi vreo două ore de când ne învârtim, dar, dacă o ducem tot așa, nu știu dacă vom ieși vreodată de aici.

– Ce spui? izbucni ea uimită. Vor fi fiind vreo două zile de când rătăcim.

– Ești nebună? N-am mâncat niciodată... și pe urmă nu-i posibil, dacă numeri sălile pe care le-am vizitat nu vor fi fost mai mult de treizeci... nu e mult de când suntem aici.

– Ce treizeci... eu am pierdut șirul la o sută, spuse ea.

Simți un fior de transpirație rece care-i trecea pe spate.

– Ai numărat sălile? întrebă Sennar înspăimântat.

– Până la un moment dat... ieri-seară am pierdut șirul.

– Nihal, nu a fost nici o seară!

– Ba sigur c-a fost! Ne-am oprit în sala rotundă, aia cu colanele, și am dormit câteva ore.

– Eu nu am dormit.

– Ai făcut-o, ai folosit pelerina drept pernă. Îi luă pelerina și i-o întinse. Nu vezi că e șifonată?

Sennar o luă. Chiar așa, părea să fi fost răsucită.

– Am mâncat? întrebă el.

– Da.

– Ce?

– Două rădăcini din alea de care am adunat, și am terminat și doua ploscă de apă.

Sennar luă sacul cu rădăcini și îl deschise. Nu lipsea nici una și plosca era plină.

Nihal se uită la el.

– Eu sunt sigură că am mâncat, sunt sigură că am dormit...

– Și eu sunt tot atât de sigur că nu am făcut-o.

Jumătate-elful sări în picioare și scoase spada din teacă.

– Este cineva care se joacă cu noi...

Privi în jurul ei, dar nu văzu nimic.

– Nu poate fi decât străjerul.

Nihal se întoarse brusc.

– Ce-i? întrebă Sennar.

– Un zgomot. Urmează-mă.

Nihal începu să urce scara și Sennar o imită. Alergară în sus și în jos pe trepte, în căutarea a ceva, sau a cuiva care ar fi putut să-i scoată din coșmarul acela. Însă curând, Nihal își dădu seama că pierduse urma pe care crezuse c-o găsise.

– Nu-i nimic de făcut, zise neconsolată. Trebuie să fi greșit.

Se întoarse și nu văzu pe nimeni în sală. Nici măcar nu reușea să înțeleagă pe unde intrase.

– Sennar... strigă slab, dar îi răspunse numai ecoul ei. Sennar! repetă mai decisă. Nimic. Sennar! strigă, apoi și începu să alerge să-și dea sufletul.

Unde sunt? Ce s-a întâmplat cu Sennar?

Era atât de scoasă din minți încât nu fu atentă unde se ducea și nu-și dădu seama că lumina era din ce în ce mai slabă, până când dispăru cu totul. În cele din urmă, fu singură, în cel mai total întuneric. Nu știa cât de mare era sala în care se afla, nici ce formă avea. Nu știa pe unde intrase. Se opri și inima începu să-i bată înnebunită. Fu cuprinsă de panică. Întinse brațele în întuneric pentru a căuta un perete, dar degetele ei atinseră aerul.

– Unde sunt? Sennar! Sennar! Unde ești?

Simți o prezență și întinse spada în fața ei.

– Cine ești? urlă.

O licărire firavă lumină spațiul din jurul ei și se auzi o voce:

– Bine ai venit.

– Unde-i Sennar? întrebă Nihal, chiar înainte de a se fi întrebat unde se afla și cu cine vorbea.

– E în siguranță, îmi vizitează palatul, zise vocea.

Nihal se uită în jurul ei, temătoare. Pe pereții camerei se deschideau arcade ample susținute de coloane masive. Una era chiar și pe tavan. Printre ele, Nihal putea vedea cerul nopții: avea un aspect ciudat, luminos, și era plin de stele enorme și planete pe care ea nu le cunoștea.

– Te rog, du-mă la Sennar... imploră.

De pe arcada din tavan se ivi silueta unei bătrâne, cu păr lung și alb împletit într-o coadă imaculată. Avea un chip liniștit, dar sever și purta o rochie lungă albă, strânsă în talie cu un cordon de argint. Păși maiestuoasă și primul lucru pe care-l observă Nihal fură ochii ei, de un albastru profund.

– El e în siguranță, nu vezi? zise.

Printr-o arcadă, Nihal îl văzu pe vrăjitorul care urca o scară.

– De ce nu stăm puțin de vorbă noi două singure, eu și cu tine, Sheireen? adăugă bătrâna.

Când auzi numele acela, Nihal tresări.

Bătrâna reapăru într-o altă arcadă, lângă ea.

– Iartă-mă, nu ar fi trebuit să te strig cu numele pe care-l urăști. Tu ești Nihal, nu-i așa?

– Cine ești? întrebă fata.

– Thoolan, răspunse bătrâna, păzitoarea Timpului, cea care păstrează cea de a patra piatră pe care o cauți tu, pentru că de aceea ești aici, corect?

Arătă cu degetul spre o nestemată cenușie care-i strălucea pe frunte, între ochi.

Nihal se simți ușurată.

– Da, pentru asta am venit, zise mai liniștită.

– Bine, continuă Thoolan, pentru că eu intenționez să ți-o dau, nu te teme. Cred că tu, mult mai mult decât alții, ești demnă de ea. Tăcu o clipă, apoi adăugă, aproape în șoaptă: Dacă o vrei, ți-o voi da.

În sfârșit, un gardian cum se cade, se gândi Nihal.

– Atunci dă-mi-o și lasă-mă să plec. Locul acesta mă enervează.

Bătrâna surâse.

– Te pot înțelege... în schimb, eu îl iubesc. Aici totul este așa cum doresc eu: timpul, spațiul, viața.

– De unde știi că eu caut pietrele? întrebă Nihal. Celelalte străji nu erau informate.

– Eu guvernez timpul, zise Thoolan. Știu multe lucruri care le sunt necunoscute celorlalți.

Nihal tăcu și așteptă să i se dea piatra, dar bătrâna continuă să se uite în liniște la ea. Nihal lăsă ochii în jos.

– Te întrebi de ce nu-ți dau piatra? Pentru că știu că tu nu o vrei, zise Thoolan zâmbind.

– Sigur c-o vreau... am nevoie de ea pentru a-l învinge pe Tiran.

– Nu te preface cu mine, Nihal. Eu trăiesc de o mie de ani și mai bine, mulți au ajuns aici unde ești tu, în căutarea a ceea ce

eu îți pot da. Reușesc să văd clar în tine, îți cunosc bine stirpea. Tu nu vrei piatra.

Bătrâna se așeză cu picioarele încrucișate și Nihal făcu același lucru. Dintr-odată, avea încredere în femeia aceea.

– Nihal, tu nu vrei să faci ceea ce faci. Tu nu vrei piatra aceasta, așa cum nu le voiai pe celelalte. Totuși, trebuie să o iei, pentru că, dacă nu o vei face, Lumea Pământeană va dispărea în ghearele Tiranului. Atunci, chiar urând această misiune și talismanul care-ți atârnă la gât, faci ceea ce trebuie, pentru că nu știi ce altceva să faci. Asta-i ceea ce crezi.

Era adevărat.

– Ei bine Nihal, ceea ce faci nu este necesar.

Nihal ridică brusc capul.

– Tu crezi că de la Tiran vine tot răul și ți-au spus că, dacă va fi învins, va fi iar pace. Ei bine, nu este adevărat. Aici pace nu a fost niciodată.

– Și cei cincizeci de ani ai lui Nammen? întrebă mirată Nihal.

Thoolan zâmbi.

– Nammen a domnit un deceniu, apoi o febră mortală l-a ucis în floarea vârstei. După el s-a urcat la tron un despot, a domnit ca și cum totul, apa, aerul, pământul și viața, i-ar fi aparținut. Pentru că nimeni nu era mai puternic decât el, a ucis și a obligat la exil mulți vrăjitori, i-a pecetluit cu stigmatul infamiei. A condus un război împotriva dușmanilor lui interni și a rupt în două Pământul Zilelor. Pe Pământul Focului, în aceiași ani, Marhen a luat puterea vărsând sângele tatălui lui Moli, Daeb, care devenise rege ucigându-l pe tatăl lui. În schimb, pe Pământul Apei luptau între ei oameni și nimfe, și cei dintâi voiau să le gonească pe cele din urmă. Așa era peste tot: nu era război între diferitele Pământuri, dar în fiecare dintre ele se lupta sau era nedreptate.

– Nu poate fi cum spui, strecură Nihal. Toți mi-au spus că, înainte de Tiran, domnea pacea!

– Ţi-a spus-o Soana, replică bătrâna, dar Ido te făcuse deja să înţelegi că nu era aşa. Nu era război între Pământ şi Pământ, dar asta nu înseamnă că domnea pacea. Cine nu a trăit anii aceia vorbeşte ca despre timpuri fericite, mai ales că, dacă fiinţele de pe acest pământ ar şti că niciodată nu a fost pace, şi-ar pierde speranţa şi ar muri.

– Nu poate fi aşa cum spui... repetă Nihal, mai puţin convinsă.

– Cruzimea şi ura sunt înrădăcinate în inimile creaturilor acestei lumi, şi Tiranul nu este altceva decât fiul acestei uri: din ea s-a înfiripat şi din ea se hrăneşte. Chiar dacă tu, astăzi, l-ai învinge, mâine, ar răsări un alt Tiran; viaţa şi moartea se urmăresc dintotdeauna, pentru totdeauna binele şi răul se vor înfrunta, este esenţa acestei lumi. Nu Tiranul a fost cel care a adus răul pe aceste Pământuri.

Nihal nu ştia ce să mai gândească.

– Îmi spui că este inutil ceea ce fac?

– Îţi spun că nu trebuie să o faci dacă nu vrei.

– Dar semenii mei au fost exterminaţi şi lumea continuă să moară.

Thoolan zâmbi.

– Ştii bine că pentru cei morţi nu poţi face nimic. Cât despre cei vii, nu îi poţi salva pe toţi, şi eu ştiu că nu acesta este obiectivul tău. Ai început această călătorie, din datorie, dar nu simţi că aceasta este într-adevăr misiunea ta.

Nihal nu ştiu ce să răspundă. Bătrâna spusese adevărul: aduna pietrele pentru că era convinsă că acela era destinul ei, că nu avea alt scop, şi pentru că, dacă nu l-ar fi urmat, poate nu ar fi ştiut ce să facă din viaţa ei.

Bătrâna se uită la ea cu o privire încărcată de milă.

– Eu ştiu cât de mult ai suferit: moartea lui Livon, exterminarea poporului tău, pierderea. Îţi cunosc inima şi pedepsele care se agită în ea.

Nihal observă că acum în ochii ei era o implorare, o dorinţă profundă de a fi înţeleasă şi consolată.

– Mai știu și că, de multe ori, în bătălie, ai sperat să te ia moartea.

– Nu, greșești, i-o întoarse Nihal. Eu nu am dorit niciodată să mor; cum aș putea știind că odată cu mine ar dispărea stirpea mea?

– De ce minți? întrebă Thoolan îndurerată. Când ai luptat împotriva voinței lui Ido, în timp ce ucideai, în inima ta sperai să fii ucisă la rândul tău. Și când te-ai înfruntat cu Fen resuscitat la granița Pământului Apei, ai privit cu bucurie la spada lui care se năpustea asupra ta. În clipa aceea nu voiai altceva decât să te anulezi și erai mulțumită, pentru că moartea venea prin mâna bărbatului pe care-l iubeai.

– Nu-i cum spui, greșești... încercă să o contrazică Nihal, dar siguranța ei se clătina deja.

Cum de știa bătrâna aceea ceea ce nici măcar ea nu admisese niciodată cu ea însăși?

– Nu trebuie să te rușinezi pentru dorința ta de moarte, zise bătrâna pe un ton liniștit. Este de înțeles și corect ca acela care a suferit ca tine să dorească mult să înceteze durerea aceea. În rest, fiecare creatură are dreptul la fericire, iar să te îndepărtezi de rău este un bine.

– De ce îmi spui toate acestea și nu îmi dai piatra? întrebă Nihal.

– Ți-o spun pentru că mi-e milă de tine și vreau să-ți ofer posibilitatea să atingi și tu fericirea care te așteaptă de drept. Acesta este regatul meu, continuă Thoolan, aici eu sunt stăpână și suverană. Nu există trecut și viitor, sus ori jos, totul este în mâinile mele și este așa cum vreau eu să fie. Ei bine, îți ofer posibilitatea să rămâi pentru totdeauna în locul acesta.

– Ai înnebunit și tu precum Glael? sări Nihal. Nici tu nu mai suporți singurătatea?

– Nu, eu iubesc locul acesta și liniștea lui. Singurătatea este un balsam pentru sufletul meu, pentru că datorită ei mă regăsesc pe mine însămi și înțeleg lumea. Eu nu am nevoie de alții. Ceea ce-ți propun este foarte diferit de ceea ce ți-a cerut Glael. Eu îți

ofer posibilitatea de a sta aici şi îţi voi da bucuria. În locul acesta nu există timp, de aceea nimic din ce s-a întâmplat în viaţa ta nu are importanţă aici: tatăl tău este încă viu, şi poporul tău nu a fost niciodată exterminat, Fen trăieşte şi-ţi împărtăşeşte dragostea.

În timp ce Thoolan vorbea, încet, arcadele se populară cu siluete. Nihal îl văzu pe Livon, la lucru în atelierul lui, văzu străzile şi pieţele aglomerate ale oraşelor jumătate-elfilor şi îl văzu pe Fen, cu armura de aur pe el. Nihal se uită emoţionată la toate imaginile acelea. Când întinse mâna pentru a-l atinge pe tatăl ei, ocupat să călească o spadă, Livon se întoarse spre ea şi îi zâmbi.

– De ce nu te întorci să stai cu mine în fierărie? Îţi aminteşti cât îţi plăcea să mă ajuţi, când erai mică?

Nihal îşi retrase mâna înspăimântată, dar Livon continua să se uite la ea.

– De când ţi-e frică de mine?

– Toate astea nu pot exista, zise Nihal. Se întoarse către Thoolan. L-am văzut cu ochii mei pe Livon murind, iar Fen, jumătate-elfii, nici unul dintre ei nu mai există. Astea sunt numai iluzii prosteşti!

Chipul lui Thoolan se lumină de un zâmbet enigmatic.

– De ce numeşti iluziile prosteşti? Vezi toate persoanele pe care le-ai iubit. Le poţi atinge, vorbesc cu tine, te aşteaptă.

– Dar nu sunt adevărate!

– Afară de aici poate nu sunt, dar între aceşti pereţi sunt adevărate, răspunse bătrâna. Şi chiar dacă ar fi iluzii, care este la urma urmelor diferenţa dintre ele şi realitate? Dacă te vei decide să rămâi, aceasta va deveni realitatea ta şi cele pe care le numeşti acum iluzii vor deveni lucruri reale. Cine poate spune că realitatea este lumea de durere care se află afară de aici şi nu prezenţele alinătoare care locuiesc în locul acesta? Numai tu poţi alege: tu hotărăşti.

Nihal se uită în ochii lui Livon. Părea să aştepte numai ca ea să treacă de arcadă şi să se ducă la el.

– Aici, eu îţi voi îndeplini orice dorinţă. Îţi vei putea lua viaţa de la capăt, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Nu vei mai

avea nici o amintire a durerii suferite şi vei deveni fata normală care ai dorit întotdeauna să fii.

În arcada de pe tavan, apăru imaginea unei fete cu urechile ascuţite şi cu părul albastru, ocupată să facă ordine într-o casă şi să dea de mâncare unei hoarde de copilaşi gălăgioşi.

– Aceea ai putea fi tu, zise Thoolan.

Da, uneori se gândise. Nihal visase să aibă o familie, să fie o fată ca multe altele, să trăiască o viaţă normală. Nu pentru a-şi realiza visul acesta trăise la Eleusis?

– Nihal, eu îţi ofer ceea ce ţi-ai dorit întotdeauna: moartea fără de moarte. Cu puţin timp înainte, în deşert, în vreme ce glasurile fantomelor te sfâşiau, ai visat liniştea, o linişte care nu mai vrea să te viziteze de multă vreme. Pacea ta este acum aici în mâna mea şi vreau să ţi-o dăruiesc. Trebuie doar să întinzi degetele şi să o iei.

Pacea... dorea pacea aceea? Da, o dorea. Voia să înceapă totul de la capăt? Da, era singurul lucru la care ţinea cu adevărat.

– Aici s-ar încheia căutarea ta, pentru că în locul acesta nu este nimic de căutat şi viaţa este simplă. Nihal, afară, acolo, te aşteaptă altă durere, dacă ieşi se vor întâmpla lucruri care te vor face să suferi mult, ştiu pentru că am văzut. Dar aici nu voi permite niciodată să ţi se întâmple ceva rău.

Nihal întinse degetele către imaginea lui Fen. Trecuseră mai mult de doi ani de la moartea lui, însă, acum când îl vedea, simţea că-l iubeşte ca altădată. Fen îşi întinse mâna către ea şi degetele lor se atinseră. Apoi o îmbrăţişă, îşi lipi faţa de a ei şi în sfârşit o sărută, aşa cum făcuse de multe alte ori în visele ei. Doar că acum totul era real, senzaţia buzelor lui pe ale ei, bătăile accelerate ale inimii ei, mâinile lui pe spatele ei. Aceea era într-adevăr liniştea. De ce ar fi trebuit să spună nu visului aceluia? Suferise destul şi căutarea ei nu o ducea nicăieri. Viaţa ei era greşită în totalitate şi singura modalitate de a fi fericită era să o abandoneze. În rest, spusese asta şi Thoolan, nu? Când suferi prea mult, este corect să scapi de durere.

Era adevărat, tot ceea ce o înconjura era real şi, chiar dacă nu ar fi fost, era reală bucuria pe care o simţea în faţa acelor viziuni. Da, avea să accepte, avea să spargă talismanul acela blestemat, avea să uite de toate şi avea să rămână acolo. Era o nebunie să refuzi. Îşi îndepărtă faţa de cea a lui Fen. El îi zâmbi binevoitor, şi ea la fel, împăcată cu ea însăşi. Tocmai se întorcea către Thoolan să-i spună că avea să accepte, când auzi un glas răsunându-i în cap.

– Ce-i, Nihal? întrebă îngrijorat Fen.

– Eu... începu ea, dar nu ştia ce să răspundă.

Vocea continua să-i răsune în cap.

– Rămâi aici, Nihal, te rog, aici cu mine. Nu te gândi la nimic altceva care să nu fie despre noi, o imploră Fen.

Nihal se întoarse către el şi îi zâmbi distrată, dar simţea o chemare în glasul acela, din ce în ce mai distinctă. Se desprinse din îmbrăţişare.

Cineva îi striga numele, pe un ton alarmat. Găsi direcţia din care provenea glasul şi se îndreptă într-acolo. În faţa ei se profilă una dintre arcadele încăperii şi dincolo de arcadă era Sennar, care rătăcea prin palat şi o striga. Era glasul lui, chemarea lui.

– Sunt aici, Sennar! urlă Nihal.

Trecu de arcadă şi ajunse la el.

Sennar se întoarse brusc şi se uită uluit la ea.

– De unde vii?

– Eram cu gardiana, răspunse Nihal.

În timp ce spunea asta, îşi aminti de ofertă, de Fen şi de tot restul. Se întoarse şi văzu că Thoolan era în spatele ei.

– Acesta este răspunsul tău? o întrebă serioasă.

Nihal dădu din cap.

– Da.

Un zâmbet de înţelegere lumină chipul lui Thoolan.

– Ei bine, dacă asta este alegerea ta... îşi duse mâna la frunte şi luă piatra. Iată-ţi deci piatra. Te-am încercat, Sheireen, dar să ştii că doresc într-adevăr fericirea pentru tine, şi că, dacă ai fi

acceptat, toate puterile mele ar fi fost în slujba ta și ți-aș fi dat ceea ce îți promisesem.

Nihal luă piatra, în timp ce Sennar se uita la ea din ce în ce mai zăpăcit.

– De ce-ți faci probleme pentru mine? o întrebă pe bătrână.

– Pentru că i-am iubit mult pe jumătate-elfi și voiam să-i apăr îngrijindu-mă de tine. Suspină. În rest, e mai bine să-ți găsești singură calea. Însă acum ai făcut o alegere, ai hotărât să urmezi calea cea mai grea. Fii credincioasă acestei alegeri și caută fericirea. Va fi greu, pentru că, înainte ca drumul tău să se termine, va trebui să pătimești mult, dar eu am încredere în tine. Fii tare! În ce mă privește, voi încerca să te apăr de visele tale. În realitate, eu nu pot face prea mult, pentru că Reis a ferecat descântecul ei, dar măcar voi evita să te chinuie zi și noapte. Piatra mea din amuletă va face tot posibilul.

Nihal se uită la ea cu profundă recunoștință.

– Mulțumesc, spuse emoționată.

– Acum, ce aștepți? răspunse aspră bătrâna. Înfăptuiește ritualul.

Nihal scoase talismanul, dar se opri.

– Un ultim lucru, înainte să ne părăsești. Este adevărat ceea ce mi-ai spus despre cei cincizeci de ani de pace sau era numai o modalitate de a mă atrage?

– Din păcate, totul este adevărat. Este bine să te gândești, dacă vrei să înțelegi în profunzime natura misiunii tale.

Nihal se opri o clipă cu amuleta în aer.

– Nu mai întârzia, Nihal, lumea pe care ai ales-o te așteaptă, o încurajă bătrâna.

Nihal luă piatra și recită formula rituală:

– *Rahhavni sektar aleero.*

Simți cum se scurge puterea în mâinile ei și piatra se încastră în lăcașul ei. Dintr-odată, un vânt neașteptat mătură sălile acelui palat enigmatic și luă cu el pe Thoolan și vrăjitoriile ei.

Când vântul se potoli, Nihal și Sennar se treziră în centrul unei săli neîmpodobite și întunecate. Fără scări, fără uși, fără camere. Vraja care îi legase pentru două zile dispăruse.

14

TOASTUL TRĂDĂTORULUI

Imediat ce părăsiră sanctuarul și se aflară în deșert, Sennar se întoarse spre Nihal și o întrebă:

– Cum te simți?

Nihal tăcu o clipă.

– Bine, răspunse ea în cele din urmă.

Vocile chiar se împuținaseră, acum erau numai ecouri slabe.

Sennar suspină ușurat, apoi o asaltă cu întrebări. Cine era bătrâna aceea? Unde fusese în timp ce el o căuta peste tot? Ce alegere făcuse?

Nihal nu știa ce să răspundă, era zăpăcită. Povesti că Thoolan era gardiana pietrei de pe Pământul Zilelor, povesti despre încăperi și de ceea ce văzuse în ele, povesti până și despre Fen, dar nu vorbi de sărut.

– De ce ai hotărât să nu rămâi? întrebă Sennar.

– Nu știu... poate mi se părea totul prea fals, răspunse, dar nu era sigură de ceea ce spunea. Curaj! Trebuie să ne reluăm drumul, adăugă, pentru a pune capăt acelei conversații.

Thoolan le lăsase un dar prețios: ploști pline cu apă și ceva de mâncare. Ar fi reușit să treacă deșertul.

Merseră șase zile prin peisajul acela pustiu, în timp ce vântul mătura câmpia și ridica vârtejuri de praf. Nihal fu tăcută tot drumul.

În a șasea seară se opriră să hotărască traseul pe care îl aveau de urmat.

– Dacă vom merge drept prin tot deşertul, vom fi siguri că nu vom întâlni nici un duşman, zise Sennar.

Scoase harta mototolită pe care o foloseau în deplasările lor. Era foarte veche, dar era tot ce găsise Sennar despre teritoriile supuse Tiranului. Pe de o parte, de cincizeci de ani nu mai fusese făcută nici o hartă cu teritoriile ocupate. Pe de altă parte, nu dispar munţii în cincizeci de ani.

– Dacă mergem spre sud, vom ajunge la munţii aceştia, munţii... se străduí să le citească numele.

– Rehvni, îl întrerupse Nihal. Înseamnă meridionali.

El se uită la ea.

– Sigur. Ce mai, cu ceva sacrificii şi raţionalizând hrana, cred că putem reuşi.

Nihal era absentă.

– Dacă mi-ai acorda puţină atenţie, ţi-aş fi recunoscător, pufni Sennar. De când ai ieşit din sanctuarul acela blestemat de abia te uiţi la mine.

Nihal se scutură şi se uită în ochii lui.

– Dacă socoteşti că e cel mai bun lucru...

– Sigur că e, o tăie scurt Sennar, deranjat de dezinteresul fetei.

Împături harta şi o luară iar la drum.

Cu cât înaintau, cu atât Sennar era mai puţin convins de alegerea lui. Nu întâlneau nimic altceva decât câmpie şi pietre, şi alburiul acela al oaselor printre stânci. Continuară să se târască în linişte.

– Vreau să merg la Seferdi, zise într-o seară Nihal, pe neaşteptate.

Lui Sennar îi căzu pe jos bucata de carne uscată din care se pregătea să muşte.

– Ce?

Nihal lăsă ochii în jos.

– Ai auzit.

Erau zile de când nu făcea altceva decât să se gândească. Știa că era o idee nebunească și tâmpită, că nu avea cum să fi rămas mult din orașele jumătate-elfilor și că ar fi fost o vizită sfâșietoare, dar devenise o nevoie de neînfrânat. Ceea ce văzuse la Thoolan și glasurile fantomelor care o chinuiseră cu amintirea exterminării semenilor ei lăsaseră un semn pe care nu-l putea ignora. Pe măsură ce înaintau în călătoria lor și se apropia momentul în care trebuiau să părăsească Pământul ei, Nihal era copleșită de dorul și de nevoia de a vedea ceva care să-i vorbească despre poporul ei.

– Am auzit, dar n-am înțeles, zise Sennar. Sper să nu fi înțeles.

– Știu că este o nebunie, dar... simt nevoia.

– Cu câteva seri în urmă, te-am întrebat dacă îți convenea să traversăm deșertul și mi-ai spus că da. Pe Pământul Apei ești aproape moartă, numai să poți merge repede, și acum vrei să întârzii pe un teritoriu dușman?

Glasul vrăjitorului era tăios.

– Bine, ai dreptate, prea puțin te-am ascultat în zilele astea, admise ea, răspunzând acuzației ascunse în cuvintele acelea. Și mai știu și că poate fi periculos, dar...

– Eu nu te înțeleg, zise Sennar, pe un ton mai înțelegător. De ce vrei să riști atât?

– Pentru că vreau să-mi găsesc rădăcinile.

Sennar dădu din cap.

– Te înțeleg și mai puțin. Ai fost crescută de un om, mereu ai trăit în mijlocul oamenilor, de ce nu reușești să te consideri una dintre ai noștri? Nu vei găsi la Seferdi nimic din ce nu ai deja: numai durere și moarte.

Nihal se uită în pământ.

– Poate ai dreptate, dar nu pot renunța. Nu e ușor de explicat... Simt că aici îmi sunt rădăcinile, de acest pământ este legată existența mea, ceea ce sunt, ce aș fi putut fi, ce voi fi. Vreau să văd ce a mai rămas de pe urma poporului meu.

– De ce vrei să-ţi faci rău? întrebă în şoaptă Sennar.

– Trebuie să o fac. Niciodată nu voi fi un om, şi nici măcar nu voi fi un jumătate-elf, dacă nu văd Seferdi, Alba, cum se ridică imaculată printre păduri. Încearcă să mă înţelegi.

– Vom face cum vrei, se predă Sennar.

Deci merseră spre vest şi, în două zile, ieşiră din deşert. Privelişte care-i întâmpină aproape îl sili să le pară rău după el: o câmpie nesfârşită, mărginită de buboaie negre. Erau turnuri care se ridicau în câmpie, legate între ele de drumuri albe ca nişte cicatrice şi înconjurate de o mână de construcţii aglomerate dezordonat una într-alta. Nu era nici măcar un copac, numai cenuşiul orbitor al câmpiei. În plus, deşertul era măcar un loc sigur, în dezolarea lui, în timp ce în regiunea aceea erau fammini peste tot.

– Gândeşte-te bine, îi spuse Sennar lui Nihal, la marginea câmpiei. Dacă vrei, mai ai timp să-ţi schimbi gândul. Eu mă voi duce să iau provizii într-unul dintre aceste.. oraşe, şi tu mă vei aştepta în deşert. Pe urmă ne vom urma drumul spre sud.

Nihal îşi trase gluga pelerinei peste faţă.

– Cu cât intrăm mai repede, cu atât vom ieşi mai repede, declară intrând în câmpie.

Ultima zi petrecută în deşert trebuiseră să ajuneze. Le mai rămăsese numai apa. Acum erau înfometaţi şi nu ar fi putut evita multă vreme zonele locuite. Dimineaţă, nu întâlniseră fammini, dar după-amiază zăriră siluete în depărtare şi se mirară văzând că erau oameni.

Primul era un tip pe cal, înarmat, care nu le aruncă nici măcar o privire şi merse liniştit pe drum. Cel de al doilea bărbat mâna un car în care se înghesuiau vreo zece fammini în lanţuri. Văzând aceasta, Nihal strânse mânerul spadei şi aşteptă să dispară din raza ei vizuală carul şi acele bestii pe care le ura. Când, în sfârşit, fură departe, scoase un suspin de uşurare şi se relaxă.

Către seară se apropiară de una dintre aglomerările acelea de construcții care păreau orașe. Era vorba despre citadele fortificate. Erau construcții joase, case, hanuri și depozite de arme, înconjurate de un zid înalt. În mijlocul acelei aglomerări se afla un turn mare, centrul nevralgic al citadelei. Totul era din piatră întunecată, probabil bazalt, care dădea acelor orașe un aspect tern. O ploicică deasă începuse să ude câmpia și umplea aerul de un iz vag de putred.

- Nu avem de ales, trebuie să intrăm, observă Sennar.

Făcură înconjurul zidurilor înalte care împrejmuiau orașul. Era o singură intrare, o poartă controlată de doi fammini. Nu putea fi vorba să se strecoare înăuntru pe ascuns, trebuiau să treacă pe la intrare.

- Vorbesc eu. Tu acoperă-te și taci! îi porunci Sennar.

Se apropiară precauți de poartă. Numai ce fură la câțiva pași, că străjerul și întinse lancea.

- Cine-i acolo? zise cu glas gutural.
- Vânzători de arme, răspunse Sennar.
- De unde veniți?

După cât se părea, scuza era plauzibilă.

- De pe Pământul Focului.
- Nu păreți gnomi.

Nihal puse mâna pe spadă și începu să transpire rece.

- Chiar nu suntem; suntem oameni de pe Pământul Focului. Căutăm adăpost pentru noapte.

Famminul se uită bănuitor la ei.

- Ce duce sub manta omul care e cu tine?

Înainte ca Nihal să fi putut face ceva, Sennar îi dădu pelerina la o parte și arătă spada.

- O lucrare de a mea. Frumoasă, nu? Cel mai bun cristal negru de pe Pământul Stâncilor, o dovadă a artei mele pentru eventuali cumpărători.

Famminul coborî lancea.

- Puteți intra, zise și deschise poarta grea.

Sennar se grăbi să treacă şi Nihal îl urmă.

Imediat după poartă, era un perete nu prea înalt, negru, atât de apropiat de zidul oraşului încât abia lăsa loc să treacă un om, din care se deschideau o serie de uliţe înguste, înghesuite printre pereţii aceia joşi.

Sennar înaintă câţiva paşi cu prudenţă, apoi o împinse pe Nihal pe o uliţă.

– Ce te-a apucat? izbucni ea.

Ura locul acela, zidurile o sufocau şi ploaia începea s-o exaspereze. Prefera dezolarea deşertului în locul acelei zone neliniştitoare care bâhâia de fammini.

– Taci, îi porunci Sennar, ducându-şi un deget la gură.

Apoi începu să recite o litanie, închise ochii şi, când îi redeschise, îi puse o mână pe frunte. Nihal avu o senzaţie ciudată, un fel de căldură.

– Ce mi-ai făcut? întrebă înspăimântată.

– Este o vrajă pe care am învăţat-o de la Flogisto pe Pământul Soarelui; permite camuflarea după plac. Acum ai înfăţişarea unui băiat frumos, zise Sennar cu un zâmbet.

Nihal îşi duse mâinile la faţă şi nu se recunoscu. În locul pielii ei fine, simţea asprimea unei bărbi nerase; nasul se lăţise, fruntea se înălţase. Imediat îşi duse mâinile la urechi. Rotunde. I se păru ciudat.

– Va ţine toată seara, nu mai mult. Când vom fi la han, nu vorbi, nu-ţi descoperi faţa şi limitează-te să mănânci. Această vrajă este numai o precauţie; cu cât ne vom da în vileag mai puţin, cu atât va fi mai bine.

Sennar se acoperi iar cu pelerina şi-şi reluară drumul.

Rătăciră mult printre uliţele care tăiau acele construcţii. Era o încrengătură de neexplorat de străduţe şi ulicioare, care se întretăiau în cele mai neprevăzute feluri cu cele mai ciudate cotituri. Nu era chip să te orientezi în labirintul acela şi curând îşi dădură seama că se pierduseră.

– Nu mai știu unde suntem, admise Sennar.

Nihal tăcea și se străduia să-și învingă stânjeneala și dezgustul; mergea cu capul plecat încercând să nu se uite în jur. Apoi, auzi un zgomot surd și se opri, cu mâna pe spadă.

– Ce-i? întrebă Sennar.

Nihal se uită în jurul ei, dar nu văzu nimic. Îi trebui ceva timp ca să înțeleagă că zgomotele proveneau din interiorul clădirilor. Ciuli urechea și percepu un sunet care părea acela al multor corpuri care se agitau într-un spațiu îngust, respirații gâfâite și strigăte guturale. O senzație de durere îi trecu prin minte, simți că se sufocă și trăi spaima închisorii.

Rătăciră cam o oră și se udară până la piele sub ploaia aceea lentă, dar neînduplecată. Tocmai se pregăteau să renunțe, când zăriră pe cineva. Nihal se opri.

– Cine-i acolo? zise umbra, care se afla la câțiva pași de ei.

Glasul nu părea amenințător, era aproape jovial.

Sennar luă taurul de coarne.

– Negustori. Suntem în căutarea unui han.

Umbra se apropie.

– Cum naiba ați nimerit prin părțile astea, dacă sunteți în căutarea unui han? Nu sunt hanuri în cazarmă.

Acum, când era mai aproape, îl putură distinge pe interlocutorul lor: era un bărbat, acoperit de o manta largă roșie. Strângea o lance în mână, trebuie să fi fost un străjer.

– Este pentru prima oară când venim prin părțile astea și nu cunoaștem locul... răspunse Sennar pe un ton mai puțin sigur.

Omul îi măsură o vreme și întârzie cu privirea pe silueta lui Nihal. Apoi dădu din umeri pentru a-și scutura ploaia de pe el.

– Se vede că sunteți străini... aici sunt numai celulele famminilor, dacă vreți să găsiți un han va trebui să urcați în oraș; dacă o luați în sus pe acolo, nu puteți greși.

Sennar îi mulțumi, o luă de un braț pe Nihal și dispăru de-a lungul străzii pe care i-o arătase bărbatul.

Nihal era neliniştită. Deci sentimentele pe care le încercase proveneau de la fammini. I se părea imposibil. Nu era vorba doar de mânie, ci şi de prostraţie şi de suferinţă pentru ceva căruia nu i te puteai împotrivi.

Trebuiră să meargă mult, apoi celulele lăsară loc oraşului căţărat pe o culme. Erau case sărace şi toate la fel, dominate de o fortăreaţă masivă care probabil era centrul de comandă al acelui loc.

Curând dădură peste ceea ce părea o tavernă; se auzeau fluierături şi urlete care veneau din interior. Nihal şi Sennar intrară.

Imediat ce băgară nasul înăuntru, îi lovi un miros pătrunzător de bere, împreună cu urlete şi râsete deşănţate. Localul era mic, sufocat de fumul prea multor pipe şi plin peste măsură de soldaţi înghesuiţi în jurul meselor.

Nihal ar fi vrut să iasă, dar se abţinu; în plus, o căutase cu lumânarea. Sennar se duse ocolind spre cel care trebuie să fi fost hangiul. Gălăgia era atât de mare încât Nihal nu auzi ce-şi spuneau, se limită să se lase condusă de Sennar.

Vrăjitorul o conduse la o masă dosnică, dintr-un colţ. Nihal se refugie pe scaunul care i se păru cel mai apărat, cel de lângă perete, şi Sennar luă loc alături de ea.

– Camerele sunt deasupra, zise vrăjitorul. Mâncăm, urcăm imediat ce am terminat şi mâine, la primele licăriri ale zorilor, o luăm din loc.

Un servitor le aduse un fel de supă demnă de raţia unei trupe de mercenari, în care pluteau firişoare ciudate pe care Nihal se gândi că ar fi fost mai bine să nu le cerceteze; iar ca să condimenteze totul, două pocale de bere, măcar acelea pline ochi, şi un coltuc de pâine neagră.

Atmosfera din tavernă era veselă şi zgomotoasă. Un grup de soldaţi de la o masă nu făceau altceva decât să ciocnească şi să râdă, golind paharele pline ochi cu bere. Evident sărbătoreau ceva.

Nihal era dezgustată de lumea aceea. Trădători, iată ce erau, o grămadă de trădători jegoşi, adăpostiţi într-un han de cea mai

joasă speță. Îi păru rău că nu era pe câmpul de bătălie. Era pe teritoriu dușman și trebuia să se prefacă mulțumită. Își plecă privirea deasupra farfuriei și-și mâncă supa cât putu de repede.

La un moment dat, unul dintre soldați se ridică în picioare, cu paharul în mână.

– Ei, ascultați-mă! urlă cu limba împleticită de alcool. Blestemat fie cel care nu sărbătorește astă-seară cu noi! Voi doi, cei de colo, din colț, și voi! spuse în direcția lui Nihal și Sennar.

– Ține-mă, îi murmură Nihal lui Sennar.

Vrăjitorul o luă în serios și, fără să se lase observat, puse mâna pe spada ei.

– Astă-seară toți trebuie să se dezlănțuie nebunește. Trupele noastre au cucerit încă două orașe de pe Pământul Apei, în curând tot Pământul va fi în mâinile noastre! Să ciocnim pentru Tiran și pentru o victorie rapidă asupra Lumii Pământene!

Toți cei de față ridicară pocalele urlând. Nici măcar Sennar nu se putu abține și ridică pocalul lui cu convingere. Nihal nu se mișcă și continuă să-și mănânce supa.

– Hei! Ce-i de suntem atât de întunecați? întrebă o voce.

Când Nihal ridică ochii, se trezi la o palmă de chipul rubiciond al unui soldat. Mirosea groaznic a alcool, avea pielea arsă de soare ca un sătean și un zâmbet batjocoritor și cutezător. Jumătate-elful nu voia altceva decât să-i șteargă rânjetul acela idiot de pe față. Își trase capul sub glugă și-și luă privirea de la el.

– Prietenul meu nu e prea sociabil, se grăbi Sennar să zică.

– Văd și eu, fir-ar să fie! izbucni bărbatul agitându-și carafa care dădea pe afară de bere și vărsând o bună parte pe podea.

Fără zăbavă, luă un scaun și se așeză lângă ei. Apoi fără a lua în seamă privirea aspră a lui Sennar, își apropie din nou fața de cea a lui Nihal.

– Deci, prietene? Ce ți s-a întâmplat?

– E mut, interveni Sennar. Și surd, adăugă.

Nihal continuă să mănânce.

– Mare păcat, comentă acela. O petrecere atât de frumoasă şi nu se poate bucura de ea.

Urmă o secundă de tăcere stânjenită. În loc să plece, bărbatul întinse o mână spre Sennar.

– Avaler, comandant al trupelor încartiruite la Tanner, la graniţa cu Pământul Soarelui.

Nihal avu o tresărire. Auzise despre acel sat, era aproape de cel în care trăia Eleusis.

– Varen, de pe Pământul Focului, i-o întoarse Sennar, fără a strânge mâna pe care i-o întindea bărbatul, negustor de arme. El este Livon, ucenicul meu.

– Dar! Eşti tânăr pentru a avea de pe acum un ucenic...

– Ca să spun adevărul, este pentru prima oară când vin aici să-mi vând negustoria. Până anul trecut lucram pentru un gnom.

Sub masă, Sennar întinse o mână spre Nihal. Ea o apucă şi simţi că era îngheţată. Ridică ochii spre prietenul ei şi văzu că avea fruntea transpirată.

– Se spune că gnomii sunt cei mai buni meşteri de arme, comentă bărbatul.

– Da, am avut un maestru foarte bun.

Sennar îi strânse şi mai tare mâna lui Nihal.

– Sunteţi norocoşi, este o perioadă în care războiul se desfăşoară ca uns. Sigur, moartea lui Dola a fost o lovitură urâtă, dar la urma urmelor nu era singurul nostru conducător bun şi acum lucrurile merg mult mai bine.

Sennar îşi plecă privirea şi începu iar să mănânce.

– Unde mergeţi? întrebă Avaler.

– Trebuie să mă duc la un vechi client al maestrului meu, mi-au spus că trăieşte pe lângă ruinele Seferdi, dar nu ştiu drumul.

– Nu sunt oraşe spre Seferdi, răspunse întunecat comandantul.

Nihal îşi ţinu respiraţia. Sennar întrecuse măsura.

– Ah, sigur! Poate te gândeşti la baza Rothaur! exclamă la sfârşit Avaler.

– Chiar aia, mi-ai luat vorbele din gură, replică Sennar.

– Nu mi-o aminteam pentru că nu e chiar aproape de Seferdi, Rothaur este ultimul fort înainte de mlaştini. E uşor de ajuns: de aici trebuie să mergeţi mereu spre apus; odată ce aţi ajuns la Messar, îndreptaţi-vă spre sud câteva mile. Drumul e bun şi se întâlnesc multe sate. Dacă sunteţi drumeţi buni, nu vă trebuie mai mult de patru zile.

Multe sate... sigur, tocmai tovărăşia este ceea ce ne lipseşte.

Soldatul reluă nestingherit:

– Tatăl meu a participat la jefuirea Seferdiului.

Nihal fremătă şi Sennar o strânse de mână.

– Chiar aşa? zise vrăjitorul pe un ton neutru, în timp ce începea iar să mănânce.

– Şi încă cum! Tatăl meu a fost printre primii care s-au supus Tiranului. Bătrânul meu a înţeles imediat de unde bătea vântul.

Nihal lăsă cu zgomot lingura în blid şi Sennar dădu să se ridice.

– Unde te duci? întrebă Avaler. Noaptea-i la început şi trebuie să sărbătorim.

Îl obligă pe Sennar să se aşeze iar şi-i umplu pocalul cu bere din carafă şi pe cel al lui Nihal.

– Asta v-o ofer eu în amintirea bătrânului meu. Dădu pe gât pocalul lui şi începu iar să vorbească: Tatăl meu îmi povestea mereu despre distrugerea Seferdiului. Fu prima dată când au ieşit la luptă famminii, blestemaţii ăia. Atunci însă nu erau încă atât de mulţi şi pe urmă ăia sunt bestii, dacă nu este cineva care comandă, nu ştiu nici măcar unde să se ducă. Tatăl meu era unul dintre cei care comandau. Când eram mic, îmi povestea cât era de alb şi mare oraşul. Ei au sosit noaptea, s-au aruncat o parte asupra jumătate-elfilor şi altă parte asupra palatului regal. Au măcelărit jumătate din populaţia oraşului într-o singură noapte. Mai întâi l-au ucis pe rege.

Îşi turnă un alt pocal şi bău.

– Urâţi oameni jumătate-elfii, îngâmfaţi. Tatăl meu îi ura şi, pe cu, firește. Înainte să fi venit blestematul acela de Nammen,

noi, cei de pe Pământul Nopții, eram la un pas de a câștiga Războiul de Două Sute de Ani. Și pe urmă erau cu toții vrăjitori malefici, le citeau oamenilor gândurile și făceau ritualuri ciudate împotriva zeilor, în palatele lor... au avut sfârșitul pe care-l meritau.

Nihal se ridică brusc și Sennar o urmă.

Avaler făcu tot așa și se puse dinaintea lui Nihal.

– Fir-ar să fie! V-am spus că e devreme ca să plecați!

Sennar se băgă între ei.

– Lasă-l în pace, nu te poate auzi. Dar are dreptate, e târziu și astăzi am mers mult. Crede-mă, a fost o adevărată plăcere să te ascultăm, dar acum trebuie să plecăm, casc de somn.

Aproape-și deplasă un maxilar pentru a imita un căscat credibil.

– Fă cum crezi... bolborosi Avaler.

Nihal țâșni spre scară și o urcă în cea mai mare grabă. Sennar o urmă și o luă de un braț.

– Fii calmă! îi ceru în șoaptă.

Imediat ce intrară în camera lor, Nihal își aruncă pelerina pe jos.

– Bastardul acela... murmură. Eu credeam că numai famminii au exterminat jumătate-elfii... în schimb... Blestemații!

Scoase spada din teacă și lovi o mescioară de lângă unul din cele două paturi. Lemnul se împrăștie în mii de bucăți.

Plecară înainte de ivirea zorilor. Când ieșiră din oraș mai ploua încă, o ploaie liniștită și neîntreruptă, asemănătoare unui plâns resemnat.

Mai trebuiră să se oprească la un han numai o singură dată. Orașul era identic cu cel prin care trecuseră, poate doar puțin mai mic. Intrară în tavernă după miezul nopții și deci nu găsiră multă animație. Mâncară în liniște și tot în liniște se retraseră, pentru ca apoi să se trezească în zori și să purceadă iar.

În seara zilei următoare sesizară că aerul începea să aibă un miros respingător. Cunoșteau bine putoarea aceea, era asemenea

celei pe care o simțiseră în mlaștinile Pământului Apei. Nihal își amintea că, într-o vreme, în locul acela era o pădure minunată, Pădurea Bersith. După cât se vedea, fusese lovită de un rău necunoscut, poate provocat de scursorile orașelor famminilor, care otrăviseră râurile ce o irigau; acum, în locul ei era o mlaștină rău mirositoare.

– Suntem aproape, murmură Nihal, pe când umbrele se alungeau și anunțau noaptea.

Pământul pe care călcau era din ce în ce mai moale și Nihal văzu cum dispar la orizont orașele pe care le ura. În fața lor, acum, se întindea numai pata neagră a terenului împânzit de ape puturoase.

Lui Nihal îi trecură prin minte anumite imagini neclare, însoțite de murmurul spiritelor: copaci seculari printre ramurile cărora soarele dansa vesel, splendoarea unui oraș minunat și a marmurei lui, peste care se profila maiestuos și alb strălucitor palatul regal, cu uriașul lui turn de cristal. Acum însă, nici o licărire nu aprindea întunericul nopții. Și totuși, Seferdi era acolo, Nihal era sigură.

Dintr-odată, Nihal se opri.

– Ce e? întrebă Sennar.

– E în spatele acelui deal, murmură Nihal.

– Nu ești obligată s-o faci, zise Sennar, după ce se apropiase. Putem trece dincolo și să mergem prin mlaștină.

Nihal nu răspunse și înaintă spre colină. Numai ce începuse să o ocolească și văzu înfiripându-se silueta orașului.

În locul zidurilor înalte și imaculate pe care le știa datorită viziunilor din ultimele zile, erau ruine îngălbenite, un zid de cărămidă sfărâmat în mai multe locuri, la poalele căruia zăceau blocuri mari zdrobite. Deasupra, unde odată se iveau cele mai înalte edificii și moara orașului, era acum un gol lugubru, învăluit în lumina palidă a lunii.

Nihal înaintă încet în acea tăcere spectrală și se trezi în cele din urmă, în spatele zidurilor, sub poartă. Era o deschidere în

formă de ogivă strâmtă și foarte înaltă, și sub arhitravă se aflau statuile a doi lei culcați, care păreau să facă de strajă orașului. Pe pământ, dislocată, era o ușă de lemn cu incrustații de metal; balamalele erau mâncate de rugină și lemnul era putrezit tot. Nihal se aplecă și văzu semnele decolorate ale unui basorelief, care era acum de nedeslușit. Pe urmă, în mijloc se deschidea o spărtură, probabil semnul berbecului care spărsese ușa într-o noapte ca aceea, cu patruzeci de ani în urmă. Cealaltă parte atârna smulsă din canat la jumătate. Era nemaipomenit că rezistase în poziția aceea în toți acești ani.

Nihal se ridică și, timorată și impresionată, trecu de lei, care păreau să o cerceteze cu privirile lor lipsite de ochi. Odată intrată, i se păru că pusese piciorul într-o altă lume.

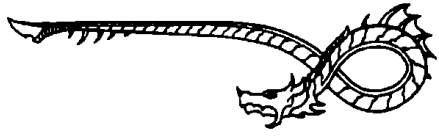

15

LAIUS ȘI VRĂȘTA

Laius nu fu imediat sigur că se trezise. Când deschise ochii, văzu numai întuneric. Greutatea lanțurilor care-i legau încheieturile mâinilor și picioarelor, împreună cu durerea din umăr, îl readuseră la realitate.

Încercă să întoarcă capul ca să vadă unde era, apoi își aminti ceea ce se întâmplase și înțelese că era prizonier. Îi veniră lacrimi în ochi, ca și cu câteva zile în urmă, în celula de la bază. Nu numai că nu reușise să o ajungă din urmă pe Nihal, dar se lăsase și prins.

Încercă să se miște pentru a înțelege cât de mare era celula, dar lanțurile îl împiedicau și umărul îl durea. Auzea zgomotele altor lanțuri care proveneau din alte celule, țipete omenești, voci guturale, râsete. Era un univers întunecat de sunete care îl zăpăceau și îl înspăimântau.

Nu ar fi știut să spună cât timp trecuse, dar dintr-odată văzu cum se deschide o ferestruică în fața lui; trebuia să fi fost un orificiu pe ușă. Lumina, deși slabă, îl orbi. Când se obișnui, văzu că celula era foarte mică, de ajuns ca să încapă în ea corpul lui mărunt.

La ușă se ivi chipul înspăimântător și feroce al unui fammin. Laius îngheță când văzu colții albăstrii, ochii mici porcini, membrele nefiresc de lungi și cu gheare.

– Ce vreți de la mine? Ce vrei să-mi faci? urlă îngrozit.

Famminul intră şi Laius văzu că ducea cu el o farfurie, probabil cina lui sau prânzul. Nu avea idee ce oră din zi să fi fost.

Famminul intră nepăsător şi aşeză mâncarea pe jos. Îi aruncă băiatului o privire ciudată, curioasă, care lui Laius i se păru că nu corespundea defel cu chipul lui feroce. Ochii aceia erau învăluiţi de tristeţe, era o privire aproape omenească.

Famminul plecă în linişte şi închise uşa în urma lui; însă lăsă uşiţa ferestruicii deschisă pe jumătate, astfel încât o lumină slabă să pătrundă în celulă.

Cea de a doua întâlnire a lui Laius cu un fammin nu fu tot atât de promiţătoare ca prima. Două zile mai târziu, văzu cum se dă uşa de perete şi pe una dintre bestiile acelea intrând cu pas hotărât. Acest fammin era mai înalt decât cel care îi aducea mâncarea de obicei şi părul aspru care îi acoperea braţele era de o culoare mai închisă; ochii lui erau răi. Laius nu ar fi crezut niciodată că famminii ar fi putut fi atât de diferiţi unul de altul.

Bestia îi scoase lanţurile, îl târî pe jos şi îl duse într-o altă încăpere, unde erau un bărbat şi alţi fammini. Laius intui ce se întâmpla şi tremură. Îşi spuse că trebuia să-şi facă curaj, că acela era momentul să-şi dovedească valoarea, dar simţea de pe acum cum îi tremurau picioarele.

Bărbatul mai întâi se limită să-i pună câteva întrebări, în faţa cărora Laius tăcu încăpăţânat. Glasul bărbatului deveni ameninţător, din ce în ce mai ridicat, dar Laius continuă să tacă. Trebuia să-şi asume toată responsabilitatea prostiei pe care o făcuse. Niciodată, chiar niciodată, nu ar fi recunoscut că şi Nihal, şi Sennar erau pe acel Pământ.

Îl dezbrăcară cu spatele gol şi în ziua aceea nu făcură altceva decât să-l biciuiască, până când îi striară spatele de sânge. Laius urlă, plânse, se simţi pierdut şi disperat, dar îşi muşcă limba şi nu spuse nimic din ceea ce ştia. Durerea era insuportabilă, mai rea chiar şi decât aceea a rănii de la umăr, dar rezistă.

Famminul se întrerupea numai ca bărbatul să-i poată pune alte întrebări, apoi începea iar cu şi mai mult elan decât înainte, până când Laius fu înghiţit de întuneric şi crezu că era pe punctul de a muri.

Se trezi în celula lui. Spatele îl durea ca şi cum ar fi fost ars de un tăciune încins. Se consolă cu gândul că măcar îşi ţinuse gura închisă. Dar câtă vreme ar mai fi reuşit?

Laius fu tratat astfel timp de două zile, şi timp de două zile nu vorbi. Urlă şi-şi muşcă buzele până le făcu să sângereze doar ca să nu dezvăluie ceea ce ştia. Când îl aduceau din nou în celulă era mereu leşinat, dar aveau grijă să-i oblojească rănile. Nu puteau să-şi permită să-l lase să moară înainte de a fi dezvăluit motivul prezenţei lui dincolo de graniţă.

Curând, Laius nu reuşi să se mai gândească la nimic. Nu era conştient nici măcar de trupul lui şi zăcea aproape inconştient într-o margine a celulei.

În seara a treia se întâmplă ceva. Când famminul care-i aducea cina deschise celula, Laius la început nici nu realiză. Printre pleoapele întredeschise percepu o lumină slabă, apoi simţi o prezenţă alături. Deschise ochii şi văzu că famminul se uita la el.

– De ce taci? întrebă acea fiinţă cu glas gutural.

Laius nu răspunse.

– Te omoară, de ce nu spui ce ştii? continuă famminul. Nu are sens să mori aşa. Doar pentru o poruncă se moare, pentru că nu se poate face altfel. Fiinţa tăcu gânditoare. Ţi-a poruncit cineva să taci?

De data asta, Laius deschise ochii şi-şi ridică faţa spre fiinţa aceea. Nu înţelegea ce voia.

– Ţi-a poruncit cineva? repetă famminul.

Laius dădu din cap că nu, apoi îl lăsă să cadă în piept.

– Atunci de ce nu vorbeşti?

– Nu am nimic... nimic de spus...

– Sau eşti un spion, sau cauţi ceva: asta spune şeful, insistă famminul.

– Greşeşte, răspunse sfârşit Laius.

– De ce taci? repetă atunci bestia.

– Sunt lucruri care se fac... pentru că vrei să le faci. Eu voi muri... pentru că am hotărât că e corect aşa...

– Nu înţeleg, zise famminul.

Se uită uimit la el, apoi luă un vas jegos, îl întoarse pe prizonier şi începu să-i întindă conţinutul pe spate. O senzaţie de răcoare îl invadă pe Laius şi îl făcu să se simtă puţin mai bine.

– Şi tu de ce faci asta? îl întrebă băiatul pe fammin.

– Nu poţi muri înainte de a fi spus adevărul: aşa a zis şeful. Atunci te tratez, răspunse fiinţa.

– Sunt lucruri care se fac numai pentru că simţi că sunt corecte.

– Ce înseamnă *corect?*

– Nu ştiu... ceva care aduce binele.

Fiinţa se uită întrebătoare la el. Încă o dată Laius se întrebă cum de era posibil ca un fammin să aibă asemenea ochi.

– Cum te cheamă? întrebă Laius.

– Vrašta.

Cuvântul acela îi aminti ceva.

– Mulţumesc, murmură.

Din a patra zi începură să folosească instrumente de tortură încinse. Bărbatul continua să pună întrebări, apoi îi poruncea famminului să-l ardă pe Laius. Băiatul urla, implora până şi iertare, dar nu vorbea.

– Nu vei putea continua la infinit aşa, îţi dai seama? zise la un moment dat bărbatul, apropiindu-şi faţa de cea a băiatului. Eu nu voi obosi niciodată să te torturez şi nu îţi voi permite să mori înainte să fi spus ceea ce vreau să te aud spunând. Putem continua ani de zile.

Laius tăcu, cuvintele acelea nu îl mai înspăimântau.

Bărbatul zâmbi.

– Vă cunosc bine, pe voi cei de pe Pământurile Libere. Dacă faci așa, este numai pentru a ocroti pe cineva. Ei bine, ocrotirea ta nu va servi la nimic. Dacă a intrat cineva pe acest Pământ, eu îl voi găsi. Poate l-am găsit deja. Suferi degeaba, băiete, nu ești un erou, ești numai o bucată de carne sângerândă în mâinile mele.

Laius nu mai simțea nimic, nici frică, nici ură pentru călăul lui, nimic. Viața era numai durere, mâncare și băutură. Nimic altceva. Nu avea putere să se gândească, nici nu mai avea dorință să supraviețuiască. Singurul lucru care îl interesa era să tacă.

În fiecare seară, Vrašta se ducea la el și îl îngrijea. Laius începu să iubească senzația de prospețime a leacurilor pe răni și să îndrăgească ființa aceea monstruoasă. Prin intermediul mâinilor păroase care îi atingeau spatele simțea cum curge milă și începu să creadă că famminul nu îl îngrijea numai pentru că îi fusese poruncit.

În plus, monstrul acela continua să-i pună întrebări.

– Toți oamenii fac ce vor ei?

– Cine e destul de tare da, răspunse Laius și se gândi la Nihal.

– Toți oamenii sunt ca tine?

– Din fericire, nu.

– De ce tremuri?

– Mi-e frică.

– Ce-i frica?

– Este ceea ce te năpădește în bătălie, în timp ce lupți.

– Când lupt, eu nu mă gândesc la nimic. Trebuie doar să ucid.

– Nu ți-e frică de moarte?

– De ce ar trebui? Nu este diferență între a muri și a trăi, răspunse Vrašta.

– Îți place să ucizi? întrebă Laius.

– Nu știu. Nu-i ceva ce-mi place și ceva ce nu-mi place. Sunt numai poruncile. Se opri o clipă gânditor. Unora dintre noi, Greșiților, nu le place să ucidă, nu vor să o facă. Răspund ordinelor ca toți ceilalți, dar nu sunt tot atât de sălbatici. Dacă sunt

descoperiți, sunt uciși. Ei plâng atunci când mor, dar spun că e mai bine să moară decât să trăiască.

– Toți iubesc ceva mai mult decât altceva. Nu-ți place să-mi întinzi alifia? Mie mi se pare că da.

– Nu știu, poate.

– O fac pentru cineva, îi zise într-o seară Laius famminului, în delirul febrei. Bărbatul care mă torturează are dreptate, asta se face numai pentru a apăra pe cineva.

– Pentru cine o faci? întrebă Vrašta.

– Pentru o prietenă, persoana la care țin cel mai mult pe lumea asta.

– Ce e o prietenă?

– Cineva de care nu te poți lipsi, cineva la care ții și cu care te simți bine, zise Laius, printre gemetele delirului.

– Tu ești prietenul meu, încheie Vrašta.

Toată noaptea, famminul stătu lângă el, chiar dacă nu-i fusese poruncit. Băiatul repetă de mai multe ori numele lui Nihal și pe acela al lui Sennar, iar glasul lui ajunse și la cine nu ar fi trebuit să-l audă.

Vrašta fu chemat de către șeful lui în dimineața următoare.

– Vreau ca tu să-l ajuți pe băiat să fugă.

Vrašta nu se întrebă ce sens avea ordinul acela: era un ordin, un fammin nu se poate împotrivi unui ordin.

– Îi vei spune că vrei să-l însoțești la prietenii lui; te vei lăsa condus până la ei și, când îi vei găsi, îi vei ucide.

Famminul rămase în tăcere, chinuit de prima lui îndoială. Simțea că nu vrea să-l ucidă pe Laius, era prietenul lui, pentru prieteni se fac lucruri mari și cu siguranță nu se ucide.

– Ce dracu' te-a apucat? întrebă bărbatul, după ce-l cercetase cu atenție. Nu o să începi și tu să spui că nu mai vrei să ucizi? Nu te vei fi transformat și tu într-un Greșit?

– Voi face cum spui, răspunse Vrašta.

Era un ordin, nu se discuta.

Bărbatul se relaxă pe scaun.

– Fă-l să creadă că vrei să-l ajuți. Este un neghiob, va cădea în capcană. Nu îl ucide înainte să te fi dus la prietenii lui. Atunci îi vei putea masacra cum vei voi.

Vrašta simți ceva neplăcut în fundul stomacului, dar răspunse iar că avea să se supună.

Senzația aceea neplăcută era încă acolo, când, puțin după aceea, famminul intră în celula lui Laius. O deschise și îl văzu pe băiat agățat de mâini de zid, cu capul lăsat în piept. Iar îl torturaseră. Era noapte adâncă, comandantul îi spusese să se ducă la el după asfințit și să-l scoată cu precauție, ca să fie crezut într-adevăr că făcea totul în secret.

Vrašta se apropie de Laius și îl scutură. Laius deschise ochii și chipul lui se lumină la vederea famminului.

– Ai venit să mă îngrijești?

Greutatea din stomac urcase și îi sufoca gâtul lui Vrašta. Famminul se întrebă ce era senzația aceea ciudată pe care nu o simțise niciodată până atunci, dar nu ezită; îi vorbi lui Laius așa cum îi ordonase comandantul să facă.

– Te ajut să fugi.

În timp ce o spunea, desfăcu lanțurile care-l legau de perete pe Laius. Băiatul se uita la el zăpăcit.

– Ți-au dat acest ordin? întrebă.

Vrašta rămase tablou.

– Nu, o fac pentru că vreau, zise în cele din urmă.

Într-un fel, era adevărat. Voia ca Laius să se simtă bine, voia să nu mai fie torturat și, odată ieșit de acolo, ar fi încetat să sufere.

– Dacă faci așa ceva, te vor ucide, zise Laius. Își mișcă brațul liber. Las-o baltă!

Famminul era surprins. Comandantul nu prevăzuse asta.

– Dar eu vin cu tine și te duc la prietena ta. Nu-mi vor face nimic.

Atunci, Laius acceptă. Vrašta îl eliberă de lanțuri, îl înfășură într-un sac, îl luă în spate și începu să caute drumul de ieșire din închisoare. Făcu așa cum îi spusese comandantul, se mișcă pe furiș, se prefăcu prevăzător, dar fu inutil pentru că băiatul ațipise din nou, încrezător, pe spatele lui.

În dimineața următoare, Laius se trezi sprijinit de un copac și întredeschise ochii în lucirea înțepătoare ce lumina locul în care se afla. Se simțea amorțit cu totul și spatele îl ardea. Ridică brațele și își dădu seama că erau în mare parte bandajate; evident, Vrašta i le îngrijise. Se întoarse și văzu că famminul era întins alături și se uita la el. Îi zâmbi recunoscător.

– Dacă vrei, te pot duce la prietenii tăi, zise Vrašta.

– Au plecat cu două zile înaintea mea și nu am idee unde sunt. Nu văd cum i-am putea ajunge, zise Laius.

– Eu am un miros fin, dacă ai ceva de-al lor, ceva pe care să-l fi atins de mai multe ori...

Laius era toropit și-i era greu să-și adune gândurile, astfel că îi trebui puțin ca să-și amintească de punga cu bani. Nihal o atinsese adesea în timpul călătoriei. Se mișcă să o ia, dar simți o durere puternică străbătându-i trupul.

Vrašta se apropie grijuliu.

– Te doare?

– Am cu mine o pungă pe care o folosea prietena mea, dar nu reușesc să o iau. Ar trebui să fie sub haina mea.

Vrašta încuviință deloc mirat.

Apoi Laius își aminti de scrisoarea lui Nihal și își spuse că era un prost. Dacă Vrašta știa de pungă, trebuia să știe și despre pergament. Era clar ca bărbatul care îl torturase o găsise la el. Probabil tocmai datorită scrisorii înțelesese că puteau fi alți dușmani pe Pământul acela.

Vrašta căută ușor pe pieptul băiatului și luă punga. Era goală și pătată de sânge. O duse la nas, apoi adulmecă aerul.

– Nu au trecut pe aici, va trebui să-i căutăm îndelung, zise.

În dimineața aceea rămaseră în câmpie, pentru că Laius era prea obosit pentru a continua drumul. Vrašta îl tratā iar, căutā apă pentru el, îi aduse de mâncare, mereu zâmbitor și îndatoritor.

Pe toată perioada căutării lor, Vrašta îl ținu în spate pe Laius. Famminul avea picioare sprintene și un miros fin, și ambele îi fură de folos pentru a le lua urma lui Nihal și lui Sennar. Traversă repede câmpia imensă, pustie și se opri numai ca să-l trateze pe Laius, să-i dea să mănânce și să bea.

Băiatul începu să trăncănească din ce în ce mai des cu famminul, pe tonul afectuos al unui frate mai mare. Într-o seară, îi povesti despre Nihal, despre armată, despre viața lui.

- Sunt mulțumit că nu am vorbit, zise în final.
- Dacă ai fi vorbit, nu ai fi fost în halul ăsta, răspunse Vrašta.
- Dar i-aș fi trădat pe prietenii mei și nimic nu este mai rău decât să trădezi.
- Ce înseamnă *să trădezi?*
- Înseamnă să minți, să spui că faci ceva și să faci altceva. Prietenii mei știu că eu i-aș apăra cu orice preț și că nu le-aș face niciodată rău. Trebuie întotdeauna să fii sincer cu prietenii tăi.

Vrašta simți un fior în inimă, începea să înțeleagă: dacă el era într-adevăr prieten cu Laius, nu ar fi trebuit să facă tot ceea ce făcea. În zilele acelea, famminul era cuprins de senzații pe care nu le cunoștea și nu reușea să le recunoască.

Înainte de a-l întâlni pe Laius, Vrašta nici măcar nu știa ce însemnau cuvinte ca *prietenie* ori *a te simți bine.* Viața lui era numai lupta. Avusese de a face cu mii de prizonieri și pe câte unul chiar îl torturase. Nu simțise nici durere, nici plăcere: erau ordine și famminii nu pot nesocoti ordinele.

În schimb, acum, începea să înțeleagă că dincolo de datorii, cărora nu li se putea sustrage, exista o lume, o viață care îl aștepta, făcută din mii de senzații pe care numai în clipa aceea începea să le atingă și care îl făceau curios, chiar și atunci când erau neplăcute și dureroase.

Își aminti ce îi spusese un Greșit, înainte de a-l omorî:

– Niciodată nu dorești numai să trăiești și atât? Să faci ceea ce vrei?

Vrašta nu înțelesese, pentru că nu știa ce este viața. Acum însă, intuia, și mai știa și că nu voia să-l trădeze pe Laius. Iată ce era greutatea aceea din stomac, nodul acela din gât: era să nu vrei să faci un lucru.

În sfârșit, într-o după-amiază, Vrašta găsi drumul pe care prietenii lui Laius îl făcuseră și înțelese că se îndreptau spre Seferdi.

Seara, Laius aținipise lângă el și respira liniștit. Vrašta îl scutură de câteva ori; băiatul deschise ochii și clipi repetat.

– Sunt dușmani? întrebă el, străduindu-se să fie atent.

– Eu te-am trădat.

Imediat ce o spuse, Vrašta se simți mai bine.

Laius nu înțelese.

– Ce? întrebă zăpăcit.

– Un bărbat mi-a ordonat să te eliberez, mi-a spus să-ți găsesc prietenii și să te ucid împreună cu ei.

În clipa aceea, Laius era treaz de-a binelea, se ridică în capul oaselor.

– Doar de aceea m-ai eliberat?

– Mi se ordonase, zise Vrašta.

– Tu vrei să mă ucizi?

– Nu, zise dintr-o suflare Vrašta.

Laius îl fixă pe fammin.

– Eu sunt aici, dacă vrei să mă ucizi, fă-o acum, hai!

Vrašta plecă privirea.

– Eu te-am trădat... repetă.

– Tu nu m-ai eliberat pentru că ți s-a ordonat, și nu m-ai adus până aici ca să mă trădezi pe mine și pe prietenii mei. Ai făcut asta pentru că voiai.

Vrašta se uită la el.

– Un fammin nu poate nesocoti un ordin. Greşiţii pe care i-am cunoscut nu voiau să ucidă, şi totuşi trebuiau să o facă, pentru că aşa au fost creaţi de Tiran.

– Tu ai ales să-mi spui adevărul, şi tu ai ales să mă vindeci, nimeni nu ţi-a ordonat. Şi tu poţi face ceea ce vrei, şi tu poţi alege.

– Eu nu vreau să fiu obligat să te ucid... Eu nu vreau să te trădez... Tu eşti un prieten al meu, zise trist Vrašta.

Laius întinse o mână spre el şi îi mângâie un obraz. Contactul acela avu un efect ciudat asupra lui Vrašta: dintr-odată, se simţi consolat, încurajat.

– Eu am încredere în tine şi ştiu că nu mă vei ucide. Acum, când mi-ai spus totul, nu am de ce să mă mai tem. Călăuzeşte-mă la Nihal şi la Sennar.

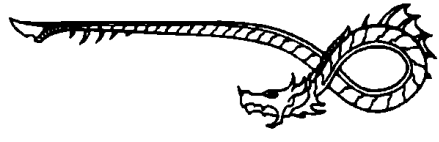

16

GROZĂVIE DE NEDESCRIS

În faţa lui Nihal se deschidea un drum lung, pietruit cu dale pătrate. Era larg cât trebuie ca să treacă bine două care şi se cufunda în oraş. Pietrele erau deplasate şi în fisuri creşteau plante contorsionate şi pline de spini. Probabil era drumul principal şi odată trebuie să fi fost mărginit de frunzişul unor copaci impunători. Din ei mai rămăsese ici şi colo buturuga lor carbonizată; alţii erau schelete ce se profilau răsucite spre cerul plumburiu. Pe ramurile acelea moarte erau cuibăriţi numeroşi corbi, iar croncănitul lor era singurul sunet care umplea singurătatea nopţii.

Drumul era plin de moloz, sticlă şi câteva arme, căzute poate din mâinile acelora care încercaseră să salveze oraşul. În jur, resturi de case arse ori distruse. Nihal o luă pe un drum lateral. Găsi aceeaşi distrugere şi aceleaşi dărâmături. Mai erau chiar şi bucăţi de stofă, care se salvaseră cine ştie cum în toţi acei ani.

Jumătate-elful intră într-o casă. Unele mobile erau intacte, dar cea mai mare parte erau la pământ, distruse şi putrezite. Era o masă încă pusă, ca şi cum ar fi aşteptat doar pe stăpânii casei. În celelalte încăperi, scenariul era asemănător: mobile căzute la pământ, foi de hârtie împrăştiate peste tot, cearşafuri îmbibate cu sânge.

Ieşiră şi continuară să străbată străzile oraşului. Văzură alte case, alte semne ale incendiilor şi pete de sânge pe drum şi pe ziduri.

– Nu este normal ca sângele să-şi menţină o culoare atât de vie după aproape patruzeci de ani, comentă Sennar. Cineva a păstrat cu o vrajă această dezolare.

Nihal se învârtea printre dărâmături, ameţită. Nu era în stare să simtă nimic, totul i se părea străin. Nu era nimic în oraşul acela care să-i fi vorbit, liniştea morţii acoperea orice zgomot şi o împiedica să înţeleagă întru totul ceea ce vedea.

Se treziră într-o piaţă amplă. Nihal îşi aminti vag că era locul în care se ţinea târgul în fiecare săptămână. De obicei, era plin ochi de lume şi în centru se ridica şuvoiul unei fântâni, un bazin alb imaculat circular cu o coloană subţire de marmură neagră care se înălţa în mijloc. Acum piaţa era năpădită de schelete din fier şi de profilurile a ceea ce trebuie să fi fost tarabe. Pietrele drumului erau cu toatele înnegrite de urmele incendiului. În mijloc, incredibil de albă, se ridica fântâna pe care şi-o amintea Nihal. Bazinul era plin cu o apă tulbure şi vâscoasă, din care urca orăcăitul broaştelor, ca o litanie funebră.

Continuară să meargă şi ajunseră în spatele palatului regal. Era dărâmat şi terenul era presărat cu bucăţi din cristalul din care fusese construit. Căzând, turnul dărâmase acoperişul clădirii principale şi descoperise astfel sala tronului. Coloanele sălii suiau spre cer intacte, albe în splendoarea cristalului, dar singura boltă pe care o susţineau era pătura de nori. În fund de tot, singuratic în mijlocul ruinelor, răsărea tronul, un fotoliu de cristal, cu tapiseria de catifea acum decolorată, dar care se ghicea că fusese de un roşu purpuriu. Nihal şi-l imagină pe Nammen aşezat pe tronul acela, în culmea puterii lui, în timp ce le comunica regenţilor adunaţi acolo că nu avea să pună stăpânire pe pământurile cucerite în război de tatăl lui, ci că i-ar fi înapoiat fiecăruia puterea. Tronul acela în mijlocul ruinelor era un spectacol dezolant şi ridicol; simbolul puterii se înălţa pe dărâmături. Amintirea acelei civilizaţii fusese ştearsă şi Nihal, care ştia atât de puţin despre poporul acela şi avusese mereu

numai viziuni de moarte și frânturi de vise, rămăsese singura lui depozitară.

Se învârtiră puțin prin încăperile palatului, până când ajunseră într-o sală vastă, folosită probabil pentru petreceri. În capăt, un perete rămăsese ca prin minune intact și acoperit cu un basorelief enorm. Nihal îi văzu reprezentați pe semenii ei ocupați cu activitățile vieții de zi cu zi. Ceva îi atrase atenția într-un colț. Era un simbol, un blazon. Blazonul poporului ei. Nihal se întoarse să se uite la basorelief și observă că blazonul acela era inscripționat pe armura fiecărui războinic din armată. Se uită îndelung la el și îl memoră.

Într-o altă sală, se găsiră în fața resturilor a ceea ce trebuie să fi fost un observator, mărturie a interesului jumătate-elfilor pentru cosmos și pentru misterele lui. Erau fâșii dintr-o hartă stelară pe un perete și pe jos, distrus, un telescop. Invadatorii spărseseră lentilele și loviseră metalul în mai multe locuri. Pardoseala sălii era împânzită de foi de hârtie, multe arse. Pe unele dintre ele se puteau citi încă fraze în limbi necunoscute ori note despre mișcarea stelelor și a planetelor, muncă de o viață, risipită precum cenușa în cele patru zări.

Continuară să rătăcească prin săli și dădură peste o statuie. Înfățișa o femeie, o jumătate-elf, prinsă într-o mișcare care părea cea a unui dans. Chipul ei exprima o bucurie și o liniște profunde, dar corpul zăcea la pământ cu brațele frânte. Atunci, sentimentele ținute în frâu până în momentul acela se dezlănțuiră. În fața acelei femei, Nihal se ghemui și începu să plângă.

– Hai să plecăm, ai avut ceea ce voiai, ne așteaptă călătoria noastră, zise Sennar.

Se aplecă deasupra ei și o ajută să se ridice.

– Era drept să vin aici, zise Nihal printre sughițuri. Da, am făcut bine, ca să nu uit ce a fost și pentru a-mi aminti de morți.

– Nu-i vei putea uita nici dacă vei voi, răspunse Sennar. Și nici măcar eu nu voi putea, după ceea ce am văzut, adăugă întunecat.

Ieşiră din palat şi încercară să se îndepărteze de locul acela funebru. Aşa se făcu că nimeriră pe o stradă pe care încă nu o străbătuseră. Dintr-odată, Nihal se simţi luată de Sennar, care o strânse la piept pentru a o împiedica să vadă.

– Ce-i?

– Nu-i nevoie să te uiţi, răspunse vrăjitorul.

– Lasă-mă.

– Nu-i nevoie să vezi şi asta, zise el. Glasul îi tremura: Nu te uita!

Nihal se desprinse de Sennar şi se întoarse. Marginile acelui drum erau înţesate de spânzurători, o perspectivă infinită de cadavre care atârnau suspendate în gol. Pe furci se aşezaseră sute de corbi, ca spiritele unor demoni păzitori ai morţilor. Spânzuraţi erau bărbaţi, femei, copii cu chipurile de nerecunoscut, cu hainele sfâşiate, cu orbitele goale şi pline de groază.

– Cineva a vrut să se păstreze semnele măcelului, cineva a folosit o formulă interzisă pentru ca timpul să nu şteargă grozăvia asta, zise Sennar în şoaptă.

Un urlet de groază ieşi din gura lui Nihal.

Sennar alergă la ea şi o obligă să-şi ia privirea de acolo.

– Nu ar fi trebuit să venim. Hai, hai să mergem, spuse în timp ce o ţinea cu faţa lipită de pieptul lui.

Merseră printre două şiruri de cadavre, până când în sfârşit ieşiră din oraş. Atunci, Sennar îi dădu drumul lui Nihal şi se aşeză ca să-şi tragă sufletul.

După câteva clipe de tăcere, vrăjitorul se ridică şi o luă pe jumătate-elf de braţ. Încă mai plângea.

– Să ne îndepărtăm de aici, spuse.

Nihal se lăsă dusă de Sennar şi o luară iar la drum. Era noapte adâncă. Nu ar fi fost uşor să găsească un adăpost în mlaştină. Când ajunseră într-o zonă unde terenul era puţin mai solid, Sennar spuse că putea fi acceptabil ca loc de adăpost pentru

noapte. Încropi un fel de culcuș cu pelerinele lor și aprinse un foc mic.

– În noaptea asta gândește-te numai să te odihnești, îi spuse lui Nihal. Voi face eu de gardă.

– Dar și tu trebuie să dormi... protestă ea încet.

– Nu am nevoie și nici măcar nu vreau, răspunse sec Sennar, apoi o acoperi cu pelerina.

Era primăvară; dacă socotelile pe care le făcuse erau corecte, trebuie să fi fost jumătatea lui aprilie și totuși înghețai.

Sennar se ghemui lângă foc și rămase singur cu gândurile lui, între orăcăitul broaștelor și miasma asfixiantă care se ridica din terenul puturos. Se simțea golit. Dinaintea victimelor care atârnau în gol, i se păruse că morții începuseră să țipe și că îl invitau la răzbunare. Fusese năpădit de o mânie pe care nu o mai simțise niciodată. Pentru prima oară înțelesese ce o mânase pe Nihal să se dedice războiului. Pentru prima oară în viața lui, simțise dorința să ucidă.

Merseră mai departe, mâhniți și tăcuți. Două zile înaintară prin mlaștină, apoi începu să se lase întunericul. Era un întuneric diferit de cel al nopții. Începu într-o dimineață și păru că dintr-odată soarele se hotărâse să apună. Norii se colorară în galbenul stins ce caracteriza apusul pe Pământul Zilelor; și totuși, nu era nici măcar amiază.

– Ne apropiem de Pământul Nopții, zise Sennar.

Continuară să meargă și, după-amiază, mlaștina învăluită în penumbră cedă locul unei păduri întunecate. La un moment dat, Nihal auzi un zgomot.

Se opri, ciuli urechea și duse mâna la spadă. Și Sennar se opri și începu să asculte. O vreme nu auzi nimic, apoi iar un fâșâit. De data asta, Nihal înțelese de unde venea și se îndreptă în direcția aceea cu spada scoasă din teacă. Cu o săritură se aruncă în tufe.

Căzu peste o creatură pe care nu avu timp s-o vadă în saltul ei, simţi numai peri aspri printre degete. O aruncă la pământ, o imobiliză şi îi puse spada la gât. În momentul acela auzi un alt zgomot alături de ea, ca şi cum creaturile ar fi fost două.

– Opreşte-te, e un prieten! zise o voce aproape de copil, dar cu o notă de suferinţă.

Nihal se scutură şi se uită la creatura care zăcea sub lama spadei ei: era un fammin şi se uita fix la ea. Ea se pierdu în privirea aceea şi simţi cum îi dispar furia şi dorinţa de a ucide. Văzuse ceva în ochii aceia, ceva ce nu ştia să explice.

– Şi tu de unde mama naibii ai răsărit? întrebă Sennar.

Nihal slăbi strânsoarea şi se întoarse către vrăjitor. În faţa lui era Laius, palid şi cu cămaşa murdară de sânge, dar zâmbitor.

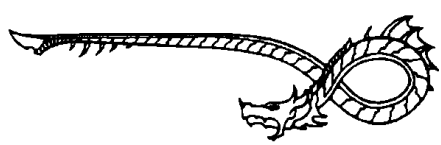

17

IDO LA ACADEMIE

Ido îşi probă în bătălie noua lui spadă, iar rezultatul fu mai mult decât satisfăcător. Fantasmele se evaporau sub loviturile puternice ale armei lui şi lucrurile se desfăşurau cât se poate de bine. Spre marea lui mâhnire, gnomul nu putu experimenta arta Soanei pe ţinta lui principală. Multă vreme nu văzu nici urmă de Cavaler roşu.

Ido se străduia să nu uite cuvintele vrăjitoarei: „Oricât de rău poate să vă fi făcut ţie şi lui Nihal, nu este decât un duşman ca toţi ceilalţi", dar nu-i era uşor. Când era pe câmpul de bătălie, mai întâi se uita în jurul lui după o licărire roşie, fără s-o găsească niciodată. În scurt timp, începu iar să se plictisească. Bătăliile se înlănţuiau toate la fel şi situaţia devenea din zi în zi mai deprimantă.

O primăvară întârziată începuse să încălzească puţin zilele, când fu poruncită o adunare a Consiliului, pe Pământul Soarelui, la care fură invitaţi şi generalii.

Erau într-adevăr cu toţii, o mulţime de persoane: regii Pământurilor Libere, cei mai importanţi generali şi vrăjitorii Consiliului. Membrii adunării erau cam vreo sută, dar întrunirea se desfăşură cu ordine şi exactitate. Un aer de moarte plutea peste adunare şi făcea sufletele să fie mai liniştite ca de obicei.

După patru luni de la apariţia fantomelor pe câmpurile de luptă, lucrurile nu mergeau deloc bine. Mai mult de jumătate din Pământul Apei era în mâna Tiranului, iar cealaltă jumătate

era amenințată serios. Mare parte dintre trupe erau comasate de-a lungul acelei fâșii nestatornice de graniță, dar numărul soldaților oricum nu era suficient ca să oprească înaintarea dușmanului. Să deplaseze acolo alte trupe era imposibil, pentru că și Pământul Soarelui era în pericol și trebuia apărat.

– Nu putem continua multă vreme așa. Vom sfârși prin a ne slăbi forțele pe ambele granițe, riscând ca Tiranul să ne invadeze Pământul, zise Sulana, regina Pământului Soarelui.

Adunarea tăcu. Rapoartele făcute de generali nu lăsau să se întrevadă nimic bun și acum o singură idee circula prin adunare: curând Pământul Apei avea să capituleze.

– Eu nu voi permite ca regatul meu să fie învins.

Cuvintele lui Galla, regele Pământul Apei, căzură pe neașteptate asupra adunării.

– Soția mea a murit pentru acest regat, mii de nimfe și-au dat viața pentru a-l salva, și în onoarea lor trebuie să continui să lupt și să-l apăr.

– Maiestatea Voastră, luptăm, dar forțele noastre nu sunt de ajuns, după cum am avut posibilitatea de a vă explica... protestă Mavern.

– Trebuie atacat o dată pentru totdeauna, zise Galla, fără a-l lăsa pe general să termine de vorbit. Vom organiza o mare ofensivă, care să ne permită să ne tragem sufletul o vreme.

Ido dădu din cap. Îl înțelegea pe bărbatul acela, dar ideea era nebunească. De altfel, Galla nu era un soldat, ci regele unui Pământ pașnic.

– Nu va folosi la nimic. Suntem la capătul puterilor, ar fi cântecul lebedei, obiectă Soana.

– Preferați ca Pământul Apei să fie sacrificat? Preferați să-l pierdeți de tot? Populația acestui regat luptă alături de voi, chiar dacă nu am fost niciodată oameni ai armelor. Dacă Pământul Apei va cădea în mâinile dușmanului, nu vă veți mai putea bizui pe sprijinul nostru, și numai zeii știu câtă nevoie avem de

oameni, tocmai acum când Tiranul a găsit modalitatea de a avea încontinuu războinici noi.

– Eu cred că Maiestatea Sa are dreptate, interveni Theris, nimfa care reprezenta Pământul Apei. În condițiile în care ne aflăm, pierderea unui alt Pământ ar fi distrugătoare. Trebuie să riscăm și să încercăm, măcar pentru a avea timp să organizăm apărarea.

În cele din urmă se decise un atac. Ido nu-și punea multe speranțe. Pământul Apei era redus cel puțin la jumătate și în regat sălășluiau sărăcia și disperarea. Cu toate cuvintele lui Galla, trupele pe care putea să le furnizeze Pământul acela erau în realitate foarte puține, și, în plus, compuse aproape în totalitate din oameni care nu păsiseră niciodată pe câmpul de luptă. A-l salva de Tiran ar fi folosit numai ca să ridice moralul soldaților. Gnomul însă nu-și manifestă nelămuririle în fața adunării. Ar fi fost o cruzime să-i critice pe cei care încercau cu disperare o fărâmă de speranță și o milă câștigată de la dușman era oricum mai bine decât nimic.

Ofensiva fu planificată pentru luna ce urma.

Într-o zi, un sol sosi în tabără și întrebă de Ido.

– Generalul Suprem Raven vă convoacă la Academie, spuse acesta, imediat ce-l conduseră în cortul lui Ido.

Ido rămase mai întâi nedumerit, apoi își pierdu răbdarea. Dacă-l chema Raven era cu siguranță pentru un motiv neplăcut. Cei doi nu prea se agreau. Raven nu reușise să aibă niciodată încredere în Ido și gnomul îl detesta pentru că nu făcuse altceva decât să-i pună bețe-n roate, încă de când intrase în armata Pământurilor Libere.

În orice caz, dacă ordona Generalul Suprem, nu puteai face altfel decât să te supui. Deci, Ido încălecă pe Vesa și se duse încă o dată la Makrat, în nesuferita Academie.

Trebui să facă obișnuita anticameră pentru ca Raven să se îndure, în cele din urmă, să-i vorbească și numai după o altă oră de inutilă și enervantă așteptare fu admis în sala de audiențe.

Ca de obicei, Ido se limită la o reverență rapidă. Nu îngenunchease niciodată în fața acelui îngâmfat și, firește, nu avea de gând să înceapă acum.

- Nu crezi că ai putea să încetezi cu gesturile astea infantile? zise supărat Raven.

Ciudat, nu avea cu el cățelușul lui iubit și armura pe care o purta era neobișnuit de sobră, cel puțin pentru standardele lui.

- Ar fi trebuit să te fi obișnuit de acum, răspunse Ido.

- Gradele, oricum, sunt grade.

Ido pufni.

- Este o conversație neplăcută pentru amândoi, hai să o încheiem cât mai repede.

- Situația militară nu e roz, știi mai bine ca mine. Oameni nu sunt îndeajuns, mai ales în comparație cu numărul disproporționat de războinici de care dispune Tiranul. Situația e critică și necesită măsuri drastice.

- Chestia asta nu mi-e necunoscută, dacă nu greșesc am vorbit despre ea în Consiliu.

Era evident că Raven cu greu își stăpânea furia și Ido aproape se căi că îl stârnise într-atât.

- Perfect, având în vedere că vrei să ajungem rapid în miezul problemei... Am discutat cu maeștrii Academiei și am luat o hotărâre. Îi vom pune să lupte și pe elevii care nu au ajuns la un grad avansat de instrucție.

Ido făcu ochii mari.

- Vorbești despre băieții care încă nu au început antrenamentul privat cu un cavaler?

- Exact.

- Dar este vorba de niște copii care nu au pus niciodată piciorul pe câmpul de luptă, nu văd la ce-ar folosi...

– Vor fi instruiți cât de cât și mi se pare că ți-am spus că situația este dramatică. Avem nevoie de oameni, cât de mulți putem găsi. Un soldat cu o instrucție parțială e mai bun decât țăranii și păstorii care iau spada în mână pentru prima oară, la care, printre altele, am și apelat în alte bătălii. Oricum, vor fi înrolați și tinerii care se antrenează cu Cavalerii.

– De acord, însă ce legătură au toate astea cu mine? întrebă nerăbdător Ido.

Încă de când formula întrebarea, o bănuială i se strecură în minte.

Oare nu cumva...

– Ai fost ales pentru selecționarea și antrenamentul băieților, îi comunică Raven.

Ido rămase buimăcit la locul lui.

– Desigur, vei avea și obligația de a-i conduce în luptă. Vor fi trupele tale personale, un grup de vreo sută de băieți, la care voi avea grijă să adaug trei sute de soldați cu o oarecare experiență.

Ido se uită pe fereastră. Se aștepta să vadă cel puțin câțiva măgari zburând. Dar nu erau nimic altceva decât nori.

– La urma urmelor, ai făcut o treabă bună cu dracul ăla cu părul albastru, cred că tu ești cea mai indicată persoană pentru această sarcină, încheie Raven.

În sală domni o liniște absolută, până când Ido izbucni într-un hohot de râs sonor.

– Situația e dramatică, nici pe departe comică! exclamă Raven. Sau poate nu te simți la înălțimea acestei sarcini?

Ido se calmă. Nu era cazul să facă multă vreme pe bufonul în fața Generalului Suprem. Cu toate că îl socotea un imbecil trufaș și plin de sine, era totuși superiorul lui.

– Problema nu este cât de la înălțime mă simt eu, zise gnomul cu un zâmbet ironic, ci cât de demn mă consideri tu...

– Crezi că din întâmplare am devenit General Suprem? Crezi că sunt un tâmpit? se împăună Raven. Suntem în război și într-o situație grea, ți-am spus deja că nu am prea multă

încredere în tine și îți poți imagina cât detest să-ți ofer această însărcinare, dar ești un războinic isteț și abil, cu mare experiență, și circumstanțele cer oameni ca tine. Binele Pământurilor Libere vine înainte de orice antipatie sau de urile noastre personale.

Ido rămase țintuit la locul lui, cu gura deschisă, incapabil să replice. Raven nu i se mai părea cel de odinioară.

– Vei fi ajutat de Parsel în alegerea băieților, reluă Generalul, și firește îți va fi repartizată o cameră la Academie. Dacă nu ai alte prostii să-mi spui, asta-i tot. Parsel te așteaptă aici afară.

Nu-i dădu lui Ido nici măcar timpul să răspundă. Se întoarse și ieși cu semeția dintotdeauna.

Ido părăsi rușinat sala de audiențe. Era mândru de noua însărcinare, dar enervat pe sine fiindcă făcuse figura prostului. Chiar că se apropia sfârșitul lumii: el era obsedat de un oarecare dușman și se lăsa bătut în duel, și Raven devenise dintr-odată o persoană rațională.

Ido auzise deja vorbindu-se despre Parsel, Nihal îl amintise nu numai o dată. După cât se părea, fusese singurul profesor care o tratase decent în timpul șederii ei în Academie.

Maestrul era un bărbat înalt și deșelat, brunet, cu două mustăți mari și comportament mai curând necioplit. Ido avu greutăți să pună cap la cap tipul mojic pe care îl avea în fața lui cu imaginea pe care și-o făcuse din povestirile lui Nihal, dar nu se miră prea mult. Academia era plină de oameni care se uitau chiorâș la el și îl tratau de sus. De aceea o detesta.

În primul rând, cei care o frecventau erau majoritatea băieți răsfățați, copii ai unor războinici îngâmfați. Nihal era o excepție extrem de rară, Laius – o regulă. Dacă voiai să fii admis, tatăl tău trebuia să fie cel puțin Cavaler, sau măcar un alt demnitar de curte. Cei săraci lipiți nu erau bine-veniți. Ca și cum asta nu ar fi fost de ajuns, erau cu toții bărbați. Bărbați și bogați, așadar o specie de copilandri vanitoși, care nu făceau altceva decât

să se judece unul pe altul. Firește, erau și unele excepții, dar între zidurile acelea majoritatea elevilor era formată din manechine fără creier. Până când puneau piciorul în luptă și se schimbau pentru totdeauna.

După moartea lui Dola, povestea lui Ido răsuflase printre militari și deci era văzut acolo de două ori mai rău: era un fost dușman și era un gnom. Drumul scurt pe coridoarele Academiei împreună cu Parsel îi confirmă amintirea neplăcută pe care o avea despre acel loc. Toți cei pe care îi întâlni îl priviră cu suspiciune.

Parsel îi arătă ceea ce ar fi fost camera lui pentru următoarele săptămâni: o încăpere mică, spartană. Puțina lumină care era înăuntru venea de la o singură ferestruică așezată foarte sus. Lui Ido îi aminti de celula în care fusese închis când se predase spontan Consiliului, după ce îl repudiase pe Tiran, și simți că se sufocă.

– Mai bună nu avem, spuse sec Parsel.

Ido tresări.

– Oricum, este mai confortabilă decât corturile cu care sunt obișnuit.

Discutară pe scurt despre obligațiile care îi așteptau, apoi Parsel îi dădu întâlnire pentru ziua următoare, când ar fi început selecționarea, și ieși.

Nu îi trebui mult lui Ido ca să-și amintească al doilea motiv pentru care detesta Academia. Bătu la ușă și Buruiană intră șchiopătând.

Ido nici nu reușea să se uite la el. Prima oară când îl întâlnise fusese oripilat. Nu cunoștea povestea acelei ființe, dar era de ajuns să-l vezi pentru a înțelege că era un gnom care fusese torturat. Sub aparențele lui diforme, Ido intuia cât de mult semăna cu el și furia riscă să-l sufoce. Se gândea la poporul lui adus în acel hal, la laboratoarele pline de gnomi folosiți drept cobai pentru experiențele Tiranului. În loc să-și apere poporul, timp de douăzeci de ani, urmase planurile lui Aster, îl ajutase să-i tortureze pe semenii lui în temnițele Fortăreței. Era un gând de

nesuportat și tot atât de nesuportat era, în consecință, tovărășia acestei ființe.

Când îl văzu pe Ido, Buruiană zâmbi cu gura lui fără dinți. Poate în mintea lui bolnavă simțea că îi unea ceva.

– Marele războinic...

Ido se întoarse în partea cealaltă.

– Da, da, marele războinic... fă ceea ce trebuie și du-te.

Auzi hohotul lui Buruiană, la fel cu cel al unui copil fericit, și câteva cuvinte amestecate și fără sens. Apoi ființa se apropie de el și începu să-i mângâie brațul.

– Te așteptam... frumos... frumos... mulțumit. Marele războinic...

Ido se dezlipi de contactul acela. Știa că este nemilos, dar apropierea lui Buruiană era prea dureroasă pentru el.

– De acord, mulțumesc, dar du-te.

Gnomul ieși mergând înapoi ca un rac, cu ochii la Ido, apoi închise încet ușa.

Ido se uită la pereții goi ai camerei, la patul spartan, și auzi murmurul Makratului care pătrundea prin fereastra îngustă. *Chiar începem bine...*

Își începu munca în dimineața următoare. Parsel personal veni să-l trezească devreme.

– Credeam că te găsesc în picioare. Cu cât terminăm mai repede povestea asta, cu atât mai bine va fi, se văită maestrul.

A început rău și continuă încă și mai rău...

Ido se îmbrăcă și se pregăti în grabă. Nici nu pierdu timp să mănânce, observația aceea acră de dimineață îi tăiase foamea, și coborî pe dată în arenă.

Parsel era acolo. Dintr-o pâclă acră răsăreau siluetele a circa treizeci de băieți, mai mult de jumătate din elevii Academiei. Erau de vârste și staturi diferite, iar Ido bănui că nu erau tineri soldați către sfârșitul instruirii lor, ci elevi pescuiți la întâmplare din grămadă.

– Tu i-ai ales? îl întrebă pe Parsel.

Maestrul dădu din cap.

– Ai mei nu sunt mai mult de zece, ceilalți au fost aleși de profesorii lor.

Ido pufni. Se anunța o treabă lungă și plicticoasă.

Ido și Parsel își împărțiră băieții și începură selecționările. Era vorba să-i pună să se bată între ei, ca să se aleagă crema. Examenul fiecărui elev dura cel puțin jumătate de oră și cei doi trebuiră să-și impună ritmuri strânse, paralizând printre altele desfășurarea normală a activității Academiei.

Proasta dispoziție se răspândi repede în toată clădirea. Profesorii erau nerăbdători din pricina întreruperii activităților și mulți dintre elevi nu acceptau de bunăvoie hotărârile profesorilor. Atunci când nu era ocupat cu selecțiile, Ido nu ieșea din camera lui. Îl exaspera atmosfera aceea grea.

În rest, nici obligațiile lui nu-l entuziasmau. Ce responsabilitate, ce dovadă de o reînnoită stimă față de el din partea lui Raven! Era numai a nu știu câta neplăcere.

Cât despre viitorii lui elevi, nu făceau altceva decât să se uite supărați la el. Era evident că acei băieței nepricepuți nu aveau nici un fel de respect față de el.

În orice caz, Ido încercă să-și desfășoare activitatea cu imparțialitate. Îi observa pe elevi, încerca să ignore comentariile și ocheadele, împărțea până și câte un sfat, primit de obicei cu bombăneli prea puțin convinse.

Când elimina pe câte cineva, observa câteodată priviri încărcate de ură.

Curios cum sunt toți nerăbdători să se sacrifice când nu au luptat niciodată, și cum devin în schimb temători imediat ce simt izul bătăliei.

Dintre cei o sută cincizeci de elevi pe care îi examinase Ido, într-o săptămână rămaseră numai șaizeci.

În schimb, Parsel selecționase cam o sută, dar era vorba numai despre prima triere. Ca ultimă etapă, aveau să se lupte cu fiecare dintre băieți pentru a le testa capacitățile.

După prima fază a selecției, atmosfera din Academie deveni și mai încordată. Când Ido se mișca pe coridoare, pe oriunde se învârtea erau grupuri de băieți care discutau în șoaptă. Gnomul era obosit de toate comentariile acelea și de privirile încărcate de supoziții care îi erau adresate.

Dincolo de asta, Parsel nu era tratat tot așa. Fusese câte un elev nemulțumit de hotărârea lui, dar se rezolvase totul cu câte o explicație prietenească, în timp ce hotărârile lui Ido erau puse mereu în discuție.

Gnomul nu era însă omul care să-și țină pentru el supărările; dacă avea o pietricică-n pantof, o scotea cât putea de repede.

Astfel, într-o seară, situația degeneră.

Ido își sorbea supa în sala de mese și încerca să se distanțeze de obișnuitul murmur care îl înconjura. Intuia că, dacă ar fi început să asculte, ar fi surprins discuții prea puțin plăcute și nu avea intenția să piardă timpul să se certe. Voia numai să-și încheie misiunea și să plece din locul acela. Însă, doi elevi vorbeau cu glas mult prea ridicat și prea aproape de el. Și-i amintea, îi examinase cu o seară înainte. Unul dintre cei doi, un băiat deșirat cu părul atât de blond încât părea albinos, nu fusese admis la ultima probă.

- M-a eliminat...
- Nu te gândi la asta, vei avea alte ocazii în viitor.
- Războiul sigur nu mă așteaptă pe mine.
- Războiul e departe de a se termina.
- Spui așa pentru că tu ai fost admis. Nu a înțeles nimic despre mine, tipul ăla, chiar nimic. Întotdeauna am fost spadasinul cel mai bun din clasa mea.
- Sst, nu ridica glasul, că te aude...
- N-are decât să mă audă, idiotul ăla. Ar fi fost mai bine dacă aș fi nimerit cu maestrul Parsel.

Ido puse lingura pe masă şi se întoarse calm spre elev.

– Repetă ceea ce ai spus, zise pe un ton liniştit.

Cei doi băieţi începură iar să mănânce.

Atunci gnomul se ridică, se duse la ei şi-l atinse pe umăr pe băiatul pe care îl eliminase.

Un fior trecu prin corpul băiatului, care se întoarse însă prefăcându-se indiferent. Avea ochii foarte deschişi la culoare, mâini nervoase şi o expresie sfidătoare, enervantă.

– Ţie îţi spun. Ai curajul şi repetă-mi şi mie ceea ce i-ai zis prietenului tău. Spune-mi-o în faţă.

Se lăsă tăcerea peste tot refectoriul.

Băiatul fu nehotărât câteva secunde, apoi luă o expresie hotărâtă.

– Am spus că aţi greşit să mă eliminaţi la selecţii, zise pe un ton îngâmfat.

Prietenul lui îi dădu un cot, dar el îl ignoră.

Ido zâmbi.

– Nu-mi imaginam că vei fi ştiind mai multe ca mine, care lupt de patruzeci de ani, despre care sunt calităţile unui războinic bun.

– Cu siguranţă experienţa nu poate îmbunătăţi calităţile unui luptător mediocru.

La o masă din apropiere, un profesor se ridică.

– Dohor! Ţi se pare modalitatea corectă de a te adresa unui superior?

– Nu, lasă-l pe micuţ să se descarce, zise Ido, fără să înceteze să zâmbească. I se adresă din nou lui Dohor: Ţi s-a spus vreodată că trebuie să-ţi păstrezi curajul pentru bătălie, decât să-l foloseşti ca să faci pe nebunul?

Dohor se ridică în picioare.

– Eu nu fac pe nebunul! Sunt perfect conştient de forţele mele şi de faptul că sunt pregătit de luptă. Toţi cei de aici pot confirma că sunt primul de la mine din clasă, toţi îmi cunosc îndemânarea cu spada şi toţi gândesc ceea ce gândesc eu: că este nedemn să fii judecat de unul ca dumneavoastră.

Tăcerea deveni stânjenitoare.

– Limbajul acesta este intolerabil! tună iar profesorul.

– Mă descurc eu, răspunse calm Ido. Se uită iar la Dohor. Mi se pare că ți-am clarificat situația, în ziua în care m-am prezentat. Nu știu ce să fac cu domnișori ca tine, care se luptă cu cartea de tehnică în mână, lume cu capul plin de idioțenii solemne despre dueluri și onoare. Dar văd că ești mai tâmpit decât credeam. Perfect, nu ai încredere în judecata mea? Să nu se spună niciodată că eu nu știu să mă îndoiesc de evaluările mele. Ia-ți arma și urmează-mă afară.

Băiatul rămase la locul lui.

– M-ai auzit? Să mergem în arenă, acolo îmi vei arăta ce știi să faci.

Dohor se uită la profesorul lui, așezat la masă împreună cu alți profesori, dar primi înapoi numai o privire mirată.

Parsel fu cel care interveni:

– Ido, de bună seamă, băiatul nu a fost respectuos cu tine și va fi pedepsit. Însă tu nu te pune la mintea lui...

– Nu mă pun la mintea lui, replică Ido supărat. Vrea o a doua șansă? De acord, i-o dau. Dacă susține că este mare războinic, să mi-o demonstreze și să vină afară cu mine. Ba mai mult, veniți cu toții afară și judecați voi înșivă.

Iar se uită la Dohor.

– Te aștept în arenă peste zece minute.

Apoi ieși din sala de mese și se duse în camera lui să-și ia spada.

În timp ce străbătea coridoarele pustii, nu se simțea furios și nici ofensat. Era calm, poate doar puțin întristat. Ar fi putut să se lupte o viață întreagă, dar nu ar fi fost de ajuns ca să câștige respectul celorlalți.

În mai puțin de zece minute fu afară. Arena era deja plină, dar Dohor nu venise încă.

În cele din urmă sosi, alb ca un mort. Purta o tunică de piele strâmtă, lungă până la genunchi, și la șold îi atârna o spadă care

părea să fie clasica relicvă de familie. Ido văzuse bine. Un puișor răsfățat al cine știe cărui comandant înfumurat.

Parsel încercă ultima mediere:

– Ido nu vei face altceva decât să te faci de râs... La urma urmelor, e un băiețel care a mers prea departe, nimic mai mult. Ceilalți profesori nu văd cu ochi buni ideea asta a ta inteligentă.

– Dacă ar fi făcut-o unul oarecare dintre voi, ați fi cu toții aici să aplaudați metodele lui educative. Nu mă mai cicăli, știi bine că fac ceea ce trebuie și mai știi tot atât de bine că nu este vorba despre un băiețel care a mers prea departe.

Parsel tăcu și renunță la îndemnurile lui.

Elevul se opri în mijlocul arenei și rămase perplex la locul lui.

– Ei, ai intenția să lupți, sau ce? îl provocă Ido.

– Nu sunteți în poziție de atac...

– Printre fammini nu se folosește... un mare războinic ca tine ar trebui să știe. Hai, începe.

Dohor începu cu o lovitură puternică frontală și lui Ido îi fu de ajuns să se ferească. Băiatul trebuie să fi intuit în timp ce dădea drumul loviturii că strategia nu era câștigătoare, așa că încercă imediat după aceea o lovitură laterală. Ido se limită să sară și Dohor își pierdu echilibrul. Apoi gnomul îi puse spada la gât.

– Uite, se pare că am câștigat. Dar poate că erai distrat, nu ai avut timp să-mi demonstrezi marile tale calități. Să zicem așa, jucăm cel mai bun din trei atacuri, bine?

Băiatul trebuia să-și fi dat seama de buclucul în care se băgase, pentru că încuviință prea puțin convins.

Cei doi se separară. Și de data aceasta Ido rămase pe locul lui și Dohor încercă să-l atace. Încercă printr-o lovitură de sus, dar gnomul se deplasă lateral și se feri. De când începuse farsa aceea, nu folosise spada nici măcar o dată. Dohor încercă iar și iar, dar Ido era sprinten ca un viezure. Apoi, gnomul dădu o lovitură rapidă spadei adversarului și aceea zbură departe. Încă o dată, puse arma la gâtul băiatului.

– După cât se pare, nu ții prea strâns arma...

Dohor gâfâia la un cot de el.

– Două din trei, băiete. Se pare că am câștigat. Dar nu are importanță. Astăzi sunt bun la inimă, deci cred că putem face și așa: dacă o câștigi pe următoarea, vei intra să faci parte din trupele mele. Ești de acord?

– Eu... încercă să obiecteze băiatul cu o privire imploratoare, dar Ido nu-i lăsă timp să-și sfârșească fraza.

– Perfect, văd că ești de acord. Sunt bun la suflet, dar nu sunt tâmpit, așa că, de data asta, eu voi fi cel care va ataca.

Ido și Dohor se depărtară încă odată unul de celălalt. Imediat ce Ido văzu că băiatul era gata la locul lui, atacă. Așa cum îi era obiceiul, jucă din încheietură. Picioruşele lui, care iscau mare veselie prin turma aceea de băieți răsfățați, erau bine înfipte pe pământ și chiar și partea superioară a corpului era aproape nemișcată. Numai brațul se mișca.

Dohor nu știa cum să reacționeze, încerca să pareze, dar spada lui Ido era foarte rapidă și lovea din mai multe direcții. Băiatul se străduia din răsputeri, dar nu făcu altceva decât să se retragă, până când se află la câțiva pași de rastelul pus în fundul arenei. Fu cuprins de panică, se împiedică și căzu la pământ. Din nou spada lui Ido îi ajunse la gât.

– Strânsă luptă, nu-i așa? Cum de unul bun ca tine nu a știut să răspundă nici uneia dintre loviturile mele? Ce spui?

Dohor, gata să plângă, tăcu gâfâind, culcat încă la pământ.

– Nu-i nevoie să mai risipești alte cuvinte, îți explic eu cum a fost. A fost că ești un soldat imatur, a fost că te subevaluezi ca un idiot. Ai putea chiar să ai talent, dacă nu ai fi atât de îngâmfat și de sigur pe tine. Mai ai mult de învățat despre tehnica spadei, ce să mai spunem despre război. În loc să te văicărești că nu te-am luat cu mine, mulțumește-mi pentru că ți-am salvat viața. În bătălie nu ai fi rezistat cât a durat acest duel.

Ido își băgă spada în teacă și se întoarse în refectoriu, în liniștea generală întreruptă numai de sughițurile de furie și de rușine ale lui Dohor.

După episodul din arenă, în Academie se schimbă radical atmosfera. Băieții se uitau cu teamă la Ido, profesorii îl evitau.

Nu era chiar ceea ce sperase gnomul, dar teama era oricum mai bună decât batjocura, aşa că se mulţumi cu rezultatul obţinut.

Acţiunea lui din seara aceea avu şi unele efecte colaterale neplăcute. Ido îşi dădu seama în ziua în care începu cea de a doua fază a selecţiilor, în timpul căreia fiecare dintre elevii aleşi era chemat să lupte cu maestrul lui.

Gnomul îşi făcu intrarea în arenă în ţinută de luptă, cu spada lungă care îi atârna la şold. Elevii erau deja aliniaţi, cam vreo optzeci cu totul. Domnea o tăcere absolută şi Ido se minună. Trecu rapid în revistă chipurile acolo de faţă şi văzu numai priviri înspăimântate.

Începu prin a prezenta proba şi se pierdu în câteva discuţii inutile, dar continua să se simtă stânjenit, printre toţi acei ochi care-l scrutau alarmaţi. În cele din urmă, hotărî că sosise timpul s-o scurteze.

– Tu, cel din prima linie, începem cu tine.

– Eu? răspunse uluit tânărul.

– Mă uit la tine, deci, tu, da.

Ido alesese un elev oarecum expert. Era un băiat măricel, brunet şi cu pielea măslinie, care i se păruse promiţător. Îşi spusese că poate era cazul să înceapă cu unul bun, pentru a sparge gheaţa.

Băiatul se îndreptă cu pas nesigur spre el. Sub culoarea închisă a pielii lui, se observa o paloare evidentă.

Ido nu prea ştia cum să facă.

– În gardă, spuse sec.

Băiatul ascultă, prea puţin convins.

Gnomul începu să atace şi băiatul părea să se fi zăpăcit. Mişcări aiurea, lovituri nesigure şi nu la timp, o mostră a incapacităţii în duel, până când spada-i zbură cât colo după câteva asalturi.

– Ei! exclamă Ido dezorientat.

Băiatul rămase în centrul arenei cu braţele atârnându-i pe lângă trup. Avea privirea îngrozită.

– Iertaţi-mă... eu...

Ido putea să-i miroasă teama şi la distanţa aceea. Auzea până şi bătăile înspăimântate ale inimii. Începu să înţeleagă.

– Bine, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Eşti agitat. Îmi dau seama...

În realitate nu înţelegea, dar să insiste în rolul lui de maestru intransigent nu l-ar fi dus nicăieri.

– Înainte să veniţi în faţa mea unul câte unul albi ca varul, să clarificăm câteva lucruri. Eu nu sunt aici pentru a mânca pe cineva, nici pentru a vă umili. Uitaţi episoadele la care aţi asistat zilele astea. Firește, nu mă aştept să mă bateţi. Şi tot atât de firesc este faptul că nu mă aflu aici ca să vă bat. Fiţi calmi şi fiţi cât puteţi de buni. Bine?

Da-ul acelor aproape optzeci de băieţi fu aproape imperceptibil. Ido pufni. *Ce fel de însărcinare mi-au dat...*

– Hai, ia-ţi spada şi atacă-mă. Eu sunt aici.

Băiatul îşi făcu curaj, luă iar spada şi încercă să atace. Din partea lui, Ido nu făcu aproape nimic. Se limită să pareze, nici măcar cu prea multă convingere, lovitură după lovitură. După vreo zece minute de duel inutil şi plictisitor, coborî arma.

– A fost atât de groaznic? întrebă cu un zâmbet forţat.

Băiatul păru să aprecieze tentativa şi cu un zâmbet timid de înţelegere zise un *nu* care mirosea de la o poştă a suspin de uşurare.

– Perfect. Următorul.

Nimeni nu se mişcă.

– Am spus următorul, repetă pe un ton mai autoritar.

Imediat înaintă un blonduţ slăbuţ, dar foarte tenace; Ido îl observase deja la prima fază a selecţiilor. Nu era un mare spadasin, dar un foarte bun războinic, entuziasmat de ardoare şi de hotărâre.

Băiatul luă o mutră concentrată şi se aşeză în poziţie de atac. Ido zâmbi; în sfârşit avea în faţa lui pe cineva conştient de ceea ce făcea. Începu să dueleze cu plăcere, mândru de rolul lui de instructor.

Selecțiile durară cam trei zile și, la sfârșit, Ido avu ceata lui de tineri recruți, o sută douăzeci cu toții, mai puțin de jumătate din grupul inițial.

Când îi văzu aliniați pentru prima oară, se descurajă. Avea două săptămâni ca să facă din băieții aceia războinici și sarcina i se părea de neîndeplinit. Cu Nihal îi trebuiseră luni de zile. Era adevărat că, în cazul acela, era vorba să instruiască un Cavaler, dar era adevărat și faptul că jumătate-elful era destul de dotat. Aici însă, avea un grup de băiețași cu o înclinație către arme care de-abia făcea față.

Parsel păru că-i citește gândul.

– Nu trebuie să devină cel mai puternic corp al armatei. Doar buni războinici care să ajute trupele de asalt, îi spuse.

Ido suspină.

Pentru instrucție, gnomul ținu ca băieții să părăsească Academia și să-și așeze tabăra pe Pământul Apei. Acest lucru fu izvorul unei lungi și epuizante discuții cu Raven.

Generalul Suprem puse nenumărate bețe în roate, bodogăni și spuse că băieții erau oricum elevi și deci locul lor era acolo, în Academie.

– Trebuie să devină războinici, trebuie să învețe să se familiarizeze cu anumite spectacole. Pe front vor avea posibilitatea să guste atmosfera de război, astfel nu se vor trezi nepregătiți în ziua atacului, replică Ido.

– Tu pur și simplu vrei să pleci, răspunse Raven. Nu suporți locul acesta, știu, și abia aștepți să-ți iei catrafusele și să pleci. Acesta-i singurul motiv.

– Și singurul motiv pentru care tu faci toate fițele acestea și îmi pui bețe-n roate.

Trebui să intervină Parsel, care în mod neașteptat, fu de acord cu ideea lui Ido. Numai așa gnomul avu cale liberă și putu, în cele din urmă, să părăsească Academia.

Imediat ce scoase nasul pe poartă, i se păru că începe iar să respire, și se simți și mai bine când părăsi Makratul. Zbură lin

cu Vesa, în timp ce caravana de elevi se scurgea încet sub el. Pe măsură ce se îndepărta de capitală, îi părea că înfloreşte; până şi obligaţia instrucţiei se profila mai puţin plictisitoare.

Se opreau adesea şi Ido profita pentru câte o lecţie de strategie, pentru a le reaminti băieţilor noţiunile pe care le învăţaseră în Academie. Gnomul ştia din experienţă că strategia era materia cel mai puţin învăţată de către studenţii care erau mereu nerăbdători să se bată.

Le povesti deci recruţilor despre numeroasele bătălii în care luptase, le ilustră alinierea armatelor şi strategiile adoptate. Găsi aproape distractiv să facă toate astea, era ca şi cum ar fi retrăit trecutul şi simţea o plăcere ciudată să evoce acţiunile lui. Băieţii îi sorbeau cuvintele şi îl ascultau atenţi. Câteodată, cineva lăsa să-i scape vreo exclamaţie de uimire, sau altul îi punea o întrebare. Ido începea să se ataşeze de băieţii aceia.

Gnomul insista şi în descrierea duşmanului, a armelor lui, a războinicilor lui. Băieţii auziseră vorbindu-se despre fammini şi despre păsările de foc, dar erau subiecte peste care se trecea repede în Academie pentru că ar fi fost abordate în ajunul primei bătălii, cea care încheia faza iniţială a instrucţiei.

Dar zilele de călătorie nu erau ocupate numai cu lecţiile recruţilor. În sfârşit, Ido putea începe propriul antrenament. Se gândea cu teamă la bătălia ce urma să aibă loc în curând şi îşi amintea din ce în ce mai des imaginea Cavalerului roşu, pe care aproape că-l uitase în zilele petrecute în Academie. Adesea se ducea în pădure, cu Vesa, să se antreneze pentru a-şi mări propria sprinteneală, cu toate că nu avea cu adevărat nevoie. Era obsedat de ideea de a-l învinge pe Cavalerul acela şi epitetul pe care acesta i-l aruncase în toiul luptei – „laş" – îi ţiuia permanent în ureche.

18

GREȘITUL

Fericirea lui Nihal la vederea lui Laius se transformă curând în îngrijorare. Băiatul avea un colorit pământiu și brațele bandajate, iar cămașa lui era însângerată.

– Ce ți s-a întâmplat? întrebă în timp ce se apropia de el.

Laius zâmbi.

– E o poveste lungă.

Mai întâi de toate, Nihal vru să-l lege pe fammin. Simțea că veneau dinspre el sentimente ciudate, asemănătoare cu cele pe care le simțise în afara celulelor unde erau închise ființele acelea, dar mai puternice. Jumătate-elful nu reușea să înțeleagă de unde veneau, nu pricepea că un fammin ar fi putut fi atât de neconsolat trist și docil.

Apoi mâncară și, în timpul mesei, Nihal și Sennar îl puseră pe Laius să povestească toată istoria. Scutierul descrise cu mândrie fuga lui din temniță, cum ajunsese la trecătoare, tortura, fără să uite nici un amănunt. Din expresia lui, Nihal înțelese cât de mândru era de a merita în sfârșit admirația lor și observă că adesea i se adresa lui Sennar, ca și cum ar fi așteptat o recunoaștere. În sfârșit, Laius vorbi despre Vrašta.

– Ar fi mai bine să-ți îngrijesc rănile acelea, zise Sennar la sfârșitul povestirii lui.

Laius îl fixă și-și luă privirea de la el numai când vrăjitorul îi dărui un zâmbet. Apoi se întoarse către Nihal.

– Ești furioasă?

Nihal ezită înainte de a răspunde.

– Nu știu.

– Nu am făcut-o din capriciu, zise Laius și Nihal observă că vocea lui nu mai era cristalină ca înainte, era vocea unui bărbat. Vreau să fiu stăpânul destinului meu, de aceea am făcut-o. Cred că sunt mai folositor aici cu tine decât la bază sau în orice alt loc.

– Dar... în ce hal ai ajuns... murmură Nihal.

– Am plătit pentru alegerea mea. Așa e în viață, spuse.

Apoi zâmbi și se îndepărtă cu Sennar.

Rănile nu erau grave, cu excepția celei de la umăr, care risca să se infecteze, dar erau multe și Sennar trebui să se oboseasă puțin ca să le dea de capăt. Când vrăjitorul termină, Laius ațipi liniștit.

Apoi, Sennar se întoarse la Nihal, gânditoare lângă foc.

– Ce intenționezi să faci cu famminul? o întrebă.

– Nu se poate face altceva decât să-l ucidem, răspunse rece Nihal.

– Nu crezi ceea ce ne-a spus Laius?

– Famminii sunt mașinării ale morții, nimic altceva.

Nihal simțea nevoia să ucidă din momentul în care părăsise Seferdiul, și acum i se prezenta ocazia care s-o satisfacă. Văzuse corpul lui Laius, în timp ce Sennar îl îngrijea; nu era o fâșie de piele care să nu fi fost sfâșiată de bici sau arsă cu fierul roșu. Dintre toate lucrurile abjecte, tortura era aceea pe care o tolera cu cea mai mare greutate.

– Laius ține la ființa aceea, zise Sennar. Dacă famminul ar fi vrut să ne omoare, nu ar fi mărturisit tot. Știu că ești încă furioasă din cauza celor văzute la Seferdi, dar cred că trebuie să reflectezi...

Nihal îi făcu semn să tacă.

– Și tu știi bine că famminii sunt dușmani.

– Acesta însă i-a salvat viața lui Laius, replică Sennar.

– Da, ca să vină până aici să ne omoare.

– Vorbește-i, zise calm Sennar. Întreabă-l și încearcă să înțelegi ce vrea, apoi vom hotărî ce să facem cu el.

Nihal nu reușea să doarmă la gândul că avea ființa aceea alături de ea, așa că vru să vorbească cu el chiar în noaptea aceea. Îl trezi cu un șut și i se puse dinainte. Mâna ei strânse automat mânerul spadei, dar se abținu să-l ucidă. Ochii aceia o frânau, tristețea pe care o simțea că vine de la fammin o împiedica să scoată spada din teacă și să-i taie capul.

– Trebuie să vorbim, îi spuse.

Famminul se limită să se uite liniștit la ea.

Nihal se așeză.

– Ai un nume?

– Vrašta.

Jumătate-elful murmură. Era un cuvânt al formulei interzise. Doar auzul lui o făcu să tremure.

– Este un cuvânt pe care îl folosește Tiranul în vrăjile lui, explică ființa. Toți famminii au astfel de nume, astfel încât, atunci când sunt chemați, sunt învinși de o vrajă și nu pot să nu se supună.

– Așa vă dau ordine comandanții?

– Da, zise Vrašta. Dacă este vorba de un ordin normal, un fammin poate chiar să nu se supună, dar, când suntem strigați pe nume, pierdem această posibilitate.

– Ești aici pentru a ne ucide, nu-i așa? întrebă Nihal.

– Nu vreau să-i fac rău lui Laius, răspunse Vrašta.

– Eu vă știu bine, începu Nihal. Aproape cu trei ani în urmă, doi tovarăși demni de ai tăi au venit la mine acasă și l-au ucis pe tatăl meu sub ochii mei. S-au distrat să o facă. Știu să recunosc bucuria de a ucide și am văzut bucuria aceea în ochii lor. Voi sunteți cu toții așa: iubiți sângele.

– Eu nu iubesc nimic. Îmi place doar ca Laius să se simtă bine.

– Ai profitat de Laius pentru că este naiv, dar pe mine nu mă înșeli. Eu sunt un Cavaler al Dragonului, am avut de a face cu voi.

– Atunci, de ce nu m-ai ucis?

Întrebarea o zăpăci pe Nihal. Nu reușea să se confrunte cu ființa aceea. Simțea că îl urăște, dar în anumite sensuri îl simțea asemănător cu ea. Nu semăna cu famminii cu care era obișnuită să se lupte.

– Eu nu sunt ca voi, răspunse la sfârșit. Eu nu ucid doar de dragul de a o face.

– Tu ești o jumătate-elf. Cuvintele acelea o făcură pe Nihal să tresară. Știu, pentru că mulți oameni se laudă că i-au exterminat, explică Vrašta Au trecut mulți ani, dar câțiva dintre cei care au asistat la măcel mai trăiesc încă și acum sunt mari comandanți. Adesea i-am auzit povestind despre Seferdi. Numeroase orașe de pe Pământul Zilelor au fost distruse de fammini, dar, în ce privește Seferdiul, oamenii au vrut să-l radă de pe fața pământului.

– Minți, zise Nihal.

– Au dus o trupă de fammini acolo pentru diversiune, dar aproape cu toții erau oameni, și printre ei erau mulți vrăjitori. Ultimul rege al jumătate-elfilor alungase vrăjitorii de pe Pământul Zilelor și aceștia voiau să se răzbune. Au intrat cu cei mai puternici războinici și au început măcelul; pe urmă, unul dintre cei mai puternici vrăjitori a aruncat deasupra Seferdiului o vrajă ca să nu se descompună cadavrele spânzuraților și să rămână pentru totdeauna acolo unde erau atârnate.

Nihal scoase spada și o îndreptă spre el.

– Retrage-ți toate aceste cuvinte mincinoase! strigă ea.

– Este adevărul, zise calm Vrašta. Nihal simți că nu avea nici un fel de teamă de moarte. Noi ucidem, dar oamenii sunt cei care ne comandă, singuri nu știm să facem nimic. Ei ne spun să exterminăm și noi o facem; ei ne-au creat ca să ne placă să ucidem și nouă ne place; ei ordonă și noi nu putem spune nu.

Nihal tremura de furie, dar știa că era adevărul. Se lovise deja de trădători când lupta și îi văzuse la hanul în care se opriseră cu câteva zile în urmă. Puse spada la gâtul famminului.

– Tu chiar nu cunoşti cu adevărat famminii, altfel nu ai avea bănuielile astea, răspunse Vrašta. Sunt anumiţi fammini pe care îi numim Greşiţi. Oamenii nu ştiu bine de ce, dar Greşiţilor nu le place să ucidă. Vorbesc de sentimente, spun că nu este drept să masacrezi şi lucruri de felul acesta.

– Nu există astfel de fammin, izbucni Nihal, dar chiar atunci când o spunea bănuiala i se strecurase în suflet. Asta explica sentimentele famminilor din celulă, emoţiile pe care le percepea în Vrašta.

– Greşiţii spun că suferă în timp ce ucid. Nu vor să o facă, dar trebuie, pentru că oamenii le ordonă. Când un om ne strigă pe nume, ceea ce vrem sau ce simţim noi nu mai are sens. Famminul făcu gânditor o pauză. Eu ştiu că nu vreau să-l ucid pe Laius, este tot ce ştiu.

– Sunt mulţi aceşti Greşiţi? întrebă Nihal.

– Încă nu, dar numărul lor creşte. Oamenii îi urăsc. Îi pun să se bată şi se distrează dându-le ordine monstruoase strigându-i pe nume, ca să-i vadă suferind. Unii dintre ei, la sfârşit, se lasă ucişi.

– Tu nu eşti unul dintre ei, zise Nihal.

– Nu, răspunse Vrašta, dar Nihal înţelese că şovăia.

Era un Greşit, Nihal simţea asta, dar nu voia să creadă, aşa cum nu voia să dea crezare cuvintelor lui. Famminii erau monştri, şi ea exterminase cu miile în bătălie. Şi totuşi, ştia că Vrašta spusese adevărul. Dar atunci unde era binele şi unde răul? Oamenii erau adevăraţii monştrii? Nu era mai rău cel care, ca ea, ucidea din proprie alegere, decât cei care o făceau pentru că erau obligaţi?

Vrašta se uită fix la ea.

– Ucide-mă, spuse.

Nihal rămase în tăcere, uluită.

– Eu nu vreau să-l omor pe Laius. El m-a făcut să cunosc viaţa. El este prietenul meu, mi-a explicat ce este prietenia. Dar dacă cineva mă va striga pe nume, va trebui să-l ucid, şi pe tine. Şi nu vreau. Ucide-mă!

Nihal strânse din dinţi şi căută în acel moment o hotărâre pe care nu o avea.

– Sigur că o fac, nu e nevoie să mă rogi.

Pregăti lovitura. Strânse spada cu amândouă mâinile şi o ridică, uitându-se la gâtul famminului. L-ar fi lovit în punctul acela şi totul s-ar fi sfârşit. Fiinţa aceea era un pericol, trebuia să-l elimine. Spada îi tremură în mâini.

– Ucide-mă, zise iar Vrašta.

Acum glasul lui era uman, nu mai avea tonurile acelea guturale care îi aminteau de fiecare dată lui Nihal moartea lui Livon. Nu era un asasin cel care-i cerea moartea, era un prizonier. Nihal coborî spada.

– Acum nu, nu vreau, zise.

– Dar eu sunt o ameninţare... protestă Vrašta.

– Nu-ţi voi permite să mă ucizi nici pe mine, nici pe tovarăşii mei, zise Nihal. Atâta timp cât voi fi eu, tu vei fi inofensiv.

Apoi plecă, însoţită de durerea famminului.

În dimineaţa următoare, când se treziră cu toţii, Nihal le comunică hotărârea ei:

– Vrašta va veni cu noi, va fi un fel de prizonier. Nu-l putem trimite înapoi, fiindcă ar vorbi despre noi, şi dacă l-am ucide...

Şovăi. Nu-i venea să admită că nu avusese curajul de a-l omorî. Văzu privirea plină de speranţă a lui Laius şi prinse mai mult curaj.

– Dacă l-am ucide ar trimite alţi tovarăşi de-ai lui ca să ne caute şi am risca să fim descoperiţi.

Explicaţia nu stătea în picioare, dar nimeni nu-i atrase atenţia.

– La nevoie ne-am putea preface că ne ţine prizonieri, ar fi o modalitate de a trece prin teritoriul duşman, încheie Nihal.

Nu aşteptă replici, ocoli privirile lui Vrašta, care era singurul cu totul nemulţumit de hotărârea ei, şi se ridică în picioare. Apoi reluă marşul.

Intrară pe Pământul Nopţii în ziua următoare întâlnirii cu Laius. Lumina din mlaştini era crepusculară, dar, dintr-odată, se lăsă întunericul, învăluindu-i.

Era o beznă ciudată. Nu erau stele pe cer, şi nici măcar lună, doar o neobişnuită lumină difuză, ca într-o noapte cu lună plină.

– Am ajuns, zise Laius. Nihal îl privi. Acesta este Pământul meu, Pământul Nopţii.

Laius fusese dus din acele locuri pe când avea vreo doi ani şi, practic, nu mai avea amintiri despre ele. Ai lui zăboviseră pe meleagurile acelea cât timp reuşiseră să ţină ascuns dezacordul lor faţă de regimul Tiranului şi să dea o mână de ajutor rezistenţei locale. Când apăruseră primele bănuieli despre ei, preferaseră să-şi protejeze fiul şi să plece. Se refugiaseră în Pământul Apei, unde tatăl lui construise reşedinţa întunecată în care fusese găzduită Nihal. Mama lui Laius murise pe când era însărcinată a doua oară, iar Laius şi tatăl lui rămăseseră singuri. Pewar îi vorbea adesea fiului despre Pământul pe care îl iubea, pământ învăluit într-o beznă veşnică. Împreună cu acele povestiri, Laius păstrase şi nostalgia care le înconjura şi voise mereu să-şi vadă pământul natal.

În prima seară, poposiră în mlaştină şi, apăraţi de întuneric, Nihal întrebă talismanul. Îşi dădu seama că puterea lui crescuse. De acum, jumătate dintre nestemate erau în lăcaşurile lor. Într-adevăr, indicaţiile fură mai exacte decât de obicei: Nihal văzu sudul şi copaci contorsionaţi, cu ramurile îndreptate spre cer. O pădure care murea.

– Tatăl meu îmi vorbea adesea despre asta, zise Laius, când Nihal îşi povesti viziunile. Este la sud o pădure mare, numită Pădurea lui Mool. Era una dintre cele mai frumoase păduri din Lumea Pământeană, dar, de când cu Tiranul, moare încet-încet.

Se îndreptară spre sud. După primele două zile de mers, înţeleseră ce însemna să trăieşti într-o noapte perenă. Era aproape imposibil să dormi cu regularitate şi sfârşiră prin a adormi când se nimerea. În plus, dacă terenurile mlăştinoase erau greu de traversat în plină lumină, să ne imaginăm cum era pe întuneric, fără să vadă unde puneau piciorul. Ca şi cum nu ar fi fost de ajuns, era greu să te orientezi, aşa că Sennar fu obligat

să folosească magia, cu riscul ca alți vrăjitori să-l descopere. Nu o dată pierdură drumul și se treziră că se învârteau în cerc. Apoi se terminară proviziile și trebuiră să se mulțumească cu ce găseau în drum: rădăcini și diferite ierburi. Din când în când, Vrašta reușea să prindă câte un animal mic.

Când trecură râul Looh, se treziră în fața unei stepe acoperite de un puf pe care cu greu îl puteai numi iarbă. Abătuți se pregătiră să o treacă.

Fu în acele zile că Vrašta dădu primele semne de neliniște. Până atunci fusese liniștit și serviabil; doar Nihal îi cunoștea frământarea interioară. Famminul îl ducea în spate pe Laius, își punea în serviciul tovarășilor de călătorie mirosul lui dezvoltat, mergea fără să obosească niciodată. Seara, făcea de gardă chiar dacă nu i se cerea. Odată cu trecerea zilelor, glasul famminului devenise din ce în ce mai puțin gutural și părea aproape uman, iar ochii lui erau mai limpezi.

– De ce te simți rău? îl întrebă într-o seară Nihal, pe când împărțeau tura de strajă în fața focului.

Famminul se uită uimit la ea.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Simt că ești trist, că suferi.

Vrašta suspină.

– Mă gândesc la destinul meu. Stând cu Laius, îmi dau seama de multe lucruri pe care nu le înțelegeam și nu știu dacă sunt mulțumit că le-am înțeles. Poate aș prefera să nu fi descoperit lumea.

Nihal tăcu.

– Poate sunt ca Greșiții, continuă Vrašta. Dacă mă gândesc la ceea ce-mi spuneau, cred că acum îi înțeleg. Aș vrea să nu fiu ceea ce sunt, aș vrea să nu mai trebuiască să ucid, dar știu că într-o zi voi fi constrâns să o fac. Prefer să mor. Mă vei ucide dacă ți-o voi cere?

Nihal se gândi mult înainte să răspundă.

– Niciodată nu-ţi voi permite să ne faci rău, răspunse într-un târziu.

Într-o zi, când mergeau prin stepă, Sennar îşi dădu seama că Vrašta adulmeca aerul încontinuu.

– Ceva nu e-n regulă? întrebă vrăjitorul, dar famminul dădu negativ din cap.

Ajunseră în Pădurea lui Mool în cea de a treia săptămână de călătorie. Lumina palidă care plutea peste Pământul acela de umbră se aşternea pe o încrengătură de ramuri despuiate, care se împleteau urzite spre cer, şi se întindeau cât vedeai cu ochii. Chiar şi aşa, asfixiată de ghearele Tiranului, pădurea păstra o parte din vechea ei splendoare.

Nu era totul mort. Pe măsură ce pătrundeau în desiş, începură să întâlnească şi câte un copac cu ramurile acoperite de frunze. Aveau un aspect bolnăvicios, şi totuşi rezistau. Într-o zi descoperiră o mică rarişte înconjurată de arbori cu coroană bogată şi se hotărâră să se oprească pentru odihnă.

Vrašta plecă la vânătoare şi Nihal profită pentru a interoga iar talismanul. Prefera să facă asta atunci când famminul nu era prin apropiere. Jumătate-elful închise ochii şi din viziuni înţelese că erau aproape de sanctuar. Poate, pentru o singură dată, nu aveau să întâlnească obstacole.

Când Vrašta se întoarse, Nihal şi Sennar îşi dădură imediat seama că nu era ceva în regulă.

– E totul bine? întrebă Nihal.

Din reflex, duse mâna la spadă.

– Da, răspunse Vrašta, dar nu o privi în ochi.

– Sigur?

Scoase spada din teacă şi i-o puse la gât.

– Lasă-l în pace, e posibil ca încă să nu ai încredere în el?! exclamă Laius înaintând.

Nihal lăsă spada. Ştia că Vrašta nu se temea de moarte, dar o dorea. În felul acela nu ar fi scos nimic de la el.

– Mai bine să plecăm, zise.

Astfel, renunțară la odihnă și o luară din loc.

Merseră mult, până când fură epuizați și se opriră într-un luminiș, mai amplu și mai despuiat decât cel anterior. Laius nu era încă în plină formă și merseseră timp de optsprezece ore încontinuu. Vrašta era tot neliniștit.

La vreo două ore după aceea, numai Nihal stătea de veghe. Sennar cedase oboselii și atipise; cât despre Laius, dormea bușteau. Și Vrašta părea să se odihnească. Dintr-odată, famminul deschise un ochi roșu în întuneric și se ridică brusc. Respirația lui era gâfâită, ochii nu mai erau limpezi și triști, ci aprinși de furie.

Imediat ce îl văzu, Nihal duse mâna la spadă.

– Mă cheamă, murmură Vrašta.

Glasul lui era puternic, aproape un răget.

Nihal îi trezi pe Sennar și pe Laius, apoi scoase spada.

– Cine te cheamă? îl întrebă pe Vrašta.

– Sunt aproape, răspunse el.

Glasul lui era din ce în ce mai sălbatic.

– Orice ar fi, du-te la sanctuar, zise Sennar.

Nihal se întoarse și-l văzu cum se pregătește de luptă. Laius era lângă el, somnoros și cu spada în mână.

– Ce? întrebă Nihal.

– Nu poți muri. Dacă vom fi atacați, fugi către sanctuar, repetă vrăjitorul.

– Și vă las aici?

– Treaba noastră este să te apărăm, răspunse Laius.

Nihal ezită.

– Nu face pe nebuna, insistă Sennar pe un ton mai hotărât, apoi ciuli urechile.

Nihal auzi respirația gâfâită a lui Vrašta în spatele ei, o respirație de animal încercuit. Se întoarse și-i văzu ochii roșii de mânie.

– Pleacă! strigă Sennar.

Acum se auzeau clar paşi care se apropiau printre copaci.

Vrašta o luă de un braţ pe Nihal şi o târî departe de prietenii ei, unde nu puteau s-o vadă. Ea se desprinse de el şi se alese cu o vânătaie.

– Ce te-a apucat? urlă.

– M-au urmărit, zise Vrašta, cu un glas atât de feroce încât era greu să-i distingi cuvintele. I-am văzut ieri de departe. Sunt tovarăşii mei de la închisoare. Mă cheamă. Ştiu că i-am trădat şi acum îmi spun să vă omor, să-l omor pe Laius.

Hohoti sălbatic.

Nihal luă spada în mână, dar nu o coborî. Nu îi era frică de Vrašta ca de un duşman, se temea de schimbarea lui. Famminul scutură din cap şi, pentru o clipă, ochii lui fură iar cei de dinainte, dar era în ei o asemenea teroare încât lui Nihal îi fu şi mai frică.

– Te-am adus aici ca să mă ucizi, zise cu un glas care când semăna iar cu cel uman, când cu un răget ameninţător.

– Nu voiam să mă omori în faţa lui Laius.

– Nu pot...

– Ucide-mă! urlă Vrašta.

– Tu l-ai salvat pe Laius, ai mers cu noi, ai vânat pentru noi... Nu pot...

Ucisese mii de fammini, dar cel pe care îl avea dinaintea ei nu era un duşman. Ar fi fost o crimă.

– Nu vreau să-l omor pe Laius, nu vreau să ucid... omoară-mă! strigă Vrašta şi vocea lui umplu pădurea.

Nihal auzi zgomot de spade şi nişte explozii. Prietenii ei începuseră bătălia. Auzi paşi nesiguri printre copaci, urlete guturale, şi îl văzu pe Vrašta cum se schimba sub ochii ei. O strânse cu putere şi chipul lui se transformă într-un rânjet feroce.

– Ucide-mă. De ce nu vrei să o faci, blestemată jumătate-elf? Mă urăşti atât de tare? Curând nu voi mai fi eu însumi!

Acum şi Nihal auzea numele lui Vrašta făcând ecou în pădure. Famminul îşi luă capul în mâini şi se apăsă atât de tare peste tâmple încât sângele începu să-i curgă printre degete. Se ridică, o privi cu ochi de nebun şi o imploră să-l ucidă.

Nihal sări în picioare, închise ochii şi înfipse spada până la gardă în pântecele lui Vrašta. Când îi redeschise, famminul era în genunchi într-o baltă de sânge, şi se uita fericit la ea. Ochii lui erau din nou limpezi, chipul lui era destins şi surâdea.

– Mulţumesc... murmură, apoi căzu la pământ.

Nihal rămase nemişcată. Pentru prima oară înţelesese ce însemna să ucizi. Spada îi tremura în mâini şi se simţi năclăită de sânge nevinovat. Nu auzi paşii duşmanilor care înaintau spre ea şi, când patru fammini ţâşniră dintre ramurile despuiate, o luară prin surprindere. Întinse spada în faţă.

Niciodată nu ezitase în faţa duşmanului; îi fusese teamă de bătălie, o dată, dar niciodată să ucidă.

Acum era diferit. Era sătulă de sânge, simţea dezgust la ideea de a mai vărsa altul.

Famminii se aruncară asupra ei şi o secure o răni la umăr. Nihal sări înapoi, cu spada întinsă către ei.

– Nu vreau să lupt împotriva voastră! Plecaţi! urlă.

În fiecare dintre chipurile sălbatice care se aflau în faţa ei vedea reflexul zâmbetului lui Vrašta; fiecare dintre adversarii ei putea fi un Greşit, care se supunea ordinelor pentru că nu putea face altfel. Cum să se poată lupta cu ei?

O luă la goană, încercă să alerge cât putu de repede, se zgârie printre ramuri, căzu, se ridică şi continuă să fugă. Auzea paşii duşmanilor în urma ei.

O a doua lovitură îi despică pieptarul pe spate.

Nu, nu putea fugi, trebuia să lupte. Se opri şi se întoarse. Când o văzură gata de luptă, famminii ezitară.

– Nu vreau să vă ucid. Plecaţi şi nu vă voi face nimic, spuse Nihal.

Ca răspuns, primi rânjete dispreţuitoare. Nihal închise ochii şi începu să se bată. Nu voia să le vadă chipurile, era terorizată să nu zărească o urmă de umanitate în ei. Îi trebui puţin ca să-l doboare pe primul, apoi se aruncă peste al doilea, fu din nou rănită, dar continuă să se lupte, până când la pământ rămaseră numai corpurile famminilor ucişi. Începu iar să alerge, urmărită de dezgustul pe care îl simţea faţă de ea însăşi.

Dintr-odată, se opri. Simţea că ajunsese.

În faţa ei era un fel de peşteră, pereţii erau trunchiuri de copaci morţi şi ramurile împletite formau bolta. Nihal intră şi continuă să alerge; cu cât alerga, cu atât întunericul din jurul ei se întetea.

I se păru că aleargă de o eternitate. Aerul luase o consistenţă ciudată, o învăluia ca o cuvertură, ca şi cum ar fi fost apă. Se împiedică de ceva şi căzu. Atunci simţi nodul pe care îl avea în gât cum se topeşte şi se dezlănţui într-un plâns necurmat. Mii de gânduri îi înţesau mintea: imaginea lui Vrašta care murea zâmbind, măcelul abia făptuit în pădure, prietenii ei care se luptau singuri, Laius rănit şi torturat, Sennar.

Plânse atât de mult încât crezu că nu avea să se oprească niciodată, că avea să rămână pentru totdeauna singură în întuneric ca să-şi verse lacrimile.

Până când auzi o voce:

– Cine eşti?

19

GORIAR SAU DESPRE VIIȚĂ

Laius se strădui să-și revină din somnolență și luă poziție de atac, cu spada în mână. Auzea cum pașii deveneau din ce în ce mai repezi și mai distincți.

– Ești sigur că poți lupta? întrebă Sennar. Rănile tale nu sunt încă pe de-a-ntregul vindecate.

Laius zâmbi, dar nu părăsi poziția.

– M-am săturat să fac pe mâna moartă. Nu am venit până aici ca să mă las apărat.

Sennar îi întoarse zâmbetul, se răsuci în loc și pregăti formula pe care avea să o recite la sosirea famminilor.

Pașii deveniră din ce în ce mai apropiați, însoțiți de un glas care striga cât îl ținea gura numele lui Vrašta. Vocea unui om. Laius strânse spada. Ultima oară când se luptase nu dăduse dovadă de o mare vitejie, dar acum ar fi fost altfel.

Dintre copaci, în fața lor țâșniră în luminiș șapte fammini. Sennar aruncă o vrajă deasupra lor și reuși să elimine din luptă pe unul dintre ei. Ceilalți rămaseră dezorientați și asta îi dădu voie vrăjitorului să pregătească apărarea. Atrase patru dintre cei șase fammini către el, ridică o barieră slabă de apărare și începu bătălia.

Laius profită de zăpăceală și-l lovi pe furiș pe unul dintre dușmani. Apoi începu să se lupte. Fu ca și cum, într-o clipă, i-ar fi venit în minte tot ce învățase la Academie. Para și ataca cu precizie, concentrat. Știa că printre dușmanii lui puteau fi oameni, dar nu vru să se gândească.

Primul fammin era încă la pământ şi scutierul se putu concentra asupra celui de al doilea. Era puternic şi mult mai abil decât el în bătălie, dar Laius avea de partea lui ardoarea şi sprinteneala. Fu rănit la un braţ, profită de o clipă de neatenţie a famminului şi îl lovi.

Când văzu duşmanul căzând, Laius se bucură. Reuşise. O apărase pe Nihal.

Pe neaşteptate, o lovitură de spadă îl ajunse la picior şi scutierul înţelese că socotelile cu cel de al doilea fammin nu se încheiaseră. Începu iar să se bată. Erau răniţi amândoi, dar scutierul ieşea dintr-o convalescenţă lungă. Curând, durerile vechilor tăieturi reîncepură, vederea i se înceţoşă şi fiecare lovitură i se păru mai grea decât cea dinainte.

Cu forţa disperării, dădu o lovitură frontală hotărâtă şi famminul se prăbuşi la pământ. Laius căzu în genunchi, fără suflare. Ridică privirea şi îl văzu pe Sennar încă luptându-se cu doi fammini; alţi doi erau la picioarele lui.

– Vin la tine! îi zbieră Laius vrăjitorului şi încercă să se ridice.

În clipa aceea simţi o durere neaşteptată în spate şi trupul lui nu-l mai ascultă.

– Chiar cred că ai terminat să faci pe eroul, zise un glas în spatele lui.

Laius se prăvăli la pământ fără un geamăt. Bărbatul care îi comanda pe fammini îl atacase din spate şi acum era lângă el, cu un zâmbet întipărit pe faţă.

Sennar auzise strigătul lui Laius şi se întorsese la timp ca să-l vadă căzând. Fu năpădit de aceeaşi furie care îl cuprinsese în Seferdi, nu mai văzu nimic altceva decât corpul băiatului la pământ şi zâmbetul pe faţa bărbatului aceluia, al acelui trădător.

Cu o săritură, se feri de o lovitură a duşmanului şi alergă la scutier. Avea ochii închişi şi o pată mare de sânge pe spate.

Famminii se opriră şi bărbatul înaintă spre Sennar.

– E inutil să încerci să te aperi, spuse el, apoi ridică spada pentru a-l lovi.

Dintr-odată se opri, cu braţul în aer. O psalmodiere stranie ieşea de pe buzele vrăjitorului; o rază verde plecă din mâna lui şi bărbatul căzu la pământ, fără viaţă.

Peste câmpie coborî o tăcere de moarte. Famminii rămaseră la locul lor. Acum, când nu mai era nimeni să dea ordine, nu ştiau ce să facă. Sennar începu să recite un descântec, mai întâi cu glas scăzut, apoi pe un ton din ce în ce mai ridicat, şi în mâinile lui apăru un glob de argint luminos. Globul crescu, şi când fu destul de mare, cu un urlet Sennar îl lăsă să cadă. Ceea ce tocmai recitase pentru prima oară în viaţa lui, împins de puterea urii pe care o descoperise în el, era o formulă interzisă.

Lumina inundă spaţiul din jurul lui, pe o rază de zece coţi, şi, când se micşoră, totul era în jur numai cenuşă şi corpuri carbonizate. Nici copaci, nici duşmani.

În liniştea aceea ireală, Sennar auzea doar respiraţia lui gâfâită. I se păru că dăduse în nebunie, că se cufundase în abisurile infernului. Îşi reveni când fu conştient că ucisese pentru prima oară în viaţa lui, şi se îngrozi când îşi dădu seama nu numai că lucrul acesta nu îi displăcea, dar îi dădea chiar o plăcere sălbatică. Se uită la Laius.

O rană lungă de spadă traversa dintr-o parte în alta spatele bătrânului şi chipul lui era pământiu. Sennar îi puse o mână la gât. Mai era viu. Nu era totul pierdut.

Vrăjitorul se uită în jurul lui, încercând să nu zăbovească peste ceea ce mai rămăsese din bărbat şi din famminii. Se străduia să se gândească. Vraja pe care o folosise era vizibilă la multe leghe distanţă, şi cu atât mai mult pe un Pământ unde întunericul era permanent. Cu siguranţă îl observase cineva, nu era prudent să rămână acolo. Nu putea încerca să-l îngrijească pe Laius pentru că nu avea destulă energie. Mai întâi lupta cu famminii şi formula interzisă pe urmă îi consumaseră toate energiile magice. Nu rămânea decât să plece. Ar fi fost mai bine să ascundă cadavrele, dar nu mai era timp şi, doar uitându-se la

ele, Sennar era îngrozit. Îl luă deci pe Laius în braţe şi începu să fugă în căutarea unui loc sigur.

Alergă ca un disperat, multă vreme, şi nu numai o dată i se păru că trecuse printr-un loc prin care mai fusese. În sfârşit, zări o vizuină, o gaură neagră în pământ. Nu avea un aspect prea încurajator, însă era destul de mare pentru ei doi. Mai întâi îl băgă pe Laius, apoi intră şi-l aşeză pe pământ pe prietenul lui.

Odată, aceea trebuie să fi fost vizuina cine ştie cărui animal, pentru că erau împrăştiate pe jos oase şi pe o latură era un culcuş de frunze. Acolo îl întinse Sennar pe Laius, apoi se sprijini de perete şi încercă să-şi adune forţele.

Imediat ce închise ochii, îi veniră în minte imaginile bătăliei: Laius care cădea la pământ, rânjetul bărbatului pe care îl omorâse, măcelul pe care el însuşi îl făptuise. Nu omorâse pe nimeni până atunci, nici măcar pe vrăjitorul care atentase la viaţa lui Nereu, şi se simţi pierdut, tulburat de uşurinţa cu care o făcuse cu ocazia aceea. În minte i se învălmăşeau cuvinte auzite cu mult timp înainte de la Soana şi de la alţi profesori de-ai lui: *Să ucizi un om este cea mai mare răsturnare a firii lucrurilor, magia Tiranului este bazată pe omucidere.* Folosise o formulă interzisă, una din cele mai rele, îşi dăduse sufletul infernului. Şi, în fundul inimii, se mai bucura încă de măcel. Îl copleşi groaza.

Cam după un ceas, se simţi gata pentru un descântec. Mai întâi îi trimise un mesaj lui Nihal, apoi se aplecă deasupra lui Laius şi spuse cea mai puternică formulă pe care i-o permiteau forţele. Atunci îşi dădu seama de gravitatea rănii: traversa tot spatele şi era mai curând adâncă; în plus, Laius pierduse mult sânge. Sennar începu să-l îngrijească, dar descoperi că rana nu dădea semne să reacţioneze la vrajă. Nu renunţă, ci continuă să recite descântecul, rechemând către mâinile lui, care erau acum calde şi luminoase, toate forţele care-i mai rămăseseră.

– Cine eşti?

Era glasul unui bărbat, şi totuşi avea ceva neomenesc. Era tenebros, adânc, ca şi cum ar fi venit din cele mai întunecate străfunduri ale nopţii, glasul morţii care se ridica din fundul mormintelor. Nihal nu răspunse.

– De ce ai venit până aici, în locul acesta sfânt?

Nihal continuă să plângă în tăcere.

– Stăpâneşte-ţi durerea şi vorbeşte-mi, spuse vocea.

Nihal avu impresia că un braţ îi înlănţuise umerii. Se linişti şi se strădui să deschidă ochii, dar întunericul era total. I se părea că este cufundată în nimic.

– Sunt într-un sanctuar? întrebă în cele din urmă.

– Acesta-i Goriar, sanctuarul Întunericului: tenebrele Uitării, noaptea marii consolări, Moartea care amorţeşte orice durere, negura unui Somn fără vise, în care se odihneşte sufletul, răspunse vocea.

– Atunci am nevoie de tine, pentru că inima mea se anină de nimic, acum, zise Nihal.

– Care este numele tău?

– Sheireen, răspunse folosind numele pe care îl ura. Dă-mi uitarea, sunt o ucigaşă.

Nihal avu senzaţia că se aşezase cineva dinaintea ei. Braţul se mişcă de pe umeri pe faţă şi o mână caldă şi încurajatoare îi mângâie chipul.

– Te cunosc, zise glasul.

Nihal luă amuleta în mână, aceasta strălucea acum în întuneric.

– Ai luat-o cu tine pe sora mea Glael, smulgând-o din singurătatea ei.

– Eşti fratele lui Glael? întrebă fata.

– Lumină şi Umbră sunt acelaşi lucru, Sheireen. Aceea este jumătatea mea şi eu însumi, ea mă neagă, dar în acelaşi timp mă confirmă. Fără Umbră Lumina nu ar străluci atât de scânteietor, dar, fără Lumină, Umbra nu ar putea fi atât de evidentă.

Nihal îşi plecă privirea.

– Sosisem aici pentru piatră, trebuia să te implor să mi-o dai, dar acum nu mai știu ce trebuie să fac. Mâinile mele sunt pline de sânge nevinovat. Nu mai sunt demnă să primesc amuleta.

I se păru că întunericul o învăluia mai strâns.

– Simt că inima ta este plină de durere și mai simt că vorbele tale sunt adevărate. Spada ta a văzut mii de morți și printre aceștia și pe cei care erau nevinovați. Și totuși, în străfunduri, sufletul tău păstrează puritatea.

– Eu nu voiam să-l ucid pe Vrašta! urlă Nihal. Îl consideram un prieten, devenea un tovarăș, l-a salvat pe Laius. Nu voiam!

– Știu asta, zise Goriar.

– Nu voiam să-i ucid pe famminii din pădure, nu voiam să ucid nevinovați! Lacrimile începură din nou să-i curgă pe față. Vreau de la tine uitarea. Dă-mi-o!

Senzația de protecție pe care o simțise până atunci încetă. Se simți singură și părăsită.

– Ți-a fost oferită, la Thoolan, dar ai refuzat-o, zise glasul.

– Ceea ce vreau acum este inconștiența și știu că mi-o poți da, replică Nihal.

– Nu de asta ai nevoie, spuse Goriar.

– Nu vreau să mă mai simt atât de murdară! Nu vreau să mă mai simt atât de îngrozitoare, atât de vinovată!

Mâna îi luă bărbia și o obligă să-și ridice capul. Nihal simți pe față suflarea unei respirații calde. Când vorbi Goriar, vocea lui era foarte aproape:

– Durerea pe care o simți acum, senzația de vinovăție sunt indispensabile. Nu te poți sustrage. Când ai plecat de la Thoolan, ți s-a spus că aveai să suferi, dar tu ai ales să mergi înainte. Ceea ce simți acum e nimic; se va mai întâmpla altceva ce-ți va sfâșia inima, și se va întâmpla curând. Prin intermediul acestei dureri vei învăța ce este viața.

– Acum știu că greșeam când credeam că sunt dreaptă ucigând fammini, dar este prea târziu, spuse Nihal.

– Este adevărat, dar din ruinele acestei învățături poți construi certitudini noi. Ai înțeles că răul pătrunde oriunde, că nu a fost adus până aici de Tiran, ci că există o putere prezentă în lume dintotdeauna.

– Ce trebuie să fac? întrebă Nihal.

– Asta-i căutarea ta, eu nu-ți pot spune nimic.

– Sunt ca ucigașii tatălui meu...

– Nu-ți va folosi la nimic să te perpelești în această durere. Trebuie să găsești calea să ieși din ea, drumul care te va conduce afară din întunericul acesta, către lumină.

Nihal începea să se liniștească.

– N-am știut niciodată în viața mea unde să mă duc... murmură.

– Asta este esența căutării pe care ți-ai propus-o. Dacă nu te simți pierdut, nu poți găsi calea.

– Și acum?

– Acum trebuie să te gândești la tine, la lume și la misiunea ta. Eu îți pot spune doar că sufletul tău nu este pierdut și de aceea simt că-ți pot da piatra mea.

Nihal își șterse ochii și obrajii. Dintr-odată văzu cum prinde contur în fața ei silueta palidă a unui bărbat. Răsărea ca o licărire cenușiu-albăstrie pe fundalul întunecat al peșterii și zâmbea maiestuos și serios. În mijlocul pieptului avea o pată neagră.

– Dacă tu astăzi nu ai fi făptuit ceea ce te-a costat atâta durere, eu nu aș fi putut să-ți dau asta.

Pata neagră se desprinse de pe piept și se ridică în aer către Nihal.

– Aceasta este piatra pe care o căutai, cea de a cincea piatră, și ai plătit-o cu prețul suferinței care se naște din înțelegere. Aceasta este ca flăcăruia care te va ajuta să ieși din aceste tenebre. Folosește-o cum trebuie și ajut-o să crească în tine.

Nihal întinse mâna spre piatră.

– Să nu uiți niciodată durerea de astăzi. Nu-ți mai rămâne decât să îndeplinești ritualul, zise Goriar.

Zâmbetul lui devenise binevoitor.

Nihal luă piatra în mână şi, în timp ce o punea la locul ei, recită formula. Întunericul se risipi şi talismanul străluci de o lumină nouă. Jumătate-elful se trezi dintr-odată singură, în mijlocul unei galerii de copaci morţi.

Nihal rămase ceva vreme în galerie. Era epuizată ca şi cum în acele câteva ore ar fi trăit ani întregi. Avea nevoie de linişte. Brusc, îşi dădu seama de timpul care trecuse şi îşi aminti de Sennar şi de Laius. Erau în pericol. Sennar nu era un războinic şi Laius era doar un scutier rănit.

Sări în picioare şi începu să alerge cu spada în mână. Pădurea era cufundată în linişte. Când Nihal ajunse în luminişul în care începuse totul, se opri şi se uită zăpăcită în faţa ei.

Nu văzuse niciodată o asemenea distrugere. Pe o rază de zece coţi, copacii dispăruseră, ca şi cum ar fi fost carbonizaţi de o pălălaie. Pe jos zăceau opt trupuri de nerecunoscut, înnegrite de flăcări. Întunericul nu-i permitea să le distingă înfăţişarea, dar Nihal era sigură că şapte erau fammini, în timp ce ultimul părea un om.

Se aruncă asupra lui, cu bănuiala că ar fi putut fi unul dintre prietenii ei, dar imediat zări o armură care nu era nici a lui Laius, nici a lui Sennar. În mijloc era o despicătură. Nihal înţelese că acea grozăvie era opera lui Sennar. El şi Laius trebuie să fi fost la adăpost. Însă o asemenea furie îi era străină lui Sennar cel pe care îl cunoştea ea. Vrăjitorul nu numai că se apărase de duşman, ci îi exterminase pe fammini. Nihal avu o presimţire urâtă.

Atunci îşi dădu seama de fumul albăstrui care o învăluia. Un mesaj. Scoase din traistă pietrele pentru descântec şi îl citi. Era scurt şi lapidar.

„În pădure la vizuină. Repede."

Nihal se ridică brusc şi căută urmele prietenilor ei. Găsi numai o singură pereche de amprente, adânci şi şovăielnice, ca ale unuia care şi-a târât picioarele. Începu să fugă.

Nu-i trebui mult să găsească vizuina. Odată ajunsă acolo, băgă capul înăuntru.

– Sunteți aici?

Nu-i răspunse nici un glas, dar Nihal zări într-o licărire lugubră imaginea lui Sennar aplecată deasupra lui Laius. Toate indiciile se adunară în mintea ei și deveniră teribil de clare. Se aruncă înăuntrul vizuinii.

– Ce s-a întâmplat? urlă.

Dar întrebarea fu de prisos, pentru că văzu rana de pe spatele lui Laius și chipul lui livid.

– Nu-i timp de explicații, ajută-mă! exclamă Sennar.

Nihal era zăpăcită, nu reușea să-și ia ochii de pe pata de sânge de pe cămașa scutierului ei.

Nihal, acolo afară te așteaptă altă durere, dacă ieși se vor întâmpla lucruri care te vor face să suferi foarte mult, știu pentru că am văzut... Va trebui să se întâmple și alt lucru care-ți va sfâșia inima, și se va întâmpla curând... Cuvintele lui Thoolan și ale lui Goriar i se învălmășeau în minte.

Sennar o luă de umeri.

– Vrei să mă ajuți sau nu?

Nihal încuviință, își înăbuși lacrimile, se concentră și începu și ea să facă tot posibilul pentru Laius.

Nihal și Sennar recitară formule de vindecare ore întregi. Sennar părea neobosit; sudoarea îi curgea șiroaie pe frunte, dar chipul rămânea concentrat, mâinile – sigure.

Nihal nu putu să nu se întrebe ce s-ar fi întâmplat dacă nu ar fi întârziat în galeria copacilor. În orele acelea, îi veniră în minte toate amintirile pe care le împărțise cu scutierul ei: ziua în care se cunoscuseră, vremurile de la Academie, călătoria pentru a se întâlni cu Pewar și felul în care Laius știuse să-i țină piept tatălui său. Își aminti fiecare bătălie, momentul dinaintea ieșirii pe câmpul de luptă, când Laius îi întindea spada pe care o ascuțise sau când îi strângea șireturile armurii și o ruga să fie atentă.

Imaginea pe care o păstra despre el nu avea nimic de a face cu băiatul care zăcea în mâinile ei. Acela nu era Laius, nu putea fi el.

În toiul a ceea ce trebuia să fie noaptea, dacă nu s-ar fi aflat pe un Pământ unde întunericul era permanent, Nihal văzu că Sennar era epuizat. Capul i se clătina și îi tremurau mâinile. Doar atunci își dădu seama că era și el rănit: avea un braț însângerat.

– E mai bine să te odihnești, îi spuse.

Vrăjitorul nu îi răspunse și nu se opri. Lumina pe care o emanau mâinile lui era din ce în ce mai slabă. Nihal îl luă de mână.

– Nu poți fi de ajutor dacă ești atât de obosit. Odihnește-te!

– Eu...

– Mă ocup eu, n-ai grijă.

Reuși să-l convingă să se desprindă de Laius. Imediat ce Sennar puse capul pe pământul din vizuină, adormi.

Ziua următoare sosi fără lumină, în întunericul care învăluia Pământul acela. Sennar fu cel care se trezi primul și o clipă i se păru că visase totul. Apoi o văzu pe Nihal ațipită lângă Laius și înțelese cât de neîndurătoare era realitatea. Se simțea fizic odihnit, dar bătrân și obosit în suflet. O scutură pe Nihal și cântări situația lui Laius. Se oprise sângerarea, dar rana nu arăta mai bine. Respirația băiatului era neregulată.

În momentul acela Sennar înțelese ce avea să se întâmple și avu curajul să accepte. Nu putea face nimic pentru Laius. Dacă descântecele lui nu aveau efect însemna că în curând fantoma scutierului ar fi luptat printre trupele Tiranului. Începu iar să-l îngrijească, pentru că își jurase sieși că ar fi încercat totul, dar știa că era inutil.

Când Nihal se trezi, Sennar nu avu curajul să se uite la ea.

– Cum se simte Laius?

– E prea devreme s-o spun, i-o tăie scurt. De ce nu te duci să iei câteva plante medicinale?

– Când crezi că se va trezi? întrebă Nihal seara.

Sennar o privi. Părea că alesese să ignore realitatea şi că se convinsese că Laius era în afară de orice pericol. Nu găsi cuvinte să-i răspundă.

– Încă nu mi-ai spus ce s-a întâmplat în luminiş, insistă ea.

– Laius a ucis doi fammini, apoi bărbatul care era cu ei l-a lovit pe la spate, răspunse vrăjitorul cu glas obosit.

– Când se va trezi, va trebui să-l felicit. Este de acum un războinic încercat, comentă Nihal cu un surâs.

Sennar îşi sprijini capul de peretele de pământ; cât ar fi putut să se prelungească ficţiunea aceea?

– Nu crezi că ar fi cazul să încercăm cu vreun alt descântec? întrebă ea.

– Am încercat de toate.

Jumătate-elful îşi schimbă expresia.

– Ce intenţionezi?

– Nu ştiu alte descântece care ar putea să-l vindece. Am făcut tot ce era posibil. Nu mai e nimic de născocit.

– Dar el încă nu s-a trezit... protestă Nihal.

Ca răspuns, Sennar se uită la ea neputincios.

– Nu trebuie să renunţi. Sunt sigură că totul va fi bine, zise ea, dar vocea ei nu mai avea siguranţa de dinainte.

– Nihal, nu are rost să speri în ceva ce nu se poate întâmpla, murmură Sennar.

– Cum poţi spune asta? Nu îţi aminteşti de câte ori mi-ai salvat viaţa? Rana mea, în Salazar, era cu mult mai gravă decât a lui Laius.

– Rana ta nu era ca asta şi pe urmă greşeşti, Laius se simte mult mai rău decât te simţeai tu.

Nihal îl înşfăcă pe Sennar de cămaşă şi îl zgâlţâi.

– Tu eşti un consilier, unul dintre cei mai puternici vrăjitori de pe pământul acesta. Trebuie să fie ceva ce poţi face! Cunoşti mii de vrăji!

Sennar nu se clinti.

– Rana lui nu se poate vindeca, spuse încet.

Nihal îi dădu o palmă.

– El este scutierul meu, mi-a salvat viața! E prietenul meu! Nu-l pot lăsa să moară!

Sennar nu răspunse și se uită în altă parte.

Nihal reluă cu și mai multă furie:

– Tu trebuie să faci ceva! Cât va mai respira, trebuie să-l îngrijești. Nu-l poți lăsa să moară!

– Aș vrea asta cu toată ființa mea, dar, cu cât recit mai multe formule, cu atât simt că viața lui se duce. E ca și cum ai încerca să stăvilești cu mâinile un fluviu revărsat.

Nihal începu să plângă.

– Nu... nu vreau... murmură cu o voce care nu mai părea a ei.

Speranța se arătă în cea de a treia zi. Imediat ce se trezi, Nihal văzu două puncte luminoase în întunericul vizuinii. Mâna ei se duse rapid la spadă, de teamă că vreun dușman i-ar fi descoperit, apoi înțelese că luminile erau reflexul ochilor cuiva, reflexul luminozității care pătrundea în ascunzătoare prin deschizătura vizuinii.

– Laius! urlă.

Se aruncă asupra lui și îi mângâie capul. Un zâmbet slab animă buzele băiatului.

– Nihal...

Și Sennar se trezi și crezu și el că nu era totul pierdut, imediat ce-l văzu pe băiat viu și conștient. Pentru o clipă, toți trei se alinară cu speranța aceea.

Laius era foarte slăbit și vorbea greu. Adesea îl asaltau atacuri de tuse care-i tăiau respirația în gât. Mai întâi întrebă de Vrašta.

Nihal nu știu ce să răspundă. Și Sennar se uita întrebător la ea, așa că spuse că-l trimisese să vadă dacă nu erau dușmani prin împrejurimi și că avea să se întoarcă în curând. Laius păru să creadă, dar Sennar luă o înfățișare bănuitoare. Spre norocul lui Nihal, nu vrură să piardă timpul cu pălăvrăgeli.

Nihal şi Sennar începură iar să rostească descântece de vindecare, convinşi că trecuse ce-i mai rău şi că în curând prietenul lor s-ar fi întremat. Însă rana nu dădu nici un semn de tămăduire, ba din contră, începu să se infecteze.

– Îţi aminteşti ce plante ai folosit când a fost rănită Nihal? îl întrebă vrăjitorul pe Laius.

Scutierul murmură câteva nume şi închise ochii, ca pentru a-şi regăsi forţele.

– Du-te să cauţi şi adu cât poţi de multe, şi apă. Fii atentă, ar putea fi duşmani în jur, zise vrăjitorul.

Fata ieşi pe furiş din vizuină.

Sennar îşi reluă lucrul, dar văzu că Laius devenise gânditor.

– În ce stare sunt? întrebă la un moment dat.

Vrăjitorului îi era teamă de întrebarea aceea. Tăcu.

După o scurtă tăcere, vocea slabă a lui Laius se auzi din nou.

– Am fost rănit deja în temniţa în care m-au torturat. Cred că acum e diferit... Făcu o pauză pentru a-şi trage sufletul. E ca şi cum nu aş mai avea trup, nici măcar nu mă doare rana... îmi pare a fi pe punctul de a adormi.

Sennar continua să tacă.

– Spune-mi în ce situaţie sunt, insistă Laius, încercând să ridice puţin glasul. Vreau să ştiu adevărul.

Sennar nu încetă să-l îngrijească.

– Rana ta e lungă şi adâncă, nu reuşesc s-o vindec. Se infectează şi nu mai ştiu să recit alte vrăji.

Laius tăcu câteva clipe. Chipul lui era şi mai serios ca înainte.

– Mă voi salva? întrebă la sfârşit.

– Nu ştiu, cred că da, zise Sennar cu un zâmbet forţat.

– Dacă sunt pe cale să mor, trebuie să-mi spui, murmură Laius.

Sennar se gândi la lupta din luminiş, la siguranţa pe care o observase în ochii scutierului, la cum dintr-odată văzuse în el un bărbat.

– Eu nu mai pot face nimic, zise în cele din urmă.

Vrăjitorul îl văzu pe Laius cum închide pleoapele pentru a-şi goni lacrimile, dar una îi alunecă de pe gene şi îi coborî pe obraz.

– Dacă aş fi într-adevăr un bărbat nu mi-ar fi teamă... zise în cele din urmă, scutierul.

– Doar proştilor nu le e frică de moarte, răspunse Sennar.

– Lui Nihal nu-i este frică să moară.

– Sigur ea nu e bucuroasă de asta.

Laius surâse slab.

– În luminiş ai luptat bine, pentru a nu mai vorbi de tot ce ai făcut când ai fost capturat. Teama ta nu poate şterge ceea ce ai fost în stare să faci.

– Aş vrea să cred... zise Laius.

Un nou atac de tuse îl sufocă.

– Nimeni nu poate spune acum că nu eşti un bărbat, încheie Sennar, şi de data asta fu el cel care-şi alungă lacrimile.

Laius zâmbi, părea aproape calm.

– Să nu-i spui lui Nihal că am plâns.

– Nu o voi face.

Nihal nu mai ştia cât era ceasul. Trebuie să fi trecut puţin mai mult de o zi de când Laius deschisese ochii, dar nu era sigură. I se părea că era închisă în gaura aceea şi se afla în întuneric de secole. Sennar acoperise deschiderea vizuinii cu câteva crengi şi aprinsese un focuşor magic care împrăştia o lumină albăstruie. Însă frunzele şi ramurile înghesuite la intrare nu lăsau să intre aerul în vizuină şi acum era o căldură exasperantă. De câteva ori, în schimb, Nihal auzise nişte paşi care făcuseră pământul să tremure deasupra ei. Poate o fi fost vorba doar de vreun animal, dar jumătate-elful nu era liniştită. Imediat ce ar fi descoperit cineva măcelul din luminiş, duşmanul le-ar fi luat urma.

Sennar dormea ghemuit într-un colţ; căzuse pe jos în timp ce îl trata pe Laius, palid şi extenuat aşa cum Nihal nu-l mai văzuse niciodată. Puseseră o prişniţă de plante peste rana scutierului şi continuau şi cu descântecele. În jurul rănii apăruse o umbră

gălbuie care începuse să se întindă cu repeziciune pe tot spatele. Nihal recita formulele magice cu puțină convingere.

Laius avea ochii închiși.

– Nu mă mai trata, zise la un moment dat.

– Ce...?

– Gata cu farmecele, te rog, insistă Laius.

– Cum să te faci bine dacă nu te îngrijesc? zise ea, străduindu-se să zâmbească.

– Nu simt nimic de la gât în jos, de abia reușesc să-mi mișc degetele... te rog, nu mă mai îngriji.

Nihal se supuse. Luă mâinile de pe rană și rămase în tăcere.

– Ce inutilă a fost călătoria asta a mea... murmură Laius.

Nihal stătea să plângă.

– Nu spune tâmpenii.

– Aș fi vrut să te ajut, în schimb, pe Pământurile Libere doar v-am încurcat, apoi m-am lăsat prins și am riscat să vă dau pe mâna dușmanului. Acum vă țin aici pe loc.

Cuvintele lui se sfârșiră într-un acces de tuse și frunzele de dedesubtul bărbiei lui se pătară de sânge. Când începu iar să vorbească, glasul lui era și mai slab:

– V-am ajuns din urmă numai pentru ca să te fac să asiști la moartea mea.

– Nu vei muri!

– Aș fi vrut să ajung cu tine până la sfârșit și să te ajut să-ți pui armura în ziua ultimei bătălii, așa cum mi-ai scris în scrisoare.

Își trase sufletul.

– Aș fi vrut să te văd câștigând și să te văd în sfârșit fericită. Nici nu am reușit să te apăr.

– Tu mi-ai salvat viața, m-ai susținut când eram singură, ai fost un prieten adevărat. Ai făcut mult... Sennar mi-a spus despre famminii din luminiș. Ești un războinic, un erou.

Nihal plângea acum.

Laius zâmbi, apoi deveni serios.

– Spune-mi adevărul: Vrașta e mort?

Nihal încuviință.

– Îmi închipuiam... zise Laius trist, apoi tăcu câteva clipe.

– Mă îmbrățișezi? îi ceru în sfârșit lui Nihal.

Scutierul se strădui să zâmbească, dar Nihal văzu teama din ochii lui. Îl ridică încet din zăcătoare și-și trecu brațele pe după mijlocul lui. Laius își sprijini capul pe umărul ei.

– Nu mă doare... acum mă simt bine, zise el.

Respirația îi devenise liniștită și regulată.

Nihal îl ținu strâns la piept multă vreme, până când îi simți trupul nemișcat în brațele ei.

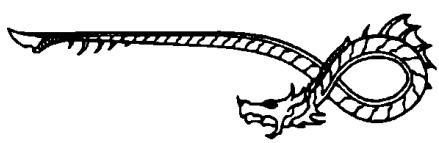

20

UN MOTIV SĂ CONTINUI

Nihal ar fi vrut să-i aducă lui Laius onorurile închinate Cavalerilor şi să-i ardă trupul pe un rug, aşa cum se făcuse pentru Fen. Dar pământul pe care se afla era lăcaşul unui întuneric permanent şi nu se putea aprinde nici măcar un focuşor fără a fi descoperiţi, darămite un rug. Astfel, Nihal i-a putut oferi lui Laius numai un mormânt simplu care să-l apere de duşmani, în ceea ce era Pământul lui natal şi pe care scutierul de abia apucase să-l viziteze.

Aşteptară o zi înainte să părăsească ascunzătoarea, puţin pentru că durerea le lua forţele şi dorinţa de a o porni iar la drum, puţin pentru că simţeau cum pământul de deasupra vizuinii tremură pe sub paşii duşmanilor. Era înconjuraţi, grupuri de fammini băteau pădurea în căutarea lor.

În ziua următoare, Nihal aşeză trupul lui Laius şi-i strânse în mâini spada cu care luptase ca un erou cu câteva zile în urmă. Îşi tăie o şuviţă de păr şi i-o puse pe piept, ca o parte din ea să rămână cu el. Când ieşiră bănuitori din vizuină, totul tăcea în jurul lor.

Firește, vânătoarea se deplasase în altă parte. Nihal începu să scurme pământul în faţa intrării cu mâinile goale. Îşi zgârie degetele, îşi rupse unghiile, dar continuă să sape şi să scoată pământ şi pietre până când fu ştearsă de pe faţa pământului deschizătura, pentru a păstra pentru totdeauna mormântul lui Laius.

– Ajunge, zise la un moment dat Sennar, luând-o de umeri. Se aşeză în faţa mormântului, concentrat. M-am gândit mult

toată vremea asta pe care am petrecut-o alături de el. Dacă nu fac ceva, va deveni o fantomă. Își plecă ochii. Nu cunosc formule care să-i salveze pe cei vii, dar poate știu una care să dea pace spiritului morților. Cu câtva timp în urmă, am citi despre o formulă interzisă care permite înlănțuirea sufletelor morților cu un sigiliu. I-am vorbit despre ea lui Flogisto și el mi-a zis să o uit, pentru că era rodul răului. Dar nu pot permite ca Laius să devină o fantomă și să lupte pentru Tiran. Voi încerca să-i sigilez spiritul.

Ridică privirea spre Nihal, ca și cum i-ar fi căutat consimțământul pentru ceea ce se pregătea să facă, dar chipul fetei era de nepătruns.

– Îmi va lua mult timp și pe urmă cred că nu voi mai putea folosi magia o vreme. Îți cer doar să controlezi să nu vină cineva.

Nihal încuviință. Sennar se întoarse către mormânt și încercă să-și reamintească formula, pe care o citise doar o singură dată. După ce folosise magia interzisă în rarişte, era dispus să repete greșeala aceea pentru a salva spiritul lui Laius.

Când începu să rostească formula, o cantilenă care-ți îngheța sângele în vene, Nihal își plecă privirile și își acoperi urechile cu mâinile. Vrăjitorul continuă să recite, cu inima plină de ură și de disperare. De aceea descântecul se supuse voinței lui și bariera începu să se țească sub degetele lui. Ar fi pus asupra mormântului un sigiliu care s-ar fi rupt numai în clipa în care puterea Tiranului ar fi fost zdrobită; atunci, spiritul lui Laius ar fi fost din nou liber. Vraja îl costă o oră și toate forțele lui magice, sleind speranța care îl susținuse până în clipa aceea. La un moment dat, Sennar simți cum vraja se desprindea de el, se regăsi pierdut și fără țintă, mâinile i se răciră și formula îl părăsi. Laius era salvat.

– Am terminat, zise tulburat.

Nihal nu îi răspunse.

Rămaseră o vreme în fața mormântului. Sennar fu cel care își reveni primul.

– Ceea ce e curat nu poate rezista pe lumea asta, zise, fără să știe dacă vorbea cu el însuși, cu Nihal sau cu prietenul pe care se pregăteau să-l părăsească. Poate tu erai singurul care puteai salva Lumea Pământeană, mâinile tale erau curate și sufletul tău nevinovat.

Se ridică și o obligă pe Nihal să facă același lucru.

– Trebuie să plecăm, mi se pare că aud pași.

Își reluară drumul.

Merseră în liniște prin întuneric, unul în spatele celuilalt, cu simțurile treze. Nu numai o dată trebuiră să se ascundă în pădure, în spatele vreunui tufiș, pentru că auziseră pași sau un zgomot suspect. Erau obosiți să ucidă și nu se simțeau în stare să lupte. Lui Nihal, spada, care acum se lovea de șoldul ei în timpul mersului, i se părea o povară. Sennar era rănit, dar, cum își epuizase forțele magice, nu se putea îngriji și se mulțumea cu pomada din anumite ierburi pe care văzuse că o folosea Laius.

În trei zile de mers ajunseră aproape de Ludanio, marele râu care tăia în două Pământul Nopții. Se anunță cu o albie largă uscată, înțesată de pietre ascuțite. Odinioară, trebuie să fi fost un fluviu impunător, dar acum era aproape complet secat și în locul lui se afla acel pat de pietre, care se întindea vreo câteva mile. Îl trecură cât putură de repede: la loc deschis erau o pradă ușoară.

Apoi, râul se arătă ochilor lor. Apele lui tulburi și urât mirositoare curgeau lenește prin ierburile uscate de pe mal. Lui Nihal îi aminti râulețul de scursori care înconjura Salazarul, în care se aruncase în ziua morții tatălui ei. Nu se opriră să se odihnească, își reluară drumul numaidecât și traversară de cealaltă parte a albiei uscate. De data asta, drumul prin loc deschis dură o zi întreagă și, atunci când se regăsiră printre copacii muribunzi a ceea ce fusese Pădurea Mool, scoaseră un suspin de ușurare.

Continuară să înainteze în pădure. Se odihneau numai când erau sfârșiți și nu numai o dată, în timp ce unul din ei dormea,

fură obligaţi să-şi reia marşul pentru că auziseră voci ori paşi. Făcură călătoria aceea dezolantă în tăcere, dar nu era tăcerea aceluia care nu are nimic de spus. Tăceau pentru că ştiau că împărţeau a nu ştiu câta durere şi că nici un cuvânt nu i-ar fi putut consola.

Merseră aşa zece zile. Înaintau într-o zonă de pădure unde erau din ce în ce mai mulţi copaci morţi şi tufe uscate pline de spini, dar nu fură niciodată luaţi prin surprindere de paşi şi glasuri neaşteptate. Evident, duşmanii lor se hotărâseră să-i caute în altă parte.

Erau exasperaţi de întuneric, de umbra aceea perpetuă, insuportabilă. Părea să simtă în aer miros de stătut şi de închis, ca şi cum întunericul ar fi mucegăit totul. Astfel când văzură lumina din nou, li se păru că au început în sfârşit să respire.

De fapt, în cea de a zecea zi, zăriră o licărire slabă la apus, ca un răsărit palid paradoxal, care venea de la vest în loc de să vină dinspre est.

– Suntem aproape de graniţă, zise Sennar. E mai bine să întrebi talismanul.

Pe măsură ce înaintau, licărirea devenea din ce în ce mai puternică, dând lucrurilor din jur contururi mai clare: silueta copacilor se desena lămurit înspre cer, începeau să se vadă nuanţe de culori. Era ca şi cum s-ar fi născut iar şi lumea părea diferită de cum o ştiau; până şi dezolarea în care erau cufundaţi părea mai încurajatoare în lumină. Pădurea începu să se anime, ca şi cum s-ar fi trezit dintr-un somn lung: pete de verde apăreau pe neaşteptate printre ferigi îngălbenite, ramuri acoperite de frunze se ridicau printre frunzişurile uscate.

În ziua următoare, lumina era destul de intensă şi vegetaţia din ce în ce mai bogată. Mergeau în linişte, Sennar în faţă şi Nihal în urma lui, când deodată vrăjitorul se opri.

– Ceva nu e-n regulă? întrebă Nihal, cu mâna pusă deja pe mânerul spadei.

Sennar se întoarse, pe chipul lui era întipărit primul zâmbet de multă vreme.

– Aşteaptă aici, zise şi se aruncă printre tufişuri.

– S-a întâmplat ceva? întrebă iar Nihal, în timp ce scotea spada din teacă.

– Nu te îngrijora! îi răspunse un glas îndepărtat.

Nihal rămase singură în pădure, cu spada în mână, fără să ştie ce avea de făcut. Se uita îngrijorată în direcţia în care dispăruse vrăjitorul şi, atunci când nu mai auzi nici un zgomot, îl strigă, dar nu primi răspuns.

– Sennar! strigă iar. Sennar!

În clipa aceea îl văzu ieşind dintre arbuşti. Avea câteva zgârieturi pe obraji şi mâinile înroşite de tăieturi; le ţinea în formă de cupă şi strângea ceva la piept.

Nihal alergă spre el.

– Se poate şti ce se întâmplă? întrebă ea enervată.

Sennar zâmbi iar şi desfăcu palmele. Nihal zări ceva roşu.

– Ce...?

– A trecut atâta timp încât nici nu-ţi mai aminteşti când ne duceam în pădure să le adunăm? întrebă Sennar. E zmeură.

Fructele acelea îi aminteau multe lucruri. Se uită la Sennar şi i se păru că îl vede aşa cum era când îl cunoscuse, înainte să fi început toată povestea aceea. Îi puse o mână pe obraz.

– Nu vreau să-ţi mai faci rău pentru mine... zise, în timp ce atingea o zgârietură, apoi îl îmbrăţişă.

Se aşezară să mănânce zmeura. Pe când gustul acela intens, dulce şi totodată puţin aspru îi umplea gura, Sennar fu din nou liniştit după multă vreme. Îşi pierduse speranţa şi voise să se cufunde în durere până la fund, dar acum simţea că venise timpul să se ridice iar, să-şi amintească motivaţia acelei călătorii. Lumea în care avea norocul să trăiască nu era perfectă, şi nici el nu era, mai ales acum. Şi totuşi, mereu era ceva sau cineva care avea nevoie să fie salvat, care nu merita să dispară. Nu trebuia să

dea voie urii să-l mai năpădească încă o dată, trebuia să-şi păstreze încrederea şi să nu renunţe. Dacă ar fi crezut, poate la sfârşit ar fi reuşit să creeze din dărâmături o nouă epocă.

Se uită la Nihal, care mânca zmeura în tăcere.

– Nu trebuie să renunţi, îi spuse dintr-odată. Este un moment disperat, dar, dacă şi noi ne lăsăm învinşi de neplăceri, s-a terminat.

Nihal se opri din mestecat.

– Nu reuşesc să nu mă gândesc la Laius, la tot ceea ce am făcut împreună. Îmi lipseşte mult...

Sennar se uită în pământ.

– Laius a murit după ce şi-a atins scopul. Te-a apărat, şi-a învins teama şi a devenit un războinic.

Ridică ochii spre ea.

– Trebuie să mergem înainte şi să acceptăm durerea, pentru el mai întâi de toate. Când ai plecat de la Thoolan, ai făcut o alegere, ai ales viaţa. Nu transforma în ceva inutil hotărârea aceea.

Atunci Nihal îi povesti vrăjitorului despre momentul în care îl ucisese pe Vrašta şi despre bătălia dinainte de a ajunge la sanctuar.

– Sunt obosită de sânge, de moarte, de război. Am obosit să ucid, încheie ea şi tonul ei era mai liniştit.

Sennar îşi luă ochii de la ea şi se uită în pământ. Nihal se uită îngrijorată la el, apoi îşi plecă şi ea privirea.

– Dacă nu ar fi dramatic ar fi aproape caraghios... murmură vrăjitorul.

– Ce?

Sennar ridică ochii.

– În luminişul în care am luptat eu şi Laius, am ucis un om şi pe famminii care erau cu el. Ezită. Am folosit o vrajă interzisă. Nihal ridică brusc capul. Nu am făcut-o pentru a mă apăra pe mine şi pe Laius, ci din nerăbdarea de a ucide, pentru că doream să nu mai rămână nimic din ei.

Pronunță cuvintele acelea cu furie, dar și cu un fel de liniște tragică. Știa că Nihal îl putea înțelege, că împărtea cu el aceeași durere.

– După cum vezi, în timp ce tu descopereai grozăvia de a ucide, eu experimentam dorința, încheie vrăjitorul cu un zâmbet trist.

Nihal se uita tăcută la el.

– Acum sunt și eu un asasin, dar nu voi lăsa ca asta să mă împiedice să merg înainte, nu atâta vreme cât va fi cineva care are nevoie de mine.

Cuvintele lui se stinseră pe umărul lui Nihal, care se aruncase de gâtul lui și îl strângea cu putere.

O îmbrățișă și el, o mângâie pe spate, urmă linia sinuoasă a coloanei vertebrale, urcă spre umeri, apoi se opri cu delicatețe pe gât la rădăcina părului. În clipa aceea simți că are nevoie de ea, simți dorința de a-i fi pe cât posibil aproape. Era pe cale să o sărute, când Nihal se îndepărtă brusc și se desprinse din îmbrățișare. Era roșie la față și nu avea curaj să se uite la el. Și Sennar își lăsă privirea în jos și închise ochii. Își regăsi calmul, își spuse că era un prost și luă în gură puțină zmeură, tot cu privirea plecată.

– Să ne odihnim aici, astăzi... zise Nihal încet, cu o voce tulburată, aproape înspăimântată.

Terminară de mâncat în liniște. Pentru prima oară aproape după o lună, văzură un asfințit și întunericul coborî peste stânjeneala lor.

Seara, după o cină săracă și tăcută, făcură rezumatul situației, cu harta despăturită în fața lor. Se aflau în apropierea granitei cu Pământul Focului; din povestirile lui Ido, știau că pe acel pământ erau vreo sută de vulcani și că toți erau fierării. Poporul maestrului lui Nihal construise orașe în văi, între un vulcan și altul, și le legase între ele cu poduri și tuneluri.

– Toate căile de comunicație vor fi supravegheate și întesate de dușmani, observă Sennar.

Nihal suspină.

– Şi atunci? Ce putem face?

Sennar fixă un punct din faţa lui în întuneric.

– Nu am idee.

După câteva clipe de tăcere, Nihal îşi îndreptă brusc spatele.

– Sistemul de aprovizionare cu apă! exclamă.

Sennar se uită la ea fără să înţeleagă.

– Ido mi-a vorbit despre asta, continuă ea. A fost construit de gnomii de pe Pământul Stâncilor, pentru locuitorii Pământului Focului. Este un sistem de canale subteran care traversează toată regiunea şi o leagă de Pământul Stâncilor.

– Dar nu ştim unde se află intrarea, obiectă vrăjitorul.

– Ba da, răspunse Nihal zâmbind.

Indică un punct pe hartă. Ido mi l-a arătat. E aproape de graniţa cu Pământul Nopţii.

Sennar îşi ridică privirea spre ea.

– Deci trebuie să mergem sub pământ, zise prea puţin entuziasmat.

– E singura soluţie, răspunse Nihal. Sau cel puţin cea mai sigură.

Până în ziua aceea stabiliseră mereu ture de pază, dar în seara aceea Sennar nu rezistă. Între oboseala călătoriei şi emoţiile de după-amiază, rămăsese fără putere. Chiar în mijlocul turei lui îl cuprinse somnul şi adormi liniştit, cu capul sprijinit de un copac. Dar era cea mai nepotrivită noapte pentru a aţipi.

Simţurile ascuţite ale lui Nihal fură cele care îi salvară. Fu trezită pe neaşteptate de o senzaţie de pericol pe care nu reuşea să o identifice. Puse imediat mâna pe spadă şi îl trezi pe Sennar.

– Ce-i? întrebă el căscând.

– Nu ştiu... răspunse jumătate-elful. Ascultă. Ţi-ai recăpătat puterile?

– Nu în totalitate, dar poate sunt în stare să fac câteva descântece de apărare demne de numele acesta, zise vrăjitorul.

Nihal sări în picioare.

– Fugi! urlă și o luară amândoi la goană.

Dușmanii se arătară și strigătele și pașii lor grăbiți răsunară cu claritate în pădure. Nihal nu apucase să vadă câți erau, însă distingea cel puțin trei glasuri și zgomote de pași din patru direcții.

Jumătate-elful îl ajunse din urmă pe Sennar și îl luă de mână. Nu voia să-l piardă, aveau să fugă împreună. Alergară să-și dea sufletul, în neștire. Oriunde s-ar fi dus, părea că poteca era închisă de aglomerări de arbuști. Famminii îi urmăreau, Nihal simțea asta, de aceea îi era teamă să lupte. Nu mai voia să ucidă iar.

Pașii și țipetele erau din ce în ce mai apropiate. Nihal se simți apucată de o gleznă, pierdu mâna lui Sennar și căzu la pământ. Vrăjitorul se opri și în clipa aceea un famminin coborî securea peste fată. Nihal fu însă mai rapidă. Se răsuci, scoase spada și-l lovi la timp pe adversar. Famminul se prăvăli la pământ și Nihal sări în picioare. Goana începu iar.

– Cât de departe crezi că este intrarea în cisternele Pământului Focului? întrebă Sennar în timp ce alerga.

O săgeată șuieră deasupra capetelor lor. Nihal invocă o barieră slabă care îi apăra cu întreruperi.

– Poate vreo câteva mile, răspunse gâfâind.

– Nu vom reuși niciodată...

O râpă le întrerupse fuga și căzură lovindu-se câțiva coți. Nihal reuși să se agațe din zbor de o rădăcină care-i ieși în cale și îl înșfăcă pe Sennar. Auziră cum pașii se apropiau deasupra lor.

– Pot încerca... murmură Sennar.

– Ce? îngăimă Nihal.

– Vraja de Zbor, răspunse magul.

– Reușești?

– Nu avem multe de ales. Trebuie să încerc să mă concentrez asupra graniței și să îmi amintesc punctul pe care mi l-ai arătat pe hartă.

Sennar închise ochii. Pașii erau din ce în ce mai apropiați și strigătele îi mânau de la spate. Vrăjitorul spuse formula și într-o clipă cei doi tineri dispărură.

Se treziră într-un loc inundat de lumină, o câmpie deșertică fără pic de vegetație. După zile întregi de întuneric total, soarele îi orbi.

Nihal fu cea care deschise prima ochii. Întoarse capul în urmă și văzu pădurea. Era cam la vreo sută de coți în spatele lor. Îl auzi pe Sennar respirând din greu lângă ea.

– Ești bine? îl întrebă.

Vrăjitorul își trase sufletul.

– Destul, dar pentru azi am încheiat cu descântecele.

– Nu suntem încă destul de departe, trebuie să fugim.

Jumătate-elful se ridică și îl obligă pe Sennar să facă același lucru.

O luară iar la goană. Locul în care se aflau era și mai periculos decât cel de unde fugiseră; nu erau adăposturi, nimic după care să te ascunzi, terenul era plat și arid, iar ei erau o pradă ușoară.

– Aș fi vrut să fac mai bine, dar nu îmi aminteam punctul exact și nu cunosc zona, se scuză Sennar, fără suflu.

– Măcar ne-am îndepărtat de acolo, replică Nihal.

Puțurile care permiteau accesul în canalele subterane ale Pământului Focului nu aveau cum să fie foarte departe, dar când se uita în jurul ei Nihal vedea contururile lucrurilor atenuându-se în lumina aceea insuportabilă și dispărând într-o singură văpaie de căldură. La un moment dat, observă ceva care se profila la orizont, nori negri și denși, și munți foarte înalți. Sennar se târa în urma ei, sfârșit.

– Cât crezi că mai avem? întrebă vrăjitorul.

– Nu am nici cea mai mică idee... răspunse Nihal într-un suflet.

Dintr-odată, jumătate-elful simți că i se deschide pământul sub picioare. Ea și Sennar căzură și se cufundară în întuneric. Ultimul lucru pe care îl mai simți Nihal fu un junghi puternic în moalele capului, apoi nimic.

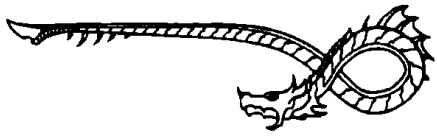

CĂTRE ADÂNCURI

În orașul de piatră fiecare lucru are culoarea muntelui. Aici, mai mult ca oriunde, se demonstrează măreția și ingeniozitatea artei gnomilor. Drumurile sunt pline de sporovăiala copiilor, aglomerate de lume care sărbătorește, și la amiază regele pune să se bată un clopot, al cărui sunet se împrăștie repede în toate colțurile orașului.

Geografia Lumii Pământene, paragraful XXXVII, din Biblioteca Regală a orașului Makrat

21

RĂZBOINICII LUI IDO

Ido și elevii lui ajunseră în tabără într-o săptămână și descoperiră că frontul se retrăsese și mai mult. După cum era de așteptat, băieții fură foarte tulburați. Sângele, rănițiii, grămezile de morți, spadele boante de prea multă folosire, spaima... erau toate lucruri care în atmosfera izolată a Academiei nu și le putuseră imagina.

– Ăsta-i războiul, e treaba aceea murdară pe care Academia vi-o prezintă ca pe un balet dichisit de spade. Când lupți, nu există reguli, nici loialitate. Există doar viața sau moartea. Uitați onoarea, uitați manualele de scrimă și țineți bine minte pentru ce luptăm, le spuse elevilor care se uitau înspăimântați la el.

Își duse plutonul și prin sate, printre dărâmăturile fumegânde și cadavrele lăsate să putrezească pe străzi. Le arătă băieților disperarea supraviețuitorilor, orfanii, văduvele, ochii holbați în gol ai acelora care au pierdut totul.

Câte unul își muta privirile, altul, seara, suspina în cortul lui. Era corect. Așa trebuia să fie. Un războinic care nu e supus grozăviilor războiului și ale nedreptății nu poate da în luptă tot ce-i mai bun în el.

În fața lacrimilor unuia dintre cei mai tineri elevi ai lui, Ido fu crud și succint.

– Decât să plângi, reflectă. Lasă tot ce vezi să-ți intre în inimă și întreabă-te de ce există. După ce ai reflectat, întreabă-te ce poți face tu ca să nu se mai întâmple niciodată. Atunci vei

înțelege că nu ții spada pentru că tatăl tău ți-a pus-o în mână când încă nu mergeai în picioare, pentru că vrei să fii mai puternic decât alții sau pentru că fetele întorc capul după tine când treci, ci pentru un țel mult mai înalt.

Ido încerca să le transmită elevilor lui tot ce învățase în anii lungi de război, și treaba aceasta îl entuziasma, pentru că nu însemna numai să instruiască războinici, ci să și formeze oameni care într-o zi ar fi putut susține sorții păcii, dacă ar fi sosit vreodată.

Poate ar trebui să o fac mai des, poate ar trebui să-mi iau și alți elevi, se surprinse gândind într-o zi. La urma urmelor, nu ar fi fost și acela un mod pentru a-și ispăși trecutul?

Apoi veni rândul orelor de antrenament pentru bătălie, a duelurilor duse de toți împotriva tuturor, pentru a-i învăța să se miște atunci când dușmanii atacă din toate direcțiile. Ido era un profesor sever. Le cerea elevilor lui aceeași rigoare și aceeași implicare pe care și-o cerea sieși. Astfel îi epuiza cu atâtea lupte și lecții teoretice.

– Nu e o treabă odihnitoare aceea a războinicului, spunea când se văita câte cineva.

În același timp cu instrucția, Ido urmărea și ultimele faze de pregătire a bătăliei. Se sfârșea primăvara și data stabilită pentru atac se apropia. Fură multe adunări de planificare și Ido cu ai lui, un grup de vreo patru sute de bărbați, printre care și tinerii de la Academie, fură repartizați în prima linie. Cavalerii aspiranți, în schimb, care erau deja în stare să călărească pe dragoni, aveau să ofere ajutor împotriva păsărilor de foc. Tabăra era în zilele acelea un haos, între pregătirile febrile și țipetele zecilor de dragoni înghesuiți în grajduri.

Când Ido le comunică alor lui data atacului și poziția lor, simți cum teama străbate rândurile băieților.

– Noi nu suntem cu adevărat războinici, protestă unul.

– Ba da, sunteți. Instruirea pe care v-am făcut-o e mai mult decât suficientă și aveți în spate și noțiunile de la Academie, replică Ido.

– Da, dar prima linie este prima linie... încercă să zică un altul.

– De aceea v-am selecționat și v-am instruit. Nu sunteți soldați oarecare, amintiți-vă. Ido trecu cu privirea peste chipurile înspăimântate ale băieților. Nu trebuie să vă lăsați pradă fricii. Ați făcut o alegere când ați intrat în Academie. Ați hotărât să vă puneți viața în joc pentru un ideal și acum a sosit momentul să plătiți prețul pentru alegerea aceea. Teama este o reacție normală și corectă. Dă măsura dragostei de viață și este nevoie de dragoste de viață ca să faci această meserie. Dar trebuie să o dominați. Faceți parte dintr-un singur corp. Ca și în viață, moartea unuia le permite celorlalți să continue. Așa trebuie să gândiți. Nu luptați degeaba. În orice caz, aveți toate instrumentele pentru a evita să vă lăsați omorâți.

Timpul trecu repede, primăvara rece din acel an se risipi încet în primele zile calde de vară timpurie și în sfârșit sosi ziua bătăliei.

Câmpul dădea pe afară de oameni și mijloace de luptă. Încă dinaintea zorilor, printre corturi începură să se succeadă ordinele și dispozițiile, în timp ce dragonii erau deplasați dintr-o parte în alta a taberei.

Ido se trezi foarte devreme, cu sufletul la gură. Nu i se mai întâmplase asta decât poate atunci când era un copilandru și lupta pentru Tiran. Își spuse că era un prost și se ridică.

Aerul era încărcat de electricitate. Era o bătălie importantă, cu toții simțeau asta.

Ido se duse la ai lui și îi găsi pe toți treji și agitați.

– Vă înțeleg zbuciumul, dar trebuie să încercați să fiți calmi. Goniți gândurile de moarte și orice altceva ar putea să vă distragă de la luptă. Acum există numai spada voastră și dușmanul, nimic altceva. Concentrați-vă asupra trupului vostru, fiți lucizi,

nu vă lăsați subjugați nici de frică, nici de beția omorului. Nu pentru asta veți coborî pe câmpul de bătălie.

Îi văzu încuviințând, o sută douăzeci de chipuri care-i sorbeau cuvintele de pe buze.

Ido nu prea avea scutieri, de când plecase Laius, așa că se lăsă ajutat de unul dintre elevii lui, Caver, băiatul blond care ieșise în față pentru a se duela cu el. Apoi rămase singur, să-și lustruiască spada. O făcea întotdeauna înainte de bătălie. Îl ajuta să se relaxeze și îi permitea să se concentreze.

După vraja Soanei, arma prinsese o transparență opacă, părea mai ușoară și lucea în penumbra cortului. Însă nu îi fu de ajuns să se calmeze doar trecând peste lamă cu cârpa. În fundul inimii simțea o teamă surdă, care semăna neliniștitor cu nerăbdarea de a lupta pe care o simțea când era militar în trupele Tiranului.

Când ajunse la Vesa, starea lui de spirit nu era mai bună. Dragonul era tot atât de neliniștit ca și Cavalerul lui.

– Poate îmbătrânim, îi spuse Ido, în timp ce-i mângâia solzii roșii. Odată ne era de ajuns să ne privim în ochi pentru a ne calma.

Dragonul pufăi și gnomul mai rămase câteva clipe cu el, atât cât să-și găsească din nou concentrarea indispensabilă pentru bătălie.

Fu nevoie de mai mult de o oră pentru ca toți să se alinieze și Ido profită pentru a-și aranja trupele în cel mai potrivit mod pentru bătălie. Printre rânduri îi zări pe mulți pe care îi cunoștea. Soana era într-o parte, ocupată să descânte spadele, urmată de un pluton de vrăjitori. Mai încolo era Mavern, care fusese numit în fruntea trupelor tinerilor Cavaleri ai Dragonului. La mică distanță, Nelgar, generalul comandant, în ziua aceea. În sfârșit, ochii lui Ido întâlniră ceva neobișnuit.

Era un războinic pe care nu îl cunoștea, pe crupa unui murg. Avea o armură albăstruie foarte fin lucrată și ținea în mână o spadă lungă plină de încrustații. Când războinicul ridică viziera coifului, Ido îl recunoscu și se întristă. Păr buclat castaniu, un chip nevinovat de băiețandru. Galla.

Gnomul crezuse că treaba fusese rezolvată. În timpul uneia dintre ultimele adunări, Galla se ridicase şi ceruse permisiunea să poată participa la luptă.

– Soţia mea a murit pentru acest regat şi eu nu am făcut nimic până acum, decât să planific din încăperile sigure ale palatului meu. Între timp, oamenii mei mor. Nu mai pot sta cu mâinile în sân, spusese.

Cu toţii ştiau că, de la moartea soţiei lui, Galla nu mai era ca înainte. O iubise foarte mult şi faptul că o văzuse dispărând aşa, risipită în aer de lancea aruncată de Deinofor în ziua bătăliei contra morţilor, îl distrusese.

– Maiestatea Voastră, nu sunteţi un războinic şi regatul vostru are nevoie să fie condus de voi. Nu vă puteţi permite să riscaţi moartea, încercase Mavern să-l facă să raţioneze.

– Şi dacă Pământul meu ar fi învins? Ce ar rămâne din mine? Eu trebuie să fiu alături de poporul meu.

În ziua aceea nu reuşiseră să-l convingă, dar Ido credea că până la urmă Theris, nimfa care reprezenta Pământul Apei în Consiliul Magilor, îl făcuse să se răzgândească.

– Am încercat, crede-mă.

Ido se întoarse. Alături de el era Nelgar.

– A fost de neînduplecat, adăugă comandantul.

Ido suspină.

– Într-un anume fel îl înţeleg. Este nobil să vrei să-ţi împarţi soarta cu cea a poporului tău, dar este şi nemaipomenit de prostesc. În realitate bărbatul acela doreşte numai să moară.

– Nu putem face altfel decât să-l lăsăm să-şi urmeze destinul. Astăzi va lupta. Să sperăm numai că va supravieţui. Vom încerca să-l apărăm cât vom putea.

Lumina zorilor găsi armata aliniată de luptă. Cerul era plumburiu şi cădea o ploicică slabă. Câmpul răsuna de vuietul surd al apei care curgea pe corturi şi pe armuri.

Ido respiră adânc. În fața lor, dușmanul era o mare cenușie punctată de negrul Cavalerilor Dragonului. Unu, doi... trei. Trei Cavaleri. Măcar din punctul acela de vedere erau egali. Chiar și de la distanța aceea gnomul îl distingea pe Deinofor, roșu ca focul. Era în fața tuturor, deci el avea să comande trupele.

Gnomul se uită dincolo de el. Sute de fammini neliniștiți și, în spatele lor, animalele înaripate care își făceau auzite zbieretele. La urmă de tot, fantomele. Multe, ca de obicei. Ido nu se uită prea mult la ele, încă nu reușise să se obișnuiască cu priveliștea aceea. Mintea lui nu știa să se confrunte cu grozăvia aceea.

Primiră ordin să se pregătească. Ido scoase spada din teacă și-și regăsi pe neașteptate liniștea.

În sfârșit.

Famminii scoaseră urletul lor de luptă. Câțiva băieți din spatele lui Ido dădură semne că nu mai puteau suporta.

– Totul e numai teatru, nu vă neliniștiți, încercă să-i calmeze.

O clipă de liniște precedă începutul. Așa era întotdeauna. O liniște lungă cât o eternitate, în timpul căreia fiecare era asaltat de mii de gânduri. Viața, moartea, prietenii, iubirile... În mintea lui Ido era loc numai pentru o pată roșie ca focul.

Apoi ordinul de atac, și bătălia începu.

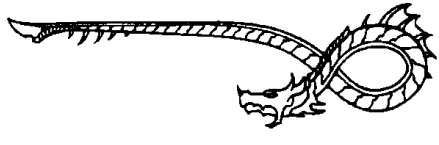

22

DUELURI

Ciocnirea dintre cele două armate fu violentă şi bătălia se încinse sângeroasă încă de la început. După cum se stabilise, Ido trebui să se înfrunte cu păsările de foc şi, totodată, să le dea ordine oamenilor lui. La început, asaltul noilor trupe ale lui Ido fu nehotărât; băieţii şovăiră în faţa mulţimii de fammini care înaintau, astfel încât gnomul trebui să-i apere de primele atacuri.

– Nu vă pot fi dădacă la infinit! Hai! îi îmboldi.

Le deschise calea cu un şuvoi de flăcări de la Vesa, apoi începu iar să se ocupe de situaţia de pe cer. Nu-i plăcea să lupte pe ploaie. Vesa zbura cu greutate şi apa diminua vizibilitatea. Într-o clipă însă, Ido se concentră numai asupra bătăliei. Acum era pe deplin conştient de sine, simţea greutatea liniştitoare a mânerului spadei în mâna lui şi, în palmă, suprafaţa aspră pe care fusese incrustat şi apoi şters jurământul către Tiran.

Se luptă cu elanul lui obişnuit şi dezorientă numeroasele păsări de foc. Alături de el, Mavern nu era mai puţin activ. Pe pământ, învălmăşeala era în toi. Din când în când însă, gnomul nu putea să nu arunce o privire dincolo de liniile de bătaie, în căutarea unei sclipiri roşii. Într-un târziu îl văzu, îndepărtat şi nedefinit. Deinofor nu intrase încă în luptă. Îi conducea din spatele liniilor pe ai lui, împărţea ordine şi observa scena.

Ido ar fi vrut să se arunce imediat asupra lui, dar amână plăcerea aceea. Nu trebuia să rişte buna desfăşurare a luptei

pentru nerăbdarea lui personală de a se duela. Luptă multă vreme pe cer, apoi hotărî că-l putea lăsa pe Vesa să se descurce cu păsările. Dintr-o săritură fu pe pământ, se uită în jur și controlă poziția oamenilor lui. Apoi îi conduse în luptă, cu spada la șold, și se aruncă cu furie asupra imensității de fantome care împânzea câmpia, cenușie în cenușiul ploii.

Soldații luptară corp la corp ore întregi, în timp ce pe cer Cavalerii înfruntau păsările de foc și jos soldații câștigau teren palmă cu palmă. Asfințitul nu era departe.

Lucrurile se desfășurau mai mult decât bine și Ido era entuziasmat. După câte putea vedea, oamenii lui nu avuseseră pierderi mari. Acum, Deinofor era mai aproape, nemișcat pe dragonul lui negru în ploaie. La intervale regulate, o izbucnire de fum roșiatic ieșea din nările dilatate ale animalului, dar Cavalerul privea în fața lui impasibil, fără să miște un mușchi.

– *Nu vrei să vii? Atunci voi veni eu să te iau.* Aproape nici nu avu timp să gândească acest lucru și o flacără îșI greși ținta la firul de păr. Se uită în sus. Un Cavaler punea greu la încercare capacitatea elevilor Academiei care erau pe dragoni.

– Vesa! strigă.

Încălecă animalul și se aruncă alături de Mavern împotriva Cavalerului dușman.

Poate pentru că erau ocupați cu toții, poate pentru că în mijlocul unei lupte atât de întețite era imposibil să ții loc de dădacă unui mic rege înnebunit de durere, dar Galla fusese până în momentul acela extraordinar. La început, generalii încercaseră să-l apere, el, însă, era o furie.

Nu primise chiar o instrucție militară propriu-zisă și nu putea fi definit drept un războinic încercat, dar era susținut de forța disperării. Se aruncase fără șovăială asupra dușmanului și se descurcase. Omorâse mulți adversari, ajunsese în primele rânduri și chiar și acolo, în șaua calului lui, continuase măcelul. Părea atât de puternic și de neînvins, încât curând generalii

încetaseră să-i mai urmărească mişcările. La urma urmelor, bărbatul acela îşi alesese propriul destin chiar în momentul în care pusese piciorul pe câmpul de bătălie. Deci, să meargă în întâmpinarea destinului său.

Dar nimeni nu ştia ce căuta Galla, ce căuta cu adevărat. Era uşor de închipuit, şi totuşi nimeni nu se gândise, cu excepţia duşmanului.

Galla se uita tot timpul la Deinofor. Când văzu că era destul de aproape, galopă spre el.

– Te provoc, blestematule, te provoc! urlă.

Aruncă după el cu o lance pe care o înşfăcase din zbor. Greşi destul de mult ţinta şi încetini.

– Cum doreşti, răspunse în şoaptă Cavalerul.

Dintr-o săritură fu pe pământ şi-şi lăsă dragonul să zboare să dea o mână de ajutor trupelor din aer.

– Este pentru soţia ta... declară, în timp ce scotea spada stacojie din teacă.

Galla nu răspunse. Era plin de mânie şi se simţea în stare să o răzbune pe Astrea.

– E corect, adăugă Deinofor. La urma urmelor, răzbunarea este cea care ne împinge pe toţi să reacţionăm.

Ridică spada în semn de salut şi Galla făcu la fel. Arma îi tremura în mână. Apoi regele scoase un urlet şi se aruncă asupra lui Deinofor.

Schimbară primele lovituri şi, la început, Galla crezu că se va descurca onorabil. În realitate Deinofor se juca cu spada lui, cum se joacă pisica cu şoarecele. Îl ţinea la distanţă cu mişcări elegante, parând fiecare lovitură în parte, fără să atace niciodată.

În schimb, Galla ataca fără încetare, în timp ce lacrimi de furie curgeau pe obrajii lui de copil. Chipul Astreei, în ziua morţii, şi miile de momente fericite trăite împreună, Pământul Apei încă bogat, imagini de bucurie şi de durere se amestecau în mintea lui şi îl mânau să lupte până când duşmanul ar fi fost

mort. Poate atunci ar fi putut să zacă liniştit şi el şi ar fi putut să se ducă la femeia pe care o iubise.

Ultima lui lovitură nu-şi atinse ţinta şi duelul se întrerupse. Galla respira gâfâit, în timp ce Deinofor era perfect stăpân pe sine.

– Ei bine, te-am lăsat să te descarci. Acum e rândul meu. Am terminat cu joaca, zise Cavalerul.

Apoi se întâmplă totul rapid. Spada lui Deinofor se roti trasând fulgere sângerii în penumbra asfinţitului şi Galla încercă inutil să pareze. Ultima lovitură îi sfâşie măruntaiele. Nici măcar nu avu timp să ţipe. Căzu în genunchi la picioarele duşmanului.

– Eşti demn de onoare, pentru că ai fost învins de mâna celui mai puternic de pe câmpul de bătălie, zise Deinofor, apoi îl lăsă pe Galla la pământ într-o băltoacă de sânge.

Dragonul negru ateriză la câţiva paşi de Deinofor. Bărbatul îl încălecă şi îl ajunse din urmă pe Nelgar.

– Apusul e aproape, nu are sens să continuăm, spuse cu spada în teacă.

Nelgar rămase la locul lui, în aer, incapabil să scoată o vorbă.

– Regele vostru e pe moarte şi curând va fi noapte. Vă permit să luaţi corpul. Putem să reluăm bătălia mâine.

Apoi, aşa cum venise dispăru şi trupele lui se retraseră în linişte, înapoindu-se să se alinieze pe acelaşi front de dimineaţă. O linişte de mormânt coborî pe câmpul de luptă, în timp ce ultimele raze de soare părăseau pământul.

Apoi, aşa cum venise, dispăru, iar trupele lui tăcute se retraseră, întorcându-se să ocupe aceleaşi linii de luptă ca şi dimineaţa. O tăcere mormântală coborî asupra câmpului, în vreme ce ultimele raze de soare lăsau pământul în urmă.

Îl duseră pe Galla în cortul lui. Era încă viu, când îl găsiseră pe câmp. Chemară câţiva preoţi şi pe aceeaşi Soana, dar cu toţii luară o expresie îndurerată imediat ce văzură despicătura pe care i-o deschisese Deinofor în vintre.

Bună parte din noapte regele se agită în delir și urlă de durere.

– Ucideți-l, cineva să-l ucidă și să o răzbune pe Astrea! zbiera în puținele momente de luciditate.

Apoi sosi nemișcarea ultimelor faze ale agoniei, respirația deveni o horcăială și în sfârșit fură numai frig și liniște.

Ido rămăsese afară din cort. Încetase să plouă și câmpul era plin de noroi.

– Pământul Apei nu mai are un rege, zise Nelgar laconic, când ieși din ultimul adăpost al lui Galla.

Ido își acoperi chipul cu mâna. După Astrea, Galla. Nu mai era nimeni care să conducă acel regat mic, înghesuit de acum spre Munții Soarelui. Își promiseseră să-l ajute pe rege, să-l apere, și, în schimb, îl lăsaseră singur, pradă nebuniei lui.

Nu poți opri un om disperat.

Da, poate era adevărat, dar ei nici măcar nu încercaseră. Ido nu bănuia că Galla avea în bătălia aceea același obiectiv. Stătuseră pe urmele aceluiași om. Și totuși, era atât de simplu de înțeles!

Gnomul strânse pumnii și se gândi la ultimele cuvinte ale lui Galla.

Eu îl voi ucide pentru tine, mâine, iar tu și soția ta veți avea parte de pace, în cele din urmă.

Înainte de a se retrage, Ido își trecu în revistă trupele. Nu avusese mai mult de douăzeci de pierderi, în cea mai mare parte băieți.

Nu avu multe să le spună. Le lăudă comportamentul, dar era abătut și încă și mai puțin înclinat spre mustruluiala obișnuită. Deci se duse în cortul lui și se întinse. A doua zi, bătălia avea să reînceapă devreme și avea nevoie de odihnă.

Dar nu reuși să adoarmă. Se gândea la Deinofor și la codul lui de onoare absurd. Cavalerul se dusese cu spada în teacă la Nelgar și îi ceruse un răgaz pentru un dușman căzut. Un gest neașteptat de milă. Îi reveniră în minte urletele regelui

muribund. În adâncul inimii se simțea aproape de acel rege copil, erau legați prin aceeași ură. Căutaseră același dușman în mijlocul bătăliei. Galla îl găsise, și de aceea era mort. Era al nu știu câtelea nevinovat sacrificat.

„Ucideți-l! Cineva să-l ucidă și s-o răzbune pe Astrea!"

Cuvintele acelea ale lui Galla îi erau adresate lui. Greșise că nu-l atacase pe Deinofor, și pierduse timpul cu fantomele și cu famminii. Ar fi trebuit să se arunce imediat asupra Cavalerului Dragonului Negru, fără ezitare. Mâine nu avea să comită aceeași eroare. Doar cu gândul acela reuși să adoarmă, în timp ce afară ploaia începea iar să ude câmpul.

Când se trezi Ido, ploua încă. Era foarte devreme și gnomul se dedică spadei lui. În dimineața aceea era liniștit ca întotdeauna în ajunul unor hotărâri importante.

Lustrui cu grijă armura, năclăită de noroiul din ziua anterioară, și le făcu elevilor lui o vizită rapidă.

Când ajunse din urmă trupele, totul era exact ca în ziua anterioară. Părea să nu se fi întâmplat nimic în acele douăzeci și patru de ore: aceleași linii pe care erau dispuse armatele, identică ploaia măruntă care curgea pe armuri și făcea terenul noroios. Doar că în armata Pământurilor Libere era mai multă tristețe. Moartea regelui le scăzuse tuturor moralul.

Ido avea ochii fixați pe Deinofor, oprit în aceeași poziție de cu o zi înainte.

Fu dat ordinul de atac și Ido cu ai lui plecară. De data asta, și Deinofor își mână dragonul și începu să lupte. Înfruntarea luă de la început o altă întorsătură. Trupele de pe Pământurile Libere răspundeau cu greutate loviturilor dușmanilor și primii soldați căzură sub armele famminilor și ale fantomelor.

Deinofor era peste tot, bântuia pe sus cu dragonul lui ținându-se în afara îmbulzelii.

În ziua aceea, Ido nu tărăgănă lucrurile. Știa clar care îi era scopul și ar fi ajuns la el cu orice preț. Între el și omul lui se

intercalau sute de păsări de foc, dar pentru gnom nu erau o problemă și nu era singur ca să le înfrunte. Astfel, câștigă teren palmă cu palmă, cu fața întoarsă mereu spre dușman, spre mișcarea circulară a dragonului negru pe deasupra câmpiei.

Ido aproape că-și uitase soldații de jos de pe pământ. Din când în când îi îndemna și le dădea indicații, dar Deinofor ocupa toate gândurile lui și curând gnomul se simți singur pe câmpul de bătălie, ca acum mulți ani în urmă.

– Oamenii tăi, ce mama naibii, Ido! îi strigă cineva de foarte departe, dar el nu îl ascultă.

Era obosit să aștepte, obosit să piardă timpul cu blestematele alea de păsări. Îi dădu pinteni lui Vesa și se îndreptă fără alte șovăieli spre dușmanul lui. Îi dădu o primă lovitură de avertisment, așa cum făcuse prima oară când drumurile lor se încrucișaseră.

Deinofor pară lovitura, apoi se întoarse spre el.

– Văd că ții foarte mult să te bați cu mine.

Ido nu răspunse. Un sunet ciudat veni de sub viziera coifului lui Deinofor. Râdea.

– În fond, ești un dușman pe cinste, cu toată lașitatea ta, adăugă Cavalerul.

Ido atacă fără să mai zăbovească. Deinofor era pregătit și pară fără dificultate. Începu scrâșnetul dintre spade, în timp ce dragonii încercau să se rănească unul pe altul.

De data asta, Ido era furios, dar concentrat și conștient de sine și nu greși nici o lovitură. Era ca și cum s-ar fi uitat din exterior la duel și i-ar fi fost ușor să prevadă fiecare mișcare a dușmanului. Erau la fel. Același fel de a se bate, același calm glacial în acțiune.

Se descleștară din încăierare la egalitate, și cu dragonii care gâfâiau din cauza efortului.

– Dacă mă gândesc bine, am și eu o datorie neplătită față de tine, zise Deinofor. Glasul lui era ușor gâfâit. Tu l-ai trădat pe Stăpânul meu, ai aderat la cauza acestor râme.

Ido râse.

– Ceea ce am făcut nu se numeşte trădare, ci căinţă, vindecare de nebunie.

Începură iar să se bată, exacţi şi impecabili ca mai înainte. Ritmul se acceleră, spadele se încrucişau repezi sub ploaie. Însă nici unul din ei nu reuşi să ţintească: fiecare lovitură, de o parte şi de alta, era parată.

Se despărţiră iar, dar de data asta Ido încercă o lovitură nouă. Îl împinse pe Vesa către dragonul negru şi îl stârni să muşte din laba bestiei duşmane. Acum, când era mai aproape de adversar, gnomul începu să atace iarăşi prin surprindere, din ce în ce mai rapid.

Statul în şa devenise însă nesigur şi lui Ido îi era greu să rămână în echilibru.

La naiba! Cum dracului face Nihal în asemenea situaţii?

Într-un târziu, Vesa trebui să dea drumul strânsorii, dar îi sfâşie o bucată de piele a dragonului negru.

– Ce crezi că ai obţinut, Ido? îi urlă Deinofor.

Rana dragonului se închise sub ochii gnomului.

Cei doi se scrutară câteva clipe, gâfâind. Erau obosiţi şi nu reuşiseră nici măcar o dată să lovească ţinta. Ido simţi cum îi tremură spada în mâini.

Trebuie să încheI!

Cu un urlet se aruncă asupra duşmanului şi începură iar să se dueleze, cu o monotonie enervantă. Sub ei, bătălia era în toi, dar cei doi nu o auzeau.

Gesturile deveniră mai puţin exacte, câteva lovituri nimeriră în plin de o parte şi de alta, dar nu reuşiră încă să se rănească. Dragonii se îndepărtau şi se apropiau într-un balet infinit. Apoi, o lovitură de-a lui Deinofor tăie una dintre legăturile armurii lui Ido şi gnomul se îndepărtă.

– Se începe, rânji Cavalerul.

Trebuie să închei... sunt obosit.

Ido trecu în revistă armura duşmanului, care nu lăsa nici măcar o bucăţică de piele descoperită: trebuie să fi fost vorba

despre o armură vrăjită, ca a lui Dola. Contrar obiceiurilor lui, gnomul se hotărî să-şi joace ultima carte: forţa. Luă spada cu amândouă mâinile.

Duşmanul se aruncă asupra lui şi Ido îl înfruntă cu toate puterile ce-i mai rămăseseră. Acolo unde gnomul reuşea să o lovească, armura duşmanului sclipea ciudat. Erau însă amândoi obosiţi acum, loviturile deveneau din ce în ce mai puţin precise. Deinofor încercă o lovitură frontală. Ido încercă să se ferească, dar spada Cavalerului îşi schimbă brusc direcţia.

Gnomul văzu cum vine arma spre el, către capul lui, către ochii lui. Din reflex, mişcă lateral spada înspre mâna duşmană.

Văzu un fulger şi auzi un urlet neomenesc, apoi avu senzaţia de muşchi, oase şi tendoane tăiate de spada lui. În acelaşi timp, simţi o durere sfâşietoare la cap, o suferinţă de nedescris, care îi tăie suflarea. Văzu roşu ca şi cum întreaga lume s-ar fi colorat de sânge, şi apoi negru, un gol dens şi negru. Încercă să deschidă ochii, în timp ce simţea că cineva îl înşfăca şi îl târa către golul acela. Zări o mână roşie, care încă mai strângea spada, cum zboară în aer şi se roteşte către pământ. Apoi durerea fu mai presus de el şi leşină.

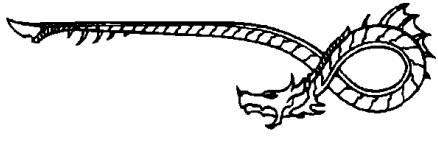

23

ÎN APĂ ȘI LA ÎNTUNERIC

Chiar înainte de a deschide ochii, Nihal se simți învăluită de întunericul care îi intra în gură și pe gât. Simți o greutate pe abdomen și doar atunci se întrebă ce se întâmplase.

Când ridică pleoapele și se uită în jur, i se confirmă: întuneric. Tocmai acum când regăsiseră lumina după o lună de întuneric. Își pipăi burta și simți o mână; pipăi în continuare până când simți o claie ciufulită. Sennar.

– Sennar... strigă cu duioșie. Îl scuturâ. Sennar...

Îl simți că se mișcă.

– E totul bine? întrebă vocea obosită a vrăjitorului.

– Eu da, tu?

Sennar mișcă mâna și Nihal auzi cum hainele îi foșneau în întuneric.

– Cred că totul e la locul lui, spuse magul. Ai idee unde am putea fi? întrebă după câteva clipe.

– Fă puțină lumină, și vom ști.

Sennar se sprijini de peretele de stâncă.

– Dar odată nu știai și tu să faci câteva vrăji? Fuga și descântecul m-au obosit... Fă tu puțină lumină.

Nihal evocă un focușor timid, albăstriu. I se aprinse în mână și o licărire slabă se împrăștie câțiva coți în jurul lor. Erau într-un fel de tunel, trebuie să se fi rostogolit puțin odată căzuți, pentru că alături de ei era pământ răscolit. Tunelul era puțin înalt și

strâmt, încât, pentru a trece prin el, ar fi trebuit să meargă în patru labe, şi nu era un tunel natural; pereţii aveau urme de daltă şi de cazma.

– Nu poate fi decât una dintre galeriile pentru aprovizionarea cu apă, zise Sennar.

– Dar apa nu se aude...

– Ido a părăsit acest Pământ cu douăzeci de ani în urmă, de atunci ar fi putut să se schimbe multe lucruri, poate unele canale au secat.

Nihal se întoarse spre Sennar. Vrăjitorul era palid şi obosit.

– Poate e mai bine ca astăzi să ne odihnim aici. Când ne vom fi revenit puţin, vom continua, propuse ea şi vrăjitorul acceptă.

Însă Nihal reuşi să stea locului numai câteva ore, apoi hotărî să o ia înainte să cerceteze. Îl lăsă pe Sennar pradă unui somn odihnitor şi începu să exploreze din partea tunelului pe unde intraseră. Nu trebui să meargă mult, pentru că se rostogoliseră nu mai mult de vreo zece coţi; în locul acela coridorul părea să-şi ia zborul şi devenea mai curând abrupt. Sus, ea văzu gaura în care căzuseră şi lumina pe care o filtra îi răni ochii.

Nihal se uită câteva clipe în lumină, apoi se întoarse în locul de unde plecase şi exploră coridorul în cealaltă direcţie. Înaintă o porţiune lungă şi nu fu uşor, pentru că trecerea era din ce în ce mai strâmtă. Se opri la primul cot, de frică să nu piardă drumul şi ciuli urechile. Se auzea un zgomot îndepărtat, ritmic, precum clipocirea apei prin ţeava unei fântâni. Se simţi uşurată: ajunseseră într-adevăr la canale.

Când se trezi, Sennar se simţea mai bine şi, cu toate protestele lui Nihal, vru să continue drumul. Cu cât plecau mai repede, cu atât ar fi revăzut mai repede soarele.

La început trebuiră să înainteze ghemuiţi în patru labe. Odată ajunşi la primul cot, aleseră să se îndrepte pe direcţia zgomotului apei. Continuară să umble de-a buşilea multă vreme

și oboselii i se adăugă îngrijorarea, pentru că nu întâlneau apa. O auzeau curgând aproape de ei și încercau să urmeze zgomotul, și totuși, cu toate că mergeau de peste două ore, nu văzuseră încă nici urmă de apă. Pereții erau uscați și se părea că drumul își bătea joc de ei, conducându-i la un pas de țintă și distrându-se apoi să devieze și să-i îndepărteze. Urcară mult și coborâră; în unele locuri fură nevoiți să se ducă în jos, în altele, în schimb, trebuiră să se cațăre, dar nici unul dintre eforturile lor nu fu răsplătit, pentru că de-a lungul întregii zile apa rămase un miraj îndepărtat.

– Nu putem continua să înaintăm la întâmplare. Dacă am găsi măcar blestemata asta de apă, i-am putea urma cursul, zise Nihal, când se opriră să se odihnească.

Iar pierduseră noțiunea timpului. Ca și pe Pământul Nopții, nu aveau idee ce oră era, și nici de când mergeau.

Trebuiră să caute iar în ziua următoare și în cea succesivă, târându-se tot de-a bușilea pe piatră. Foculețul magic slab al lui Nihal nu era de ajuns să lumineze drumul și nu numai o dată crezură că s-au pierdut, pentru că fiecare tunel era la fel cu cel de dinainte.

Pe neașteptate, Nihal puse mâna în gol și vrăjitorul o auzi țipând în timp ce cădea. Ajunse imediat în locul unde dispăruse, se aplecă și nu putu face altceva decât să se bucure când auzi că se termina căderea cu o bufnitură. În sfârșit, apa. Sennar se aruncă fără zăbavă în jos și, când se ridică la suprafață, era lângă Nihal care râdea.

Se găseau într-o mare sală circulară plină toată cu apă, cu excepția unei platforme mici pe o parte, la care se ajungea prin intermediul câtorva trepte. Apa intra printr-o deschidere la vreo treizeci de coți deasupra lor și se arunca în acea-zisă cisternă printr-un șuvoi, ca apoi să iasă prin cinci canale largi dispuse în formă de stea de-a lungul pereților. Nihal și Sennar se urcară pe platformă să se odihnească.

Proviziile erau puține și rădăcinile pe care le culeseseră pe Pământul Nopții erau ude. Le mâncară și așa, încercând să facă economie. Acolo jos, apa nu lipsea, dar hrana ar fi fost o problemă.

Se hotărâră să o ia pe unul dintre cele cinci canale. Erau identice și nu exista posibilitatea de a ghici unde aveau să ducă. Nihal întrebase talismanul, dar văzuse numai multă apă și un fel de insuliță: direcția nu era exactă, poate către apus.

Sennar spuse un descântec pentru a se orienta. Scoase pumnalul pe care îl câștigase de la Nihal în ziua în care se cunoscuseră și îngână câteva cuvinte. Din vârful lamei țâșni o rază de lumină care indică vestul. Lumina căzu însă exact la jumătatea distanței dintre două canale, astfel încât fură obligați să aleagă la întâmplare unul din ele.

Se deciseră să facă cu rândul la focul magic. După trei zile de repaus în ale magiei, Sennar își recăpătase forțele și, atunci când focul era întreținut de el, puteau vedea mai clar locul în care se aflau.

Nu era nici o îndoială că opera care se afla dinaintea lor era apreciabilă: mile întregi de canale, mici și mari, prin care apa curgea limpede și curată, toate cu câte o mică pasarelă. Evident, odinioară apeductul acela fusese îngrijit cu regularitate și coridoarele trebuie să fi folosit pentru asta. La intervale regulate se aflau marile cisterne; unele erau mărețe, înalte și decorate cu împletituri și basoreliefuri. Cele mai mari aveau și puțuri care comunicau afară și prin intermediul cărora filtrau aerul și lumina, dându-le o ușoară senzație de ușurare lui Nihal și lui Sennar.

Într-una din acele construcții, pe unde o lamă de lumină străpungea întunericul și dăruia transparențe pline de dor apelor limpezi, se hotărâră să se oprească și să se odihnească. Se întinseră pe platformă și se bucurară de căldura razelor de soare.

Dintr-odată, Nihal se ridică.

– Vreau să fac o baie adevărată, zise. Închide ochii.

Vrăjitorul rămase nemişcat să se uite la chipul lui Nihal în contralumină.

– Nu m-ai auzit? Hai, zise ea, şi Sennar observă că o roşeaţă uşoară îi acoperea obrajii.

Vrăjitorul zâmbi stânjenit şi-şi duse mâinile la ochi. Auzi foşnetul hainelor lui Nihal: zgomotul sec al pielii din care era pieptarul, şireturile care se desfăceau şi cădeau la pământ, pelerina care îi aluneca de pe umeri. La fiecare zgomot îşi apăsa cu mai multă putere mâinile pe ochi. Îi veni în minte seara cu câteva zile în urmă, când mâncaseră zmeura şi el încercase să o sărute. Se miră când auzi paşii ei pe piatră, pentru că sunetul acela uşor, atât de diferit de marş, părea să nu-i aparţină. Era pasul unei femei.

Încet şi involuntar, degetele lui se desfăcură puţin, dar Sennar nu voi să se uite. Auzi zgomotul apei care se despica la trecerea corpului, pentru ca apoi să se închidă în urma ei. Într-un târziu, vrăjitorul se ridică în picioare şi lăsă mâinile în jos. Nihal înota sprintenă şi uşoară. Părea slabă, mai mult decât ar fi crezut. Era prima oară când o vedea aşa. Nihal înotă până la şuvoiul din fundul cisternei, se căţără pe pod şi rămase multă vreme sub jet. Atunci îi văzu Sennar spatele: mai mult de jumătate era negru.

– Ce ai făcut? o întrebă, dar îi păru imediat rău, pentru că Nihal întoarse brusc capul şi Sennar avu timp să vadă un fulger de furie cum îi traversa ochii, înainte ca ea să se cufunde iar în apă.

– Îţi cerusem să nu te uiţi!

Sennar îşi duse iar mâinile la ochi.

– Acum nu foloseşte la nimic.

Sennar auzi cum continua să se mişte în apă, dar mai puţin liniştită decât înainte.

– Credeam că te scufundaseşi... ce ştiam... Era sigur că se înroşise şi speră că mâinile erau de ajuns să-i ascundă faţa.

– Acum nu mai e nimic de privit, zise Nihal.

Sennar își mișcă degetele.

– Ce ai pe spate? o întrebă.

De data asta, ea fu cea care întoarse privirea.

– Sunt două aripi de dragon, e un tatuaj.

– Când l-ai făcut?

– Când am devenit Cavaler. E o tradiție. Orice Cavaler are un tatuaj, explică, în timp ce continua să înoate. Nu-ți place?

– Nu știu, zise el. Sunt prea mari, ocupă aproape tot spatele.

– Acum întoarce-te, vorbi Nihal.

Tot atât de ușor precum intrase, ieși din apă.

– Când am împlinit optsprezece ani, mi-am făcut două cadouri: o rochie și acest tatuaj. Acum uită-te.

Sennar deschise ochii și văzu că se înfășurase în pelerină. Din stofa neagră răsăreau numai fața, urechile ascuțite și părul albastru.

Încotoșmănită așa, Nihal se întinse lângă Sennar, sub raza de soare.

– Ți-am spus vreodată că întotdeauna am vrut să zbor? îl întrebă.

– Nu, dar am știut mereu, răspunse el.

Nihal se întoarse să se uite la el și zâmbi.

– De aceea mi-am tatuat două aripi; sunt de dragon, pentru că Oarf este tovarășul meu și destinele noastre vor fi unite întotdeauna; sunt strânse pentru că încă nu mi-am luat zborul. Într-o zi îmi voi găsi calea și aripile mele de pe spate se vor deschide. Atunci voi putea zbura.

Din cine știe ce motiv ciudat, cuvintele acelea îl întristară foarte mult pe Sennar.

– Lui Laius îi plăceau, spunea că e un tatuaj care mi se potrivește, adăugă Nihal.

Îi învălui amintirea prietenului pierdut și rămaseră întinși în tăcere.

Bucuria descoperirii apei nu dură mult. Crezuseră că, odată ce ar fi găsit canalele, ar fi fost ușor de continuat drumul, dar nu

fu așa. Conductele erau cu sutele, se intersectau într-o rețea foarte deasă, formând cele mai ciudate cotituri, și semănau cu toatele între ele.

Sennar și Nihal străbăteau câteva mile și se trezeau într-o cisternă; mergeau iar și nimereau în altă cisternă. Curând, nu mai reușiră să înțeleagă dacă mergeau în cerc sau dacă ajungeau în locuri noi; părea că apa nu făcea altceva decât să descrie trasee sinuoase ample și la sfârșit nu părea să se verse nicăieri.

Nihal încerca să aibă încredere în talisman, dar imaginea era mereu cea din prima zi: apă multă și o insulă, nu reușea să vadă altceva. La toate acestea se adăugă căldura. La început, canalele păreau răcoroase și bine aerisite, dar curând căldura deveni sufocantă și umiditatea – insuportabilă; aerul părea dens, se respira greu, și amândoi erau uzi leoarcă, în obscuritatea aceea asfixiantă.

Cu cât înaintau, cu atât starea podețelor se deteriora, încât în unele locuri Sennar și Nihal fură obligați să umble cu apa până la genunchi. Uneori aveau noroc și apa era liniștită, dar pe alocuri curentul era puternic și trebuiau să caute puncte de sprijin pe pereții alunecoși ca să nu fie purtați de șuvoi.

În cele mai adânci tuneluri, pe care începură să le exploreze în cea de a patra zi, semnele năruirii erau vizibile. Multe podețe erau distruse, în unele locuri bolta se dărâmase și molozul împiedica trecerea prin tunel, basoreliefurile cisternelor mai mari erau devorate de mucegai.

Nihal fu prima care se arătă nemulțumită. Penumbra o înnebunea, umiditatea și căldura îi tăiau răsuflarea și mai ales începea să se descurajeze, pentru că era clar acum că se pierduseră. Mergeau la voia întâmplării și jumătate-elful avea vaga senzație că tot drumul pe care îl făcuseră fusese inutil.

– Nu putem continua așa, zise într-o seară.

Erau închiși în locul acela cam de vreo zece zile și terminaseră rezervele de hrană. Își împărțiseră ultima rădăcină.

– Este evident că nu poate fi căutat sanctuarul sub pământ. Trebuie să găsim o cale de ieşire, chiar dacă ne-ar duce în gura duşmanului.

Sennar încuviinţă prea puţin convins.

– Ştiu, adăugă Nihal, după ce-i descifrase expresia. Pare o treabă fără ieşire, dar acesta este un apeduct, nu? Apa totuşi va trebui să se sfârşească undeva. Cu puţin noroc, vom găsi drumul care să ne scoată de aici.

Continuară să meargă nemâncaţi şi prin căldura aceea sufocantă o vreme care li se păru interminabilă. Din când în când, solul se cutremura şi se auzeau bubuituri şi gâlgâieli, ca şi cum pământul s-ar fi văitat.

– Acesta este un Pământ de vulcani, Ido a spus că sunt mai mult de o sută. Cred că zgomotele acestea sunt normale, comentă Sennar la a nu ştiu câta zguduitură de cutremur. Tot aşa se explică şi căldura, şi focul care mocneşte sub scoarţa terestră.

Nihal încuviinţă distrată, nemulţumită de explicaţie.

Într-o zi, în timp ce înaintau de-a buşilea pe un coridor foarte strâmt, Nihal văzu ceva care o puse pe gânduri.

– Tu rămâi aici, îi spuse lui Sennar.

Nu îi lăsă timp să comenteze şi se târî prin apă încet către obiectul care îi atrăsese atenţia. Părea o boccea, dar emana un miros insuportabil, de hoit.

– N-o fi...

Sennar îşi duse o mână la gură.

În apă era cadavrul unui om. Trebuie să fi fost mort de multe zile, judecând după miros şi după starea lui. Fusese despuiat de tot ce avea şi purta numai o cămaşă lungă şi aspră de in.

Nihal făcu câţiva paşi îndărăt şi dădu să scoată spada din teacă, dar locul în care se aflau era prea strâmt pentru a-i permite libertate de mişcare. Rămaseră nemişcaţi, în linişte, ascultând eventuale zgomote, dar nu auziră altceva decât clipocirea apei.

– Era un duşman sau un prieten? întrebă Sennar.

– N-am nici cea mai mică idee... i-au luat toate armele.

Își reluară drumul în tăcere absolută, dar știau că nu ar fi fost de ajuns să-i salveze de dușmanul care se ascundea în umbră. Cine îl ucisese pe bărbatul acela în canal trebuia să cunoască bine apeductul și poate chiar în momentul acela îi observa, în așteptarea momentului cel mai potrivit pentru a-i ataca.

Cadavrul din canal nu fu singurul pe care îl găsiră. Tot în ziua aceea, puțin mai târziu, se iviră altele și, când ajunseră la o cisternă văzură plutind sub ei vreo douăzeci de trupuri, transportate ușor de curent. Mulți fuseseră jefuiți de arme ca și bărbatul din canal, alții aveau încă în mână spadele sau purtau armuri ușoare. Părea să se fi dat o bătălie.

Sennar și Nihal stătură înmărmuriți să privească scena, apoi fata rupse tăcerea. Scoase brusc spada și lovi piatra.

– Cine este în umbră? Arătați-vă! Dacă trebuie să ne omorâți, omorâți-ne! urlă din rărunchi.

Forțându-se, își pierdu echilibrul, căzu în apă și fu dusă de curent.

Sennar se aruncă după ea și reuși să o prindă de un braț înainte să se prăvălească în șuvoiul care ducea spre cisternă. O urcă din nou pe podeț, o împinse la perete și se uită cu asprime la ea.

– Vrei să te calmezi? Să zbieri nu folosește la nimic!

Respirația lui Nihal deveni mai puțin gâfâită și fata se lăsă în brațele lui Sennar.

– Nu putem continua așa...

– Suntem doar obosiți, zise vrăjitorul, totul va fi bine.

Dar Nihal înțelese că nu era decât o minciună jalnică și inutilă.

Ajunseră la o altă cisternă și se odihniră pe platformă. Era îngustă și abia aveau loc.

– E preferabil ca în noaptea asta tu să dormi bine. Voi face eu de gardă, se oferi Sennar.

– Ca și cum ar fi ușor... Să dormi într-un loc care pare să aibă mii de ochi care ne observă și așteaptă o clipă de neatenție

din partea noastră pentru a ne ataca... Ca să nu mai vorbim de foame, de căldură și de întunericul acesta insuportabil, replică Nihal.

– Nici eu nu mai pot, crede-mă. Dar nu folosește la nimic să ne pierdem calmul. Te rog, încearcă măcar să dormi puțin, răspunse Sennar.

Tonul lui categoric o convinse în sfârșit pe jumătate-elf. Nihal se cuibări alături de vrăjitor și-și sprijini capul pe umărul lui. Astfel Sennar rămase să vegheze singur. Flacăra lumina doar pe o rază de câțiva coți și în afara cercului ei formele se pierdeau în întuneric. Apa din fața lui era neagră ca smoala. Simțurile vrăjitorului erau încordate, atente; încerca să cerceteze noaptea aceea artificială pentru a prinde un semn al prezenței dușmanului, dar totul părea liniștit și tăcut. Sunetul ritmic și constant al apei îl curând îl enervă; părea că vrea să-l hipnotizeze, în timp ce el trebuia să rămână treaz și stăpân pe sine.

Apoi, încet, i se păru că zgomotul nu era chiar atât de ritmic și mereu egal: pe sunetul grav al curgerii apei se suprapuneau alte sunete, ca vocile într-un cor. Erau zgomote diferite, neașteptate. În cele din urmă, Sennar se convinse că erau creația minții lui, nu era o altă explicație. Încercă să-și abată atenția și să se gândească la altceva, ca să rămână treaz. Dar nu era nimic de făcut: zgomotele continuau.

Apoi i se păru că aude voci; nu erau cuvinte, ci sunete neclare. Hohote, înăbușite, rele. Râdeau de el, de vrăjitorul acela tânăr singur în noapte, ud până la piele și înspăimântat. Glasurile deveniră mai puțin neclare și li se adăugă un zgomot de pași. Lipăia pe piatra umedă. Unu, doi, trei, o sută de pași, o mie de bărbați. Nu, nu era nimeni.

Este închipuirea ta. Stai liniștit.

Urmă o ușoară licărire și Sennar se frecă la ochi. Îl văzuse într-adevăr? Acum iar era totul întunecat. Își sprijini capul pe piatră și închise ochii. Iar zgomot de pași. Îi deschise iar și în cele

din urmă, o văzu: o lumină puternică, un punct luminos în întuneric. Sări în picioare.

– Ce-i? întrebă Nihal somnoroasă.

– E cineva, răspunse dint-o suflare Sennar.

Mâna lui se mișcă gata să trimită o vrajă.

Nihal se ridică și căută spada, dar nici nu avu timp s-o scoată din teacă. Simți că o mână îi înșfacă brațul și i-l răsucește. Înainte să cadă jos, îl văzu pe Sennar în fața ei, luat de umeri de un bărbat care-i pusese la gât un cuțit lung. Lumina explodă cu violență în jurul lor. Nihal avea chipul turtit de pământ, dar putu vedea licăririle a mii de făclii.

– Ia te uită, avem oaspeți aici jos, zise un glas.

Nihal încercă să se desfacă din strânsoare. Apoi fu lovită în cap și nu mai văzu nimic.

Sennar încercă să opună o rezistență mai încrâncenată. Aruncă o primă vrajă și reuși să-l elimine din luptă pe bărbatul din spatele lui. O luă la goană, dar fu încercuit și lovit la picioare. Căzu, incapabil să respire de durere. Foamea și oboseala îi luaseră orice capacitate de apărare. Vraja pe care o lansase fusese cântecul lui de lebădă.

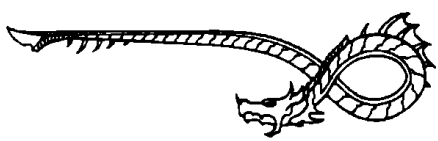

24

OCHIUL

Când Ido își reveni, era înconjurat de întuneric. Se simțea slăbit și i se părea că un cui îi perfora capul. Încercă să se miște, dar brațele erau grele și reuși numai să ridice degetele. Auzi un fâșâit, ca și cum s-ar fi apropiat cineva.

– Unde sunt? întrebă în șoaptă.

– La Dama, pe Pământul Mării.

Era un glas cunoscut, pe care însă nu și-l putea aminti.

– Cine ești? Nu te văd...

– Sunt Soana, răspunse glasul.

Ido era buimac. Ultimul lucru pe care și-l amintea era bătălia de pe Pământul Apei, nu înțelegea cum de ajunsese pe Pământul Mării. Soana trebuie să-și fi dat seama de zăpăceala lui pentru că începu iar să vorbească:

– Ai fost rănit în cea de a doua zi de bătălie și de atunci ești inconștient. Pământul Apei este aproape cu totul pierdut, armata s-a adăpostit aici.

– Pierdut?

Soana nu răspunse.

Nu era de mirare. Știuseră dintotdeauna că ar fi fost o acțiune disperată. Pe urmă, fără Galla...

– De când dorm?

– De patru zile.

Ido fu curins de o amețeală ușoară. Trebuia să fi fost lovit rău, nu i se întâmplase niciodată să rămână inconștient patru zile.

– Ce fel de rană...?

Se întrerupse, să vorbească îl costa un mare efort.

– La cap. De aceea nu vezi. Ai un bandaj care îți acoperă ochii. Acum însă, ultimul lucru de care ai nevoie este să vorbești. Mai bine odihnește-te.

Ido ar fi vrut să răspundă că se odihnise destul, că acum avea nevoie să înțeleagă, și că oricum, nu ar fi reușit să doarmă cu toate întrebările acelea care-i treceau prin cap, dar, înainte de a putea formula gândul acela, alunecă într-un somn fără vise.

Când se trezi, în dimineața următoare, se simțea sigur mai bine. Încercă să deschidă ochii, dar i se păru ciudat de greu. În cele din urmă, reuși să-și ridice pleoapele și văzu că totul era incredibil de luminos. Soana era tot acolo, în fața lui.

Vrăjitoarea îi zâmbi.

– Cum te simți astăzi?

– Mai bine, aș spune.

Ido încercă să se ridice și, cu ceva efort, reuși. Soana îi aranjă imediat perna în spate.

Gnomul își pipăi cu grijă capul. Avea un bandaj lat care îi acoperea ochiul stâng. Tocmai voia să-l atingă, dar Soana îi luă mâna și i-o dădu la o parte.

– Nu încă.

Ido ascultă, cu toate că mii de întrebări îl chinuiau. În ziua aceea își amintea câteva amănunte în plus, duelul împotriva lui Deinofor, mai ales, dar nu reușea să-și amintească felul în care se terminase.

– Am multe lucruri să te întreb, izbucni.

Ea își schimbă expresia, apoi fu iar surâzătoare.

– Întreabă.

– Mai întâi, ce dracu' mi s-a întâmplat?

– Ai fost rănit în timp ce te luptai cu Deinofor.

Iar, fir-ar să fie...

– M-ați luat de acolo de acolo în timpul duelului... zise întunecat.

Soana dădu din cap.

– I-ai tăiat cu totul mâna dreaptă. A fugit și el, tu ai fost adus pe pământ de Vesa în stare de inconștiență.

Gnomul zâmbi. Măcar luase cu el o bucată din bastardul acela. Mâna dreaptă, pe urmă... cea cu care lupta.

– Și oamenii mei? întrebă.

Soana se întristă.

– Ido, este o poveste complicată și nu eu sunt cea care trebuie să ți-o povestesc... Acum ești obosit, când te vei simți bine, vei avea toate răspunsurile.

– Ce s-a întâmplat cu oamenii mei? insistă Ido.

Reticența aceea începea să-l îngrijoreze. Nici măcar nu știa încă ce fel de rană avea.

– Despre asta îți va vorbi Nelgar, când va veni să te vadă, adăugă vrăjitoarea, apoi ieși din cameră, lăsându-l singur cu îndoielile lui.

Nelgar veni seara. Se arătă foarte grijuliu, îl întrebă pe Ido cum se simte, dacă mâncase și o serie de alte lucruri inutile.

– Vreau să aflu multe, o tăie scurt Ido.

Ca și Soana, în fața acelei întrebări Nelgar luă o expresie care nu promitea nimic bun.

– Nu face mutra aia și vorbește. Mi se pare că sunt destul de matur. Mai întâi de toate, spune-mi despre oamenii mei.

– Băieții de la Academie au rămas treizeci.

Ido simți că-i stă inima-n loc.

– Și veteranii care erau cu mine?

– S-au salvat vreo cincizeci.

– Nu se poate...

Nelgar suspină.

– Tu n-ai idee ce fel de bătălie a fost... Mai întâi ai fost ocupat cu Deinofor, apoi ai fost rănit...

– Povestește-mi, zise Ido cu un fir de voce.

– În timp ce tu și Deinofor erați în toiul duelului, au sosit alți doi Cavaleri ai Dragonului Negru, două ființe identice, care luptau pereche. Atunci a început dezastrul. Sigur, îl scoseseși din luptă pe Deinofor, nu s-a mai arătat după ce i-ai tăiat o mână, dar și tu erai în afara luptei și oamenii tăi erau în voia sorții. Nu ne-au dat nici o clipă de răgaz. Bătălia s-a încins noaptea întreagă și a continuat și în ziua următoare.

Nelgar ezită și, înainte de a relua, își trase adânc suflarea ce i se opri în gât.

– Mavern a murit de mâna celor doi în cea de a treia zi și atunci a fost clar că nu aveam să reușim; el luase comanda oamenilor tăi după ce ai fost rănit. Atunci, mulți dintre băieții tăi au căzut. În final nu a rămas nimic altceva de făcut decât să ne retragem... mai mult decât o retragere a fost o fugă. Doar ajutorul trupelor Pământului Mării a împiedicat armata Tiranului să ajungă până la graniță. O parte din regiune la nord-est este încă liberă, dar, în rest, Pământul Apei este pierdut.

Ido privi cearșafurile albe. Ar fi trebuit să se aștepte la asta. În fond, știuse dintotdeauna că se va sfârși așa, dar nu era de ajuns ca să se consoleze. Se gândi la toți morții din acele trei zile, la Galla care se contorsiona în agonie, la chipul trist al lui Mavern; apoi îi veniră în minte chipurile tinerilor de la Academie, adorația cu care îl priviseră în prima zi de bătălie. Morți. Morți aproape cu toții. Încercă să-și revină.

– Și acum? întrebă.

– Acum ne lingem rănile. Probabil ne vom întări trupele în zona liberă încă a Pământului Apei, folosind și oamenii din Zalenia, dar situația e disperată. Putem doar să rezistăm și să așteptăm. Ultima noastră speranță este în călătoria lui Nihal, dar nu știu dacă vom putea să rezistăm până la reîntoarcerea ei.

Ido se simțea trist și obosit, ca un bătrân peste sufletul căruia s-ar fi îngrămădit mulți ani de durere. Schimbă subiectul.

– Nimeni nu vrea să-mi spună ce rană am suferit.

Nelgar suspină iar.

– Deinofor ți-a smuls un ochi, zise cintr-o suflare. Ai avut noroc, de puțin lama nu ți-a străpuns capul dintr-o parte în alta. Două zile ai fost între viață și moarte, Soana te-a smuls din agonie pe muchie de cuțit.

Ido își aminti. Durerea, apoi totul roșu.

– În ce sens, smuls?

– În sensul că nu a mai rămas mult din ochiul tău stâng atunci când te-am găsit. A trebuit să-l scoatem. Acum îl ai numai pe dreptul.

O tăcere grea coborî în cameră. Ido nu reușea nici să vorbească, nici să se gândească. Duse mâna la ochiul stâng și nu simți pe sub bandaje nici o umflătură. Ochiul lui nu mai exista.

– Îmi parte rău, zise Nelgar cu capul plecat.

Trecură câteva zile. Soana rămase la căpătâiul lui Ido până când gnomul obosi să stea întins într-un pat. Era slăbit, dar nu-i plăcuse niciodată să facă pe bolnavul. Vru să grăbească vindecarea, cu toate că vrăjitoarea încerca să-l oprească.

– Dacă vei forța timpii vei obține efectul contrar.

– Mă simt bine, nu am nevoie să stau în pat ca un invalid.

La un moment dat, încăpățânarea gnomului învinse, așa că se ridică și ieși.

Descoperi că locul acela în care se aflau nu era cu adevărat o tabără militară. Dama era un sat ca multe altele, transformat în bază logistică. Era un du-te-vino de oameni și de provizii, dar era evident că războiul era departe. Plecase și Nelgar, iar satul era populat aproape în exclusivitate de răniți, ca și el. Lui Ido i se părea că se află într-un lazaret. Vedea bărbați fără picioare sau fără brațe, răniți la piept sau la cap, și toți îi adresau priviri miloase de compătimire.

Mie nu-mi lipsește o mână sau un picior. Pierderea unui ochi nu e nimic, își spunea, susținându-se acelor priviri de compasiune.

Dar în sufletul lui începea să simtă că era o minciună. Lumea văzută cu un singur ochi era complet diferită. Soarele, pădurea,

corturile, răniții, totul părea ireal. Ido nu reușea să accepte acea realitate nouă. Părea că-i scapă obiectele printre degete, prea aproape sau prea departe, și era în stare să le apuce numai după câteva încercări.

Va trece. Nu-i nimic. Este vorba numai de obișnuință.

Era și o lume mai mică, ca și cum, pe neașteptate, s-ar fi micșorat în jurul lui. Era mereu ceva care se întâmpla în afara câmpului lui vizual și adesea el sfârșea prin a răsturna obiecte în timp ce umbla. Cu toate că încerca să nu ia în seamă, neîndemânarea aceea îl enerva.

Îi trebui ceva vreme până să aibă curajul să se privească în oglindă. Îi schimbau bandajul des, dar Ido nu avusese încă posibilitatea de a-și vedea noul chip.

Într-o seară, hotărî că sosise momentul.

Scoase bandajul cu grijă, pentru că rana îl durea. Era ca și cum ar fi simțit încă ochiul stâng, îl simțea ca pe un cui înfipt în cap. Mulți îi spuseseră: răniții continuau să-și simtă piciorul, după ce le fusese amputat. Ido nu își închipuia că se putea întâmpla asta și cu ochii; într-un fel, îți dai seama că-i ai numai după ce i-ai pierdut.

După ce scoase bandajul, luă oglinda pe care o rugase pe Soana să i-o aducă. Văzu cicatricea roșiatică brăzdându-i o bună parte din față, punctele negre de-a lungul pleoapei, sângele adunat pe sub gene.

Nu știu să se raporteze la acea nouă înfățișare a lui însuși. Nu știu ce să simtă. Gânduri negre, ținute până atunci la marginea conștiinței, începură să-i înece mintea.

Va fi altfel. Nu vei mai putea folosi spada ca altădată. Vezi jumătate din ceea ce vedeai înainte și dinspre jumătatea din umbră ar putea veni dușmanul. Nu vei mai fi niciodată războinicul de odinioară.

În timp ce se plimba prin sat, într-o zi, Ido zări un chip nou, un băiat care se târa cu o cârjă. Gnomul și-l amintea bine. Era

Caver, elevul care se încumetase să se dueleze cu el în timpul ultimei faze de instrucție. Gnomul îl ciiise bine, băiatul se arătase viteaz în prima zi de luptă.

Ido îl strigă și îl ajunse din urmă.

– Domnule! exclamă Caver cu un zâmbet.

Căutară un loc retras unde să poată sta de vorbă în liniște și stătură în tăcere câteva minute, ca și cum nu ar fi avut prea multe să-și spună.

– Cum te-ai rănit? izbucni Ido.

– A fost în cea de a doua zi, domnule, în timp ce dumneavoastră erați ocupat cu Deinofor. Trupele au avut un moment de dezorientare, în absența dumneavoastră; atunci m-au lovit doi fammini.

Zâmbi trist.

Ido își reaminti ziua aceea. Se aruncase asupra lui Deinofor și uitase de tot restul, ca și cum ar fi fost singur pe câmpul de luptă. O comportare pe care o avusese adesea în trecut, dar care acum i se părea respingătoare.

Se rușină.

– M-am lăsat luat de val... admise el, ținându-și capul plecat.

– Ați fost extraordinar! replică băiatul. Îmi pare rău că nu am putut vedea când i-ați retezat mâna, mi-au spus că a fost nemaipomenit. L-ați eliminat pe cel mai puternic dintre dușmanii noștri. După ce a fost rănit, nu s-a mai întors niciodată.

Apoi îl rugă pe Ido să-i povestească duelul. Gnomul o făcu și regăsi plăcerea de a fi privit cu admirație. Dar nu putea evita să se simtă stânjenit. Oamenii lui muriseră și el nu fusese cu ei, îi părăsise în voia sorții pentru a-și da bătălia personală. O comportare incalificabilă.

– Și ce vei face acum? întrebă la sfârșit Ido.

Caver ridică din umeri.

– Nu cred că vreau să mă întorc la război. Am văzut lucruri pe care nu mi le-aș fi imaginat. Nu văd nici un ideal pentru care să merite să asist la asemenea spectacole. În orice caz, mi-au spus

că piciorul meu nu va mai fi niciodată ca înainte. Cred că mă voi întoarce acasă, dar nu va fi ușor să-mi reiau viața de dinainte. Am văzut cum au murit toți tovarășii mei.

Da, era o durere pe care Ido o cunoștea foarte bine. În patruzeci de ani văzuse cum dispăruseră sub pământ o bună parte din cei dragi lui. Acum îi mai rămânea numai Nihal.

Se salutară în timp ce soarele asfințea palid la orizont. Întorcându-se la el, Ido se simți un veteran. Ceva se schimbase, după lupta cu Deinofor. Poate o poveste ajunsese la sfârșit, sau poate el trebuia să găsească un nou început.

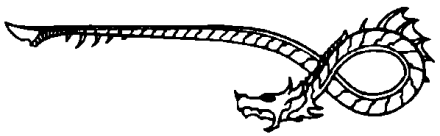

25

NEÎNCETATA LUPTĂ

Nihal își revenise.

– Fir-ar să fie!

O durea groaznic capul și avea mâinile legate cu corzi jegoase. Ea și Sennar erau închiși în acea gaură puturoasă, legați și întinși pe piatra aceea umedă. La un moment dat, jumătate-elful simțise că era ceva în neregulă, ca și cum în tabloul de ansamblu ar fi fost o notă discordantă. Își întorsese capul într-o parte. Spada. Îi luaseră spada.

De când o primise în dar de la Livon, niciodată spada nu-i fusese luată fără voia ei. Acum o atingeau mâinile cine știe cărui străin, poate unul dintre dușmani și-o legase la șold. Gândul acesta era insuportabil. Aceea nu era pur și simplu spada ei, era tot ceea ce îi mai rămăsese de la Livon, era tatăl ei.

– Fir-ar să fie!

– Măcar tu dormeai când au sosit dușmanii, zise Sennar. Eu mi-am petrecut jumătate de oră spunându-mi că pașii pe care îi auzeam erau rodul imaginației mele. Dacă aș fi făcut bine de gardă, acum nu am fi fost aici.

Faptul că Sennar își recunoștea vina nu era de ajuns s-o consoleze pe Nihal. Măcar nu-i luaseră medalionul; simțea răceala metalului în contact cu pieptul ei, pe sub pieptar.

– Cine ne ține prizonieri? întrebă.

– N-am idee. Suntem încă în apeduct. Nu văd de ce oamenii Tiranului ar trebui să aibă baze aici jos.

Nu avea mare importanţă. Oricine i-ar fi capturat, acum erau prizonieri. Gata cu misiunea. Din când în când, Nihal încerca să se elibereze din strânsoarea nodurilor de la mâini şi de la picioare, dar fără rezultat: erau legate cu iscusinţă şi ea era sfârşită. Vederea începea să i se înceţoşeze din cauza foamei, iar căldura insuportabilă îi tăia respiraţia în gât.

După câteva ore, uşa celulei se deschise şi lumina îi orbi. Nu reuşiră să distingă nimic, dar auziră glasuri.

– I-am pus aici.

– Văd.

Un glas de femeie, care i se păru familiar lui Sennar.

– El este un vrăjitor, dar e ca vai de el, iar ea e un fel de războinic, cred.

– Scoate-i afară, nu am intenţia de a mă băga în gaura aceea.

Două braţe puternice îl înşfăcară pe Sennar şi îl aruncară dincolo de prag. Tot aşa făcură şi cu Nihal.

– Să vedem puţin pe cine avem aici, zise glasul femeii. Apoi amuţi. Nu se poate...

Sennar ridică privirea şi reuşi s-o distingă pe cea care-i vorbea.

– Tu eşti...

Aires îi sări de gât.

– Sennar!

Nihal nu înţelegea, dar era deranjată văzând-o pe femeia aceea necunoscută cum îl strânge cu atâta patimă pe Sennar la pieptul ei.

Rămaseră îmbrăţişaţi îndelung şi, când se desprinseră, râdeau cu lacrimi. Ea nu înceta să se uite la el şi să repete:

– Nu e posibil... Tu eşti, Sennar!

Ochii lui Nihal se obişnuiră într-un târziu cu lumina şi reuşi s-o vadă mai bine pe femeie. Era foarte frumoasă. Avea păr lung, negru şi lucios ca lemnul lustruit, şi ochi negri adânci şi pătrunzători. Era îmbrăcată ca un bărbat, dar era de o feminitate

debordantă. O femeie, o femeie adevărată. Unde o cunoscuse Sennar? Şi de ce erau atât de apropiaţi? I se părea că îl mânca din ochi şi că el răspundea cu tot atâta voluptate. Crescu enervarea.

După acele manifestări de afecţiune, Aires porunci alor ei să-i elibereze. Când văzu că Sennar de abia se mai ţinea pe picioare, întrebă ce li se întâmplase. Nici nu-i lăsă timp să răspundă. Îi ridică tunica şi observă pe pantaloni, la înălţimea genunchiului, o pată de sânge.

– Ai mei nu se încurcă... spuse. Te voi îngriji. Se uită la el cu ochi atent şi îi luă faţa în mâini. Ai înfăţişarea unuia care n-a mâncat de mult.

– Chiar... încuviinţă Sennar.

– Atunci, mai întâi de toate se mănâncă, spuse femeia şi îi luă cu ea.

Nihal avu timp să se uite în jurul ei. Erau încă în apeduct, într-una dintre cisternele mai mari. În pereţi fuseseră săpate nişe şi parapete care găzduiau cel puţin vreo treizeci de cabane, populate de o faună eterogenă. Erau câţiva oameni, dar cea mai mare parte erau gnomi şi se uitau cu curiozitate la prizonieri. Nihal se întrebă unde naiba nimerise.

Pe tot parcursul drumului, femeia şi Sennar nu încetară să povestească. Aires îi conduse într-o cabană mai mare decât celelalte şi îi puse să se aşeze în jurul unei mese, în lumina unei făclii care proiecta licăriri jucăuşe pe pereţi şi pe butiile aranjate într-un colţ. Apoi dădu ordine către doi gnomi, care puţin mai târziu se întoarseră cu două farfurii de orez fiert. Nihal şi Sennar se aruncară asupra farfuriilor cu o lăcomie care o lăsă pe gazda lor fără cuvinte.

– Dar de când n-aţi mâncat?

Sennar ridică privirea din farfurie exact atât cât să răspundă:

– Cam de şase zile, şi nu am făcut altceva decât să mărşăluim prin apeductul acesta blestemat.

– Îmi aminteam că erai unul care nu renunță ușor, dar chiar într-atât... comentă Aires.

După ce se săturară, Aires scoase o pipă lungă, o aprinse și începu să fumeze. Lucrul acesta o uimi pe Nihal. Nu văzuse niciodată femei care să fumeze.

– Acum ești al meu cu totul, zise Aires, cu o voce insinuantă care o făcu pe Nihal să fie și mai nervoasă. Ești ultima persoană pe care m-aș fi așteptat să o văd aici jos.

– Credeam că ești tot pe mare, răspunse Sennar.

– Mincinosule, zise ea malițioasă. Probabil nu te-ai gândit la mine nici măcar o dată de când ne-am despărțit.

Îi aruncă o privire fugară lui Nihal, care se înroșise până în vârful urechilor. Aires zâmbi.

– Îmi închipui că tu ești Nihal.

Jumătate-elful se simți lovită în plin. Femeia aceea știa despre ea, în timp ce ea nu avea nici cea mai mică idee cine va fi fost.

– Mă cunoști?

Aires se uită amuzată la ea.

– Sennar mi-a vorbit despre tine, răspunse trăgând din pipă. În schimb, sunt sigură că nu ți-a spus nimic despre mine, adăugă aruncându-i o privire piezișă.

Nihal observă că și Sennar se înroșise.

– De ce spui așa? întrebă vrăjitorul.

– Știu cu cine am de a face, i-o întoarse Aires. Oricum, Nihal eu sunt Aires. Eram timonier pe nava care l-a dus pe Sennar până la Vârtej. Se întoarse iar spre Sennar. Gata cu prezentările, mai bine spune-mi cum de ai reușit să supraviețuiești. Când te-am văzut că te îndepărtai cu bărcuța ta, am fost sigură că te-ai dus spre moarte.

Sennar începu să-și povestească peripețiile cu amănunte din plin. Nihal îl cunoștea mult prea bine ca să nu-și dea seama că Sennar căuta aprobarea în ochii de panteră ai femeii.

– Gaura din barcă a făcut-o Benares, zise la sfârșit Aires.

Sennar făcu ochii mari.

– Nu-i posibil.

– Ba așa e! exclamă ea, golindu-și pipa. Mi-a mărturisit când am ajuns în Insulele Iluziilor. A fost sfârșitul șederii lui pe corabia mea. L-am gonit în pumni.

Sennar se miră de liniștea cu care vorbise Aires. Își amintea sărutul pasionat pe care i-l dăduse lui Benares în ziua în care îl scosese de pe navă înainte să fi fost dat pe mâna militarilor și tot timpul pe care îl petrecuseră închiși în cabină, la începutul călătoriei.

– După câte știu, continuă Aires, este și acum în Arhipelagul Iluziilor, acolo unde l-am lăsat. Era un idiot, adăugă, dar glasul ei începea să se împotmolească. Înainte să fi fost prins nu era așa, într-o vreme nu ar fi trădat niciodată un tovarăș.

– Cum de nu mai ești pe mare? întrebă Sennar.

– E vina ta, răspunse ea uitându-se la el. Mi-ai distrus viața. Apoi se ridică și luă de pe un raft din perete o sticlă plină cu un lichid violaceu. Ți-l amintești? îl întrebă pe Sennar.

Vrăjitorul zâmbi.

– Desigur.

Femeia luă trei pahare și le umplu. Îl bău pe al ei dintr-o sorbitură, în timp ce Sennar îl gusta încet-încet.

Nihal privi lichidul bănuitoare, își muie buzele și simți cum ia foc. Era tare... nimic de a face cu berea cu care era obișnuită.

Aires se așeză cu paharul în mână.

– După ce te-am lăsat, am făcut așa cum ne spuseseși. Am ocolit monstrul și ne-am întors la Insulele Iluziilor, pentru a repara nava și a lua provizii. Mă gândeam adesea la tine, zise privindu-l malițioasă. Eram sigură că ești mort. Mă gândeam la toate lucrurile acelea pe care ni le spuseserăm, pe Insulele Iluziilor și pe vas.

Nihal bău o sorbitură lungă din lichidul violaceu.

– Începeam să mă gândesc că poate nu greșeai chiar atât, când vorbeai despre o viață dedicată unui scop mai înalt decât să cauți aventura, continuă Aires. În orice caz ne-am lăsat sfătuiți

de Moni. Clarvăzătoarea ne-a spus că puteam trece printre alte insule, unde nu era furtună. Aşa am început să explorăm mările acelea. Au fost timpuri de glorie, în felul lor: pământuri necunoscute, plaje noi, popoare îndepărtate...

Timp de patru luni nu am făcut altceva decât să explorăm, să vedem tot ceea ce poate fi văzut de ochi omenesc. Când ne-am săturat să vagabondăm, am vizitat pământurile de dincolo de Saar. Ne-am reluat viaţa dintotdeauna, dar eu nu eram mulţumită. După toate locurile pe care le vizitasem, aventurile pe care le trăisem, aveam impresia că nu îmi mai rămăsese nimic de făcut. Totul mi se părea banal, plictisitor. Corăbii de atacat, duşmani de doborât, mereu cu spada în mână. Au fost mulţi bărbaţi, dar sfârşeau prin a mă plictisi şi ei. Mă gândeam iar la tine, la moartea ta, şi mă întrebam ce se întâmpla atât de oribil pe uscat încât să poată convinge pe unul ca tine să-şi sacrifice viaţa pentru Lumea Pământeană.

Pe mare mă simţeam în cuşcă, aşa că am hotărât să debarc. La început am făcut-o din curiozitate: voiam să văd locul din care veneai, să cunosc lumea căreia îi sacrificaseşi viaţa. Tatăl meu a fost nemulţumit, dar nu s-a opus. M-m dus mai întâi pe Pământurile Libere. Pământul Soarelui m-a îngrozit: toată lumea aceea care nu făcea altceva decât să chefuiască, femeile pline de bijuterii nici măcar nu erau divinităţi... Apoi am vizitat Pământul Apei, dar şi acolo am fost deziluzionată: oameni şi nimfe care se priveau câineşte, generali îngâmfaţi... Nu înţelegeam pentru cine te hotărâseşi să-ţi sacrifici viaţa.

Atunci am luat hotărârea să mă duc pe pământ duşman. Cu multă vreme în urmă, am trecut graniţa cu Pământul Vântului. Acolo am început să înţeleg. Ştii că morţii şi sângele nu mă înspăimântau. Dar în locul acela era o cruzime pe care nu o întâlnisem niciodată pe mare. Oameni în sclavie, bestiile acelea neomeneşti, famminii, soldaţi care omorau ca să se distreze, execuţii în masă... era triumful cruzimii ca scop în sine, al sadismului. Şi pe urmă turnul acela scârbos, Fortăreaţa, care domnea

peste toate. Se vedea de oriunde.

– Am mers multă vreme fără țintă. Am vizitat Pământul Stâncilor și în sfârșit am poposit pe acest Pământ de vulcani, unde aerul este de nerespirat. Aici am cunoscut pentru prima oară oamenii supuși jugului Tiranului. Erau oameni supuși, cu demnitatea călcată în picioare, nu aveau curaj să se revolte și făceau tot ce li se poruncea, chiar și atunci când era vorba să-și omoare un prieten. La început, i-am disprețuit, eram convinsă că-și meritau sclavia. Apoi m-am gândit însă la cuvintele pe care mi le spuseseși În Insulele Iluziilor, în ziua în care vorbiseși cu Moni: „De ce trebuie să se supună cei slabi?"

Aires se uită îndelung la vrăjitor și Sennar, intimidat, își plecă privirea. Ea începu iar să vorbească:

– M-am străduit să privesc în sufletul acelor persoane și ceea ce am găsit m-a adus până aici: am văzut sămânța libertății. Erau obligați să trăiască precum niște servitori, erau răniți la trup și cu spiritul doborât, și totuși, în adâncul inimii lor, erau încă liberi, simțeam asta. Întotdeauna am crezut că libertatea este totul în viață. Să lași să moară sămânța libertății pe care fiecare om a ascuns-o în inima lui este un delict. Astfel, am hotărât să rămân aici, am cunoscut pe alții care gândeau ca mine, și împreună cu ei am organizat rezistența împotriva Tiranului, pentru a apăra sămânța aceea, pentru a o face să crească.

Nu a trebuit să fac multe. Mai erau câteva grupuri de rebeli, cei mai mulți gnomi, dar și oameni; ceea ce lipsea era o structură în stare să-i unească și să-i coordoneze. Când mi-au spus despre apeduct, am înțeles că era cartea noastră câștigătoare. Ne-am refugiat aici jos și ne-am pus pe treabă. Unii dintre gnomi munciseră aici și cunoșteau fiecare canal și fiecare cisternă. Am săpat alte tuneluri, am construit cabanele, am organizat apărarea. Unii s-au dus în altă parte și au format grupuri noi. Așa s-a înfiripat rezistența. Trăim aici dedesubt și ieșim numai atunci când trebuie să făptuim vreun jaf. Lovim pe ascuns și

dispărem sub pământ. Uneori lumea ne ajută, alteori ne trădează. Dar noi mergem înainte.

Aires se întrerupse şi mai luă un gât de Rechin.

– Caraghios, nu? Cine ar fi zis că voi sfârşi aşa? Cu mai puţin de un an în urmă eram cu tine pe nava mea şi ţeseam apologia vieţii egoiste, şi acum sunt aici sub pământ şi vorbesc despre libertate, în fruntea a câţiva amărâţi antrenaţi într-o luptă fără speranţă...

Nihal ascultase în linişte discursul acela lung şi acum se uita cu admiraţie la Aires. Până şi femeia aceea, care fusese pirat şi, după cât povestea, o dusese într-o petrecere, avea un ideal care o mâna, ştia ceea ce face şi de ce. În comparaţie cu ea, se simţi mică şi inutilă, cu spada ei însângerată, cu nenumăratele ei dubii şi cu incapacitatea ei de a trăi, de a-şi găsi propriul drum.

– La urma urmelor, eşti mereu aceeaşi, zise Sennar. Şi când îmi vorbeai despre viaţa ta pe mare, ştiam că asta aveai în inimă. O vedeam în dragostea pentru corabia ta şi în devotamentul pentru oamenii tăi.

Aires îl privi cu un aer cercetător.

– În schimb, tu nu mai eşti acelaşi. Acum pari trist, abătut, ţi-o citesc în ochi. Nu mai eşti băiatul pe care îl cunoscusem. Ţi s-a întâmplat ceva.

Sennar îşi plecă ochii şi Aires schimbă subiectul.

– Cum de vă aflaţi aici? Locul unui consilier este la Makrat, sau greşesc?

– Nu mai sunt consilier, zise Sennar, apoi aminti că pentru călătoria aceea trebuise să părăsească Consiliul.

– Atunci trebuie să fie o treabă serioasă. De ce călătoriţi? întrebă Aires.

Nihal înţelese că era momentul să intervină:

– Nu-ţi putem spune.

Aires se răsuci spre ea şi îi aruncă o privire indescifrabilă.

– Şi de ce?

– Pentru că multe vieți depind de misiunea noastră, iar secretul este o armă.

Femeia se uită la Sennar.

– Are de a face cu războiul și cu Tiranul, se limită să adauge vrăjitorul.

Aires dădu din umeri.

– Dacă lucrul acesta este atât de grav, eu însămi sunt cea care nu vreau să știu nimic.

Continuară să vorbească ore întregi, dar Nihal era în afara discuțiilor lor și a amintirilor comune. Sennar părea mulțumit că o reîntâlnise pe femeia aceea și se uita cu drag la ea, în timp ce Aires își mișca ochii ei de pisică peste el cu repeziciune, ca și cum ar fi încercat să pătrundă în cele mai ascunse unghere ale sufletului lui. Nihal se simți tristă și supărată toată după-amiaza.

Odată ieșită din cabana lui Aires, Nihal simți nevoia să stea singură, așa că se lăsă în jos pe platformă și-și băgă picioarele goale în apă. În cisternă nu erau deschideri spre exterior, pentru că era mai bine ca refugiul să nu comunice cu lumea de deasupra. Cu toate că timpul petrecut cu femeia aceea i se păruse interminabil, Nihal calculă că se lăsase seara de puțină vreme.

Era acolo de câtva timp, și-și mișca încet picioarele, concentrată asupra zgomotului apei și asupra cercurilor pe care le făcea cu picioarele, când simți pe cineva în spatele ei.

– Ce faci?

Nihal nu se întoarse.

– Nimic, mă odihnesc.

Sennar se așeză alături de ea.

– Tu ce făceai?

Erai la Aires, iată ce făceai...

– Am dormit puțin, eram epuizat, răspunse vrăjitorul.

Nihal continuă să miște picioarele. Simțea că și Sennar era trist și se întrebă de ce, tocmai acum când o regăsise pe femeia aceea la care, după cât se părea, ținea mult.

– De ce nu mi-ai vorbit niciodată despre Aires? îl întrebă.

Sennar se înroşi şi nu răspunse.

– Era timonierul... şi, în plus, sunteţi apropiaţi, mi se pare, insistă Nihal.

– Nu ştiu... Poate mi-a scăpat... se bâlbâi Sennar, apoi se întinse pe jos şi fixă tavanul cisternei.

Nihal se gândi că prietenul ei nu i se păruse niciodată atât de departe şi totuşi atât de aproape, ca în momentul acela. Se întinse şi ea şi rămaseră să se uite în linişte la piatra de deasupra lor.

Rămaseră oaspeţii lui Aires timp de patru zile şi ea le arătă comunitatea peste care domnea. Ordinele ei erau executate şi de locuitorii următoarelor două cisterne. Rebelii erau organizaţi în grupuri mici şi fiecare avea câte un şef. Membrii diferitelor grupuri nu se cunoşteau, doar şefii erau în contact. Astfel, dacă ar fi căzut cineva pe mâini duşmane, nu ar fi putut revela prea multe secrete.

Organizarea era ca a unei bestii cu mai multe capete. Pentru fiecare comunitate care dispărea, mai erau numeroase celule ascunse în măruntaiele pământului care-şi continuau misiunea – aceea de a-l deranja pe Tiran permanent. De cele mai multe ori, obiectivul erau fierăriile care împânzeau acel Pământ. Existau şi atunci când Pământul Focului era liber şi se aflau în jurul vulcanilor care desenau silueta zbuciumată a acelui Pământ. Armele care se forjau aici erau dintotdeauna cele mai bune şi cele mai rezistente. De când Moli fusese omorât de fiul lui Dola, însă, aproape toată populaţia fusese supusă sclaviei şi constrânsă să lucreze în fierării. De acolo ieşeau miile de spade cu care armata Tiranului semăna moarte pe câmpul de bătălie.

Rebelii atacau fierăriile, eliberau prizonierii, ucideau gărzile, făceau razie de spade.

– Nu e mult, explică Aires, dar le dăm bătăi de cap. Suntem peste tot şi atacăm încontinuu, în aşa fel încât producţia să fie încetinită.

Dar uitarea aceea nu putea dura la infinit şi Nihal fu cea care se gândi prima la misiunea pe care o aveau de îndeplinit. În seara celei de a patra zi îi spuse lui Sennar că intenţiona să plece a doua zi. Cercetă cu atenţie chipul prietenului, pentru a prinde şi cel mai mic semn de părere de rău la gândul că ar fi trebuit să părăsească locul acela, ca probă a afecţiunii lui pentru Aires, dar nu găsi nici urmă.

– Şi eu voiam să-ţi vorbesc, despre asta, răspunse Sennar. Cu cât terminăm mai repede călătoria asta blestemată, cu atât mai bine va fi.

Sennar îi spuse lui Aires de unul singur.

– Nu puteţi pleca aşa, zise Aires liniştită, trăgând din pipa ei.

– Te rog, insistă Sennar, nu încerca să mă opreşti. Este fundamental să plecăm cât mai repede.

Ea se uită liniştită la el.

– Nu intenţionez să te reţin. Spun că nu puteţi pleca singuri. V-aţi pierde în decurs de câteva ore, aţi sfârşi prin a rătăci prin canale zile întregi şi în cele din urmă aţi muri de foame. Chiar ca atunci când v-am găsit.

– De fapt, o călăuză ne-ar prinde bine, admise Sennar.

– Trebuie să-mi spui încotro vă îndreptaţi, izbucni ea.

Sennar suspină.

– Nu pot.

– Nu mă interesează de ce, explică Aires, şi nu mă interesează ce trebuie să faceţi. Vreau doar să ştiu unde, altfel nu vă pot însoţi.

Sennar se uită uimit la ea.

– Vrei să ne călăuzeşti tu?

Aires trase lung, în piept, apoi, cu tot calmul, suflă fumul afară.

– Cunosc bine locurile acestea, şi o fac cu plăcere.

– Nu ştiu dacă ai tăi vor fi mulţumiţi... Eşti şeful aici, oi fi având responsabilităţi.

– Nu am încetat niciodată să fac ce-mi place. Zâmbi. Tocmai pentru că sunt șeful sunt liberă să-mi însoțesc un prieten vechi. Oricum, are cine să mă înlocuiască.

– Ca să spun drept, nu știm bine încotro trebuie să mergem, zise vrăjitorul. Căutăm un fel de lac, cred, cu o insulă în mijloc.

Aires își puse picioarele pe masă și-și dădu capul pe spate. Părea că cercetează o hartă imaginară pe tavanul cabanei, pentru a găsi locul cerut. Apoi își plecă privirea.

– Este un singur lac pe Pământul acesta, la multe mile de aici spre vest. Se numește Lacul lui Jol și nu e tocmai un loc frumos. Cu secole în urmă, în locul acela era un vulcan enorm. Ultima erupție i-a fost fatală; practic a sărit în aer și ani de zile a întunecat tot Pământul Focului cu cenușă și zgură. În locul lui s-a format lacul, dar tăciunii acelui infern mocnesc încă la mică adâncime. În centru se ridică o insuliță, este un mic vulcan. Erupe permanent și lava sfârșește în apă, ridicând tot timpul un nor de aburi care ascunde lacul. Apele lui sunt toxice și atât de sărate încât ai putea lăsa să plutească pe el o bucată de plumb.

Sennar își aminti sanctuarele pe care le vizitaseră și se gândi că locul acela infernal ar fi potrivit să păstreze piatra focului.

– Perfect, mă tem că va trebui să ne duci până acolo.

– Cum vrei, spuse ea.

Sennar se și pregătea să treacă pragul, când Aires îl opri.

– Sennar, ce ai? îl întrebă direct.

El se opri în prag, dar nu se întoarse.

– Nimic.

– Nu face pe tâmpitul cu mine. Am fost împreună doar trei luni, dar te cunosc bine. Nu mai ești copilandrul pe care l-am însoțit până la Vârtej, este ceva schimbat la tine, ceva care te face să suferi. Din cauza lui Nihal? Sunteți făcuți unul pentru altul, e suficient să mă uit la voi ca să înțeleg.

Sennar zâmbi și se apropie de ea.

– În timpul acestei călătorii s-au întâmplat lucruri care nu ar fi trebuit să se întâmple, am văzut adevăruri pe care nu mi le

închipuiam, pe care aș fi preferat să le ignor. Astea m-au schimbat, zise pe un ton obosit.

Aires dădu să vorbească, dar el o întrerupse:

– Eu însumi am depășit o limită pe care nu aș fi crezut niciodată că aș fi putut s-o trec. Am ajuns să mă întreb dacă pe acest pământ există cu adevărat cineva demn să fie salvat, dacă nu cumva suntem cu toții pe calea pierzaniei.

Expresia lui Aires se schimbă, fu ca și cum dintr-odată ar fi renunțat la orice fel de scut.

– Eu mă mântuiesc și tu te pierzi, comentă ea.

Sennar zâmbi trist.

Aires trase iar un fum lung din pipa ei.

– Dacă nu ai fi fost tu, poate nu aș fi fost acum aici. Orice ai fi făcut, trebuie să te ierți. Nu are nici un rost să te frământi din sentimentul de vină.

Sennar îi zâmbi recunoscător și vru s-o lase să creadă că-l convinsese. Dar nu era așa. Avea să-și continue lupta, pentru că întotdeauna ar fi fost cineva demn de a fi salvat, dar amintirea rariștei și a corpurilor carbonizate avea să-l însoțească toată viața. Împreună cu certitudinea că nimic nu va mai fi ca înainte.

26

UN SFAT PREȚIOS ȘI NEAȘTEPTAT

Plecară în dimineața următoare și Aires clarifică de la început că nu avea să fie ușor și că drumul era lung. Călătoria începu în cel mai prost mod cu putință, pentru că trebuiră să se bage într-un tunel lung și strâmt, pe unde fură nevoiți să înainteze de-a bușilea.

– Unele conducte sunt riscante, sunt cunoscute de Tiran și de ai lui. Acestea mai incomode sunt mult mai sigure, explică Aires.

Mergeau repede, Aires era o călăuză foarte abilă și se deplasa cu sprinteneală printre tuneluri și galerii. Părea să cunoască pe dinafară fiecare trecere și fiecare scurtătură, și nu numai pe teritoriul ei, ci de-a lungul întregului apeduct. Chiar și acolo unde ajungeau să se intersecteze și zece canale, femeia nu ezita nici o clipă și înainta cu siguranță. Nu întâlniră niciodată dușmani, dar nu numai o dată fură constrânși să ocolească pe neașteptate. Aires se oprea brusc și stătea nemișcată, aproape adulmeca aerul, ori se ghemuia la pământ și asculta piatra. Apoi îi punea s-o ia pe alt drum.

– Din când în când, dușmanul trimite pe cineva să prospecteze terenul; a trebuit să distrugem canale din cauza asta, le explică într-o după-amiază lui Nihal și lui Sennar.

Jumătate-elful descoperi că să o suporte pe Aires era mai puțin greu decât crezuse. Cu excepția acelor dăți când vorbea cu Sennar și-i arunca priviri înfocate care păreau să fie făcute special pentru a-l provoca, era o tovarășă de drum plăcută. Dacă în cele

patru zile cât stătuseră în cisternă se învrednicise să-i arunce sau nu o privire lui Nihal, în timpul drumului începu să i se adreseze mai des.

Într-o zi insistă să se dueleze cu ea. Nihal acceptă cu entuziasm, pentru că ardea de dorința de a o învinge și de a o pune la locul ei o dată pentru totdeauna.

Duelul avu loc pe platforma unei cisterne. Prima din cele două care ar fi căzut în apă sau ar fi fost rănită ar fi pierdut. Fu o luptă încrâncenată și Nihal se năpusti asupra femeii cu toată puterea pe care o avea, încercând să folosească orice artificiu pe care-l învățase pe câmpul de bătălie. Însă Aires nu era mai prejos; era dotată cu o mare sprinteneală, era plină de resurse și mai ales nu ezita să joace murdar. Nihal înțelese repede că duelurile cu care era obișnuită se încheiau datorită surprizei și a curselor.

La sfârșit, după o luptă lungă și pasionantă, Nihal fu cea mai bună. O aruncă în apă pe Aires, după ce o pusese cu spatele la zid printr-o serie de atacuri repetate. Victoria nu-i dădu însă bucuria pe care o sperase. Duelul o distrase, își admirase adversara și acum aproape se simțea împăcată cu tipa aia care-i inspira atâta antipatie.

Pasul decisiv în transformarea raportului lor avu loc într-o noapte. Nihal era de gardă, așezată lângă foc. Era pierdută în gânduri, când o auzi pe Aires înaintând în spatele ei cu obișnuitul ei pas ușor.

Adesea, când se uita la ea cum merge în fața ei, Nihal se gândea la ceea ce îi explicase Eleusis despre felul în care trebuie să se miște o femeie. Atunci nu înțelesese ce voia să spună, dar când o văzuse pe Aires pentru prima oară mișcându-și șoldurile, înțelesese cum se mișca o femeie adevărată și găsise că mișcarea aceea era aproape hipnotică.

Nihal nu se mișcă.

– Tura ta s-a sfârșit, e rândul meu, zise Aires întinzându-se.

– Dacă vrei, culcă-te. Eu mai pot sta puțin, răspunse Nihal.

În seara aceea nu avea chef de somn. Se temea că, dacă ar fi închis ochii, s-ar fi întors fantomele. De când murise Laius, era terorizată să nu-l vadă și pe el printre prezențele care îi tulburau nopțile.

– Fă ce vrei, zise Aires dând din umeri. Eu am dormit destul, voi veghea cu tine.

Își scoase pipa din traista pe care o purta mereu cu ea, o aprinse și începu să fumeze. Până și gestul acela, care lui Nihal i se păruse întotdeauna bărbătesc, făcut de ea avea ceva senzual.

– Mi te imaginam altfel, începu Aires. Din descrierea lui Sennar îmi făcusem o altă idee despre tine.

– Și cum îți închipuiai că sunt?

– Mult mai... hotărâtă. Mă așteptam să văd o furie și, în schimb, am găsit o fetiță înspăimântată.

Nihal se îmbufnă. Descrierea aceea o deranja: ea era un războinic, nu o fetiță.

– Nu e o critică, continuă Aires. O femeie e mereu o femeie, e bine să-și păstreze feminitatea. Dar eu mă așteptam să fii un fel de gigant, toată mușchi.

Între ele se lăsă iar tăcerea. Nihal era stânjenită, Aires în schimb continua să fumeze liniștită și dezinvoltă.

– De ce nu mă întrebi? zise femeia pe neașteptate.

Nihal întoarse capul.

– Ce?

– Știi. Să-ți clarific dubiul care te roade.

– Nu-i nici un dubiu, răspunse jumătate-elful, dar își dădu seama că se înroșise.

Aires suspină.

– Toată perioada pe care am trăit-o pe navă împreună, eu aveam un iubit, bărbatul despre care am vorbit cu Sennar în ziua în care v-au găsit oamenii mei. Eram atât de tâmpită încât nu aveam ochi decât pentru el, deci nu aveam timp să mă gândesc la băiatul tău.

– Pardon? izbucni Nihal, roşie ca racul.

– Sennar, zise calmă Aires. Iubitul tău.

– Sennar este cel mai bun prieten al meu, nimic altceva.

– Un prieten? repetă Aires sceptică.

– Singurul meu prieten, preciză Nihal, cu o notă de duioşie în glas.

– Văzându-vă împreună nu s-ar zice...

– Nu am timp pentru lucruri de felul acesta, trebuie să mă gândesc numai la misiunea mea, răspunse Nihal uitându-se la foc.

– Nu sunt de acord, replică Aires. Trase un fum lung din pipă. Pentru bărbaţi este întotdeauna timp.

– Nu pentru mine, zise Nihal. Asta nu este numai misiunea mea, este viaţa mea.

– Sennar îmi spusese că viaţa ta e să lupţi.

– Poate nu mai este... murmură Nihal. Trebuie să fie altceva, ceva care să dea formă la tot restul, să-i dea un sens.

– Un motiv care să te împingă să trăieşti... comentă Aires.

Nihal încuviinţă.

– Asta cauţi, un motiv?

– Când ai vorbit despre libertate, în prima zi, încercă să explice Nihal, mi-a plăcut ceea ce ai spus. Erai convinsă cu adevărat. Şi eu aş vrea să cred atât în ceva, să am un punct de referinţă de care să mă agăţ.

– Nu înţeleg, zise Aires. Tu eşti un războinic, lupţi împotriva Tiranului. Ai un motiv, şi încă cum, nu?

– Nu, spuse Nihal neconsolată. Fac această călătorie pentru că trebuie, nu pentru că vreau. Lupt pentru că nu ştiu să fac altceva. Merg înainte în speranţa de a găsi ceva, dar nu găsesc nimic niciodată. Toate punctele de referinţă pe care credeam că le găsisem erau nesigure şi s-au prăbuşit la picioarele mele. Poate că nu există nimic de care să mă agăţ, sau cel puţin nu pentru mine.

Ridică ochii jenată de mărturisirea aceea involuntară, şi văzu că Aires se uita la ea cu o privire zăpăcită.

– Poate ai căutat prost, zise.

– Tu cum ai găsit acel ceva în care crezi?

– Nu știu să explic. Dintr-odată adevărul mi s-a impus, cu atâta forță încât nu-l puteam refuza. Probabil era în mine de multă vreme și la un moment dat a ieșit la lumină. Întotdeauna te-ai luptat, dacă nu greșesc, continuă Aires. Te-ai întrebat vreodată dacă sensul vieții tale este într-adevăr în luptă? Și dacă ar fi altundeva? Dacă o fi fost lângă tine și nu ți-ai dat niciodată seama?

Nihal rămase tablou și țintui focul, fără să răspundă.

– Nu trebuie să crezi că ceea ce îi împinge pe oameni să trăiască sunt numai idealurile înalte și emfatice. Uneori trebuie să se plece de la lucrurile mici pentru a construi convingeri mari, și micile dorințe duc la mari realizări. Te-ai gândit vreodată la asta?

Nihal continuă să se uite la foc în liniște.

– Și Sennar? întrebă Aires pe neașteptate.

Nihal se înroși iar.

– Ce legătură are Sennar?

– Crezi că poți avea încredere în el? Crezi în el?

– Firește, cred! Este singura persoană în care-mi pot pune toată încrederea.

– Atunci nu este adevărat că nu ai certitudini, pentru că una din ele doarme aici lângă tine, încheie Aires.

Apoi, își puse pipa în gură și începu iar să fumeze liniștită.

Fu nevoie de treisprezece zile de călătorie pentru a ajunge la țintă, Lacul Jol. Pe neașteptate, canalul pe care îl urmau o coti în sus și, printr-o deschidere care părea foarte îndepărtată, văzură cum pătrunde o lumină slabă.

– Aici lucrurile se complică, spuse Aires.

Scoase din sacul pe care îl avea cu ea o funie și un fel de piolet.

– Mă duc eu înainte și fixez funia; voi veți veni după mine. Încercați să vă obișnuiți puțin câte puțin cu lumina, altfel vă va orbi.

Apoi începu să urce cu repeziciune stânca, în timp ce apa curgea vijelioasă sub ea.

Când o văzu urcându-se repede ca un viezure, Sennar zâmbi. Era aceeași Aires care se cățăra pe catarg și pe odgoanele corabiei, oricare ar fi fost starea mării.

Zâmbetul vrăjitorului se stinse însă curând. După jumătate de oră, de fapt, Aires se întoarse și le spuse că puteau continua; trebuiau să se țină de funie și să se ridice prin forța brațelor. Imediat ce auzi instrucțiunile acelea, Sennar se uită îngrijorat la apa de sub ei.

Pentru Nihal urcușul nu fu o problemă. Sennar însă nu se descurcă tot atât de ușor. Haina lui lungă se încurca tot timpul și nu o dată vrăjitorul riscă să cadă și se întrebă cum naiba îi trecuse prin minte să se bage într-o situație de felul acesta.

În cele din urmă, însă, reuși să se urce și în mai puțin de o oră ajunseră la lumină.

Când ieșiră la suprafață, li se păru că au ajuns în infern. La început, tot ceea ce observară erau fum și nori groși și simțiră un miros acru de sulf; părea să nu se poată respira de putoare și de căldură. Apoi imaginea se clarifică și în depărtare zăriră o serie de puncte luminoase care se profilau pe cerul galben. Când se obișnuiră cu lumina, încet-încet, înțeleseră că punctele acelea roșii erau guri de vulcani. Fiecare erupea scântei și cenușă, iar revărsări de fum se ridicau negre spre cer.

Nicăieri în jur nu era vegetație, doar piatră goală bătută de ploi în culori puternice, galben și portocaliu. Și din pământ se ridicau aburi puturoși, dar albi ca norii unui cer de vară.

– Pământul Focului nu este peste tot ca aici, zise Aires, în timp ce le-o lua înainte. Asta este una dintre cele mai rele zone, împreună cu Câmpurile Moarte. Însă, spre nord, peisajul se îmbunătățește. Se spune chiar că prin părțile Assei a fost o pădure cu mulți ani în urmă. Însă eu iubesc pustietatea asta. Își lăsă privirea să hoinărească de jur împrejur. Nu știu de ce, dar simt că acest pământ sălbatic este patria mea, așa cum era marea.

Începură să meargă urmând cursul năvalnic al râului care îi condusese până acolo; se arunca în măruntaiele pământului în locul în care ieşiseră la lumină. Era emisarul Lacului Jol şi era singurul râu care curgea o bună bucată la suprafaţă; în rest, pe Pământul Focului apa era toată sub pământ şi ieşea la suprafaţă numai în vecinătatea oraşelor. Apeductul din Assa era celebru, o construcţie uriaşă care înconjura capitala şi ducea apă locuitorilor lui.

În realitate, râul era ceva mai mult decât un pârâu, cu toată violenţa curenţilor lui. Curgea printre pietre colorate în nuanţe de roşu şi de galben, cu forme chinuite şi remodelate permanent de eroziune. În contact cu piatra caldă, apa se evapora şi forma cortina aceea de fum de nepătruns care le împiedicase la început vederea.

Nu trebuiră să meargă mult, înainte să ajungă la lac. Şi acesta era acoperit de o draperie deasă de fum, atât de dens şi de imaculat încât părea ceaţa unei dimineţi de iarnă. Căldura era sufocantă şi aerul impregnat cu mirosuri înţepătoare. Sunetul de fundal al acelei privelişti era tumultul întunecat şi constant al vulcanilor, care cu sunetul acela maiestuos păreau să revendice locul. Apoi se auzea un zgomot de clipoceală, care îi aminti lui Sennar clinchetul fântânii din grădina în care îşi luase rămas-bun de la Ondine, dar care era aici fierberea lentă a lacului. Bule mari de gaz se ridicau din adâncuri şi explodau leneşe pe suprafaţa verde smarald, care devenea de un albastru întunecat acolo unde adâncimea era mai mare. Chiar acolo se ridica din ape vulcanul despre care vorbise Aires.

Nu putea să fie mai înalt de vreo cincizeci de coţi şi avea un crater mic şi rotunjit, din care ieşea o lavă densă, care se scurgea apoi încet în lac.

– După cum v-am explicat deja, apele sunt otrăvitoare şi impregnate cu sare, zise Aires, când se opriră pe margine.

Luă o piatră de pe jos şi o aruncă în lac. După ce se scufundă la început, piatra se ridică încet la suprafaţă şi pluti.

Sennar și Nihal rămaseră puțin să se uite uluiți.

– Acesta-i locul? întrebă în sfârșit vrăjitorul.

Nihal închise ochii, apoi îi deschise iar.

– Da, acesta este.

– Bine, spuse Aires. V-am adus unde voiați să ajungeți. Acum nu mă interesează ce vreți să faceți și, după câte am înțeles, e mai bine să nu știu. Eu plec, vă aștept în ultima cisternă prin care am trecut.

Acestea fiind spuse, întoarse spatele și se îndreptă în direcția din care veniseră, lăsându-i pe Sennar și pe Nihal nehotărâți pe mal.

– Și acum? întrebă Sennar.

– Sanctuarul este în vulcan, zise calmă Nihal.

– Perfect! observă Sennar. Cum ajungem acolo?

– Cu o vrajă, răspunse Nihal.

Vrăjitorul observă că glasul ei avea o tonalitate ciudată, lipsită de orice nuanță.

– E bine totul?

– Fă să răsară o pasarelă, continuă Nihal cu aceeași voce lipsită de tonalitate.

Sennar se uită la ea câteva clipe, apoi se supuse. Un podeț șubred se desenă la suprafața apei și jumătate-elful se urcă pe el. Sennar se pregătea să o urmeze repede.

– Tu rămâi aici, îl opri Nihal.

– De ce? Am venit cu tine practic în toate sanctuarele.

– De data asta nu mă poți urma. Mă așteaptă cineva căruia îi sunt consacrată.

– Dar... încercă să protesteze Sennar, dar Nihal se și îndepărtase și fumul care era deasupra lacului o înghițise.

Vrăjitorul se așeză pe mal și rămase nemișcat, în așteptare. Așadar, Shevrar era cel care o chema.

Nihal mergea cu senzația că se supunea unei porunci, unei chemări ciudat de familiare căreia nu știa să i se împotrivească.

Talismanul, ascuns în pieptar, îi arăta cu precizie unde era așezat sanctuarul; Nihal aproape că putea să simtă pe piele strălucirea pietrelor.

În mijlocul lacului, pe insulă, aveau să-l găsească pe servitorul preferat al lui Shevrar, zeul întunecat și misterios căruia o dedicase mama ei.

Nihal ajunse repede în apropierea vulcanului. Dădu un ocol insulei și la început zări doar lavă, peste tot; nici o trecere care să fi condus înăuntru. Apoi, uitându-se mai atent întrezări o platformă mică, spălată de lavă, dar care era formată din pământ solid. Se duse acolo.

În fața ei învăluită de un zid de flăcări, era o ușă pe care, trasată cu foc, se citea o inscripție: *Flaren*. Locul unde era păstrată Flar, sanctuarul lui Shevrar.

Dintr-odată Nihal își pierdu toată siguranța. Simțea că o cheamă focul și îi era frică. Ce putea să vrea de la ea? Nu-l cunoștea pe acel zeu, nu-i iubea numele care avea iz de bătălie și de distrugere. Nu ar fi vrut să treacă pragul acela de foc, însă trebuia să o facă. Înaintă către ușa din flăcări și trecu prin ea. La mijlocul drumului se opri, înmărmurită. Focul îi atingea carnea, dar nu o ardea. Deci era bine-venită în locul acela.

Intră și în fața ei se înfățișă o sală imensă, circulară, ai cărei pereți erau de culoarea sângelui și incredibil de luminoși. Limbi de foc se înălțau spre tavan ca niște coloane și în capăt, ridicată în aer pe un rug, și bătând în roșu, era Flar. Nihal își închipuia că trebuia să fie o căldură insuportabilă, și totuși ea nu o simțea, ba din contră, se afla în largul ei în locul acela, ca și cum acela ar fi fost locul căruia de multă vreme îi era destinată. Făcuse bine să nu-l aducă pe Sennar, el nu ar fi suportat căldura aceea și probabil nici nu ar fi trecut nevătămat peste prag.

Nihal înaintă și ecoul pașilor ei pe pardoseală umplu liniștea.

– *Rassen, Sheireen tor Shevrar,* spuse o voce.

Un bărbat învăluit în flăcări îngenunche în fața ei.

Îi vorbiseră odată în idiomul acela, dar nu îl înțelesese. Acum însă înțelegea salutul gardianului și îi răspunse: *Rassen tor sel, Flaren terphen,* pentru ca după aceea să se mire ea însăși de cuvintele pe care le pronunțase.

Gardianul își înălță capul și se uită la ea, apoi îi zâmbi. Era un tânăr foarte frumos; ochii lui băteau în roșul tăciunilor și până și părul lui era de foc. Când vorbi din nou, o făcu în limba Lumii Pământene:

– Deci, în sfârșit ai ajuns, Consacrato.

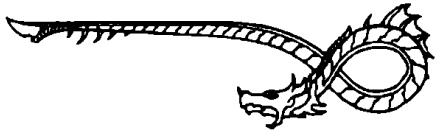

27

FLAREN SAU DESPRE DESTIN

Nihal întrebă:

– Eşti un servitor al lui Shevrar, nu-i aşa?

– Şi eu îi sunt consacrat, dar nu ca tine, care oricum rămâi o creatură a acestei lumi. Eu sunt o fiinţă creată de el ca să veghez locul acesta, răspunse tânărul.

Dintr-odată, Nihal se simţi dezlegată de vraja care o înlănţuise în timp ce înainta spre sanctuar. Din reflex, vru să pună o distanţă între ea şi fiinţa aceea.

– Sunt aici numai pentru piatră, nu ca o Consacrată, spuse.

– Tocmai pentru că eşti Consacrată, Sheireen, eşti aici pentru piatră, răspunse tânărul zâmbind din nou.

Nihal se uită întrebătoare la el.

– Când mama ta, în culmea disperării, s-a rugat de zeul meu să o salveze, Shevrar făcu din tine predestinata, aşa cum fusese prezis.

– Eu nu ştiu cine este Shevrar, replică Nihal. Reis mi-a vorbit despre el şi mi-a spus că era zeul Războiului. Ştiu numai că îi sunt consacrată fiindcă sunt abilă să lupt.

Tânărul dădu din cap.

– El nu este numai zeul Războiului, Reis nu ţi-a spus cum trebuie. Orbită de ură, Reis nu vede altceva decât distrugere, dar el nu este numai foc şi război. Şi Ael ţi-a vorbit, îţi aminteşti? A făcut-o cu alte cuvinte. Ţi-a spus că el este începutul şi sfârşitul, moartea şi viaţa. Asta este esenţa lui, şi în această esenţă trăieşte misiunea ta.

– M-a consacrat pentru misiunea mea? Eu credeam că voia să lupt...

– Tu, ca și alții, vezi numai ură; de aceea lumea se duce spre pierzanie. În realitate, fiecare durere ascunde o bucurie, și orice sfârșit un început. Atunci când, cu ani în urmă, Tiranul a luat puterea, un înțelept al timpului a dezvăluit o profeție, pe care a aruncat-o asupra lui ca pe un blestem. Acesta era ultimul sacerdot al lui Shevrar, pentru că încă de pe atunci jumătate-elfii își uitau zeii, zeii părinților lor elfi. El i-a spus că sfârșitul la care voia să ajungă Tiranul nu avea să se împlinească niciodată, pentru că termenul final la care trebuia să se ajungă e îndepărtat și nu este în firea lui Shevrar. De aceea Consacrata, o jumătate-elf, ar fi oprit mâna lui capabilă de sacrilegiu. Consacrata ești tu, Sheireen.

Gardianul tăcu.

– Care este finalul Tiranului? întrebă Nihal după câteva clipă.

Flar scutură din cap.

– Nu este acum timpul ca tu să-l cunoști. Află numai că el s-a răzvrătit primul împotriva zeilor, și a lui Shevrar, uitând eterna curgere a lucrurilor.

Nihal rămase perplexă.

– Ce trebuie să fac, deci? De ce m-a salvat Shevrar numai pe mine dintre toți jumătate-elfii?

– Pentru ca la sfârșit să ajungi aici și să primești din mâinile mele Flar, și cu aceasta să-l dobori pe Tiran.

– Dar de ce tocmai eu? replică Nihal, neliniștită.

Simțea umbra destinului cum se așternea peste ea, umbra morții și a răzbunării de care încercase îndelung să scape.

– Pentru că mama ta a împietrit pentru tine.

– Deci, toată viața mea e aici? Acesta-i răspunsul pe care îl căutam?

Tânărul se ridică și se uită fix în ochii ei. Privirea lui era de o infinită înțelepciune și îngăduință.

– Când ai fost salvată, în sângele mamei şi al tatălui tău, zeii, şi Shevrar mai întâi, au vrut să dăruiască prin tine o speranţă acestei lumi rănite. Misiunea ta este speranţa într-o eră nouă, speranţa în pace.

– La urma urmelor, totul este aşa cum mi-a spus Reis în cabana ei cu nici măcar un an în urmă: eu sunt arma cu care aceşti zei pe care nimeni nu îi mai venerează îşi vor lua revanşa asupra Tiranului, zise cu amărăciune Nihal, cu privirea în pământ.

– Va fi răzbunare numai dacă tu vei voi să fie. Zeii nu stăpânesc inimile oamenilor, şi nici măcar soarta nu are putere deplină asupra lor. Tu eşti singura, Sheireen, care ai putea reda acestei lumi lumina, dar hotărârea finală ţine de tine. Când vei fi în faţa Tiranului, nimeni nu-ţi va putea spune ce să faci. Destinul tău nu este o colivie, doar drumul care îţi este arătat.

– Dar faptul că am rămas ultima mi-a luat posibilitatea de a alege, replică Nihal.

Flar zâmbi.

– Thoolan a văzut bine în tine: tu nu îţi simţi misiunea, tu nu vrei să faci ceea ce faci.

– Eu trebuie să o fac, ai spus-o şi tu. Sunt Sheireen, consacrată acesteia.

– În parte este adevărat, însă tu ai fost cea care te-ai ridicat în Consiliu şi ţi-ai luat asupră-ţi asemenea povară, i-o întoarse tânărul continuând să zâmbească. Rostul existenţei tale nu se sfârşeşte în destinul tău, şi să nu crezi că zeul meu nu vrea şi pentru tine bucuria. Fiind Consacrată, ceea ce faci e drept, dar scopul acţiunii tale nu ţi-l pot spune eu, nici zeul meu. Acela este în tine şi în ceea ce te înconjoară, şi este esenţa căutării tale.

Nihal era descurajată. Aşadar, rătăcirea ei nu se sfârşise, căutarea ei nu ajunsese la final. Nici măcar certitudinea pe care de abia o enunţase Flar nu trebuia să-i fie de ajuns? Gardianul spusese că de mult era scris că să facă acea călătorie, să ia pietrele şi în sfârşit să-l învingă pe Tiran. Acesta era răspunsul. Şi totuşi,

îl știuse dintotdeauna, îl simțea în inimă și nu era deci ceea ce căuta.

– Gândește-te bine, zise Flar. Ceea ce au hotărât alții pentru tine nu poate fi scopul acțiunilor tale. Misiunea ta era stabilită încă dinainte de a te naște, înainte ca mama și tatăl tău să fi văzut lumina acestei lumi. De aceea, esența vieții tale nu este în călătoria aceasta.

Nihal suspină.

– E scris și că îl voi învinge pe Tiran? întrebă.

De data asta, gardianul râse și frumusețea lui străluci și mai fulgerătoare.

– Sheireen, inima și mintea creaturilor din lumea asta sunt atât de profunde încât nici măcar zeul meu nu le poate pătrunde până în străfunduri. Eu nu știu ce se va întâmpla în ziua în care te vei înfățișa în fața Tiranului. Știu numai asta.

Tăcu o clipă, apoi se întoarse către rug și o chemă pe Flar la el. Piatra pluti în aer în mâna lui, strălucind roșie și însângerată.

– Piatra asta îți era destinată de multă vreme. Alții înainte au luat-o în mâinile lor, alți consacrați. Acum e a ta, împreună cu viața oamenilor de pe acest pământ.

Nihal era nemulțumită, nu reușea să înțeleagă pe deplin semnificația cuvintelor tânărului.

– Ia-o, o încurajă el.

Nihal întinse mâna și luă piatra. Era roșie ca sângele și mii de flăcări îi animau interiorul; i se părea că strângea între degete însăși esența focului. Scoase medalionul din pieptar; și acesta strălucea.

Era pe punctul de a făptui ritualul, când Flar îngenunche în fața ei.

– În ziua ultimei bătălii ne vom reîntâlni, spuse.

Nihal recită cuvintele ritualului și, ca și în celelalte dăți, păru că întregul sanctuar era absorbit de medalion. Dintr-odată, locul în care era se întunecă și se înnegri, și căldura deveni insuportabilă. Jumătate-elful înțelese că nu putea să rămână prea

multă vreme în locul acela, aerul era impregnat de aburi otrăviți, și ieși repede.

Podețul era încă acolo, dar mai șubred decât înainte. Nihal urcă și îl străbătu repede. Imediat ce sări pe platformă, lava acoperi intrarea în Flaren, ascunzând ușa și inscripțiile înflăcărate.

– Cum a mers?

Sennar sări în picioare, vizibil ușurat, imediat ce zări chipul lui Nihal profilându-se neclar printre aburii lacului. Era obosit, vraja îl epuizase.

Nihal se opri în fața lui și îi arătă medalionul. Strălucea în cenușiul acela și pietrele păreau animate de o viață interioară.

Sennar scoase un suspin de ușurare.

– Pe cine ai văzut? întrebă.

– Pe un servitor al zeului căruia îi sunt consacrată, răspunse ea.

În timp ce se întorceau, Nihal îi povesti ce îi spusese gardianul și îi vorbi despre profeție.

Ajunseră la Aires, care nu vru să știe nimic din ceea ce se întâmplase.

– E totul gata? se limită să întrebe și Nihal încuviință. Apoi femeia se ridică și o luară iar la drum.

Când coborâră din nou în măruntaiele pământului, seara se lăsa peste Pământul Focului, un întuneric punctat de miile de focuri ale erupțiilor.

Călătoria spre granițele Pământului a fost mai complicată. Aires nu cunoștea tot atât de bine zona în care intraseră și de vreo două ori se găsi în dificultate. La un moment dat riscară chiar să se piardă. Rătăciră o zi întreagă, având-o în fața lor pe femeia care întorcea capul încontinuu într-o parte și într-alta, pentru a încerca să se orienteze. Se salvară numai pentru că ajunseră la o cisternă unde întâlniră niște rebeli. Astfel, după aproape trei săptămâni de călătorie, reușiră să se odihnească.

Cisterna era mai mică decât cea pe care o stăpânea Aires, dar nu lipsită de comoditate. Şeful comunităţii era Lefe, un gnom deştept şi vioi, care îi aminti lui Nihal de maestrul ei. Gnomul nu o întâlnise niciodată pe Aires personal, dar auzise vorbindu-se despre ea.

– Cine nu o cunoaşte pe Aires, femeia venită de pe mare, care ne-a redat viaţa şi speranţa! exclamă imediat ce ea se prezentă.

În noaptea aceea dormiră într-o cameră mare, în trei paturi comode. Până şi Nihal se odihni liniştită, fără ca vreunul dintre coşmarurile ei să o bântuie. A doua zi de dimineaţă, când se treziră Nihal şi Sennar, Aires nu era în cameră. Reveni puţin după aceea, aducând pâine şi lapte pe care le mâncară la micul dejun.

– Eu nu vă mai pot ajuta, zise femeia fără ocolişuri. Nu cunosc această zonă a apeductului; şi aşa am riscat să vă rătăcesc.

Coborî tăcerea.

– Nu vă las singuri, continuă. Unul dintre oamenii lui Lefe s-a oferit să vă însoţească până la ieşirea din canale. Din păcate, se termină înainte de graniţă şi va trebui să traversaţi pe jos Câmpurile Moarte.

Fu o despărţire tristă. Până şi pentru Nihal, care începuse să o simpatizeze pe Aires, cu toate că nu suporta privirile languroase pe care femeia i le arunca din când în când lui Sennar.

Cu toate astea jumătate-elful vorbi.

– Nu-ţi pot spune despre misiunea noastră, dar vreau să-ţi cer un serviciu, începu.

Aires îşi propti ochii ei negri ca noaptea pe Nihal şi deveni atentă.

– Vreau să aduni o armată.

Aires încetă să mestece şi privi neîncrezătoare.

– Armata sunteţi voi, dacă nu greşesc. Acum aveţi şi întăriri din Lumea Scufundată.

– Ascultă-mă. Nihal se apropie de ea şi vorbi în şoaptă: În curând, poate peste o lună sau două, cel mult trei, sper, vom declanşa un atac asupra Tiranului.

De data asta, Aires izbucni în râs, dar râsul îi muri pe buze imediat ce văzu feţele serioase ale lui Nihal şi Sennar.

– E o nebunie, zise dintr-o suflare. Nu poţi vorbi serios. Suntem în război de patruzeci de ani şi în tot acest timp nu am făcut altceva decât să pierdem teren. Suntem inferiori ca număr şi ca forţe. Ei îi au pe fammini, ca să nu mai vorbim despre morţi... A ataca în masă înseamnă sinucidere.

Nihal se uită în jurul ei. Nu păreau să fie în jur urechi sau ochi indiscreţi, dar niciodată prudenţa nu era de ajuns.

– Nu-ţi pot dezvălui scopul călătoriei noastre, nici la ce va duce el, dar în ziua în care o vom duce la bun sfârşit, dacă vom reuşi, vom da atacul decisiv împotriva Tiranului, şi îţi jur că va fi cu totul altceva decât o sinucidere. Trebuie să ai încredere în mine.

Aires suspină.

– Spune-mi ce vrei.

Nihal se relaxă.

– În aceste două luni sau trei, câte vor fi, trebuie să pregăteşti o trupă care să fie în stare să lupte ca o armată adevărată. Prădaţi fierăriile, faceţi provizii de spade şi armuri, coifuri, scuturi, orice armă găsiţi. Instruiţi-vă de război, recrutaţi oameni. Dacă e posibil, extindeţi revolta.

Aires scutură din cap.

– Am mai încercat şi au făcut-o şi alţii înaintea mea. Lumea e obosită şi copleşită, nu mai e loc pentru o rezistenţă în altă parte.

– Mai încearcă, interveni Sennar. Ar fi bine ca pe fiecare Pământ să fie un nucleu gata de luptă.

Aires era neîncrezătoare.

– De câţi oameni este nevoie?

– Va trebui să luptaţi împotriva tuturor oamenilor şi a gnomilor care se află în rândurile armatei Tiranului. Nu vor exista fammini, nici fantome, răspunse Nihal.

De data asta, Aires deveni atentă.

– Ce vrei să spui?

Nihal dădu din cap.

– Nu te gândi, tu adună oameni suficienți pentru o asemenea bătălie. La momentul potrivit, când va sosi timpul, te vom anunța.

Aires i se adresă lui Sennar:

– Presupun că vei folosi vreo drăcie de vrajă de a ta.

Vrăjitorul se limită să zâmbească.

– Vom ataca de pe toate fronturile, continuă Nihal. Va trebui să fie o acțiune fulminantă, pentru că avem o singură zi la dispoziție. Ceea ce ți-am spus trebuie însă să rămână secret. Te rog să conduci operațiunea în cel mai ascuns mod cu putință, în așa fel încât nici un dușman să nu poată afla. Păstrează secretă știrea atacului, instruiește-ți oamenii, dar lor nu le spune nimic din ceea ce se va întâmpla.

– E puțin două luni, și nu pot face totul singură. Va trebui să știe cineva.

– Doar dacă și când va fi strict indispensabil, interveni Sennar. Secretul este cheia misiunii noastre. Acum când știi ceea ce ți-am spus, chiar dacă nu e mult, ai viețile noastre în mâinile tale, și, odată cu ele, viitorul Lumii Pământene.

Aires nu păru înspăimântată de cuvintele acelea. Un zâmbet complice îi lumină fața.

– Bine, zise. Știi, Sennar, că mi-au plăcut întotdeauna provocările. Voi face tot ce-mi stă în putere și, când mă veți chema, fiți siguri că voi veni.

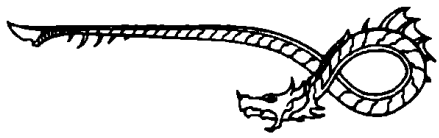

28

PĂMÂNTURI PUSTII

Nihal și Sennar plecară după prânz. Ghidul lor era un băiat slab, cu părul roșu și cu pistrui, unul dintre puținii oameni care luptaseră în rândurile rebelilor. În continuare călătoria prin apeduct fu exasperantă și monotonă. Canalele erau cu toatele identice, întunericul – din ce în ce mai dens, umiditatea și căldura – insuportabile. Călăuza lor era taciturnă și sprintenă ca un viezure; nu numai o dată îl văzură cum se cațără și dispare prin vreun tunel, și trebuiră să-l strige ca să nu rămână în urmă. Nici ei nu vorbiră mult pentru că prezența acelui băiat pistruiat îi deranja. Parcurseră aproape întregul drum în liniște, fiecare adâncit în gândurile lui.

– Am ajuns, zise pe neașteptate băiatul, întrerupând lunga tăcere. Indică un punct luminos îndepărtat. Aici se sfârșește apeductul. Sus aici e Hora, Gura Sudică. Mergeți mereu către est și veți trece granița, adăugă.

Apoi, neobservat ca întotdeauna, o luă lipăind înapoi, fără să le dea timp nici măcar să-i mulțumească sau să-i ceară vreo informație cu privire la drumul pe care trebuiau să-l facă.

Dintr-odată, Nihal și Sennar fură iar singuri.

Ieșiră cu greutate la lumină și se treziră la poalele unui vulcan enorm, al cărui vuiet umplea aerul mile întregi. Era complet diferit de cel pe care îl văzuseră lângă Lacul Jol. Era un munte înspăimântător de înalt, negru de funingine și de lavă, impunător ca o zeitate puternică. La vedere părea chiar ca un zeu care zăcea întins. Un povârniș puțin înclinat se întindea către

sud, dar în rest erau toate râpe foarte abrupte. Craterul era roşu ca sângele şi stropi de lavă ţâşneau înalţi către cer.

Încordându-şi privirile, Nihal şi Sennar reuşiră să vadă la nord un al doilea munte, care chiar şi de la distanţa aceea părea şi mai impunător decât cel la poalele căruia se aflau. Un alt vulcan, probabil cel mai mare din regiune.

– Aires mi-a spus că Assa, capitala, se înalţă la poalele unui vulcan uriaş, care se vede din orice parte a acestui Pământ. Se numeşte Thal. Trebuie să fie acela, explică Sennar.

Nihal se uită la punctul acela îndepărtat şi se gândi iar la maestrul ei. Assa era locul în care trăise multă vreme, oraşul căruia îi dusese dorul în anii de exil pe Pământul Stâncilor, unde se întorsese pentru a-l ucide pe regele uzurpator, devenind un asasin. Cine ştie cum se simţea Ido, ce bătălii ducea împreună cu Vesa. Nihal se rugă să fi fost bine şi să-l poată revedea viu şi nevătămat, când s-ar fi întors să păşească pe Pământurile Libere.

Fu nevoie de o zi întreagă ca să ocolească de jur împrejur Hora, apoi o luară pe drumul ce ducea spre vest, aşa cum li se spusese, îndreptându-se către un loc care nu trebuia să fie prea sigur, judecând măcar după numele pe care i-l dăduseră: Câmpurile Moarte. Era greu să-ţi închipui un loc mai pustiu decât acela pe care îl traversau acum. Nu era nici un fir de iarbă, aerul era impregnat cu mii de izuri greţoase şi soarele era permanent acoperit de o pătură de nori deşi şi întunecaţi. Era însă ceva încurajator în peisajul acela, care îl făcea să pară mai puţin trist decât cel pe care îl văzuseră pe Pământul Zilelor. Pustietatea din jurul lor măcar nu era rodul nebuniei distrugătoare a Tiranului. Teritoriul acela, în felul lui, era încă neatins, sălbatic: solul lui fusese întotdeauna mort şi aerul – contaminat, şi tocmai în asta consta frumuseţea lui. Era regatul naturii în starea ei primordială, locul în care spiritele naturale erau pure şi puternice. Acolo domneau focul şi apa, iar stăpânirea lor era deplină, nici măcar Tiranul nu reuşise să o năruie.

– Văzând locul acesta, îţi vine să te gândeşti că oamenii, gnomii şi toţi cei care populează această lume în realitate sunt numai nişte venetici, zise Sennar, în timp ce înainta cu greu.

Nihal fu de acord cu el. În faţa puterii absolute pe care natura o manifesta în locul acela, toate războaiele lor şi sângele vărsat păreau ceva de nimic. I se păru că înţelege ce vrusese Flar să spună, atunci când îi vorbise despre infinita curgere a lucrurilor. Totul era un cerc destinat să nu se închidă niciodată, şi într-o zi nici nu s-ar mai fi auzit vorbindu-se despre Tiran. Întâmplările oamenilor s-ar fi consumat într-o lentă agonie, pentru ca după aceea să fie uitate. La sfârşitul tuturor timpurilor, din locul acela ar fi rămas numai focul, piatra munţilor, apa râurilor, valurile oceanului, vântul care mătura pământul.

După patru zile de călătorie, ajunseră la Câmpurile Moarte şi înţeleseră imediat că numele i se cuvenea pe bună dreptate acelei câmpii întinse, care se întindea cât vezi cu ochii, plată şi galbenă. O presărau miriade de cratere fumegânde; unele erupeau jerbe de fum, altele lăsau să se scurgă râuri încete de lavă care se împrăştiau pe teren desenând geometrii stranii. Iar altele aruncau către cer la intervale regulate şiroaie de stropi de apă. Nu era nimic viu, doar puterea pământului.

Să traverseze Câmpurile Moarte se demonstră a fi mult mai complicat decât prevăzuseră. Adesea, pământul era rănit de râpe adânci şi lava care ieşea din ele le tăia calea. Nu rar întâlneau câte o fisură şi trebuiau să ocolească şi vulcanii, şi jeturile de apă. În sfârşit, era cald, iar aerul era de nerespirat. Nu le trebui mult ca să-i lase moralul: se târau pe drum cu o încetineală care li se părea exasperantă, lac de sudoare şi cu plămânii în flăcări din pricina căldurii. Se consolau numai la gândul că acolo nu aveau să întâlnească duşmani. La ce bun să supravegheze Tiranul un loc în care nici măcar muştele nu îndrăzneau să se aventureze?

– Poate ar fi cazul să-l înştiinţăm pe Ido că vom sosi curând, spuse Nihal într-o seară.

Erau întinşi pe pământ şi se uitau la o fâşie de cer din bolta înstelată printr-o gaură în nori.

– Mai lipsesc numai două pietre.

– Nu ştiu, călătoria noastră nu este încă terminată... răspunse Sennar.

I se părea de rău augur să vorbească de sfârşitul misiunii.

– Atacul nu va fi uşor de pregătit, va trebui să dăm de ştire înainte de sosirea noastră, în aşa fel încât totul să poată fi organizat cum trebuie, insistă Nihal.

Sennar continuă să se uite la cer.

– S-ar putea întâmpla ceva care să ne întârzie... ezită. Putem chiar să nu ajungem deloc...

Nihal zâmbi şi se ridică să se uite la el.

– Ţi-e teamă că aduce ghinion?

Sennar îi înapoie zâmbetul.

– Poate.

Era neliniştit de când o părăsise pe Aires. Simţise ceva ciudat în timp ce îşi lua rămas-bun, aproape ca şi cum salutul acela ar fi fost ultimul, şi de atunci i se părea că e înconjurat de o aureolă de moarte. Îşi scutură capul pentru a goni gândurile acelea şi se întoarse către Nihal.

– Să presupunem că ajungem la sfârşitul întregii poveşti, zise, şi că îl vom bate pe Tiran. Te-ai întrebat vreodată ce vom face după aceea?

Nihal se întinse iar să se uite la cer.

– Nu ştiu, răspunse. Adevărul este că am obosit să lupt. Poate, dacă totul s-ar termina, aş pune deoparte spada o vreme.

De data asta, fu Sennar cel care se ridică şi o fixă, surprins.

– Nu-mi vine să cred... De când te cunosc, nu doreşti altceva decât să lupţi şi acum ai vrea să te opreşti?

– Am vorbit cu Aires cu câteva seri în urmă, răspunse ea. Mi-a spus lucruri care m-au pus pe gânduri. M-am căutat deja îndelung pe mine însămi în luptă. Poate a venit momentul să caut în altă parte, în odihnă şi singurătate poate... Ştiu doar că am văzut destul sânge, cel puţin deocamdată.

Sennar încercă să-şi ascundă deziluzia.

În singurătate... de ce nu poţi încerca şi cu mine, Nihal? De ce nu vrei să te ajut?

– Şi tu? întrebă Nihal.

– Nu ştiu prea bine nici măcar eu, dar cu siguranţă voi continua să fiu vrăjitor, spuse. Dacă mă vor vrea, mai întâi mă voi întoarce în Consiliu. Acolo este întotdeauna de lucru, cu sau fără război. Îmi voi relua activităţile dintotdeauna şi mă voi bucura de pace, voi vedea cum este. Trebuie să fie frumos, încheie pe un ton mai abătut decât ar fi vrut.

Apoi se întinse iar să se uite la puţinele stele care se iţeau deasupra lor.

În cea de a treia zi de mers ajunseră în mijlocul Câmpurilor Moarte. Erau obosiţi să mai meargă prin dezolarea aceea, unde nu creştea nici măcar un fir de iarbă. Doreau să întâlnească ceva viu şi rugile lor fură auzite, dar nu aşa cum ar fi vrut.

Pe neaşteptate, în timp ce mergeau obosiţi sub pătura de nori, auziră glasuri. Până atunci singurul zgomot pe care îl auziseră fusese tunetul apei care ţâşnea din pământ sau zgomotul jeturilor de lavă şi cel al jerbelor de fum care se ridicau la suprafaţă.

Se ascunseră în spatele unui pisc ciudat de piatră şi rămaseră în aşteptare, cu sufletul la gură. După minute care nu se mai sfârşeau, văzură înaintând doi gnomi îmbrăcaţi de război şi cu însemne care nu lăsau nici un dubiu cărei armate îi aparţineau. Nihal şi Sennar se făcură cât putură de mici lipindu-se de piatră şi aproape că-şi ţinură respiraţia pentru a nu fi auziţi. Ce făceau nişte duşmani în locul acela uitat de zei?

– După mine, sunt morţi.

– Cred şi eu.

– Şi atunci ce rost are căutarea asta?

– Ascultă, nu-ţi convine să ne punem prea multe întrebări. Ştii bine că ordinele sunt ordine şi mai ales acesta, după cât se pare, vine de foarte de sus.

– El?

– Cred că da.

– Intruşii ăştia trebuie să fie chiar extraordinari, dacă până şi el s-a deranjat...

Sennar simţi cum îi sare inima în piept şi se rugă să înceteze să bată cu atâta furie, pentru că i se părea că bătăile erau atât de puternice încât gnomii le-ar fi putut auzi.

– Spionii noştri ne-au dat de ştire că a dispărut un consilier de la Makrat. S-a întâmplat cu mult timp în urmă, cu trei luni înainte să-l fi găsit pe băiatul acela pe Pământul Zilelor. Pare să fie cel despre care s-a vorbit mult, cel care s-a dus în lumea din adâncul mării.

– Mi-au spus că Tiranul nu se aştepta la o asemenea mişcare de la băiatul acela.

– Asta am auzit şi eu. Oricum, se bănuieşte că unul dintre fugari este chiar el.

Era blocat. Sennar încercă să-şi repete că totul mergea bine, că era important că nu ştiau de Nihal. Căută mâna jumătate-elfului şi o găsi pe spadă. O strânse.

– Morţii găsiţi în pădure erau făcuţi cenuşă de o vrajă. Cine crezi că poate elimina şapte fammini şi un om, dacă nu un consilier?

– O fi, dar de ce nu am reuşit să-i găsim într-o lună?

– Oamenii din trupa care îi căuta au spus că i-au văzut dispărând sub ochii lor chiar în mijlocul pădurii. Trebuie să fie un tip foarte bun vrăjitorul acela.

Se opriră la mică distanţă de ei.

– Cine era cu el?

Sennar se rugă să nu o fi văzut pe Nihal.

– Un tip ciudat, un războinic. A eliminat patru fammini.

– Au idee cine este?

– Nu, nici una. Nu crezi că e timpul să ne întoarcem? Soarele apune şi baza e departe.

– Ba da, la urma urmelor ne-am făcut datoria.

Se răsuciră şi se întoarseră pe urmele lor.

Nihal se relaxă şi-şi sprijini capul pe pământ. Sennar însă rămase încordat ca o coardă de vioară.

– Știu de noi, spuse ea uitându-se la el.

– Dar nu știu de tine.

Nihal blestemă:

– Am fost niște tâmpiți. Ne-am amăgit că au încetat să ne mai caute... Și acum? Mai trebuie să traversăm Pământul Stâncilor și Pământul Vântului.

– Singurul lucru rațional ar fi să ne păstrăm calmul. Evident, în zona asta este o bază a dușmanului. De acum încolo vom călători noaptea, și pe cât posibil camuflați. Trebuie să ieșim de aici cât mai repede cu putință.

În ziua aceea nu se opriră și-și continuară drumul toată noaptea. Baza dușmană nu era foarte departe. Nu trebuia să fie singura, mai ales că de la ea se despărțeau diferite drumuri. De ce-or fi fost cantonați dușmanii pe un teritoriu atât de pustiu rămânea un mister.

Când zorile începură să lumineze la răsărit căutară un loc unde să se ascundă și să se odihnească, dar rătăciră multă vreme fără să-l găsească. Doar atunci când soarele fu sus pe cer reușiră să zărească o gaură în pământ care le putea folosi drept refugiu.

Merseră zile întregi. Sennar îi făcu lui Nihal același descântec cu care îi schimbase aspectul pe Pământul Zilelor.

– În condițiile astea este extrem de important ca nimeni să nu știe că ești jumătate-elf, spuse.

Însă cu cât înaintau, cu atât întâlneau mai mulți dușmani în drumul lor. Câmpurile Moarte erau înțesate de tabere și construcții de tot felul: turnuri care dominau câmpia, orașe foarte asemănătoare cu cele pe care le văzuseră pe Pământul Zilelor, citadele fortificate, dar mai ales porțiuni ciudate îngrădite, înconjurate de ziduri înalte de cristal negru prin care nu reușeai să zărești nimic. În timp ce treceau, atenți să rămână cât mai departe de ele, nu numai o dată Nihal și Sennar auziră răgete care umpleau aerul și simțiră cum le tremură pământul sub picioare, ca și cum ar fi fost zguduit de pași greoi.

– Îmi par sunete familiare, spuse odată Nihal. Ar putea fi dragoni.

Într-o noapte, auziră o vânzoleală neobișnuită care venea din acele îngrădiri, glasuri întârâtate și răgete sălbatice. Văzură un animal uriaș profilându-se în întunericul nopții și ridicându-se maiestuos deasupra îngrădirii. Aruncă spre cer o pălălaie de flăcări și-și desfăcu aripile mari în atmosfera densă a acelui loc. Un dragon negru. Iată explicația tuturor acelor tabere: acolo era locul unde se creau dragonii negri.

– Sunt mulți vrăjitori prin părțile astea, îi simt clar, zise Sennar, și tremură, pentru că, dacă era în stare să perceapă prezența vrăjitorilor, atunci și ei ar fi putut s-o perceapă pe a lui.

Din clipa aceea călătoria lor se transformă într-o fugă. Simțeau permanent răsuflarea dușmanului în ceafă și nu-și mai găsiră liniștea nici ziua, nici noaptea.

Într-o seară, în timp ce înaintau prevăzători pe câmpia luminată numai de roșul incandescent al lavei, Nihal auzi un zgomot. Se opri și duse mâna la spadă. Și Sennar se opri să asculte. Aerul era plin de sunete, peste toate tunetele vulcanilor, dar Nihal auzise ceva deosebit. Un zgomot metalic... Închise ochii și i se păru că simte o zguduială ritmică sub picioare. Probabil pași. Sau poate nu. În orice caz, era un semnal de pericol.

Nihal scoase spada.

– Cred că sosește cineva, zise.

Sennar privi în jurul lui.

– Nu sunt locuri de adăpost.

– Nu ne rămâne decât magia, zise Nihal.

– Ar fi mai bine să o evităm. Tocmai acum când am putea fi în raza vizuală a dușmanului.

– Nu avem de ales, i-o tăie scurt Nihal.

Sennar se concentră și spuse descântecul. Imediat după aceea, Nihal luă înfățișarea unui fammin și Sennar pe aceea a unui simplu soldat. Jumătate-elful își puse spada la loc în teacă. Simțurile ei nu

greşiseră, acum paşii se auzeau mai bine; Nihal distingea până şi zgomotul metalic al armurii pe care o purtau duşmanii.

Îşi continuară drumul, cu sufletul la gură. Paşii se apropiau din ce în ce. În lumina lavei incandescente apăreau nişte siluete, poate patru. Trei erau plecate la pământ şi nu puteau fi decât fammini. Nihal tresări. Adulmecau terenul. Vrašta o făcuse adesea când era cu ei, când se ducea la vânătoare.

Siluetele se apropiară. Cel de al patrulea era un gnom, poate mai mult decât un simplu soldat, judecând după armura lucrată cu grijă şi după pelerină.

Gnomul încetini pasul imediat ce-i văzu. Când ajunse la ei, Nihal observă că avea o expresie mirată. Sennar îşi trase gluga pe faţă.

– Arătaţi-vă, somă gnomul.

Fiori reci începură să se scurgă pe spatele lui Nihal. Se rugă ca prietenul ei să reuşească să inventeze încă o dată o scuză bună.

– Venim de la tabără, suntem în recunoaştere pentru a-i găsi pe cei doi fugari, spuse Sennar.

Nihal realiză că îi tremura vocea. Între timp, unul dintre fammini se ridicase în picioare şi începuse să adulmece aerul aruncând spre vrăjitor o privire înfiorătoare.

– Astă-seară eu patrulez şi, după câte ştiu, nu au fost trimişi alţii în recunoaştere, zise gnomul.

– A fost o decizie de ultimă clipă de aceea nu aţi fost informat, replică Sennar.

Famminul începu să rânjească, ceilalţi ridicară securile.

– Cum vă numiţi? întrebă gnomul.

Mâna lui era deja pe spadă.

Atunci Nihal îl apucă şi îl trase pe Sennar repede. Famminii ţâşniră şi ei în spatele lor.

– Ce dracu'...? întrebă Sennar, în timp ce alergau pe câmpie.

– Nu te-a crezut, nu ne rămânea decât să fugim, răspunse Nihal.

Urmăritorii lor câştigau rapid teren. Respiraţiile gâfâite şi urletele guturale erau din ce în ce mai aproape.

– Nu are rost să fugim! urlă Sennar. Știu cine suntem, vor năvăli peste noi!

Nihal continuă să fugă strângându-l de mână.

– Trebuie să luptăm, spuse Sennar.

– Tu nu vrei s-o faci, știu ce ar însemna pentru tine.

Sennar lăsă mâna lui Nihal și se opri în câmpie, apoi se întoarse către dușmani.

Lui Nihal nu-i rămase altceva de făcut decât să se oprească la rândul ei și să se pregătească de luptă. Îl înfruntă pe gnom, în timp ce Sennar se ocupa de fammini. Iar fu un măcel așa cum se întâmplase în rarișteo. O vreme crezuseră că puteau uita războiul, dar moartea îi urmărise și, în timp ce se uitau la trupurile dușmanilor rostogolite la pământ, simțeau că nu se schimbase nimic. Iar erau singuri și pierduți.

Trecură granița în ziua următoare și părăsiră pentru totdeauna Pământul Focului. Părea să fi trecut un secol din seara în care vorbiseră de sfârșitul misiunii. Lipseau două pietre, dar erau pândiți și lupta din câmpie avea să atragă asupra lor noi dușmani.

– Nu vom mai lupta, zise Nihal, în timp ce mergeau. Dacă vom continua să ne mișcăm noaptea, nimeni nu ne va găsi. Vom fi atenți.

Sennar tăcea. Când se hotărî să rupă tăcerea, făcu ceva neașteptat. Râse.

– Nu trebuie să-ți faci griji pentru mine. Am încetat să fac pe mironosița și să mă tulbur pentru fiecare picătură de sânge care se scurge în fața ochilor mei. Voi mai lupta, nu te teme. De fiecare dată când va fi necesar.

Nihal nu spuse nimic, cu credința că tăcerea ar avea un efect mai bun decât mii de cuvinte.

29

UN URLET TURBAT

Ido se plictisi repede să stea la Dama. Vara era în toi şi gnomul îşi imagina că în scurtă vreme va avea loc o nouă adunare pentru a discuta mişcările succesive împotriva Tiranului. Simţea că venise timpul să se întoarcă la viaţa militară.

Gnomul era mirat că nici unul din armată nu se arătase. Permisia lui nu putea fi eternă, şi el se aştepta ca dintr-un moment în altul să-i parvină ordine. Dar zilele treceau fără să sosească vreo ştire.

Astfel, într-o zi cu soare în care se simţea mai bine decât de obicei, gnomul se hotărî să se ducă la Makrat. Ştia că toţi comandanţii militari erau acolo, inclusiv Soana.

Se îmbrăcă de război şi întrebă ordonanţa care avea grijă de el unde-i erau armele. Avu o surpriză neplăcută. Alături de armură lipsea ceva.

– Unde mi-e spada? întrebă enervat.

– Deinofor a frânt-o, răspunse înspăimântat băiatul.

Lui Ido îi tresări inima. Duelul acela subminase toate punctele de referinţă ale existenţei lui. Spada era viaţa lui, nu putea lupta fără ea.

– Dar v-am făcut rost de una nouă, adăugă imediat ordonanţa şi arătă o spadă sprijinită de perete. Nu erau incrustaţii pe gardă, trebuie să fi fost a unui simplu soldat căzut în bătălie.

– Unde este ceea ce a mai rămas din spada mea? întrebă Ido ridicând glasul.

Băiatul tresări.

– Vrăjitoarea mi-a dat-o înainte să plece. Am pus-o în depozit cu celelalte arme.

Ido se enervă. Gândul că spada lui era amestecată cu resturile de aruncat îl scotea din minți. Băiatul îl urmă gâfâind.

O văzu imediat, aruncată într-un colț. Lama era ruptă la câteva degete de gardă. Ido simți cum i se strânge inima. O luă în mână. Mânerul era plin de sânge închegat. Al lui sau poate al lui Deinofor. Chiar și ceea ce mai rămăsese din lamă era roșu. Gnomul se gândi la toți anii în care spada lui îi fusese slugă credincioasă și simți cum i se umplu ochii de lacrimi.

– O iau cu mine, spuse.

– Dar, domnule, e ruptă... protestă băiatul.

Ido nu-l luă în seamă și ieși cu pas hotărât din depozit.

Măcar Vesa era la locul lui, semeț ca întotdeauna. Practic, dragonul ieșise nevătămat din duel și îl salută pe Ido cu o pufăitură pe nas. Imediat ce se urcă pe el, gnomul regăsi senzațiile care-i lipsiseră cel mai mult în acele zile de convalescență și aproape reuși să se convingă că în fond nu se întâmplase nimic grav.

– Hai, trebuie să ne întoarcem la Academie să primim ordine, zise cu un zâmbet, apoi îl mână pe Vesa în zbor.

Când ajunse, Ido găsi Makratul mult schimbat. Ecoul înfrângerii de pe Pământul Apei ajunsese până acolo și lumea era înspăimântată. Pe străzile orașului se învârteau mulți soldați și locuitorii își schimbaseră obiceiurile nerușinate și petrecărețe: aglomerația de pe străzi se micșorase, era mai puțin negoț în piețe și până și copiii erau mai potoliți la jocurile lor. Situația era serioasă, de acum înțelegeau cu toții.

Ido se duse direct la Academie și ceru audiență la Raven. Cu cât își lua mai repede de pe suflet acea obligație, cu atât ar fi fost mai bine. Trebui să facă obișnuita anticameră, apoi Raven îl

primi. Generalul Suprem era așezat pe jilțul lui, rece, și nici măcar nu îl salută. Ido nu avea chef de ceartă, așa că îngenunche repede.

Privirea lui Raven fugi pe bandajul care îi acoperea ochiul.

– Cum merge rana ta?

– Închisă. Nu era nimic grav.

Liniștea se lăsă câteva minute în sală.

– Ei bine? Ce ai venit să-mi ceri?

– Mi se pare evident. Vreau să știu ce trebuie să fac. M-ați lăsat să putrezesc la Dama fără urmă de ordin.

– Ești în permisie.

– M-am vindecat.

– Văd că refuzi să înțelegi...

– Nu, zise Ido nerăbdător. De fapt, nu înțeleg.

– Ești în permisie pe timp nedeterminat.

Cuvintele acelea se prăbușiră ca un bolovan peste el. La asta chiar că nu se așteptase.

– Ți-am spus că mă simt bine, protestă.

Raven se ridică și se duse către el.

– Nu intenționam să fiu așa de dur cu tine, dar m-ai obligat, spuse pe un ton repezit. Sunt două motive pentru care ai fost eliberat de îndatoririle tale de Cavaler.

– Ce-i asta, o altă modalitate patetică de a mă elimina? Credeam că am aplanat o dată pentru totdeauna divergențele noastre, izbucni Ido.

Păru că Raven nici nu luă în seamă cuvintele acelea.

– Comportamentul tău în luptă a fost incalificabil. Ți-ai lăsat la voia întâmplării trupele pentru a te dedica unui duel personal nesemnificativ, ai dus la moarte mai mult de trei sute de oameni.

Ido simți că ia foc.

– Eram rănit, ce pretindeai, să-i fi însoțit în infirmerie?

– Nu despre asta vorbesc, știi bine. Te-ai aruncat la începutul bătăliei asupra lui Deinofor, fără să iei în seamă strategiile. Ți-ai părăsit oamenii la voia întâmplării. Aproape toți au murit în ziua aceea, sau nu știi?

Într-o clipă, Ido văzu chipurile acelora pe care îi instruise și i se părură teribil de tineri, niște copii. Apoi își aminti o voce îndepărtată care îl chema pe câmpul de luptă: era glasul lui Nelgar: *Oamenii tăi, ce naiba, Ido!*

– Eu... încercă el să se apere, dar nu-și găsi cuvintele.

Știa asta din ziua în care vorbise cu elevul lui.

– Mi-ai demonstrat că nu greșeam când nu aveam încredere în tine, continuă Raven. Nu te-ai schimbat de pe vremea când luptai pentru Tiran, un animal însetat de sânge, și setea ta a făcut multe victime.

– Nu-i așa, și știi. Da, am greșit, dar...

– Nici un dar. Nu tolerez greșeli atât de grosolane, nici de la un tinerel, darămite de la cine a călcat de sute de ori pe câmpul de luptă.

Ido rămase la locul lui, cu pumnii strânși. Aproape că nu reușea să respire, i se părea că se sufocă.

– În orice caz, nu numai acesta este motivul permisiei tale, zise Raven. Se ridică și se îndepărtă câțiva pași. Ai fost rănit foarte grav și îți lipsește un ochi. Nu vei mai putea fi războinicul de altădată.

Ido simți cum fierbe de turbare.

– Nu spune idioțenii, bâigui.

– Spun doar adevărul. Un ochi mai puțin nu este o bagatelă pentru un războinic.

– Eu sunt exact ca mai înainte, vrei să-ți demonstrez?

– Nu face pe pustiul! Totul pentru tine se reduce la a scoate spada din teacă, mereu și în orice caz. Crezi că nu a ajuns la mine la Academie zvonul despre bravada ta? Ido, nu poți nega, ai greutăți în a aprecia distanțele și câmpul tău vizual este destul de limitat. Nu te vei putea întoarce să lupți ca înainte.

Ido încercă să se controleze, dar furia pe care o avea în sine era prea mare.

– Ia blestemata aia de spadă şi încearcă-mă să vezi dacă nu sunt cel de altădată. Demonstrează-mi! Eu şi cu tine ar fi trebuit să ne încheiem socotelile cu ani în urmă.

Raven rămase indiferent.

– Ido nu mă obliga...

– Ţi-o cer, fir-ar să fie!

Urletul lui Ido îi făcu pe străjerii de la intrare să tresară.

– Eşti scos din minţi, răspunse liniştit Raven. Nu are sens să continuăm această discuţie. Pleacă, vom vorbi când vei fi dispus să raţionezi.

Raven se întoarse şi dădu să ajungă la jilţ. Ido nu mai văzu, cu un strigăt scoase spada de care îi făcuse rost ordonanţa şi îl atacă pe Generalul Suprem.

Raven pară lovitura cu uşurinţă.

– Aminteşte-ţi că sunt superiorul tău. Ido, nu mă provoca!

Ca şi cum nu l-ar fi auzit, gnomul atacă din nou, şi iar Raven pară fără să clipească. Apoi, Generalul Suprem îi dădu o lovitură laterală. Ido nu o văzu venind, de abia avu timp să audă un fâşâit vag în spatele lui. Se feri şi îşi dădu seama că sosise una din cele două gărzi.

– Acum te-ai convins? Nu mi-ai văzut lovitura, nu ai văzut străjerul venind.

Ido urlă iar şi începu să atace, dar nu reuşi să vadă multe dintre loviturile pe care le îndreptau spre el Raven şi străjerul. Nu înţelegea unde era, nu percepea spaţiul din jurul lui şi curând începu să se mişte dezordonat. Pe neaşteptate, fu lovit în spate şi Raven profită ca să-l dezarmeze. Spada zăngăni departe, pe pardoseala lucioasă. Ido căzu în genunchi, fără suflu.

– Nu eşti în stare să lupţi, hotărî Generalul Suprem. Îmi pare rău, Ido, dar nu avem nevoie de serviciile unui jumătate de Cavaler.

Raven părăsi sala. Zgomotul cizmelor lui pe marmură sună odios în urechile lui Ido.

Gnomul rămase gâfâind pe jos. Spada lui zăcea ceva mai încolo.

Nu va mai fi ca înainte. Niciodată nu va mai fi ca înainte. El are dreptate. Sunt o jumătate de Cavaler.

Scoase un urlet de mânie către bolta înaltă a sălii.

Ido intră ca o furie în camera Soanei. Era palid și răvășit, iar vrăjitoarea se înspăimântă.

– Ce faci aici?

Nu știa nici măcar că era la Makrat, îl credea încă la Dama, în convalescență.

– Dă-mi ochiul înapoi.

Soana nu înțelegea.

– Ce...?

Ido începu să scotocească printre cărțile ei, printre lucrurile ei, ca un nebun.

– Tu ești o vrăjitoare, nu-i așa? Ei bine, dă-mi ochiul înapoi, fir-ar să fie! O fi vreun descântec blestemat în stare să mi-l facă să crească la loc, să mă facă să fiu iar cel de dinainte!

Soana se duse înspre el și încercă să-l oprească, dar gnomul continua să arunce cărți pe jos.

– Ido, nu există nici o vrajă care să poată face așa ceva, sunt limite pe care nimeni...

– Nu se poate! Nu se poate termina așa! Se aruncă iar înspre rafturi, dar când dădu să ia o altă carte, din stânga lui, nu-i nimeri cotorul. Drace!

Cu un urlet de disperare căzu la pământ, în lacrimi.

Soana nu îl văzuse niciodată plângând. Rămase nemișcată la locul ei, așteptând ca Ido să se liniștească.

– Deinofor mi-a luat și posibilitatea de a lupta, ultimul lucru care îmi rămăsese. Fără ochi nu mă voi putea întoarce pe câmpurile de luptă și ce sunt eu, fără luptă? Ce sunt, dacă nu un trădător?

Rămase la pământ sughițând. Soana se aplecă și îl îmbrățișă în tăcere.

Încet-încet Ido se calmă. Rana de la ochi se deschisese iar şi Soana îl pansă.

Gnomul nu ar fi tolerat să fie văzut în condiţiile acelea de nimeni altcineva.

– Iartă-mă, îi spuse.

– Nu-i nimic, răspunse vrăjitoarea. Mi se pare că acum e bine.

Ido duse mâna la ochi. Nu avea să se obişnuiască niciodată să simtă cavitatea cu degetele.

Afară, pe fereastră, soarele cobora încet peste oraş şi seara sosea să domolească treptat căldura sufocantă a verii. Soana aprinse lumânările.

– Acum spune-mi ce s-a întâmplat.

Ido îi povesti întâlnirea cu Raven.

– Nu l-am văzut pe străjer. Mi-a ieşit în cale pe neaşteptate. Şi nu vedeam nici multe din loviturile lui Raven. E ca şi cum astăzi, pentru prima oară, s-ar fi adeverit pierderea ochiului. Nu voi mai putea lupta niciodată. Se uită la ea. Lupta era singura modalitate prin care îmi ispăşeam greşelile.

Soana zâmbi melancolică.

– Ido, tu nu ai nevoie de un alt ochi. Ai nevoie de curaj şi de voinţă. Vei învăţa să te mişti, să lupţi cu un singur ochi, îţi vei ascuţi auzul şi te vei întoarce pe câmpul de luptă.

Rămaseră în tăcere, în timp ce întunericul se adâncea în jurul petelor de lumină ale lumânărilor.

– Mulţumesc, murmură Ido.

– Rămâi aici astă-seară, spuse Soana. Ai nevoie de odihnă.

Gnomul încuviinţă.

Ido rămase o vreme la Soana. Avea nevoie de timp de gândire şi tovărăşia vrăjitoarei îl calma.

– Îi voi cere ajutor lui Parsel, spuse într-o seară gnomul în timp ce se bucura împreună cu Soana de adierea care intra pe fereastră.

Cerul înstelat era atât de limpede, încât lumina cu licărirea lui argintată drumurile tăcute ale Makratului.

Vrăjitoarea zâmbi.

– Deci, eşti gata.

– Mai trebuie să fac un lucru, adăugă Ido, după câteva minute de tăcere.

Soana se uită la el întrebătoare.

– Am nevoie să ştiu cine este Deinofor.

Vrăjitoarea suspină.

– Nu-i aşa cum crezi, replică gnomul. Nu mai îmbrac hainele răzbunătorului solitar, nu mi se potrivesc şi mă fac ridicol. Dar trebuie să-l învinge.

– Fii atent! Drumul pe care vrei să-l străbaţi este periculos.

Ido simţea că Soana era nehotărâtă, ca şi cum ar fi fost pe punctul de a-i spune ceva, dar nu era convinsă de oportunitatea de a o face.

– E ciudat cum se întorc anumite persoane mereu, în anumite istorii, zise la un moment dat vrăjitoarea. Şi, în general, sunt persoanele nepotrivite.

Ido se uită la ea fără să înţeleagă.

– Când, după mulţi ani de zile, am reuşit, în sfârşit, s-o reîntâlnesc pe maestra mea Reis, ea mi-a cerut s-o vadă pe Nihal. Eu am încercat să mă opun şi atunci ea a pronunţat o frază pe care nu am înţeles-o în ziua aceea. Mi-a spus că fantomele conduse de o armură roşie aveau să o ducă în cele din urmă pe Sheireen la soarta ei, aşa cum ea venise în întâmpinarea destinului ei urmând chiar armura aceea.

Ido îşi plecă ochii.

– Bătălia contra morţilor... murmură.

Soana încuviinţă şi pe faţă îi trecu o umbră.

– Nu ştiu ce înţelegea cu cea de a doua parte a frazei... şi nu vreau să ştiu, încheie mâhnită.

Gnomul tăcu câteva clipe.

– Trebuie să mă duc la ea.

– A înnebunit, Ido, nici nu mai seamănă cu maestra mea de altădată. E plină de ură, o ură atât de profundă încât i-a deformat până și aspectul.

– N-are importanță. Am avut de a face cu multe persoane pline de ură.

Gândul îi zbură imediat la fratele lui, dar Ido îl goni.

– Vreau să știu cine este Deinofor, vreau să privesc în adâncul obsesiei mele.

– Știi ce cred eu despre acest lucru. Măcar fii atent.

Ido încuviință.

Gnomul plecă în ziua următoare și se îndreptă spre Academie.

Mai întâi se duse să-și ia rămas-bun de la Vesa și să obțină permisiunea de a lăsa dragonul o vreme în grajdurile Academiei. Faptul că stătuse acolo îi fusese de folos măcar la ceva.

Apoi îl căută pe Parsel. Îi spuseră că era ocupat cu elevii lui, așa că Ido îi lăsă un mesaj și speră ca profesorul să nu se lase mult așteptat.

Se întâlniră afară din Academie, într-un han din Makrat. Când sosi, Parsel era stânjenit.

– Nu face fața aia, izbucni Ido. Nu sunt un invalid.

Parsel se conformă și reveni la atitudinea aspră care îl caracteriza.

Vorbiră despre bătălie, despre duelul împotriva lui Deinofor, despre pierderile suferite. Apoi discuția se opri pe întâlnirea cu Raven.

– Nu știu să trăiesc fără să lupt, îmi închipui că tu înțelegi asta, zise Ido.

Parsel încuviință prea puțin convins.

– Eu nu vreau să cred că pierderea acestui ochi este sfârșitul. Mă voi antrena, măcar voi încerca, și voi învăța să mă bat ca înainte, mai bine chiar decât înainte, cu singurul ochi care îmi rămâne.

Parsel tăcu.

– Nu crezi că se poate?

– Rămâne faptul că ai un unghi mort mai mare decât al unui om normal. Este o problemă pe care nu o poţi rezolva, răspunse profesorul.

– De când se luptă numai cu ochii? Mai sunt auzul, mirosul, pipăitul... voi învăţa să le folosesc, şi va fi ca şi cum aş avea ochi peste tot, pe spate, în vârful degetelor... Dar nu pot s-o fac singur. Am nevoie de ajutorul tău. Crezi că ai putea să-ţi faci timp să mă ajuţi la antrenament?

– Eu... începu Parsel şovăitor.

– Nu, nu suntem prieteni, ştiu. Şi mai ştiu şi că în trecut mi-ai dezaprobat comportamentul. Dar ne unesc toţi tinerii aceia care au murit din cauza mea. Ido se întrerupse şi se uită fix la el. Ţi-o cer s-o faci pentru ei. Ajută-mă să-mi repar greşeala.

Parsel nu răspunse, ţinu ochii plecaţi şi-şi plimbă multă vreme degetul pe marginea paharului. Ido nu-şi dezlipea ochii de pe buzele lui.

– Deci? izbucni într-un târziu.

– Fie, capitulă Parsel. Eşti un mare războinic, ştiu, şi pierderea ta ar fi gravă pentru armată. Te voi putea ajuta numai noaptea, ziua sunt ocupat la Academie.

Ido îşi dădu berea pe gât dintr-o singură înghiţitură.

– Trebuie să învăţ să văd cu tot corpul, întunericul îmi va fi de ajutor.

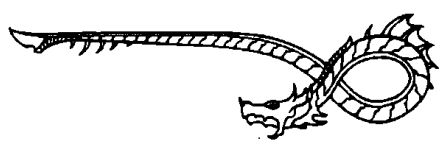

30

ÎNTOARCEREA

Ido își găsi o căsuță în interiorul zidurilor Makratului. Nu era atât de comodă ca aceea în care locuia Soana, dar pentru obiceiurile lui spartane era potrivită. Timpul pentru consolare se sfârșise, acum începea o etapă nouă a vieții în care ar fi trebuit să se bazeze numai pe forțele lui.

Descoperi repede că a trăi în civilie era mai greu decât ar fi crezut. Zilele petrecute rătăcind prin oraș sau fixând tavanul camerei erau cu toatele la fel și mortal de plictisitoare. Apoi venea seara și Ido începea iar să respire. Se întâlnea cu Parsel într-o pădure la mică distanță de Makrat unde se antrenau toată noaptea.

Fu greu la început. Era ca și cum lumea s-ar fi mișcat prea repede pentru el, ca și cum spațiul care îl înconjura ar fi fost plin de ființe invizibile. Era de necrezut cum forța obișnuinței îi încețoșase simțurile.

În prima fază de antrenament își bandajă și ochiul sănătos. Era cel mai bun mijloc pentru a-și dezvolta auzul și pipăitul. În primele săptămâni, rezultatele nu fură încurajatoare și adesea se întorcea acasă cu câte o rană superficială, dar curând perioada lungă în care frecventase câmpurile de bătălie își arătă roadele. Ido se obișnui să distingă zgomotele și proveniența lor, să perceapă spațiul înconjurător încredințându-se sunetului vântului printre ramuri, să intuiască direcția loviturilor după fâșâitul spadei prin aer și după foșnetul pașilor pe frunzele uscate. I se părea că era iar copil, că regăsise un entuziasm de care nu-și mai amintea de multă vreme. Progresa noapte de noapte și,

cu toate că nu era încă în stare să-l bată pe Parsel, simţea că este aproape de ţintă.

La începutul toamnei, când i se păru că ajunsese cu antrenamentul într-o fază bună, hotărî că-şi putea permite câteva zile de odihnă. Sosise momentul să se ducă la Reis.

Aflase de la Soana că vrăjitoarea trăia pe Pământul Apei, la cascadele Naël, în zona care rezistase armatelor Tiranului, şi ceruse să i se explice cu belşug de amănunte unde se găsea căsuţa.

Ajunse la Reis într-o zi cenuşie şi tulbure. Cu toate indicaţiile Soanei, gnomul trebui să treacă şi iar să treacă pe sub cascadă şi să se ude până la piele, înainte de a pricepe unde se afla cabana, dar în cele din urmă, reuşi să o identifice.

Era o dărâmătură sărăcăcioasă şi gnomul fu mirat că o vrăjitoare atât de puternică, femeia care îi dezvăluise lui Nihal cheia pentru a salva Lumea Pământeană, trăia într-o asemenea magherniţă. Bătu la uşă şovăitor, dar nu-i răspunse nimeni. Puse mâna pe clanţă şi îşi dădu seama că uşa era întredeschisă.

Când intră, damful de mucegai şi de ierburi stătute îi mută nasul din loc. Interiorul căscioarei i se păru şi mai sărăcăcios decât exteriorul. La o primă privire, părea cocioaba unei vrăjitoare de magie neagră, nu de magie albă, cărţile care zăceau la pământ deschise, ticsite de rune care aveau ceva rău în ele, trebuie să fi fost înţesate de descântece interzise.

Frumoase prietenii are Soana...

– Cine e? întrebă alarmată o voce gâjâită.

Ido tresări.

– Cavalerul Dragonului Ido, un prieten al Soanei.

Se arătă o siluetă gârbovită, o bătrână care părea aplecată peste ea însăşi. Cu siguranţă era un gnom, dar era mult mai măruntă decât Ido, cu o statură aproape nefirească. Părea că o înghite pământul puţin câte puţin. Chipul ei era desfigurat de riduri, ochii colorati doar de un cerc alburiu. Avea părul foarte lung, care se târa pe pământ ca un covor.

Bătrâna îşi ţintui ochii pe gnom şi îl scrută multă vreme.

– Cavalerul gnom... spuse la un moment dat. Maestrul lui Sheireen... Nu te-am simțit când ai venit. Ce vrei?

Ido detestă locul acela pestilențial și pe bătrâna aceea nepoliticoasă.

– Sunt aici ca să-ți cer informații.

– O vrăjitoare nu știe nimic din ceea ce l-ar putea interesa pe un războinic.

Ido se uită mai bine la ea; în trecut trebuie să fi fost foarte frumoasă, dar părea că acea frumusețe se veștejise, ca și buchetele de ierburi care atârnau în aerul irespirabil al acelei cabane.

– Sunt aici pentru a te întreba despre Deinofor, Cavalerul cu armură roșie.

Pe Reis o trecu un fior. Deci vrăjitoarea Soana spusese adevărul.

– Nu cunosc pe nimeni cu numele acela.

– Ba da. Și nu voi pleca de aici până când nu-mi vei spune ce știi. Am luptat împotriva lui cu câteva luni în urmă, adăugă Ido. Acesta – își atinse ochiul stâng – este opera lui. Vreau să știu cine este.

Reis își propti ochii alburii pe fața lui Ido, și gnomul înțelese că și ea, ca și el, în clipa aceea se gândea la Nihal. Se țintuiră câteva clipe și Ido avu senzația neliniștitoare că vrăjitoarea încerca să-și revendice un privilegiu întunecat asupra sufletului elevei lui.

Apoi Reis zâmbi, un zâmbet rău.

– Așază-te, spuse aspră.

Ido se așeză pe un scaun plin de praf. Bătrâna luă loc pe un jilț, în spatele unei mese ticsite de pergamente și ierburi medicinale. În centru, era un mic vas de jăratic plin cu cenușă.

– Numele Debar nu-ți spune nimic? întrebă Reis.

La auzul acelui nume, gnomul simți cum îl năpădește o ură străveche. Atunci când îl cunoscuse, Debar era un băiat simpatic și promițător; brunet, cu ochi albaștri, luptase în trupele lui Ido și o vreme el îl luase sub aripa lui protectoare, până când Debar crescuse în grad și făcuse o carieră rapidă în armată. Pe urmă însă, familia lui fusese acuzată de trădare, pe baza câtorva

dovezi. Părinții lui fuseseră linșați, sora lui - siluită; Debar le scăpase acuzatorilor, dar era foarte grav rănit și aproape pe moarte. Când Ido aflase, încercase să repare ceea ce i se părea o nedreptate de neiertat, dar fusese prea târziu.

– Îmi amintesc perfect de el, zise cu glas sumbru. Moartea lui cântărește greu pe conștiința oamenilor de pe Pământurile Libere.

– Debar nu a murit, explică Reis cu voce aspră și arțăgoasă. Debar e Deinofor.

Ido îngheță. Nu i se părea posibil. Nu reușea să împace imaginea pacifică a acelui băiețel cu războinicul dezlănțuit contra căruia luptase.

– Minți, spuse cu un fir de voce. Cum poți susține o asemenea idioțenie?

Bătrâna fu scuturată de un alt tremur și tăcu o vreme.

– Cu mulți ani în urmă, spuse apoi, înainte de a descoperi adevărul despre Sheireen și înainte de a găsi medalionul, am fost prinsă de un Cavaler al Dragonului Negru și dusă la Fortăreață. Am călătorit singuri, într-o zi l-am văzut fără coif și i-am recunoscut chipul lui Debar. Cavalerul acela, cum vei fi înțeles deja, era Deinofor.

Reis tremura, era neliniștită. În dorința ei de a-l răni pe Ido, evident trecuse dincolo de limită.

Gnomului încă nu-i venea să creadă ce auzise. Prea multe erau lucrurile care nu se potriveau în povestirea acelei bătrâne.

– Care era destinul despre care i-ai vorbit Soanei? întrebă. Ce voia Tiranul de la tine?

– Nimic, i-o tăie scurt Reis.

– Și totuși, a pus să fii condusă la Fortăreață escortată de un Cavaler de-al lui...

– Nu are nimic de a face cu cercetările tale, nu te privește.

– Ai fost prizoniera lui? insistă Ido.

– Puțină vreme. Am fugit.

– Nu se fuge din temnițele Fortăreței. Acela este un loc al morții.

Reis îşi roti ochii ei alburii ca şi cum ar fi căutat o cale de scăpare.

– Ce ai văzut în Fortăreaţă? De ce nu vrei să vorbeşti? aproape că urlă Ido.

Din reflex, duse mâna la garda spadei. Dacă scorpia aia ştia ceva despre Tiran, el nu ar fi ieşit de acolo fără să fi auzit.

– Să nu îndrăzneşti să mă ameninţi! şuieră bătrâna.

Ido scoase spada din teacă.

– Ce ştii despre Tiran? întrebă el răspicat pe un ton mai calm, de data asta.

Reis nu îi răspunse. Atunci el puse iar spada în teacă şi se îndreptă cu paşi liniştiţi către ieşire. Aproape ajunsese la uşă, când se întoarse.

– Chiar mâine voi pune să se convoace Consiliul, chiar mâine. Nu voi lăsa soarta Lumii Pământene pe mâinile unei trădătoare.

Spre totala uimire a lui Ido, bătrâna începu să plângă.

– De ce vrei să mă obligi să dau la iveală ceea ce am îngropat în străfundul inimii? De ce vrei să-mi cunoşti vina?

Reis suspina, dar Ido nu avea milă de ea. Simţea că femeia aceea emană ceva întunecat, ceva sordid, ura despre care îi povestise Soana.

– Vorbeşte, porunci în timp ce se întorcea spre masă.

Reis îl fixă cu ochii înroşiţi de plâns.

– În trecutul meu se întinde o umbră lungă, care, ca un rău ucigaş, mi-a sorbit bucuria.

Se ridică şi luă nişte ierburi dintr-o cutie. Se reaşeză, cu un gest al mâinii aprinse un focuşor albastru în vasul cu jăratic şi aruncă acolo ierburile. Se ridică un fum dens şi albăstrui, pe care Reis îl stăpânea cu gesturi liniştite ale mâinilor. Chipul unei tinere se desenă în fum. Contururile erau nelămurite, dar apărea de o frumuseţe orbitoare. Era un gnom. Doar după câteva clipe, Ido înţelese că trebuia să fi fost vorba despre Reis şi o fixă dezorientat pe bătrâna distrusă de anii lăsaţi în urma ei.

– Nu am fost întotdeauna aşa cum mă vezi astăzi, spuse vrăjitoarea. Într-o vreme, aspectul meu era cu totul diferit.

Atunci l-am cunoscut pe Aster. Era un tânăr foarte frumos şi părea dedicat numai lucrurilor bune. Era consilier ca şi tatăl meu, şi eu m-am îndrăgostit nebuneşte de izbitoarea lui frumuseţe. În nevinovăţia mea, am crezut că şi el mă iubea, şi i-am dăruit inima mea. Tot ce voiam era să-i fiu pe plac, să-l văd că-şi realizează visele. Deci am intervenit pentru el pe lângă tatăl meu, l-am ajutat în ascensiunea lui. Mi-a trebuit mult ca să înţeleg. Prea mult. Şi, când s-a întâmplat, era prea târziu.

Ido simţi cum i se strânge stomacul. Nu voia să creadă ce îi sugera raţiunea.

– Prea târziu pentru ce? Cine este Aster?

– Aster nu mai există, răspunse bătrâna şoptind. Acum există numai Tiranul.

Ido rămase nemişcat la locul lui. Mut.

– Într-un târziu, tatăl meu a fost cel care mi-a deschis ochii, urmă Reis. Am văzut câtă grozăvie era ascunsă sub pielea lui diafană, am văzut că înfăţişarea angelică ascundea asemănarea cu un monstru. Tatăl meu mi-a frânt inima îndărătnică cu vorbele lui şi m-a eliberat de jugul acela. Când am aflat adevărul, când am înţeles că fusesem înşelată, folosită în slujba răului, l-am renegat pe Aster şi i-am aruncat în faţă toată ura mea, pentru că nimic nu era sincer în dragostea lui, pentru că se folosise de mine ca să-şi construiască puterea. Fusesem atât de neajutorată şi de nevinovată încât căzusem în capcana lui, îi crezusem linguşelile şi îmbrăţişările. Faptul că am fugit de el, că i-am refuzat dragostea necurată nu a fost de ajuns ca să-mi gonească din inimă remuşcarea care mă sfâşia zi de zi, care mă făcea să-mi urăsc frumuseţea care entuziasmase ochii acelui bărbat.

Fumul se risipi, în timp ce lacrimile coborau de-a lungul obrajilor ofiliţi ai acelei bătrâne. Copleşit de acele mărturisiri, Ido aşteptă ca povestea să se sfârşească.

– Monstrul nu m-a uitat. A poruncit să fiu prinsă şi adusă la Fortăreaţă.

Conturul impunător al Fortăreţei se profilă prin fum şi păru să înghită orice altă imagine.

– În lanțuri m-au târât la el. Acum, când nu mai avea nevoie de mine pentru a-și întinde mâinile lacome peste lume, voia pentru el frumusețea mea, corpul meu. Atunci am început opera pe care o vezi acum în fața ochilor tăi. Frumusețea mea a dispărut, pentru că aceea a fost cea mai aprigă dorință a mea. Încet, am început să îmbătrânesc: ridurile mi-au schimonosit chipul, pielea a devenit aspră și s-a fleșcăit pe mine ca o rochie veche, părul a albit. Cu cât îmbătrâneam, cu atât eram mai urâtă, și cu atât mai mult mă bucuram.

Reis își duse o mână la față și izbucni într-un hohot necruțător, cu ochii aprinși de un fel de nebunie.

– El m-a urât pentru ce am făcut și a încercat cu vraja lui să mă transforme în ceea care fusesem odinioară, dar nu a reușit nimic împotriva voinței mele. Monstrul știa bine că nu mă putea lăsa să plec, și m-a ținut cu forța lângă el. Am putrezit îndelung în temnițele palatului lui, dar am reușit să fug, pentru că nici Tiranul nu poate face nimic în fața neglijenței unei santinele. Atunci, am luat-o pe urmele trecutului lui Sheireen și am găsit talismanul. Reis își ridică spre Ido ochii bătrâni și nebuni. Când se va prăbuși Tiranul, de mâna mea va fi. Eu singură voi fi răspunzătoare de distrugerea lui, încheie ea.

Gnomul se uită îndelung la ea, cu dispreț, și simți un fior. Faptul că aflase povestea acelei bătrâne arunca o umbră neliniștitoare asupra misiunii lui Nihal. În plus, mai era și ceva care nu se potrivea, Reis nu îi istorisise tot adevărul. Nu se fuge din Fortăreață, iar dacă ființa aceea slabă și ofilită reușise, era pentru că îi dăduse voie Tiranul. Oare de ce?

– Vei păstra toate astea pentru tine, zise bătrâna pe un ton sumbru. Ceea ce ți-am povestit nu va ieși dintre acești pereți.

– Firește, răspunse gnomul, dar intențiile lui erau tocmai pe dos.

În noaptea aceea, în Makrat, Ido fu mai puțin concentrat decât de obicei în timpul antrenamentului. Continua să se frământe pe seama cuvintelor lui Reis, pe seama istoriei tânărului consilier

pervertit de forțele răului și nu reușea să nu se gândească la Debar. Într-un fel, era creația lui; Ido îl învățase multe pe băiatul acela isteț și cu aer simpatic. În sfârșit, acum se explica de ce stilul de luptă al Cavalerului era atât de asemănător cu al lui și, cu cât se gândea mai mult, cu atât simțea că se sufocă de mânie.

Deinofor parcursese exact invers drumul pe care îl făcuse el și asta îi făcea în mod ciudat asemănători. Era ceva care îi lega, care îi îndrepta tot timpul unul spre celălalt. Faptul că luptaseră împreună, că luaseră hotărâri diametral opuse, că erau amândoi mutilați. Poate în asta consta obsesia lui pentru bărbatul acela.

Sosi o lovitură neașteptată. Gnomul își pierdu echilibrul și căzu.

– Nu ești cel dintotdeauna, zise Parsel în timp ce îl ajuta să se ridice. Ce dracu' ai azi în cap?

Gnomul scutură din cap.

– Nimic, gânduri.

Ido avu un sfat de taină cu Soana și-i istorisi povestea lui Reis. Vrăjitoarea îl ascultă cu atenție, dar fără să pară surprinsă.

– Știai? întrebă gnomul.

– Nu, dar îmi închipuiam. Mi se părea ciudată ura aceea atât de sălbatică împotriva Tiranului. Noi cu toții îl detestăm, dar nu cu înverșunarea ei. Și nici măcar nu reușeam să-mi explic aspectul decrepit al lui Reis: trebuie să aibă cel mult zece sau douăzeci de ani mai mult ca tine.

Pe Ido îl trecu un fior de repulsie.

– Nu știu dacă putem avea încredere în ea... a fost totuși iubita lui, spuse. Și povestea asta cum că a fugit din temniță... nu se scapă din Fortăreață, e imposibil. Tiranul trebuie s-o fi lăsat să plece. Dar de ce?

Soana scutură din cap.

– Ura ei e veritabilă. Reis nu se preface și nu ne-ar vinde niciodată dușmanului. Alta-i problema. Este orbită de ranchiună, e dispusă la orice numai să-l doboare pe Tiran.

Atunci, în şoaptă, Soana îi dezvălui lui Ido ce îi făcuse vrăjitoarea lui Nihal, coşmarurile pe care i le trimisese. Gnomul strânse pumnii cu mânie.

– Asta vreau să spun. Nu eram de acord ca Nihal s-o întâlnească, nu eram de acord cu acea călătorie, dar Reis proiectase totul în cele mai mici amănunte. Nu putem face altfel decât să urmăm ceea ce a hotărât ea pentru noi.

– Blestemata... bâigui Ido.

– În orice caz, reluă Soana, ultima noastră speranţă e legată de ea. Poate şi din ura ei se poate naşte ceva bun.

Săptămânile trecură repede şi curând începu să fie frig. Ido se antrena în fiecare zi pe ploaie şi pe soare, iar lucrurile se desfăşurau din ce în ce mai bine. Redevenise cel de altădată. Înţelesese asta atunci când îl învinsese pentru prima oară pe Parsel. Erau de acum rare ocaziile în care maestrul reuşea să-l depăşească. Ido se simţea pregătit. Atunci hotărî că venise timpul să-şi repare şi spada.

O duse la un armurier din Makrat, un tip care părea să aibă mai mulţi muşchi decât creier.

– După mine, nu cred că merită reparată, spuse bărbatul, după ce se uitase la spadă cu ochi de specialist. Te-ar costa mai mult decât dacă ai cumpăra una nouă.

– Nu mă interesează cât costă şi sunt dispus să te plătesc cât îmi vei cere. Fă-o ca nouă, răspunse Ido.

Armurierul nu trebuie să fi fost prea inteligent, dar ştia să-şi facă treaba destul de bine. La sfârşitul unei săptămâni, spada lui Ido era într-adevăr ca nouă.

Când gnomul o luă în mână, se simţi cel de altădată. Se duse imediat la Soana, care îi făcu armei acelaşi descântec pe care îl folosise pentru vechea spadă.

Acum Ido ar fi putut să-l înfrunte pe Raven şi şi-ar fi putut relua locul care i se cuvenea.

Gnomul intră în Academie îmbrăcat elegant, cu armura și cu spada, și ceru să fie primit. În sală, gardienii se uitară la el cu mirare.

Ciudat, Raven nu se lăsă așteptat și se prezentă dinaintea lui Ido purtând o haină și mai sobră decât aceea pe care o purtase cu ultimele ocazii. Pentru prima oară în viața lui, Ido făcu o plecăciune până la pământ și rămase îngenuncheat în fața lui, dând dovadă de supunere.

Raven trebuie să fi fost mirat, pentru că Ido îi auzi pașii oprindu-se pe neașteptate.

– Ridică-te, zise în cele din urmă Generalul Suprem, și Ido se supuse.

Când gnomul ridică privirea, Raven era așezat în jilțul lui, imperturbabil ca de obicei.

– Ei bine?

Ido plecă ușor capul.

– Cer să fiu reprimit în serviciu.

– Mi se pare că ți-am demonstrat că nu sunt condiții să se întâmple așa ceva.

– Uită de bărbatul acela fără coloană vertebrală care a început să se smiorcăie în mijlocul sălii tale de audiențe, zise Ido, tot cu capul plecat. E mort și îngropat. M-am antrenat, am muncit în lunile acestea și simt că sunt iar cel de odinioară. Greșeala pe care am făcut-o față de oamenii mei a fost de neiertat, și cel mai neînsemnat lucru pe care l-ai fi putut face era să mă demiți. Apreciez că mi-ai lăsat o posibilitate.

– Crezi că această falsă supunere va fi de ajuns pentru a mă face să mă răzgândesc?

În sfârșit, Ido își înălță capul și se uită drept în ochii lui.

– Nu este falsă supunere din partea mea. Cu siguranță mă cunoști îndeajuns pentru a fi înțeles asta. Eu nu m-am umilit niciodată, pentru nimic, și cu siguranță nu o fac nici acum.

Raven și Ido se fixară câteva secunde.

– Nu-ți pot încredința un grup de oameni, zise, în cele din urmă, Generalul Suprem.

– Înțeleg perfect.

– Nu e cruzime, dar greșeala ta a fost gravă.

– Te rog doar să mă lași să mă întorc să lupt. Știi că sunt un războinic de excepție și mai știi tot atât de bine că pierderea unui ochi nu poate să-mi fi transformat întru totul capacitățile.

– Ai fost învins în sala aceasta, de mine.

– M-am antrenat, îl poți întreba pe Parsel, care m-a ajutat. Dă-mi o altă posibilitate și nu te voi dezamăgi.

Raven tăcu câteva clipe.

– Te vei duce pe Pământul Soarelui sub comanda generalului Londal. Este o încercare, Ido, numai o încercare. Dacă nu vei face față, nu vei avea alte șanse.

Ido îngenunche iar.

– Îți mulțumesc, murmură.

Raven înaintă către el.

– Sunt obligat să admit că-ți cunosc valoarea. Astăzi mi-ai demonstrat-o, șopti el.

Apoi se întoarse pe călcâie și ieși din sală.

Frontul în fața lui. Vesa care fremăta sub picioarele lui. Spada, în mână. În locul ploii de atunci când ieșise pentru ultima oară la luptă, era o negură care te pătrundea. Ido nu-l căută pe Deinofor. Avea să-l întâlnească, știa, și în ziua aceea vor încheia socotelile o dată pentru totdeauna. Era în ariergardă, dar nu avea importanță. Ceea ce conta era să fie acolo ca să o ia de la capăt, pentru a putea spune că s-a născut a doua oară.

Închise ochii și văzu chipurile oamenilor lui. Erau și ei acolo, acum, ca să ceară răzbunare, și nu avea să-i deziluzioneze. Inima bătea liniștită, mintea era concentrată.

Strigătul de atac nu îl luă prin surprindere. Vesa își desfăcu aripile lui uriașe și Ido simți cum aerul rece îl lovește în față. Primul dușman îi veni din față și Ido nu întâmpină nici o greutate ca să-l doboare. Apoi, un fâșâit ușor, o mișcare de aer imperceptibilă. Se întoarse și-și lovi adversarul care-l ataca pe la spate.

Da, totul era ca înainte.

31

CÂNTECUL ORAȘULUI MORT

Nihal și Sennar se opriră pentru un scurt popas și jumătate-elful întrebă talismanul în ce direcție s-o apuce. De fiecare dată când îl scotea din pieptar, i se părea că strălucea mai viu. Culorile pietrelor erau mai aprinse și luminau întunericul nopții.

Puterea amuletei crescuse, Nihal simțea asta.

Închise ochii și viziunea fu limpede cum nu mai fusese vreodată. Ceea ce văzu o lăsă fără cuvinte. Era o pădure, sau măcar la prima vedere așa părea, dar vegetația avea o culoare stranie, culoarea pământului sau a pietrelor. Nihal se concentră mai mult: era o pădure pietrificată. Erau tufișuri, copaci, frunze, până și câteva flori, totul de piatră.

Când deschise ochii, o parte din viziune trebuie să-i fi rămas pe pupile, pentru că Sennar se uita uluit la ea.

– Ce ai văzut?

– Ceva extraordinar, răspunse, apoi îi spuse despre pădurea pietrificată. Și direcția pe care trebuiau s-o apuce era clară: către nord.

Se deplasau numai noaptea, dar nu o dată riscară să dea peste grupuri de fammini care erau pe urmele lor. Deci vestea intrării lor pe teritoriile ocupate ajunsese până acolo.

În primele două zile peisajul nu fu mult diferit de cel pe care îl părăsiseră. Nu mai erau vulcani impunători, dar pământul era

chinuit de sute de cratere inactive. Focul pe care îl lăsaseră în urma lor își împrăștia suflul distrugător către regiunea aceea.

În cea de a treia zi văzură în depărtare cum o linie neagră însemna orizontul, și le aminti amândurora ziua în care fusese distrus Salazarul, armata care mărșăluia către turn. Se temură că putea fi vorba despre forturi sau văi fortificate. Când se apropiară, descoperiră că era ceva cu mult mai impunător.

Erau munți, negri și ascuțiți, care se ridicau maiestuoși către cer. Lui Nihal îi reveniră în minte câteva cuvinte spuse de Livon, cu mult timp în urmă. Își aminti de tatăl ei ocupat să lucreze un bloc de material negru și pe ea lângă el, care, ca de fiecare dată, îi urmărea mișcările.

– Acesta este cristal negru, materialul cel mai rezistent care există pe lume. Însăși Fortăreața este construită din acest material, spusese Livon, în timp ce bătea cu barosul în blocul negru așezat pe nicovală. Mi l-a dat pe furiș un gnom pe care îl cunosc. Cristalul negru se găsește numai pe Pământul Stâncilor.

La fiecare lovitură nouă, din nicovală săreau mii de scântei.

– Acolo jos sunt munți uriași. Sunt negri și strălucesc în soare ca briliantele. În stânca simplă se strecoară de fapt cristalul negru, care le dă culoarea aceea.

– Tu i-ai văzut vreodată?

– Când eram tânăr. Pe atunci, Pământul Stâncilor nu era cotropit în întregime de Tiran și m-am dus până acolo tocmai ca să caut cristal negru pentru maestrul meu. Munții sunt imenși, un zid negru îndreptat spre cer. Când îi vezi rămâi fără grai. Cine știe dacă într-o zi nu vei putea ajunge și tu până acolo.

În sfârșit ajunsese, și îi văzuse. Se profilau lucitori pe cerul cenușiu al răsăritului. Luminați de o licărire ușoară, străluceau slab.

Când începură să meargă pe lângă ei, descoperiră că nici măcar locul acela nu scăpase. Fuseseră săpate numeroase tuneluri, din care ieșeau gnomi în lanțuri care târau după ei

cărucioare pline cu cristal negru. Şi populaţia acelor locuri fusese adusă la sclavie, ca şi cea de pe Pământul Focului, şi extrăgea preţiosul cristal din care erau forjate armele duşmanului.

Nihal şi Sennar o luară pe lângă munţi cât mai departe de mine. Duşmanii continuau să-i pândească. Deseori trebuiră să schimbe drumul sau să stea ascunşi multă vreme pentru a nu fi descoperiţi de patrulele de fammini şi de gnemi.

Pe măsură ce înaintau, puteau vedea cu câtă cruzime fusese săvârşită opera de distrugere a acelor munţi: săpaţi în interior pe de-a-ntregul, nu mai rămăseseră decât pereţi de stâncă suspendaţi în gol.

Când nimeriră într-o zonă plină de resturi datorate săpăturilor, observară ceva curios. Printre praf şi blocuri de piatră erau dărâmături care păreau resturi de locuinţe: fragmente de pardoseli, uşi, pe ici, pe colo câte o bucată de perete încă în picioare. Totul era construit în întregime din stâncă.

În cele din urmă hotărâră că era mai convenabil să urce pe munţi. Pantele care dădeau în vale erau exploatate pentru extragerea cristalului negru şi deci zona era plină de duşmani. Odată depăşite primele contraforturi, singurătatea deveni tovarăşa lor de drum şi glasurile, vacarmul, urletele şi văicărelile care veneau din mine se potoliră în liniştea munţilor. Astfel putură să meargă şi ziua.

Călătoriră mult timp pe munţi, ţinându-se la mică înălţime, dar departe de cele mai exploatate coaste. Astfel dădură de floarea secretă a acelui Pământ.

Străbăteau o trecătoare lungă care trecea printre doi munţi, nu mai largă de câteva braţe şi greu accesibilă pentru că era plină de pietroaie care se rostogoliseră din peretele de piatră care se înălţa ameninţător deasupra lor. Pe neaşteptate, ieşiră într-o vale în care şiroia o cascadă mică cu apă limpede. Valea era înconjurată de munţi înalţi care o închideau de jur împrejur. Nihal şi Sennar ridicară ochii şi, în sfârşit, înţeleseră de unde veneau resturile dărâmăturilor pe care le întâlniseră în timpul călătoriei.

Vârfurile munţilor găzduiau oraşe, dar clădirile nu fuseseră construite pe stâncă. Înseşi vârfurile munţilor fuseseră plăsmuite drept locuinţe.

În timpurile de aur, aşadar, gnomii trăiau pe munţi, în acele oraşe solide şi nepieritoare precum stânca. Acum însă, tăcerea era palpabilă şi vorbea cu limba ei mută despre abandonarea acelor construcţii. De fapt, multe demonstrau semnele timpului şi ale neîngrijirii. Casele cele mai înalte erau şubrezite sau roase de vânt, scorojite. Turnuleţele care le împodobeau nu mai erau ascuţite, contururile se profilau nefinisate, cu umbrele deformate de opera neîncetată a vântului.

Sennar îşi aminti că mai văzuse asemenea construcţii în Insulele Iluziilor, dar atunci nu înţelesese ce erau. Acum, în schimb, înţelegea că erau copia unui model grandios, a unei opere înălţate în decursul secolelor de mâinile unui popor muncitor.

Nihal şi Sennar nu reuşiră să se abţină. Muţi de uimire, urcară unul din piscuri şi vizitară oraşul din stâncă. Era o ţesătură de case înghesuite una într-alta, de ulicioare strâmte şi sinuoase, de uşi care se deschideau peste tot. Totul era nemişcat, static. Mai mult decât părăsit, oraşul părea fosilizat, ca şi cum vreun vrăjitor ar fi aruncat peste el vreun blestem obscur. Începu să plouă mărunt şi trist, des şi fără oprire, şi imediat praful de pe drumuri deveni noroi şi păru că toate construcţiile, care erau deja mâncate de vânt, se dizolvau în apă. Dar Nihal şi Sennar nu se opriră şi îşi continuară vizita.

Nu erau semne de devastare ca la Seferdi. Totul era în ordine, perfect, nici sânge, nici cadavre. Nu furia oamenilor fusese cea care pustiise locul acela, ci opera de Sisif continuă a timpului. La fiecare colţ se ghicea ingeniozitatea constructorilor oraşului. În case erau conducte care duceau apa până în interiorul zidurilor. Existau băi şi sisteme ciudate de încălzire, cu spaţii goale care se desfăşurau în interior de-a lungul zidurilor şi prin care trecea căldura. Gnomii care erau acum sclavi trebuie să fi fost odată bogaţi şi fericiţi.

Nihal şi Sennar rătăciră pe străzile oraşului, în timp ce ploaia, preludiu al unei toamne timpurii, spăla piatra sub ochii lor. Urcară pe stâncă până la palatul regal, deprimant de gol. Numai zgomotul picăturilor pe piatră rupea o linişte ireală. Şi tot atât de ireal li se păru ceea ce zăriră la colţul unei străzi. În ploaie, aşezată pe un scaun, se afla o bătrână. Se legăna înainte şi înapoi şi fredona, indiferentă la tot. Era mărunţică şi purta o rochie verde de in, plină de rupturi şi de pete. Nihal se apropie de ea, însă femeia nu păru să-i dea atenţie şi continuă să cânte, în timp ce părul ei lung îngălbenit se uda. Părea o păpuşă veche, jerpelită.

Nihal o atinse delicat pe spate şi ea tresări; se uită la ea cu o privire goală.

– E ora mesei? întrebă cu un zâmbet. Astăzi s-a terminat repede târgul.

Începu iar să cânte.

– Eşti singură aici? întrebă Sennar.

– O, nu. Nu sunt singură. Sunt ai mei înăuntru, familia mea...

Nihal aruncă o privire înăuntru şi văzu o cocioabă plină de fel de fel de resturi, rău mirositoare şi întunecoasă. Nu era picior de om.

– Anotimpurile nu mai sunt cele de odinioară... suspină bătrâna. Poate de aceea s-a sfârşit repede târgul.

– Nu-i nimeni... îi murmură Nihal lui Sennar.

– De multă vreme eşti singură aici? întrebă Sennar privind-o cu duioşie.

Bătrâna continuă să se legene.

– Eu nu sunt singură, înăuntru sunt ai mei... E deja timpul de masă? repetă în timp ce îi arunca vrăjitorului o privire infantilă.

Sennar se uită în pământ, apoi se întoarse către Nihal.

– Avem destule provizii?

Nihal controlă în traista ei.

– Astăzi copiii nu fac gălăgie, continuă bătrâna. De obicei, fac mult zgomot şi eu nu mă pot odihni... Ce vrei? Sunt mici, trebuie să se bucure de viaţă. Sunteţi străini? îl întrebă pe Sennar.

– Da, răspunse el.

Nihal scosese din traistă un colţ de pâine.

– Acesta i-l putem da.

– Mergeţi să vedeţi palatul regal, în vârf. E minunat, continuă bătrâna. La prânz, regele pune să fie sunat clopotul. Oraşul se opreşte şi se duc cu toţii să mănânce. E deja ora de masă?

Sennar îi întinse pâinea.

– Da, e ora de masă, spuse încet.

– Mare rege, regele nostru, bun şi cu suflet mare. A pus să se construiască noi canale, bazine noi pentru apă, şi cu toţii au ce să mănânce şi din ce să trăiască. Onorat fie Ler de pe Pământul Stâncilor şi lungă să fie domnia lui!

Bătrâna muşcă cu lăcomie din pâine, smulgând bucăţi mari.

Nihal şi Sennar se îndepărtară, în timp ce femeia începea iar să cânte.

– Cum crezi că a reuşit să supravieţuiască acolo singură, întrebă Nihal.

Sennar dădu din umeri.

– Poate mai sunt pe undeva provizii depozitate, poate sunt grădini, n-am idee... Oricare ar fi motivul, nu cred că va mai dura mult.

Refrenul umplea ulicioarele oraşului şi făcea ecou de la un zid la altul, acoperind până şi zgomotul ploii, şi încet părură să fie mii de glasuri care cântau, mii de suflete pierdute care să rătăcească prin acel oraş mort. În timp ce Nihal şi Sennar părăseau oraşul, ploaia nu înceta să cadă şi, picătură cu picătură, rodea piatra.

32

ŢAREPHEŊ SAU DESPRE LUPŢĂ

Timp de două zile, Nihal şi Sennar dormiră la adăpost, refugiindu-se între zidurile acelor oraşe. Erau multe prin împrejurimi, toate nelocuite şi în ruină. Probabil bătrâna era singura fiinţă vie pe o rază de multe mile.

– Uneori mi se pare că lumea asta este moartă deja, spuse într-o seară Sennar, şi că nu putem face nimic pentru a o salva. Suferinţele noastre nu vor putea fi şterse nici măcar dacă, la urma urmelor, îl vom învinge pe Tiran.

Nihal se uită în sus, printre fisurile tavanului de piatră.

– Cine ştie dacă vom şti să reconstruim din dărâmături... adăugă Sennar.

Nihal îşi plecă privirea.

– Nu ştiu, uneori am impresia că toate acestea nu se vor sfârşi niciodată, că se va suferi etern. Sunt patruzeci de ani de când Tiranul domneşte fără rival... poate nu există modalitate de a-l învinge.

– Nu asta ţi-a spus gardianul lui Flaren, comentă Sennar. El susţine că fiecare lucru curge, că binele alternează cu răul într-o spirală nesfârşită. Dacă-i aşa, poate va folosi la ceva să-l doborâm pe Tiran.

Vorbele se pierdură în întuneric.

În acel moment al călătoriei trebuiră să coboare din munţi. Nihal simţea că locul spre care se îndreptau se afla la vest şi deci nu se mai puteau bucura de protecţia munţilor negri. Aleseră

versantul care li se păru cel mai accesibil și începură coborârea. Câmpia se arătă ochilor lor imensă și dezolantă. În fund era o pată maro-închis.

– Aceea e pădurea, spuse Nihal. Acolo trebuie să ne ducem.

Începură iar să meargă noaptea, cu senzația că erau permanent urmăriți. În zorii celei de a unsprezecea zi de drum, ajunseră aproape de ținta lor.

Pădurea se profila înaintea lor. Era o linie lungă maro care trasa tot orizontul, nu i se vedeau marginile. Nihal și Sennar intrară în ea cât putură de repede. Acolo s-ar fi simțit mai apărați.

La început întâlniră numai buturugi de copaci pietrificați. Și o parte din pădure fusese distrusă, datorită cristalului negru din care erau făcute unele trunchiuri. Apoi se îndesi vegetația și începură să vadă primii copaci. Aveau toate semnalmentele copacilor de lemn, dar erau în întregime de piatră: trunchi, ramuri și frunze. Cu toate acestea, păreau vii. Era o pădure nemișcată, ca și cum ar fi fost înțepenită într-o clipă a existenței ei. Nu era freamăt de frunze, nu erau animale; nici măcar apă.

Nihal înțelese că locul acela era sacru: simțea forțele naturale care se ascundeau în trunchiuri și care o strigau. Dedicată vechilor zei, pădurea era un loc unde ființele Lumii Pământene puteau intra în contact cu natura, cu spiritele incarnate. Nihal și Sennar o traversară cu atitudinea pelerinului devotat, cu capul plecat și într-o tăcere religioasă.

Într-o seară, Nihal se opri.

– Suntem aproape, spuse. Nu avem mai mult de o zi de mers.

Jumătate-elful închise ochii, apoi se întoarse și arătă drumul pe care îl aveau de urmat. Începură să meargă mai repede, ca și cum prin pădurea pietrificată ar fi fost trasată numai pentru ei o potecă invizibilă care ducea la țintă. Erau obosiți și înfometați, emoționați de apropierea scopului lor. De aceea nu-și dădură seama de anumite sunete îndepărtate, de ecoul neclar al pașilor pe piatră, de zăngănitul aproape imperceptibil al unor spade îndepărtate.

La un moment dat, Nihal se opri.

– Am ajuns? întrebă Senar.

Înainte ca ea să poată răspunde, un zgomot metalic făcu ecou de la un copac la altul. Nihal scoase spada.

– Nu ne putem permite să luptăm acum, trebuie să mergem la sanctuar! exclamă vrăjitorul.

Nihal se uită în fața ei.

– Pe acolo, și începură să alerge repede printre copaci.

Câteva clipe nu auziră altceva și tocmai își trăgeau sufletul, când auziră pași grei care atingeau piatra din ce în ce mai repezi. Dușmani alergând. Apoi începură urletele în spatele lor. Îi descoperiseră.

– Nu trebuie să afle de sanctuar, zise Sennar gâfâind. E aproape?

– Da, mai e puțin, simt.

Atunci Sennar știu ce trebuia să facă.

– Eu îi țin în loc, tu fugi la sanctuar și ia piatra.

– Sunt prea mulți, răspunse Nihal. Nu reușești. Să încercăm să-i împrăștiem.

Sennar se opri.

– Nu mă subestima. Ai uitat ce s-a întâmplat în rariște?

Imediat după aceea îi întoarse spatele.

– Sennar...

– Du-te! urlă el. Se întoarse să se uite la ea și îi zâmbi. Nu fi îngrijorată, știu să am grijă de mine. Ne vedem după.

Jumătate-elful rămase nemișcată câteva clipe. Pe urmă se întoarse și fugi.

Nihal încerca să alerge cât putea de repede și nu înceta să-și repete că nu ar fi trebuit să-l părăsească pe Sennar. Își aminti ziua în care îl lăsase singur cu Laius să lupte, dar încercă să alunge gândul acela.

Am nevoie de el. Nu i se poate întâmpla nimic rău.

Nimeni nu o urmărea, deci Sennar își făcea treaba. Își impuse să alerge și mai repede, în timp ce începea să-i lipsească

suflul. Simţea limpede unde trebuia să se ducă şi se îndreptă într-acolo ţintit.

La un moment dat, simţi că a ajuns. Se opri, încercă să se liniştească şi se uită în jurul ei. În faţa ei era un deluşor şi pe una din laturile lui se întrezărea o cavitate neagră. Acolo trebuia să meargă. Când ajunse în faţă nu ezită, nu avea timp pentru incertitudini; cu spada în mână, încordată în întuneric, intră.

Se trezi într-un loc strâmt şi umed, o galerie lungă şi întunecoasă care cobora în profunzime. Tocmai când se gândea că poate era cazul să apeleze la magie pentru a face puţină lumină, îşi dădu seama de licărirea de sub pieptar. Scoase talismanul şi pietrele emanară o strălucire vie, care îi lumină drumul câţiva coţi în faţa ei. Trebuie să se fi aflat într-un fel de mină; tavanul era presărat cu bârne de lemn mucegăite şi pereţii vădeau semne de lovituri de târnăcop şi de cazma. Începu să coboare de-a buşilea.

La prima răscruce fu cuprinsă de nelinişte. Se uită la cele două tuneluri şi numai după mii de şovăieli intui care era drumul pe care trebuia s-o apuce. Începu iar să coboare din ce în ce mai repede.

Mina era un labirint, o încrengătură de coridoare foarte strâmte. Curând, Nihal îşi pierdu simţul de orientare şi i se păru că nu făcuse nimic altceva decât să se învârtă în jurul aceluiaşi punct de când intrase. Mergea de acum la întâmplare şi lacrimile îi brăzdau chipul.

Pe neaşteptate, terenul dinaintea mâinilor ei se deschise şi ea căzu în gol. Când se ridică, descoperi că se afla într-un salon amplu. Dedesubtul ei trona o inscripţie enormă, atât de mare încât cu greu reuşi s-o citească: *Tarephen*. În centrul sălii erau două coloane impunătoare şi între ele altarul pe care era aşezată piatra. Strălucea fulminant.

– Dă-mi piatra, sunt Sheireen, Consacrata! urlă Nihal.

Nu era timp pentru politeţuri.

Nimeni nu-i răspunse.

– Am deja șase, zise ridicând talismanul, care strălucea mai mult ca niciodată. Dacă-mi dai voie, iau piatra și plec! urlă iar, dar tăcerea fu iar cea care-i răspunse.

Foarte bine, ea nu avea timp de discuții ori de joacă, trebuia să ia blestemata aia de piatră.

Se duse cu pași hotărâți spre altar. Când ajunse, nici măcar nu putu pune piciorul pe prima treaptă că sala fu scuturată de un cutremur puternic. Nihal se opri și totul păru să revină la normal. Se pregăti să încerce iar și întinse mâinile spre piatră. Iar păru că un cutremur zguduia sala și de data asta replica fu atât de puternică încât jumătate-elful căzu la pământ.

În timp ce se ridica, văzu cele două coloane transformându-se în doi bărbați uriași, ale căror capete atingeau tavanul. Erau neciopliți, de abia profilați, și proporțiile lor monstruoase, picioarele scurte și îndesate, brațele nefiresc de lungi, mâinile gigantice. Pe fruntea amândurora era ceva, o incizie sau o inscripție. Nihal se dădu înapoi și spada îi tremură în mână.

Nu acum... nu acum...

– Voi sunteți străjile?

Drept orice alt răspuns, unul din giganți încercă să o lovească și Nihal abia avu timp să se ferească. Când ființa aceea ridică din nou pumnul imens, în locul lui era un crater. Nihal auzi un hohot și o siluetă care părea un satir apăru deasupra altarului.

– Eu sunt străjerul.

Era imposibil să i se stabilească vârsta ori sexul; era puțin mai înalt de un cot, purta o haină scurtă maro și avea ochi de un albastru plin de cruzime.

– Eu sunt aici pentru piatră, zise Nihal, în timp ce încerca să-și revină.

– Știu de ce ești aici, replică el pe un ton plictisit. De aceea i-am chemat pe prietenii mei.

Nihal nu înțelegea, simțea doar o ușoară amenințare venind de la ființa aceea.

– Am luat celelalte pietre, vezi? insistă ea arătând amuleta. Am nevoie de ele pentru a-l doborî pe Tiran.

– Nu mă interesează câte pietre ai luat, nici cine ţi le-a dat, replică străjerul. Pentru a o avea pe aceasta, trebuie să te baţi cu prietenii mei.

Unul din giganţi înaintă.

Nihal se retrase.

– Ce înseamnă asta?

Satirul sări de pe altar şi se aşeză în faţa ei, cu ochii albaştri ţintă în cei violeţi ai jumătate-elfului. Avea în mâini un baston lung, noduros, care se termina cu o sferă luminoasă. Zâmbi cu surâsul unui copil obraznic.

– De secole... ce spun, de milenii, piatra pe care o cauţi este păstrată în locul acesta, şi de milenii a fost dată numai celor care au fost demni şi au reuşit să-i bată pe giganţi. Dacă o vrei cu adevărat, nu-ţi rămâne altceva decât să lupţi.

Hohoti iar şi făcu o tumbă.

Fiinţa aceea nu semăna deloc cu ceilalţi străjeri. Nihal nu reuşea să-l descifreze. O lua în râs?

Cu cât treceau minutele, cu atât se temea mai mult pentru soarta lui Sennar.

– Cu siguranţă ştii că alţi străjeri mi-au dat piatra. Asta nu este de ajuns ca să te convingă că sunt persoana potrivită? întrebă.

Tareph dădu din umeri.

– Pe mine nu mă interesează, piatra mea nu e precum celelalte. Trebuie să o câştigi.

Izbucni în râs, făcu un salt şi fu iar în picioare pe altar. Apoi mişcă bastonul şi unul din giganţi o atacă pe Nihal.

– Nu am timp, nu pot sta mult aici! urlă ea. Un prieten de-al meu îşi riscă viaţa pentru mine!

Se feri de un pumn.

– Ah, pe mine nu mă interesează, spuse satirul bolborosind plictisit. De multă vreme stau închis aici, e o plictiseală de moarte. Distrează-mă, hai!

Gigantul înainta cu paşi mari, dar Nihal încerca doar să-l evite. În cele din urmă, înţelese că nu ar fi reuşit cu nici un chip să-l convingă pe străjer s-o scutească de înfruntarea aceea. Tot ceea ce voia era să-şi bată joc de ea, să se amuze puţin şi să o trateze ca pe o marionetă. Nu avea nici o intenţie să-i evalueze capacităţile, aceea nu era o probă adevărată, satirul voia doar să se distreze.

Nihal întinse spada, lovind prima oară spre creatura care o ataca, dar probabil nu fu destul de puternică sau poate fu prost îndreptată, pentru că nu avu nici un efect.

– Unu la zero pentru mine! urlă străjerul.

Îi făcu un semn celuilalt gigant care îl înlocui pe primul.

Nihal se întoarse şi încercă să pareze loviturile cu spada, dar era inutil. Giganţii aceia erau infinit mai puternici decât ea şi arma ei nu avea nici un efect asupra lor. Pe de altă parte, nici nu reuşea să se concentreze, se gândea la timpul pe care îl pierdea acolo înăuntru, la Sennar singur împotriva duşmanilor.

Brusc un braţ gigant o lovi în plin şi o izbi cu putere de zid. O clipă, Nihal nu văzu altceva decât întuneric. Când îşi reveni, Tareph era călare pe colos, şi înainta cutezător către ea.

– Dar aşa nu-ţi pot gusta forţa, zise cu un chicotit strident. Aşa e prea uşor. Străduieşte-te!

O ajunse o altă lovitură, pe care însă jumătate-elful o evită rostogolindu-se într-o parte.

– Îţi spun un secret, rânji atunci străjerul, în timp ce gigantul se pregătea să lovească. Aceştia sunt doi golem, i-am creat eu. Inscripţia de pe fruntea lor înseamnă *viaţă* şi, atâta timp cât va rămâne înfierată pe fruntea lor, vor trăi, chiar aşa. Sunt mai puternici decât tine şi indestructibili. Nu îi poţi învinge cu spada şi nici în alt fel. Dar dacă ştergi prima literă din inscripţia de pe frunţile lor, vei obţine cuvântul *moarte* şi ei se vor risipi în praful din care provin. Aceasta este singura modalitate prin care-i poţi bate, încheie cu un chicotit viclean.

Sosi o nouă lovitură, violentă, dar Nihal o evită. Oricât ar fi încercat, jumătate-elful nu reuşea să se concentreze şi ştia că asta îi pecetluia înfrângerea.

Simțea că-l urăște pe satirul acela pus să păzească piatra, dorea numai să-l dea jos de pe golem și să i-o plătească.

Tareph se uită chiorâș la ea.

– E proba, Sheireen, sau credeai că toți străjerii aveau să fie ca Flar, gata să se prosterneze în fața ta?

Bătălia continua și Nihal se limita să se ferească, fără să-i vină în minte nici măcar o singură idee.

Sennar, unde ești? Tu ai fi inventat până acum ceva care să mă scoată din situația asta absurdă...

– Sunt unii care se uită în inimă pentru a judeca Consacratul, și alții care, ca și mine, se uită la forța lui, la capacitatea lui de a se bate, de a găsi concentrarea necesară atunci când mintea și trupul lui ar vrea să fie altundeva.

Nihal își întoarse privirea către ființa aceea și găsi o scânteie de adevăr și de înțelepciune în ochii lui înghețați. Deci știa... nu era ingenuu și infantil cum voia să pară. Știa, și totuși o reținea acolo.

– Nu vrei să-l bați pe Tiran? Crezi că va fi atât de ușor? Și în ziua aceea te vei gândi la altceva, și în ziua aceea, când vei avea toată armata dușmană împotriva ta, nu vei reuși să uiți ceea ce ți-e mai drag. Bătălia asta nu e așa inutilă precum crezi...

Nihal închise ochii. Dacă o ținea tot așa, nu îl mai salva pe Sennar. Trebuia să se concentreze și să-l doboare pe monstrul acela, era singura modalitate de a ieși de acolo și de a se putea întoarce la el. Trebuia să fie calmă.

Auzi cum sosește o altă lovitură. Deschise ochii, sări și o evită. Profită de situație ca să se prindă de brațul monstrului. Golemul îl scutură, pentru a încerca să o facă să cadă, dar acțiunea nu-i reuși. Scuturăturile acelea erau un nimic pentru un Cavaler obișnuit să stea în picioare pe un dragon în zbor.

Nihal se cățără până pe umăr, întinse mâna și reuși în sfârșit să șteargă litera. Cuvântul *emeth* se transformă în *meth,* și golemul se fărâmiță la picioarele ei.

De abia apucă să se uite în ochii malițioși ai străjerului, că acesta se și cățărase pe spatele celuilalt golem.

– Doar n-oi crede că s-a sfârşit aşa? zise batjocoritor, şi golemul se aruncă asupra jumătate-elfului.

Dar acum Nihal era conştientă de sine, devenise iar războinicul acela sprinten, rece şi hotărât, şi nu se fâstâci. Se feri de vreo două lovituri, apoi scoase din cizmă pumnalul. Cu o aruncare sigură lovi primul *e* din cuvântul *emeth* şi cel de al doilea gigant se făcu la rândul lui praf. De data asta, Tareph fu luat prin surprindere, nu se aştepta la o victorie atât de fulgerătoare, şi căzu. Imediat ce se dezmetici, se trezi cu spada lui Nihal la gât.

– Dă-mi piatra, acum, şuieră jumătate-elful.

Gardianul izbucni în râs, ridică un deget şi o aruncă cât colo.

– Credeai că eşti în stare să ţii piept unui străjer? zise, în timp ce se ridica liniştit. Oricum, ai câştigat. Jocul meu s-a sfârşit. Păcat, mă distram.

Ridică mâna şi piatra se ridică de pe altar pentru ca pe urmă să-i cadă în palmă.

Cu un semn o chemă pe Nihal şi jumătate-elful înaintă spre el.

– Ai meritat-o, zise Tareph. Aminteşte-ţi această bătălie când vei fi în faţa Tiranului, pentru că el va avea atunci în pumn ceva care te poate subjuga. Dar tu, pentru salvarea ta, a celor pe care îi iubeşti şi a oamenilor acestei lumi, va trebui să fii rece şi să-ţi faci datoria.

Îi puse piatra în mână şi Nihal o privi.

– Ei bine? întrebă străjerul. Nu te grăbeai? Prietenul tău te aşteaptă, înconjurat de duşmani şi la capătul puterilor, este la două mile de aici. Piatra mea te va conduce.

Nihal se uită cu recunoştinţă la el.

– Fă ce trebuie, zise el cu un zâmbet, primul lipsit de răutate.

Nihal recită cuvintele rituale şi puse în alveola ei cea de a şaptea piatră. Tot ce era în jurul ei se răsuci într-un vârtej şi din sanctuar nu mai rămase nimic decât stânca goală. Ar fi putut crede că a visat, dacă nu ar fi fost piatra, care strălucea la locul ei împreună cu celelalte.

Începu să alerge cât putu de repede, în timp ce amuleta îi arăta limpede drumul pe care trebuia să-l urmeze.

Sennar se descurca bine în misiunea lui. Imediat ce Nihal fugise, începuse să arunce fulgere colorate, vrăji blânde de atac pentru a-i atrage pe dușmani și a-i îndepărta de jumătate-elf.

Dintr-odată, copacii din jurul vrăjitorului se despicaseră cu o trosnitură și alți fammini se iviseră, cel puțin vreo zece.

Prea mulți pentru el.

Pietrifică pe câți putu cu un descântec și evocă o barieră pentru a-i înlănțui pe alții, iar în final se dedică dușmanilor rămași. Trei fammini, oricum prea mulți, dar poate reușea.

Se luptă cu spada, apărându-se în același timp cu o barieră magică și încercând să lanseze niște farmece de atac. Nu era ușor să spună mai multe formule în același timp și curând simți că îl lasă puterile.

Își șterse din minte orice gând străin de bătălie și nu-i mai rămaseră în cap nici remușcare, nici durere, nici măcar furia primelor lovituri ale luptei. Reuși să doboare un adversar. Rămâneau doi. Bariera din jurul famminilor începu să dea semne de șubrezenie. Atunci, un fulger verzui lumină întunericul și doborî unul dintre dușmanii din fața lui.

– Sennar!

Vrăjitorul se întoarse și abia apucă s-o vadă pe Nihal care înainta cu spada în mână, înainte să cadă epuizat la pământ. Auzi zgomotul spadelor care se loveau una de alta, sunetul lamei care străpungea carnea, în sfârșit o căzătură.

– Trebuie să fugim. Reușești să alergi?

Sennar se limită să încuviințeze. Nihal îi trecu un braț pe după umeri și îl ajută să se ridice.

– Te-au văzut, nu-i putem lăsa în viață, zise Sennar, în timp ce se ridica de la pământ.

În clipa aceea bariera se risipi și famminii care până atunci fuseseră opriți de ea se împrăștiară urlând în jurul lor.

Nihal îl ridică pe vrăjitor și începură să alerge nebunește printre copaci.

Îi auzeau pe dușmani pe urmele și începu să plouă cu săgeți. Sennar încercă să ridice o barieră, dar forțele lui magice erau aproape cu toatele terminate.

Mergeau în zigzag, împiedicându-se și ridicându-se iar. Își impuseră să continue chiar dacă picioarele nu mai reușeau să-i susțină, dar avantajul pe care îl aveau asupra dușmanilor se micșora cu fiecare pas. La un moment dat, Nihal simți cum trupul lui Sennar se contractă și se ghemuiește cu un răcnet de durere.

Se întoarse brusc și se îngrozi. În piciorul vrăjitorului era înfiptă o lance care-l străpunsese dintr-o parte în alta. Sângele care țâșnea din rană se împrăștie pe stâncă în mii de pârâiașe, în timp ce Sennar se îndoia ghemuindu-se.

Nihal îl ridică de la pământ și îl obligă să meargă.

– Curaj! Trebuie să plecăm de aici! urlă în timp ce lacrimile începeau să-i brăzdeze chipul.

O grimasă de durere apăru pe chipul lui Sennar și vrăjitorul căzu din nou la pământ.

– Lasă-mă aici... murmură el.

Nihal se întoarse și văzu siluetele vrăjmașilor la mică distanță de ei. Mai era o singură speranță: descântecul de zbor. Nu îl încercase niciodată, dar acum nu avea altă soluție.

Închise ochii și recită formula pe care o auzise spusă de Sennar, în timp ce încerca să se gândească la un loc prin apropiere unde să se poată adăposti. Doar sanctuarul îi veni în minte. Nu era departe și poate era un loc sigur. Se concentră intens și ceru ajutor talismanului. O clipă mai târziu, dispărură din raza vizuală a dușmanilor lor.

33

ADEVĂRUL

Nihal nu auzea nimic altceva decât respirația gâfâită a lui Sennar. Restul era liniște. Rămase o vreme cu ochii închiși, pentru că era îngrozită că, dacă i-ar fi deschis, ar fi văzut sfârșitul lor: famminii care îi înconjurau, gnomii cu spadele întinse spre ei.

Când îi deschise într-un târziu, își dădu seama că se aflau în fața tunelului care ducea la sanctuar. Nu avu timp să se bucure, pentru că îl văzu pe Sennar la pământ, cu o mână pe lancea înfiptă în picior, și înțelese că nu era nici un minut de pierdut.

– Hai! Aici vom fi în siguranță, este sanctuarul, spuse în timp ce îl ridica.

Vrăjitorul își înfrânse un urlet de durere și se căzni să zâmbească.

– Ai devenit o vrăjitoare pricepută, murmură.

Nihal nu răspunse și îl ajută să intre. Înainte de a-l urma, rupse câteva ramuri din copaci și camuflă intrarea, în eventualitatea nefericită că dușmanii ar fi trecut prin părțile acelea. Apoi scoase din pieptar amuleta și o folosi pentru a lumina drumul în timp ce înaintau.

Sennar suferea mult mai mult decât lăsa să se vadă. Nihal îl susținea și îl încuraja, dar vrăjitorul avea teribila bănuială că rana nu putea fi tratată. Ca a lui Laius. Poate ajunsese la capătul călătoriei sale.

– Ai luat piatra? o întrebă cu glas gâfâit.

Jumătate-elful încuviință.

– A fost greu?

– Nu mai vorbi, eşti rănit.

Sennar simţea că începea să-i lipsească aerul.

– Nu-i mare lucru... minţi.

Contururile lucrurilor erau din ce în ce mai neclare şi i se părea că tot ce era în jurul lui dispărea în întuneric. Murea, dar nu-i era frică. Singura durere era că o lăsa singură pe Nihal, tocmai acum când avea mai multă nevoie de el. Şi fără să-şi fi ţinut promisiunea făcută lui Ondine.

– Sennar, încearcă să rezişti, sala de unde am luat piatra nu e departe, continua să repete Nihal, dar chiar şi glasul ei îi ajungea în urechi ca un ecou îndepărtat.

Înainte de a muri, Laius spusese că i se părea că e pe punctul de a adormi. Era adevărat, era ca şi cum ai fi aţipit, până şi durerea trecea. Simţurile se dizolvau în neant, conştiinţa de sine se îndepărta.

– Iată, chiar mai e puţin, foarte puţin. Te voi îngriji imediat, vei vedea că în curând te vei simţi mai bine, îl încurajă Nihal.

Sennar nu mai reuşea să-i răspundă. O auzi cum suspină şi îşi dădu seama că îl strângea cu şi mai multă putere.

– Nu plânge... murmură din abisul în care se cufunda.

– Am ajuns! urlă ea când pătrunseră în sală.

Era luminată numai de amuletă şi lumina aceea firavă nu era de ajuns. Nihal aprinse un mic foc magic, apoi îl aşeză pe Sennar pe altar şi văzu despicătura de pe piciorul lui. Mai întâi trebuia să extragă lancea.

Îi puse mâna la gât şi scoase un suspin de uşurare când îi simţi bătaia inimii. Nu era prea târziu. Sennar respira cu greutate şi fruntea lui era îmbrobonată de sudoare rece.

– Nu sunt cine ştie ce ca vrăjitoare, dar rana aceasta o pot îngriji cu uşurinţă, îi şopti la ureche, în timp ce se ruga puterilor care sălăşluiau în locul acela să-i dea forţă să-l poată vindeca.

Sennar deschise ochii. Nu se îndreptară spre ea, păreau să urmărească un vis îndepărtat, siluete fugare.

– Am făcut o promisiune... începu.

– Taci, nu vorbi, fac eu tot ce trebuie, îl întrerupse Nihal, punându-i un deget pe buze.

– ... În timp ce eram în pântecele mării am făcut o promisiune...

Nihal cercetă lancea pentru a găsi modalitatea de a o extrage din picior fără să-l doară prea tare pe Sennar. Imediat ce o atinse, vrăjitorul scoase un urlet de durere.

– ... Am promis că am să te iubesc...

Nihal se opri şi-şi apropie capul de obrazul lui Sennar.

– ... Pentru că te-am iubit întotdeauna şi tu nu ştii...

– Nu spune asta...

– ... Te-am iubit de când am câştigat de la tine pumnalul pe terasa din Salazar, şi acum mor...

– Nu vei muri, n-o spune nici măcar în glumă! exclamă ea, dar Sennar închisese ochi.

Nihal îşi făcu curaj, apucă zdravăn lancea şi o scoase din rană. Urletul lui Sennar străpunse pustietatea sălii.

Jumătate-elful începu să spună cel mai puternic descântec de vindecare pe care-l cunoştea. Acum, Sennar abia mai respira. Când îi puse iar mâna la gât, simţi că bătăile inimii erau lente şi slabe. Continuă cu dârzenie.

Nihal nu se dădu bătută şi continuă să facă vrăji toată noaptea, una după alta, încercând până şi farmece pe care nu le mai făcuse niciodată, dar pe care le auzise la Sennar. Nu îşi dădu o clipă de răgaz şi nici nu se descurajă fiindcă rana nu dădea semne de însănătoşire. Pentru prima oară în viaţa ei, luptă din tot sufletul şi cu tot curajul de care era în stare.

Încet-încet, sângele se opri şi se închegă pe despicătură, iar respiraţia lui Sennar se făcu din ce în ce mai lentă şi mai regulată. Dimineaţa, vrăjitorul recăpătase puţină culoare şi durerea părea să se fi calmat. Nihal se opri şi îşi şterse sudoarea de pe frunte. Era epuizată, dar Sennar se simţea mai bine, poate bătălia ei nu fusese în van.

Jumătate-elful se aventură afară din sanctuar ca să caute câteva plante medicinale. Își amintea cum arătau câteva dintre cele pe care Laius le folosise pentru ea, când fusese rănită la umăr, și le căută peste tot. Se mișcă pe furiș și găsi câteva; erau puțin ofilite, dar mai bine decât deloc. Întâlni până și un pârâiaș. Apa era noroioasă, dar Nihal nu luă în seamă și umplu plosca pe care o avea cu ea.

Când se întoarse și văzu că ramurile pe care le lăsase la intrarea sanctuarului erau neatinse, scoase un suspin de ușurare. Nimeni nu-l descoperise pe Sennar.

Vrăjitorul zăcea pe altar. Respirația lui era normală și bătăile inimii erau puternice și regulate. Nihal se uită la piciorul lui. Lancea rupsese osul și Sennar pierduse mult sânge, dar rana nu părea mortală.

Nihal aprinse un mic foc și îl folosi pentru a încălzi apa. Apoi făcu o prișniță cu ierburile pe care le găsise și o puse peste rană. Sennar suspină ușurat.

Continuă să-l îngrijească până când își dădu seama că vrăjitorul adormise. Numai atunci își permise și ea să se odihnească puțin și visă despre el și despre copilăria lor din Salazar.

Fu trezită de un zgomot de pași care se auzeau deasupra capului ei. Tresări și scoase spada din teacă. Însă pașii trecură mai departe și ea se liniști. Atunci își ridică privirea către altar și văzu că Sennar era cu ochii deschiși. Sări în picioare.

– Sennar! strigă.

Vrăjitorul se întoarse spre ea și îi zâmbi slăbit.

Nihal alergă la el și îl îmbrățișă.

– Mi-a fost frică c-ai să mori...

– Și mie, admise Sennar.

Nihal îl îngriji fără pauză toată ziua. Sennar se simțea foarte slăbit, însă nu-l durea piciorul, era ca și cum ar fi fost adormit. Când se uită la rană, descoperi că era o tăietură urâtă, dar fu de acord cu Nihal că nu era mortală.

– Ai fost extraordinară, îi spuse zâmbind. Drumul tău este cel al magiei, nici vorbă de cel al spadei.

Ea râse, fără să se oprească din recitarea descântecului de vindecare.

Deci, gândi vrăjitorul, nu-i venise încă ceasul. Nu își amintea ce se întâmplase de când Nihal îl târâse în sanctuar; își amintea numai că se simțise rău și crezuse că era pe punctul de a muri.

Seara se scurse liniștită. Mâncară, vorbiră și râseră, îmbătați de faptul să scăpaseră de pericol.

În dimineața celei de a treia zi de ședere în sanctuar, Sennar își aminti pe neașteptate. După ani întregi în care i se dedicase și o iubise în tăcere, în timpul cărora renunțase la orice fel de speranță că s-ar fi putut să i se împărtășească sentimentele, avusese curajul să facă acea mărturisire. Își ținuse promisiunea cu care se despărțise de Ondine, dar o făcuse numai fiindcă era convins că urma să moară. Se simți un idiot, ar fi vrut să existe un descântec pentru a se întoarce înapoi în timp, astfel încât să poată șterge acea patetică confesiune.

Pe parcursul întregii zile gândul acela îl frământă, în timp ce Nihal îl îngrijea, în timp ce mâncau, în timp ce stăteau de vorbă. În cele din urmă, seara, în fața focului care lumina sala cu licăririle lui, Sennar se hotărî să vorbească. Se simțea mai bine și se credea în stare să suporte orice fel de emoție, să audă că i se spune că era un prieten bun, dar că nimeni în sufletul lui Nihal nu l-ar fi putut înlocui pe Fen.

– Privitor la ceea ce s-a întâmplat în ziua în care am fost rănit... începu Sennar folosindu-se de o clipă de liniște, dar imediat își pierdu curajul, pentru că o văzu pe Nihal cum ia foc.

– Iată... eu voiam doar să... clarific... tăcu din nou.

Nihal nu se uita la el.

– Când ți-am spus că... ce mai, când ți-am spus... lucrul acela... eu deliram, spuse în cele din urmă. Da, nu știam ce spun... eram amețit... iartă-mă. Uită cuvintele acelea, încheie și se uită la foc.

Când ridică ochii, Nihal era în fața lui, foarte aproape.

– Mă apăsau de foarte multă vreme, mărturisi el atunci, în timp ce vedea cum se prelingea o lacrimă pe obrazul lui Nihal. Cred că de când ne-am cunoscut. Dar nu ar fi trebuit să ți-o spun

niciodată, și cu atât mai puțin în momentul acela. Iartă-mă! Ia-o ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Chipul lui Nihal îl atingea pe al lui, părul albastru îi mângâia fruntea. Sennar își coborî ochii.

– Uită-te la mine, șopti ea.

Sennar o făcu. Nihal se apropie și mai mult și-și puse buzele pe ale lui. Rămase câteva secunde așa, apoi se desprinse.

– Și eu țin la tine și te vreau pentru mine, zise ea.

Sennar îi luă capul în mâini și o sărută. I se păru că se topește cu ea, după ce o dorise atât de multă vreme.

Când își apropiase buzele de cele ale lui Sennar, Nihal se întorsese cu gândul la singura sărutare pe care o dăduse în viața ei, lui Fen, în sanctuarul lui Thoolan. Dar cu Sennar era altfel, era real.

Ceea ce i se întâmpla era nou și necunoscut, și în același timp străvechi și cunoscut. Nihal știa cu exactitate ce să facă, ca și cum atingerea buzelor lui Sennar ar fi trezit ceva care mocnea în ea de mult timp. Doar Sennar putea fi, acum era sigură. Nu știu cum, dar se trezi și ea pe altar, întinsă lângă vrăjitor, în timp ce continuau să se sărute. Îl auzi cum icnește slab și își aminti de piciorul lui rănit.

– Iartă-mă, eu... începu.

– E bine, o întrerupse el, apoi începu iar să o sărute.

Atunci Nihal își aminti ceea ce îi spusese Aires despre adevăr, când o întrebase de unde se putea ști că ți-ai găsit drumul: *La un moment dat, adevărul lui mi s-a impus cu atâta forță, încât nu-l puteam refuza.* Acum se simțea și Nihal așa: adevărul i se înfățișa în toată limpezimea lui surprinzătoare, și ea nu putea face nimic altceva decât să-l accepte. Acum îi era clar totul, totul dobândise un sens: călătoria, teama, căutarea.

Simțea brațele lui Sennar cum se strângeau în jurul mijlocului și înțelegea că în sfârșit se putea odihni în îmbrățișarea aceea plină de dorință. Era ca și cum trupul ei nu i-ar mai fi aparținut; se simțea altfel, aproape ca și cum o parte necunoscută din ea s-ar fi eliberat. Pielea ei renăștea la atingerea mâinilor lui Sennar, fizicul ei se remodela. Sennar o rechema la viață; cu cât mâinile lui

zăboveau mai mult pe trupul ei, cu atât simţea Nihal mai mult că puntea aruncată spre intimitatea ei era mai solidă. Şi când, în cele din urmă, se văzu goală, înţelese că acea goliciune era un dar, şi că avea o valoare pentru că el era cel care i-o dădea.

În gesturile care urmară, îşi spuseră ceea ce tăcuseră în toţi acei ani: că întotdeauna fuseseră unul al celuilalt, că nu puteau fi despărţiţi, că nu ar mai fi rămas singuri niciodată, pentru că îşi aparţineau. Şi la sfârşit, Nihal, pentru prima oară, se simţi unică, împlinită, adevărată. Ajunsese la finalul căutării ei.

Vreo două zile, Nihal uită de toate. Îşi petrecea timpul îngrijindu-l pe Sennar, fără a lua în seamă faptul că puţina magie pe care o cunoştea nu avea efect asupra rănii aceleia. Afară nu mai erau duşmani, nu era nici o misiune de îndeplinit. Pentru ea, lumea începea şi se termina în peştera în care se aflau.

De aceea nu auzea paşii care tropăiau din ce în ce mai adesea pe deasupra grotei şi nu auzea glasurile care se fugăreau deasupra capetelor lor.

– Va trece multă vreme înainte să pot umbla iar, zise Sennar, în dimineaţa celei de a şasea zi de şedere acolo.

– E nevoie doar de puţină răbdare, răspunse ea liniştită. Ştii că sunt un dezastru ca vrăjitoare, dar mă străduiesc.

– Nihal, osul e rupt, şi magia ta nu poate avea nici un efect, ştii doar. Nu voi fi în stare să ies de aici în mai puţin de o lună, insistă Sennar.

– Asta înseamnă că vom aştepta.

– Astăzi glasurile famminilor erau mai apropiate, continuă el.

– Aici nu ne vor găsi niciodată.

Sennar o strânse în braţe. Nihal îl sărută, apoi se desprinse surâzând de el. Însă, când îi văzu chipul, zâmbetul i se stinse pe faţă.

– Ce ai?

– Nu ne mai putem permite să rămânem nemişcaţi aici.

– Nu eşti în stare să umbli, cu tine în halul ăsta nu mergem nicăieri.

– Ştiu.

– Sennar... spuse ea în şoaptă.

Începea să înţeleagă.

– Știi bine de ce suntem aici.

Nihal își duse mâinile la urechi.

– Taci!

– Multe vieți depind de noi, și mulți au murit din cauza asta. Nu putem să trecem peste asta.

Îi desprinse mâinile de pe cap. Nihal avea deja lacrimi în ochi.

– Tu trebuie să te duci, spuse el.

Jumătate-elful realiză că îi tremura glasul, chiar dacă încerca să nu lase să se vadă.

– Nu-mi poți cere așa ceva, răspunse scuturând din cap. Nu-mi cere să te las tocmai acum când te-am găsit! Nu pot.

– Nici eu nu aș vrea, dar nu se poate face altminteri.

Lacrimile începură să curgă pe obrajii lui Nihal.

– Nu mă interesează motivul pentru care suntem aici! Nu mă interesează lumea de afară! Noi suntem aici, acum, restul nu contează. Nu te pot lăsa pe teritoriu dușman, și rănit pe deasupra. Nu pot! Nu pot și nu vreau!

– Dacă eu sunt într-adevăr tot ceea ce ai căutat în tot acest timp, atunci tocmai de aceea trebuie să pleci, îi explică Sennar.

– Nu spune tâmpenii de oracol!

– Nu sunt tâmpenii! exclamă Sennar. Acum glasul lui era aspru. Căutai un scop care să dea sens vieții tale, un motiv pentru care să acționezi și puterea pentru a o face. Dacă rămâi aici, descoperirea ta va fi inutilă.

– Ce-i rău dacă vreau să stau cu tine? Eu te iubesc. Nu ai văzut ce fel de loc e lumea asta? Oamenii se urăsc, se ucid... Nu va servi la nimic eliminarea Tiranului. Atâta timp cât noi doi vom fi aici, nu vom fi niciodată singuri, ne putem face lumea pe care o dorim. Pământul acesta nu merită sângele tău și sacrificiul meu.

– Nu e adevărat, și știi asta, răspunse Sennar. Laius și-a dat viața pentru ca tu să poți merge înainte și acum, în timp ce noi suntem aici, Soana și Ido continuă să lupte pentru a salva lumea aceasta. Pentru ei trebuie să te duci, altfel degeaba s-a vărsat sânge până acum.

Nihal începu să suspine, îl îmbrățișă și îl strânse la pieptul ei cât putu de tare.

– Te rog, nu-mi cere să te las! Fără tine nu reușesc. Am avut curajul să ajung până aici numai pentru că erai tu cu mine. Eu am nevoie de tine...

Sennar o strânse la pieptul lui. Avea respirația gâfâită și Nihal percepu toată durerea pe care o simțea, și cât de mult îl costase hotărârea aceea.

– Nu mi se va întâmpla nimic. Sunt un vrăjitor puternic, știi asta. În ultima bătălie voi fi alături de tine și, când totul se va sfârși, ne vom putea bucura de fericirea pe care o merităm. Și eu vreau să stau cu tine, dar, dacă rămâi acum aici, nu va mai fi o lume unde să se poată trăi...

O strânse cu și mai multă putere.

Nihal se îndepărtă de el și își șterse lacrimile cu dosul palmei.

– Dacă nu e periculos să stai aici, de ce nu pot aștepta și eu ca să te vindeci?

– Pentru că Lumea Pământeană nu are timp. Pământurile Libere cad unul câte unul și vor fi în curând subjugate de Tiran. Mi-am dedicat toată viața încercării de a salva locul aceasta, nu transforma în inutilitate ceea ce am făcut...

– Tu m-ai lăsa aici? întrebă ea.

Sennar tăcu.

– Răspunde!

– Da, murmură, dar Nihal nu-l crezu.

Știa că mai curând ar fi murit. Sennar o luă de umeri.

– Te rog, du-te! Poți reuși și fără mine. Nu avem nevoie să fim unul lângă altul pentru a ne aparține, și tu știi asta. Cât despre mine, imediat ce mă voi simți bine, voi ieși de aici și te voi ajunge din urmă la bază. Nihal, te rog...

Jumătate-elful se întoarse și plânse în tăcere.

Nihal străbătu în lung și-n lat pădurea toată dimineața și adună cât putu de multe provizii. Le stivui în grotă și făcu și o provizie de apă. Calculă ce provizii erau necesare pentru o lună și adaugă și ceva în plus. În fond, știa că Sennar avea dreptate, dar în clipa aceea ura misiunea pe care o avea și talismanul care îi atârna greu la gât. Dacă i s-ar fi întâmplat ceva lui Sennar în absența ei, nu și-ar fi iertat-o niciodată.

Toată după-amiaza se purtară amândoi ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, cu toate că tristeţea despărţirii iminente plutea în aer, palpabilă. Sennar se străduia să fie vesel, dar Nihal ştia că îi era frică şi că nu ar fi vrut să o lase să plece. Apoi se lăsă noaptea.

– Ţine, zise Sennar, când ea fu gata de plecare.

Avea în mână pumnalul lui Livon, cel care-i făcuse să se cunoască.

Imediat ce îl văzu, Nihal înţelese cât de reală le era despărţirea şi izbucni în plâns.

– De ce vrei să mi-l dai? întrebă printre sughiţuri.

Sennar zâmbi.

– Prostuţo... De ce ţi-e frică? Nu plânge...

Îi şterse o lacrimă. Apoi scoase pumnalul din teaca lui şi Nihal văzu că lama strălucea cu o lumină albă.

– Am făcut o vrajă: lama va străluci atâta timp cât mă voi simţi bine şi lumina ei îţi va arăta unde sunt.

Nihal îl luă şi îl puse în locul aceluia pe care îl ţinea în cizmă, cel cu care aproape îl ucisese pe Dola.

– Pe acesta ţine-l tu şi foloseşte-l dacă e nevoie, spuse întinzându-i celălalt pumnal. Îl îmbrăţişă şi îl acoperi cu sărutări. Nu muri, Sennar, te rog, nu muri!

– Nici tu... zise vrăjitorul, şi o sărută o ultimă oară lung pe buze.

Când îşi îndepărtă faţa de a ei, Nihal văzu că şi el plângea.

– Nihal, dacă... dacă nu voi ajunge la ultima bătălie... dacă nu mă vei găsi la bază... nu mă căuta, nu înainte de a-l fi doborât pe Tiran. Dar nu mi se va întâmpla nimic, vei vedea... te voi aştepta la bază, zise zâmbind.

Nihal se ridică şi o luă pe drumul care ducea la suprafaţă. Nu se întoarse, pentru că ştia că, dacă ar fi făcut-o, nu ar mai fi plecat niciodată. După câţiva paşi, singurătatea o încleştă într-o strângere dureroasă.

ULTIMA BĂTĂLIE

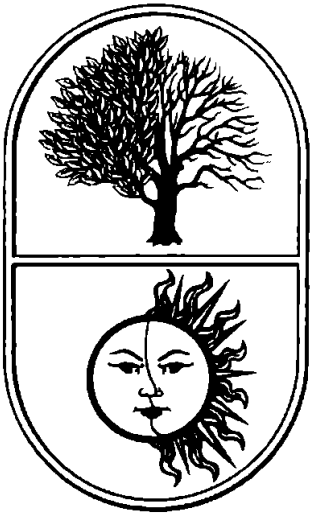

34

MAWAS SAU DESPRE SACRIFICIU

Nihal mergea repede, în noaptea neagră și fără stele. I se părea că liniștea nu fusese niciodată atât de apăsătoare. În primele zile fusese tentată să scoată pumnalul ca să vadă dacă e luminos, dacă mai avea vreun sens călătoria ei. Îl strânsese de multe ori în mâini, ezitase, și la sfârșit îl pusese la loc. La ce folosea să se uite? Dacă ar fi descoperit că lama era fără strălucire, că Sennar murise sau că i se întâmplase ceva, ce ar fi făcut? Era inutil să știe. Trebuia să continue, să meargă înainte, să se gândească numai la ceea ce o aștepta pentru ca în final să reușească să-l doboare pe Tiran.

După opt zile de călătorie, într-o noapte cu lună nouă ajunse la granița cu Pământul Vântului. Întunericul era adânc și, pentru a-și face puțină lumină, trebui să recurgă la o mică vrajă, cu speranța că nu o va vedea nimeni. Adierea îi aducea mirosul stepei copilăriei ei și Nihal ezită. Se întorsese pe Pământul care păstra cele mai dragi amintiri ale ei și cele mai dureroase, pe Pământul pe care crescuse, unde îl cunoscuse pe Sennar, unde fusese ucis Livon și Salazarul fusese ras de pe fața pământului cu mai mult de trei ani în urmă. Tremura gândindu-se cum ar fi putut fi acum; ar fi preferat să nu fi fost nevoie să-l traverseze, să și-l amintească splendid așa cum i se păruse întotdeauna.

Cu oarecare aproximație trebuia să se afle în partea de sud a Pădurii. În lumina liliachie a zorilor, descoperi ceea ce mai rămăsese din ea. Aproape toți copacii erau uscați, și mulți dintre ei

fuseseră doborâți, încât se putea privi în depărtare mai mult de o milă. Când, copil fiind, Nihal se ducea acolo temătoare, vegetația era atât de deasă încât nu se vedea la o palmă distanță și totul se colora într-un verde orbitor. Pe cine ar fi putut să mai înspăimânte acum pădurea aceea?

Nihal se ghemui cu bărbia pe genunchi și simți cum cade pe ea cu toată greutatea și singurătatea, în timp ce soarele se ridica și lumina colora încet-încet, priveliștea aceea deprimantă. Îi veniră în minte cuvintele pe care le spusese Sennar în timpul călătoriei lor: *Uneori mi se pare că lumea asta este moartă deja și că noi nu putem face nimic pentru a o salva.* Cine i-ar fi redat pădurii splendoarea? Jumătate-elfii nu aveau să se mai întoarcă și odată cu ea stirpea lor urma să dispară pentru totdeauna; Pământurile jefuite, distruse, ar fi avut nevoie de ani de zile ca să-și recapete bogăția de altădată, dacă ar fi fost vreodată posibil. Lumea pe care o cunoșteau era în agonie.

După câteva minute se ridică și întrebă talismanul, dar de data asta nu avu nici o viziune: amuleta îi arătă numai o direcție. O luă deci spre nord și rătăci prin meleaguri dezolate, printre copaci doborâți și resturi ale incendiilor, pe terenuri care deveniseră sterpe. Recunoscu locul în care pentru prima oară ea și Sennar se duseseră să culeagă zmeură, acela în care se antrenaseră împreună, acela în care odată Soana o trimisese să caute ierburi medicinale, acela în care se jucase cu Phos. La răsărit, deasupra resturilor acelora disparate, Fortăreața părea mai impunătoare ca niciodată.

Amuleta strălucea prin pieptar și îi arăta drumul. Nihal îi simțea puterea și percepea vecinătatea spiritelor. Era pentru prima oară când nu avea o viziune asupra locului către care se îndrepta și era îngrijorată că nu avea idee de ceea ce o aștepta la sanctuar.

Așteptarea nu fu de lungă durată. După trei nopți de mers, Nihal înțelese că ținta era prin preajmă. În jurul ei erau numai trunchiurile carbonizate ale Pădurii, în dreapta ei trona amenințătoare Fortăreața și, mai departe, putea zări resturile unor

turnuri. Jumătate-elful se temu să recunoască Salazarul. După câte își amintea, patru zile de călătorie erau de ajuns pentru a traversa Pădurea și Salazar era chiar la marginea preriei.

Într-adevăr, curând găsi locul în care fusese consacrată vrăjitoare. Nihal își amintea o rarişte mică circulară, înconjurată de copaci, cu o piatră în centru și cu o vână de apă proaspătă pe o latură. Copacii dimprejur erau acum arși, nu mai exista iarbă, doar pământ cenușiu, și firul de apă era secat.

Nihal se așează pe piatră și luna se iți printre nori, palidă și obosită, o secure subțire care nu lumina întunericul. Jumătate-elful se uită în jurul ei și își aminti momentul în care Sennar venise să o aline. Se simțea ca atunci: singură, înspăimântată și pierdută. Însă de data asta nu era nimeni care ar fi putut s-o încurajeze.

În primele zile, totul merse bine în grota de pe Pământul Stâncilor. Sennar începea să creadă că avea să reușească. Când o lăsase pe Nihal să plece, era convins că nu avea s-o mai revadă. Singur și rănit pe teritoriu dușman, se gândea că nu avea nici o posibilitate să supraviețuiască.

Împotriva oricăror așteptări, în schimb, era o săptămână de când se adăpostea în gaura aceea. Nici măcar o dată nu auzise zgomot de pași, doar liniștea adâncă a pădurii de piatră. Astfel hotărî că era timpul să-și grăbească însănătoșirea. Voia să o ajungă din urmă pe Nihal cât mai curând posibil.

În cea de a opta zi de ședere în grotă, totul era liniștit, poate afară era chiar o zi frumoasă, pentru că în întunericul ascunzătorii se filtra mai multă lumină decât de obicei. Sennar își dădu la o parte tunica și se uită la rană. Trebui să-și înfrâneze dezgustul. Șoldul lui era masacrat de o tăietură adâncă, desfăcută și plină de sânge închegat. Orice mișcare ar fi încercat să facă, junghiuri dureroase îi străbăteau piciorul. Da, văzuse bine, osul era rupt.

Un os rupt și o tăietură adâncă. Nu era o îndeletnicire ușoară pentru un vrăjitor bolnav. Nu putea face mult, poate doar să

micşoreze perioada de convalescenţă. Aşa că se puse pe treabă şi constată că puterile lui erau suficiente pentru a face un descântec simplu de însănătoşire. Toată dimineaţa nu făcu altceva.

Descântecul acela fu cel care îi pecetlui soarta. Sennar aţipise. Era obosit, vraja îi consumase energia mai mult decât prevăzuse. Adormise aproape fără să-şi dea seama.

La început crezu că visează. Pământul care vibra ritmic deasupra lui era un ecou îndepărtat şi neclar. Când zgomotul deveni mai puternic, vrăjitorul era încă suspendat între somn şi veghe.

Zăngănitul ascuţit al spadelor scoase din teacă fu cel care-l trezi, şi avu o puternică senzaţie de pericol. Tresări dintr-odată.

Duşmani. E un vrăjitor.

Într-o clipă îşi dădu seama cât de deşartă şi prostească îi fusese speranţa. Descântecul folosise doar ca să îi dea în vileag poziţia. Se ridică repede şi încercă o fugă imposibilă către cea mai adâncă parte a vizuinii.

Atunci intrară. Patru fammini şi doi oameni. Unul din cei doi era un vrăjitor.

Sennar era acum strivit de peretele de stâncă.

S-a sfârşit.

Se lăsă să cadă la pământ. Vrăjitorul duşman nu avu nici măcar nevoie să facă o vrajă ofensivă. Se apropie cu paşi uşori de Sennar şi-i puse un picior pe pulpa rănită. Durerea fu sfâşietoare şi urletul tânărului depăşi hohotul batjocoritor al omului.

Apoi, o rază violetă plecă din mâna vrăjitorului şi întunericul îl năpădi pe Sennar.

O potecă o cotea către vest şi Nihal se trezi într-o zonă a pădurii unde nu ajunsese niciodată. Jumătate-elful îşi aminti cuvintele pe care i le spusese Soana cu mult timp în urmă.

Inima pădurii nu le aparţine oamenilor, ci spiritelor. E un loc sacru, pe care picioarele jegoase ale raselor care populează această lume nu trebuie să-l violeze. Acolo se odihneşte viaţa ascunsă a

pădurii și aceasta este un secret, chiar și pentru cei mai influenți vrăjitori. Sunt pe lumea asta puteri care depășesc orice fel de imaginație și pe care nimeni niciodată nu le va putea domina.

Partea aceea de Pădure era mai puțin devastată decât altele. Copacii erau încă în picioare și niște frunzulițe timide, galbene colorau ramurile. Nihal simți că sfârșitul călătoriei sale era aproape, că sanctuarul trebuia să fi fost prin preajmă.

Dintr-odată, în fața ochilor ei se arătă un spectacol neașteptat: un copac uriaș, care la prima vedere i se păru un stejar. Din trunchi se ridicau ramuri puternice, care se profilau maiestoase în întunericul nopții. Avea mii de frunze, de un galben aprins, care băteau în auriu și licăreau în noapte. Copacul acela era viu, în marea aceea de moarte, sănătos și puternic.

Nu era un copac normal: nu părea să ia viață din pământ, ci părea să-i dea viață. În locul în care rădăcinile se înfigeau în pământ crescuse o iarbă deasă și măruntă, de un verde aprins. Nihal rămase o clipă înmărmurită să se uite la spectacolul acela și simți că speranța nu murise, dacă o asemenea splendoare putuse supraviețui în locul acela. Îi trebui puțin ca să-și dea seama că era vorba despre un Părinte al Pădurii, nu putea fi altfel. Își aminti de cel care o ajutase în lupta ei cu Dola și recunoscu aceeași forță, aceeași putere înspăimântătoare, aceeași vitalitate. Dacă Părintele Pădurii era viu, atunci Pădurea însăși nu era pierdută. Atâta timp cât inima aceea uriașă continua să pulseze, mai era o speranță pentru Pământul Vântului.

Neîncrezătoare, Nihal se apropie de trunchi și descoperi ceva ce nu văzuse mai înainte. Pe una dintre ramurile de mai de jos se cuibărise o ființă luminoasă. Jumătate-elful își ascuți privirea pentru a încerca să înțeleagă despre ce era vorba și, când îl recunoscu, sări în sus de bucurie. În sfârșit chipul unui prieten!

– Phos! urlă și alergă spre el.

Phos nu se mișcă de la locul lui, dar îi adresă un zâmbet duios.

– Bine te-am regăsit, Nihal, zise spiriduşul.

– Ce, nu vii să mă saluți? protestă Nihal.

Era Phos, şi totuşi nu părea el; era prea serios pentru a fi prietenul ei spiriduşul, prea trist, prea melancolic. Fusese întotdeauna caraghios, cu urechile disproporţionat de lungi, cu părul verde ciufulit, cu aripile neliniştite reflectorizante. În clipa aceea, în schimb, părea maiestuos şi serios. Era Phos, şi în acelaşi timp nu era el.

Spiriduşul rămase la locul lui.

– Te aşteptam, Sheireen, spuse.

Nihal îngheţă. Talismanul strălucea pe pieptul ei mai tare ca niciodată.

– Cum de...

– Pentru că te aşteptam, firește, răspunse el.

Nihal începea să înţeleagă.

– Vrei să spui că...

– Călătoria ta s-a terminat, aceasta e ultima etapă, pe urmă te aşteaptă numai bătălia definitivă.

– Tu eşti străjerul?

Phos încuviinţă cu seriozitate.

– Cum e posibil? Tu nici măcar nu ştiai cine erau jumătate-elfii, nu mi-ai vorbit niciodată despre sanctuare şi...

Nihal se întrerupse şi se uită la el.

– De ce nu mi-ai spus niciodată de sanctuare?

Phos îşi încrucişă picioarele şi, pentru o clipă, păru iar prietenul ei de odinioară, caraghios şi şugubăţ; însă cuvintele lui erau triste.

– Vreme îndelungată eu nu am ştiut cine sunt şi care îmi era misiunea. Tatăl meu a fost străjerul pietrei Mawas, multe secole. Nu pare, dar noi, spiriduşii, trăim foarte mult; eu mă născusem când ultimul dintre pretendenţii la putere a venit să ceară ajutorul pietrei, cu mai mult de o mie de ani în urmă. Dar el nu era curat şi tatăl meu l-a refuzat. A apărat piatra cu toate puterile până la moartea pe care i-a cauzat-o acel elf răufăcător. Atunci a vorbit tatăl meu şi mi-a spus cuvinte pe care eu nu le-am înţeles: „Îţi las moştenire ceva mare şi înfricoşător, care doarme acum în

adâncurile acestei păduri. Tu vei veghea asupra acestuia şi la momentul potrivit va sta în puterea ta să judeci". Eu l-am întrebat cum voi face să veghez ceva ce nici nu ştiu ce este, şi el mi-a răspuns că la timpul potrivit mi se va dezvălui totul. Astfel am devenit străjerul şi căpetenia spiriduşilor care sălăşluiau aici. Am trăit multă vreme fără să ştiu; nici măcar atunci când te-am întâlnit nu mi-a fost dezvăluit adevărul. Însă atunci când tu ai început căutarea pietrelor, ceva s-a trezit în mine şi am auzit glasurile celorlalţi străjeri care mă chemau la datorie. Atunci am cunoscut piatra Mawas. M-am întors pe acest Pământ pe care îl părăsisem pentru a-l găsi distrus, dar nu m-am oprit şi am ajuns la sanctuar, unde te-am aşteptat în tot acest timp.

– Unde sunt ceilalţi spiriduşi de pe acest Pământ, toţi prietenii tăi? întrebă Nihal.

Urechile lui Phos se pleoştiră şi chipul lui se întristă şi mai mult.

– Sunt morţi cu toţii.

Nihal îşi aminti de micile creaturi zburătoare pe care le condusese în afara Pământului Vântului, cu mai mult de trei ani în urmă. Nu putea să creadă că nu mai existau.

– O vreme, ne-am stabilit pe Pământul Soarelui, începu să explice iar spiriduşul, la vremea când ne-am revăzut noi doi. Dar, după cum ţi-am spus atunci, soldaţii ne decimau, ne capturau pentru a ne folosi drept spioni. De aceea m-am prezentat la Consiliu. Nimeni nu m-a ascultat, am fost batjocorit şi îndepărtat. M-am întors în satul meu, la ai mei, dar măcelul continua, fără ca noi să fi putut face nimic. I-am văzut pe toţi murind, unul câte unul. Pădurile în care trăiam au fost distruse, noi am fost urmăriţi şi izgoniţi. La un moment dat am rămas numai eu, în singurătatea pădurii în care ne stabiliserăm. Numai eu. Se uită cu un aer trist în depărtare. Nu ştiam ce să fac după ce fusese distrus totul. Aş fi putut să mă alătur altor grupuri de spiriduşi, dar îmi închipuiam că şi pe ei îi păştea aceeaşi soartă.

Atunci m-am trezit şi mi-am dat seama cine sunt, şi am călătorit pentru a ajunge până aici.

– Îmi pare rău...

Phos zâmbi iar, un zâmbet resemnat.

– Este soarta acestei lumi: distrugerea.

Nihal se uită la el.

– Nu, nu este aşa. Eu călătoresc tocmai pentru ca totul să fie iar ca înainte. Ce mai, misiunea mea nu foloseşte la salvarea acestei lumi?

– Ceea ce s-a distrus nu se va mai putea întoarce niciodată, răspunse Phos.

Da, se gândi Nihal, o ştiuse întotdeauna.

– Atunci, de ce fac toate astea? întrebă.

– Ceea ce faci nu foloseşte ca să se salveze ceva, sau nu ai înţeles? urmă Phos imperturbabil. Lumea noastră se îndreaptă spre dezmembrare. Jumătate-elfii nu se vor ridica din mormintele lor, tovarăşii mei nu se vor întoarce, Pădurea a fost distrusă şi nu vor fi de ajuns mii de Părinţi ai Pădurii ca să-i restituie splendoarea. Pentru a renaşte, e nevoie să mori.

Nihal nu înţelegea, se limita să-l fixeze pe Phos cu o privire întrebătoare.

– Din moartea seminţei ia naştere copacul, explică spiriduşul, şi din frunzele moarte creşte planta nouă. În natură, totul moare permanent pentru ca altceva să poată lua fiinţă. Lumea aceasta trebuie să moară pentru ca din cenuşa ei să poată lua naştere altceva. Eu fac parte din lumea veche şi, odată cu mine, pădurea asta; nu mai putem trăi aici, pentru că a dispărut orice lucru căruia îi aparţineam.

– Şi eu fac parte din lumea veche, nu mai există jumătate-elfi şi mulţi dintre cei la care ţineam au dispărut, replică Nihal.

Phos dădu din cap.

– Nu, Nihal, tu eşti o punte aruncată între această lume care stă să moară şi cea care se va naşte. Tu duci cu tine, în mâinile tale, cheia care ne poate purta spre renaştere. Nimeni nu poate

şti dacă vei avea forţa să întredeschizi porţile care ne separă de viitor, însă numai tu singură o poţi face. Din dărâmăturile din care a fost sortit drumul tău se va ridica pasărea Phoenix şi oamenilor acestei lumi li se va oferi o a doua şansă; ei vor fi cei care vor crea o epocă de pace sau de război. Tu duci cu tine posibilitatea aceasta, eşti pe cale de a da acestor oameni un nou început. Iată care este misiunea ta. Este o treabă grea, pentru care ai suferit mult şi va trebui încă să suferi.

Nihal nu vru să se oprească asupra acestor cuvinte şi le uită repede, pentru a nu trebui să le pătrundă semnificaţia în profunzime.

– Unde este sanctuarul? întrebă.

– În faţa ochilor tăi, zise Phos.

Se ridică în zbor.

Nihal privi copacul şi înţelese că acela era sanctuarul. Îi simţise puterea din momentul în care pusese piciorul în locul acela.

Phos se apropie de trunchi, şi la un semn al lui, lemnul străvechi se desfăcu puţin pentru a da la iveală o piatră foarte strălucitoare, albă, ascunsă în interiorul lui.

– Nihal, ceea ce mă pregătesc să-ţi cer să faci nu îţi va plăcea, ştiu, dar dacă îţi aminteşti ceea ce ţi-am spus adineauri, vei înţelege că nu ai altă cale.

Nihal se uită îngrijorată la el.

– Ultima piatră, Mawas, este în faţa ta în Părintele Pădurii. Aceasta este izvorul Lacrimilor, ca aceea pe care ţi-am dat-o cu ani în urmă. Este inima Părintelui Pădurii, ceea ce îl ţine în viaţă. Trebuie să o iei.

– Dar dacă este inima lui şi eu i-o smulg, ce se va alege de Părintele Pădurii?

– Faptul că iei piatra pentru scurtă vreme nu îl va ucide, dar, ca să poţi trăi după ce ai recitat descântecul împotriva Tiranului, va trebui să sfărâmi talismanul. În momentul acela toate pietrele vor fi distruse, inclusiv Mawas. În clipa aceea, Părintele Pădurii va muri.

– Şi Pădurea? întrebă Nihal. Împreună cu Părintele Pădurii va muri şi Pădurea şi nu se va mai putea reface niciodată.

– Pădurea este moartă deja, nu ai văzut-o?

Nihal scutură din cap.

– Nu vreau s-o fac, refuz, spuse. Toată viaţa nu am făcut altceva decât să las în urmă o dâră de cadavre, pentru a rămâne singura supravieţuitoare. Mi-au spus că aşa trebuia să fie, ca să eliberez în cele din urmă acest Pământ. Dar cu ce preţ? Părintele Pădurii mi-a dat Lacrima, care m-a salvat de multe ori, şi apăra locul acesta pe care îl iubeam. Nu vreau să-l ucid.

Phos se aşează în faţa ei, privind-o drept în ochi.

– Încă nu ai înţeles? Nimic pe lumea asta nu se câştigă fără suferinţă. Ca să fie salvat, cineva trebuie să se sacrifice.

– De ce trebuie să se sacrifice ceilalţi? urlă Nihal. Căzu în genunchi. Laius a murit ca eu să pot lua piatra de pe Pământul Nopţii, Sennar şi-a riscat viaţa pe Pământul Mării, iar acum este în pericol! Eu nu mai vreau alte sacrificii! Am obosit să tot văd sânge, moarte, spade...

Piatra lumină chipul lui Phos şi spiriduşul atinse cu mânuţa lui obrazul lui Nihal.

– Dar şi tu ai suferit, nu numai ceilalţi s-au sacrificat, spuse. Ani de zile nu ţi-ai găsit liniştea şi când, în cele din urmă, ai găsit-o, ai auzit că ţi se spune că mai trebuie încă să aştepţi. Ai luat spada în mână din nou şi, împotriva voinţei tale, ai călătorit pentru a ajunge până aici. Tu ai suferit mai mult ca toţi ceilalţi. Aminteşte-ţi că durerea nu e un scop în sine. Acum ridică-te şi rănește-l de moarte pe Părintele Pădurii. Ia piatra!

Nihal ridică ochii şi privi copacul care palpita de viaţă. Întinse mâna încet şi, în timp ce o făcea, îl văzu pe Phos cum închide ochii şi înţelese că, deşi îi spusese toate acele lucruri, sau poate tocmai de aceea, străjerul nu putea să nu sufere. Odată cu Părintele Pădurii dispărea toată lumea lui.

Nihal luă piatra în mână şi o simţi tresăltând, rezistând forţei care o smulgea din lemn. Jumătate-elful trebui să tragă cu

putere, chiar împotriva voinței ei, și într-un târziu reuși s-o scoată din lăcașul ei. Dintr-odată, lemnul se uscă, frunzele căzură la pământ, lumina care îl făcuse să strălucească se stinse și iarba care-i înconjura rădăcinile se veșteji. Întunericul se lăsă peste rarişte și stejarul deveni un copac ofilit.

Phos se uită în pământ și se așeză pe una dintre rădăcini. Nihal avea piatra în palmă. Părea mai opacă: era albă, aproape ca și piatra centrală, străbătută de vinișoare cenușii. Nihal recită formula și talismanul se întregi. Îl văzu cum sclipește cu o lumină fulgerătoare și simți că era nemărginit de puternic, într-atât încât putea scăpa oricărui control. Ajunsese la sfârșitul călătoriei.

– Acum ce vei face? îl întrebă pe Phos.

Spiriduşul dădu din umeri și se uită la ea.

– Voi rămâne aici să aștept sfârșitul. Povestea pietrelor și a sanctuarelor Lumii Pământene se va încheia în ziua în care tu vei evoca vraja, la bine și la rău. Tot ceea ce mă leagă de lumea aceasta este aici.

– Poți veni cu mine, dacă vrei. Amândoi suntem singuri și triști, putem împărți durerea.

Phos scutură din cap.

– Ți-am spus, vreau să rămân aici, aceasta este casa mea. Eu nu mai am nimic de făcut, în schimb, tu mai ai multe de săvârșit. Visul tău, idealul tău te așteaptă. Destinele noastre sunt diferite.

Nihal scoase pumnalul din cizmă și se uită la el îndelung, tentată să-l scoată din teacă.

– Tu știi unde este? întrebă ea.

Phos își plecă privirea.

– Viitorul a devenit neclar și pentru noi, străjerii. Nu știu unde poate fi, nici dacă e liber. Acum, cu siguranță nu există decât speranța ta.

Nihal puse pumnalul la loc în cizmă.

– Fii încrezătoare, adăugă Phos cu zâmbetul bucuros de altădată, și își luă rămas-bun.

35

TIRANUL

O picătură. O picătură ce cădea la mică distanță de el. Un sunet ritmic, enervant, care-i străpungea tâmplele ca un cui. Nu o putea vedea pentru că întunericul era total, dar o auzea și sunetul acela îl înnebunea. Nu fiindcă în locul acela nu ar fi fost alte zgomote și mai îngrozitoare: mai ales urlete, urlete neomenești, agitație de pași, de spade. La început îl terorizaseră, dar acum toate simțurile lui erau concentrate asupra acelei picături monotone, care părea să-l ducă la nebunie.

Dintr-odată, auzi un zgomot diferit, care se apropia. Pași. Zâmbi. Recunoștea pașii. Nu puteau fi decât ai lui. Știa că mai devreme sau mai târziu l-ar fi revăzut, dar nu se aștepta să vină acolo jos. Prima oară când îl întâlnise fusese teribil de tulburat. Era posibil ca acela să fie Tiranul? În clipa aceea înțelesese că nu avea să iasă niciodată din Fortăreață, nu după ce Tiranul i se înfățișase, și tremurase gândindu-se la clipa în care Nihal se va afla față în față cu el.

Ușa temniței se deschise și în lumină se profilă chipul lui de neconfundat. Venise singur. Nici unul dintre ai lui, cu excepția unor generali foarte devotați, nu-i văzuse chipul vreodată. Înaintă cu pași înceți.

– Ce onoare! Nu aș fi crezut niciodată că vei veni să mă vezi. Iartă-mă că nu mă plec în fața ta și nu te invit să șezi, dar, după cum vezi, reședința mea nu e cine știe ce.

Sennar râse, dar râsul i se frânse-n gât. Simţi cum îi curge ceva din gură, sânge, probabil.

– Credeam că un suveran ca tine nu se coboară să vină într-un asemenea loc, că preferă să stea în salonul lui minunat, pe tronul lui, să se gândească la neţărmurita lui putere.

– Ar trebui să ştii că puterea şi luxul ei nu mă interesează.

Sennar ura glasul acela, răceala lui. Părea că interlocutorul lui n-avea sentimente, era de nepătruns.

Tiranul se apropie, aprinse un foc slab, magic şi îl aşeză în faţa chipului vrăjitorului. Orbit, el închise imediat ochii. Flacăra se împrăştie şi întunericul căzu iar peste celulă.

– Au fost nemiloşi cu tine.

– Da, răspunse Sennar. Mă ucizi bucată cu bucată. Mă întreb cât mai vrei să te distrezi, înainte de a mă omorî.

– Nu eu, spuse liniştit Tiranul, călăul care te torturează.

Sennar râse iar şi iar durerea îi opri respiraţia în gât.

– Sigur, reluă când începu din nou să respire, tu nu ai nimic de a face cu asta, nu eşti tu cel care le ordoni să mă tortureze ca să afli ceea ce vrei să ştii.

– Eu le-am ordonat să te interogheze, nu să te tortureze. Nu eu i-am spus temnicerului tău să-ţi ardă carnea cu fierul roşu.

Glasul Tiranului făcea ecou în întunericul celulei.

– Însă călăul mi-a făcut asta pentru că ştie că te bucuri de suferinţa mea. Fără să i-o ordoni, mă torturează ca tu să te bucuri.

Tiranul vorbi iarăşi, cu glasul acela viclean pe care Sennar îl ura. De ce nu îi ordona să-l respecte şi nu îl bătea? Ar fi preferat asta, în locul acelui calm exasperant.

– Eu nu simt nici o plăcere văzându-te că suferi, şi călăul o ştie. O face numai pentru distracţia lui; chiar dacă i-aş ordona să nu te mai tortureze, nu ar înceta. Credeam că ştii că natura oamenilor, a gnomilor şi a nimfelor şi a spiriduşilor e perversă şi plină de cruzime.

– Ce vrei să demonstrezi? Că ceilalţi sunt răufăcătorii?

– Nu, spuse liniştit Tiranul. Doar cât de puternică poate fi ura. Tu ar trebui să o ştii mai bine decât oricine altcineva.

Sennar îngheţă.

– Te admir, ştii? urmă Tiranul. Eşti un om cu care mă pot confrunta, de aceea ţi-am dezvăluit chipul meu, pentru că voiam să te înfrunt de la egal la egal. Sunt puţini cei cu care o pot face.

– De ce te târăşti pe jos? Numai viermii stau la nivelul tău, răspunse Sennar.

Nici de data asta Tiranul nu se înfurie.

– Oamenii sunt bestii însetate de sânge, nu aşteaptă altceva decât momentul oportun pentru a-l lovi la gât pe fratele lor.

Sennar se cutremură şi se gândi la rarişte. Scutură din cap. Nu trebuia să se lase amăgit. Ar fi vrut măcar să vadă chipul interlocutorului lui, dar întunericul îl împiedica.

– Ce ai venit să faci aici? îl întrebă.

Era din ce în ce mai stânjenit şi începea să-i fie teamă.

– De când eşti aici? întrebă Tiranul.

Sennar habar nu avea. După câte ştia, putea fi închis acolo de un an de zile sau poate numai de o oră.

– Îţi zic eu: e aproape o lună. În tot acest timp nu ai spus nimic. Nu mai pot aştepta.

În celulă se lăsă o tăcere ameninţătoare.

– Nu ştiu ce te împinge să te încăpăţânezi în tăcerea ta, reluă Tiranul. Sincer, este un comportament pe care nu îl înţeleg.

– Nu poţi înţelege ce sunt loialitatea şi sacrificiul, spuse Sennar.

– Nu mă subestima, izbucni Tiranul. Eu te cunosc bine, să ştii că te-am înţeles. Noi suntem foarte asemănători. Sennar îi auzi ecoul paşilor în celulă. În schimb, tu nu mă cunoşti şi crezi că eu vreau numai puterea, că aceasta este raţiunea care m-a împins să acţionez. Sau poate din răzbunare, pentru nedreptăţile pe care le-am suferit. Dar greşeşti. Şi eu am rătăcit multă vreme înainte de a ajunge aici, am căutat un răspuns la aceleaşi întrebări pe care acum ţi le pui tu. De ce crezi că am intrat în Consiliu? Voiam să schimb lumea, nu doream altceva. Răspunsul era, în

schimb, în fața mea, clar așa cum ți se prezintă ție, dar nu voiam să-l accept. Este mult bine pe lumea asta, mai este ceva care se poate salva... E de ajuns să cred, nu trebuie să mă predau... Iată ce îmi repetam.

Sennar își dădu seama că începuse să tremure. Avea senzația clară că se infiltra ceva în capul lui și îi era frică. De ce îi vorbea Tiranul în felul acela?

– Dar, în cele din urmă, a trebuit să mă predau, așa cum sper că o vei face și tu, pentru că adevărul nu se poate nega în veci. Nu există nimic de salvat. Îți voi spune mai mult, nimeni nu vrea să fie salvat. Natura raselor de pe acest pământ este asasină, ceea ce vor este să poată urî și ucide. De aceea războiul nu a părăsit niciodată locurile acestea și nici nu le va părăsi vreodată: pentru că toate rasele cedează în fața voluptății morții și, când guști sângele o dată, nu mai poți trăi fără el. Mă înțelegi, nu-i așa?

Sennar încercă să scuture din cap, dar un junghi de durere îl împiedică. I se părea că intuiește ce se va întâmpla în scurt timp, ce se întâmpla deja, și era copleșit de groază. Căută printre amintirile lui o vrajă care să-i permită să reziste acelei torturi, dar nu găsi.

– Știu că iubești pe cineva, simt asta. Dragostea este cel mai efemer dintre toate lucrurile existente. Nu este pentru noi. Poate femeia la care te gândești acum o fi crezut o clipă, în extazul plăcerii, că te iubește, dar este o iluzie. Dragostea începe și se sfârșește în bucuria cărnii, restul este nimic. Ți-o spun pentru că și eu am iubit mult, și degeaba. Părăsește iubirea aceasta, dacă nu vrei să suferi, și alătură-te mie.

– Lasă-mă în pace! urlă Sennar.

Intui că acum tiranul era lângă el, foarte aproape.

– Toată această suferință nu are sens, o știi și tu. Eu pot pătrunde în mintea ta, și o voi face dacă nu vorbești. Nu pentru a-ți provoca durere, ci tocmai pentru că ceea ce am întreprins este mult prea important și nimeni nu mă va putea opri. Dar vei suferi, și nu vreau asta. Te admir, ți-am spus deja asta, și te

stimez. Spune-mi de ce erai pe Pământul meu, spune-mi ce unelteai. Tăcerea ta nu are sens. Lumea aceasta nu merită nici măcar o lacrimă de-a ta și cea pe care o iubești nu merită sângele tău.

– Mi-ai spus deja aceste vorbe și nu am crezut în ele niciodată, zise Sennar.

Se străduia să zâmbească, dar era îngrozit. Era un vrăjitor și o vreme ar fi putut să se opună, dar câtă vreme? Farmecele lui nu erau nici pe departe comparabile cu cele ale Tiranului. I-ar fi pângărit gândurile, le-ar fi dezvăluit unul câte unul, sufletul lui, toate secretele lui...

Tiranul luă în mâinile lui chipul plin de sudoare al lui Sennar.

– Simți că-mi poți rezista? spuse. Poate ceva timp vei reuși, dar eu sunt mult mai puternic decât crezi și sunt gata la orice. Nu te voi lăsa în pace până când nu voi fi aflat ce vreau să știu; fiecare gând de-al tău, fiecare dorință îmi va aparține. Eu voi deveni tu, Sennar, și nu vei avea secrete față de mine, nu va exista nici un colțișor al sufletului tău unde să nu ajungă degetele mele.

Dintr-odată, ochii Tiranului emanară o scânteiere și îi țintuiră pe cei ai lui Sennar. Vrăjitorul căzu pradă unei spaime nebunești. Ochii aceia nu erau omenești, în verdele lor cutremurător mocnea o cruzime fără egal. În sfârșit, Tiranul își arăta chipul nemilos, acela pe care Sennar îl invocase pe tot parcursul discuției lor și pe care acum ar fi vrut să nu-l fi descoperit niciodată. Simțea că îi este forțată mintea, că Tiranul încerca să pătrundă în ea, dar rezista. Urlă cu toată puterea plămânilor lui.

36

ÎNAINTE DE BĂTĂLIE

Ultima parte a călătoriei lui Nihal fu amară. Jumătate-elful descoperi că Pământul Apei era aproape tot în mâinile dușmanului, cu excepția unei fâșii de pământ de la nord-est, în spatele granitei cu Pământul Mării, care opunea o ultimă și slabă rezistență.

În rest, regiunea era în ruină și devenise un teritoriu în agonie. Multe dintre râuri erau secate și poate și mai multe infectate; pădurile arătau deja primele semne ale distrugerii, satele erau rase de pe fața pământului. Câte nimfe putuseră să supraviețuiască?

Nihal începu să se teamă că nu mai existau Pământuri Libere. Își aminti ultima bătălie pe care o dăduse, fantomele care semănau moarte și groază printre soldați. Era o armată căreia nu i se putea rezista multă vreme. Poate misiunea ei era terminată.

Totuși, merse cât putu de repede, purcese până când fu epuizată și îi trebuiră ceva mai mult de două săptămâni până să intre pe teritoriile libere.

Nici acolo lucrurile nu mergeau cum trebuie. Oamenii sufereau de foame, recoltele erau slabe, totuși mai domnea libertatea.

Numai ce ajunse pe Pământul Mării, Nihal se duse într-o tabără, de unde îi trimise un mesaj Soanei, pentru a o înștiința de sosirea ei, și își procură un cal.

În ziua în care Nihal ajunse la bază, cam după vreo săptămână, ningea tare. De fapt, era aproape decembrie. Era un an de când plecase.

Nihal descălecă, bătu la poartă și se deschise o ferestruică la care se iviră doi ochi cercetători.

– Cine-i acolo?

– Nihal din Turnul Salazarului, Cavaler al Dragonului. Mă întorc din călătoria mea. Trebuie să fi fost anunțați.

Ferestruica se închise brusc și se auzi zgomot de lanțuri și ivăre care erau deschise, apoi poarta grea se întredeschise.

– Bine te-ai întors printre noi, zise sentinela cu un zâmbet și o îmbrățișă.

Nihal lăsă calul și intră în beznă. Un aer mohorât învăluia tabăra, iar chipurile care o priveau erau obosite. Mulți îi veniră în întâmpinare și o salutară cu o strângere de mână sau cu o îmbrățișare.

Nihal îl căută cu privirea pe Sennar, cu toate că inima îi spunea că nu este acolo. După ce merse printre două șiruri de soldați, văzu pe cineva în picioare în capătul taberei, care o aștepta.

Nihal îi șopti numele, apoi merse către el din ce în ce mai repede, până când alergă și se aruncă de gâtul ui.

– Sennar? întrebă imediat.

– Noi credeam că era cu tine, răspunse Ido.

Inima i se strânse și Nihal căută adăpost în brațele maestrului ei.

Casa lui Ido era așa cum și-o amintea, doar că mult mai dezordonată decât altădată. Atâta timp cât trăiseră împreună, Nihal o ținuse puțin în ordine; acum, evident, Ido renunțase cu totul la aparențe.

Gnomul nu mai era însă același. Nihal nu își dăduse imediat seama, pentru că era prea fericită să-l întâlnească și să descopere că era încă viu, dar Ido avea un ochi închis și brăzdat de o cicatrice lungă.

La început rămaseră așezați unul în fața celuilalt, având dinainte două pahare pline cu bere, în tăcere. Ido fu cel care cedă primul greutății îndoielilor care pluteau între ei.

– Ce i s-a întâmplat lui Laius? întrebă gnomul.

– A fost ucis la marginea Pământului Nopții, în timpul unei lupte. A murit ca un erou, răspunse sec Nihal.

Ido își plecă privirea peste pahar și tăcu multă vreme. Când o privi din nou, fu pentru a-i pune o altă întrebare.

– Și Sennar?

– A fost rănit acum mai bine de o lună de zile pe Pământul Stâncilor și m-a obligat să-l las în urmă.

Nihal se uită la gnom și înțelese că nu era nevoie să-i explice mai mult, că știa câtă durere o costase hotărârea aceea.

– Mi-a spus că, imediat ce avea să se pună pe picioare, m-ar fi ajuns din urmă aici, continuă ea. Avea un picior rupt, cred că i-a trebuit ceva timp ca să se vindece, dar... mi-e teamă că s-a întâmplat ceva... nu mi-a trimis niciodată nici măcar o veste.

Lacrimile pe care și le înfrânase până în clipa aceea începură să coboare încet pe obrajii ei. Când Nihal ridică privirea, i se păru că Ido îmbătrânise brusc.

– Sennar este unul dintre cei mai buni vrăjitori de pe pământul acesta, spuse gnomul. Îi puse o mână pe cap și îi mângâie părul. Poate nu i s-a întâmplat nimic rău. Va sosi curând.

Nihal își șterse obrajii.

– Ce ai făcut la ochi? întrebă.

Ido zâmbi.

– Un schimb de politeți cu Deinofor, Cavalerul Dragonul Negru care te-a obligat să lupți împotriva fantomei lui Fen. Eu i-am tăiat o mână și el și-a luat ochiul meu.

– Vrei să spui că... începu Nihal.

– Da, spuse indiferent Ido, am un singur ochi. Îi dădu un bobârnac pe obraz. N-oi plânge pentru mine? Să știi că nu a fost o pierdere prea mare, îl am pe celălalt. Văd tot atât de bine ca înainte.

Zâmbi, dar fu un zâmbet amar.

– Cum s-a întâmplat?

Ido se sprijini de spătarul scaunului și luă o sorbitură lungă de bere.

– S-a întâmplat în ziua în care am fost învinși, începu, apoi îi povesti lui Nihal evenimentele din lunile care urmaseră plecării ei: primul duel cu Deinofor, instrucția cu Parsel, felul în care îl ajutase Soana. Jumătate-elful ascultă în liniște, încercând să-și ascundă emoția. Tresări numai atunci când Ido îi dezvălui secretul ascuns în trecutul lui Reis.

Când Ido își termină povestirea, luă pipa dintr-un buzunar și o aprinse. Prin fumul tras din pipă, își dădu seama că Nihal avea ochii plini de lacrimi.

– Deci, acum ești la ordinele lui Londal, comentă ea.

Ido dădu din cap.

– Nu mă interesează dacă dau sau primesc ordine. Ceea ce contează este să pot lupta în continuare împotriva Tiranului. De altfel, Londal este un bărbat inteligent și un general iscusit; a înțeles situația și nu m-a tratat niciodată cu mai puțin respect ca unui egal.

Iar se lăsă tăcerea între ei. În timp ce Nihal își bea berea dintr-o răsuflare, Ido își permise să se uite câteva clipe la ea. Era fericit să o aibă în sfârșit în fața lui, după ce îi simțise lipsa luni întregi; afecțiunea pe care i-o arăta Nihal era unul dintre puținele lucruri care-l mai făceau să se simtă mândru și să-i trezească sentimente adormite de multă vreme. Însă ea nu mai era fata de odinioară, trebuie să se fi întâmplat în călătorie ceva ce nu îi povestise.

Când aflase de moartea lui Laius și de dispariția lui Sennar, gnomul descoperise că multele aventuri pe care le trăise în viața lui nu fuseseră suficiente să-l facă să nu mai simtă durerea, dar încercase să disimuleze propria suferință astfel încât să nu încarce și mai mult bocceaua lui Nihal. Acum însă, înțelese că sosise momentul să-i vorbească și îi ceru să-i povestească cum se întâmplaseră lucrurile.

Află astfel despre comportarea eroică a tânărului scutier, despre moartea lui în brațele lui Nihal, despre fuga în timpul

căreia Sennar fusese rănit, despre şederea lor în grotă şi despre momentul în care trebuiseră să se despartă. Ido observă roşeaţa de pe obrajii jumătate-elfului la un moment dat al povestirii, dar, atunci când se lăsă tăcerea, înţelese că eleva lui se găsise în sfârşit pe ea însăşi.

Nihal aruncă pe masă pumnalul care era încă în teaca lui.

– Când am plecat, mi-a dat asta. Este descântat, lama va străluci atâta timp cât el va fi viu, şi îmi va arăta unde este. Sennar mi-a spus că, dacă nu aveam să-l găsesc aici, nu ar trebui să-l caut înainte de a-mi fi dus misiunea la bun sfârşit.

Ido privi pumnalul şi îi simţi toată puterea.

– De când îl am nu am avut nici măcar o dată curajul să mă uit la el, adăugă Nihal.

– Sunt sigur că e bine, zise Ido, cu toate că îşi dădea seama că acele cuvinte erau o minciună inutilă.

– Trebuie să fie bine, replică Nihal cu o vehemenţă care îl surprinse. Apoi, jumătate-elful îşi plecă privirea. Ido, îl iubesc, murmură privindu-şi paharul.

Ido trase nervos din pipă şi fu cutremurat de o succesiune rapidă de sentimente: mai întâi, un fel de indignare, apoi, o gelozie paternă, în sfârşit, o mare duioşie. În fond, Sennar era singurul care ar fi putut s-o facă fericită.

– Am ştiut asta întotdeauna, de prima dată când l-am văzut sosind la bază cu sufletul la gură, comentă la sfârşit gnomul.

– În schimb, mie mi-a trebuit mult ca să înţeleg, dar acum este singura certitudine pe care o am, spuse Nihal. Am căutat îndelung şi peste tot un motiv ca să trăiesc şi îl aveam alături de mine, continuă. Acum lupt pentru el, pentru el voi doborî Tiranul. Nu mă mai interesează răzbunarea, tot ceea ce vreau este o lume de pace, unde să pot trăi cu Sennar. Îmi dau seama că, faţă de idealurile care te îmboldesc pe tine şi pe mulţi alţii din această armată, al meu este un scop mărunt şi egoist, dar...

– Dragostea nu este nici măruntă, nici egoistă, o întrerupse Ido. Orice lucru care ne împinge să trăim, numai şi prin faptul că ne dă un scop, nu poate fi insignifiant.

– Am înţeles că nu pot salva lumea întreagă, dar o viaţă sunt în stare să salvez. De aceea nu mă pot uita la pumnal.

– Să nu încetezi niciodată să speri, zise gnomul. Atunci când toate acestea vor fi terminate, vreau să te văd împreună cu Sennar, pentru toată viaţa.

Nihal zâmbi şi îl îmbrăţişă.

Imediat după aceea fu rândul lui Oarf. Nihal se grăbi să meargă la el şi imediat ce îl văzu viu şi nevătămat, puternic ca atunci când îl părăsise, simţi că nu-şi putea opri lacrimile de bucurie. Îl îmbrăţişă lung, emoţionată, şi i se păru că până şi ochii severi ai dragonului erau umezi.

În ziua următoare îl încălecă după mult timp. Zburâ mult, se aruncă în cele mai periculoase acrobaţii şi fu fericită să descopere că, în ciuda lunilor de absenţă, ea şi dragonul ei se înţelegeau încă perfect.

– Între noi doi este o legătură indisolubilă. De acum încolo nu te voi mai părăsi niciodată, tot ceea ce mi se va întâmpla va fi împreună cu tine. Dacă va trebui să pierd în această bătălie, voi cădea cu tine, dar dacă voi învinge, va fi călare pe tine, îi spuse lui Oarf când fură iar pe pământ.

Dragonul îşi ridică mândru capul.

Zilele următoare fură dedicate pregătirilor bătăliei, în timp ce iarna năpădea peisajul cu vrăjmăşia ei.

Toţi ştiau că destinul lor şi cel al Pământului lor avea să se joace în scurtă vreme şi în sfârşit avea să fie clar dacă pentru Lumea Pământeană şi pentru cea Scufundată mai era vreo speranţă.

Nihal o revăzu pe Soana la trei zile de la sosirea ei. Vrăjitoarea se afla la Consiliu, ca să delibereze dispunerea trupelor de-a lungul frontului de apus. Imediat ce primise mesajul lui

Nihal, îl înştiinţase pe Nelgar şi începuse pregătirile pentru a se întoarce la bază.

Când Nihal o văzu, i se păru că pentru Soana trecuse mai mult de un an. Nobila ei frumuseţe era intactă şi ea era încă distinsă şi maiestuoasă ca altădată, însă chipul ei era brăzdat de multe riduri şi era palidă, ca şi cum pe faţa ei ar fi fost întipărit semnul unor dureri noi, al unei trude imense şi al unei responsabilităţi zdrobitoare. Purta aceeaşi tunică neagră, lungă pe care o avea atunci când se întorsese din călătoria în căutarea lui Reis. Imediat ce o văzu pe Nihal, o îmbrăţişă din tot sufletul.

Vorbiră multă vreme. Soana povesti despre înfrângerea pe care o suferise pe Pământul Apei şi de nenumăratele ori în care ea însăşi ieşise pe câmpul de bătălie pentru a folosi farmece împotriva duşmanului; aminti repede despre rana şi convalescenţa lui Ido, dar Nihal înţelese din schimbarea de lumină din ochii ei că vrăjitoarea trebuie să fi suferit pentru gnom mai mult decât lăsa să se vadă. Nihal îi povesti despre călătoria ei şi despre sanctuare, şi despre cum îşi pierduse tovarăşii.

Când află de dispariţia lui Sennar, privirea Soanei se întunecă, dar mai spuse şi că era sigură că se simţea bine.

– Este cel mai puternic vrăjitor pe care îl cunosc, după Tiran, şi simt că este încă în viaţă, pentru tine, dacă nu pentru altceva. Zâmbi. Trebuie să crezi în el, să crezi că va supravieţui şi că în sfârşit veţi putea atinge fericirea la care râvniţi.

La cuvintele acelea, Nihal roşi.

– Cum...? se bâlbâi.

Soana zâmbi.

– Cum am înţeles că vă iubiţi? Se uită fix la ea câteva clipe. Pentru că sunt o femeie şi te cunosc de când erai mică. Sunt secrete care nu pot fi ascunse de ochii unei femei şi totul în tine vorbeşte de iubire. Suspină şi Nihal înţelese că se gândea la Fen. Să crezi în această flăcăruie, Nihal, şi în cele din urmă vei ajunge să găseşti ceea ce cauţi, spuse într-un târziu vrăjitoarea.

Data bătăliei fu fixată pentru sfârşitul lui decembrie. Aveau două săptămâni pentru pregătiri. Pământurile Libere erau în fierbere, în timp ce mii de mesaje erau trimise peste tot.

Toţi Cavalerii Dragonului fură alertaţi şi pentru prima oară după mulţi ani de zile se arătă pe câmpul de bătălie şi Raven, Generalul Suprem.

Sosi la bază într-o dimineaţă, spre uimirea tuturor. Când îl văzu, Nihal rămase fără cuvinte. Nu mai purta armura plină de ornamente pe care o avea de obicei şi până şi căţeluşul impertinent care îl urma peste tot dispăruse. Generalul Suprem purta o armură sobră de fier.

– Nu mai puteam rămâne inactiv la Academie. Locul unui războinic este în bătălie şi eu sunt încă un soldat, spuse. Apoi i se adresă lui Nihal, pe tonul lui aspru dintotdeauna: Am greşit cu ani în urmă, când ţi-am pus beţe-n roate. Ai reuşit acolo unde mulţi, şi mai întâi de toate eu, am eşuat: ai dat o nouă speranţă unui popor epuizat.

În acele două săptămâni, Nihal se dedică trup şi suflet antrenamentului. Se temea că lunile de călătorie îi moleşiseră capacităţile de războinic şi-şi petrecea mare parte din zi în arenă, împreună cu Ido, luptând pe pământ şi în aer, cu spada şi cu orice fel de armă.

Jumătate-elful îşi dădu seama că maestrul ei nu o minţise; calităţile de luptător ale lui Ido nu fuseseră afectate de pierderea ochiului. Pe de altă parte, nici ea nu-şi pierduse lustrul şi îi trebuiră puţine întâlniri pentru a-şi regăsi abilitatea şi entuziasmul de altădată. De vreo câteva ori, Nihal se măsură şi cu alţi Cavaleri, dar acum doar Ido era capabil să fie egal cu ea.

Cu cât lupta mai mult cu maestrul ei, cu atât Nihal înţelegea că îl vedea ca pe un tată. Livon o crescuse, o învăţase să folosească spada şi îi arătase care avea să fie drumul pentru toată viaţa. Însă de la Ido învăţase ce însemna să lupţi, el îi explicase cine este adevăratul războinic şi făcuse din ea o persoană

completă. Nihal ştia că asta nu însemna că trădează memoria tatălui ei, ci din contră, că o încununa.

La bază, Nihal îşi regăsi şi armura. Ido o păstrase pentru ea şi nu permisese ca nici măcar un fir de praf s-o murdărească. Strălucea într-o ladă, cu aceeaşi scânteiere din ziua în care i-o făcuse cadou gnomul.

Când o văzu, lui Nihal i se strânse inima. Îşi aminti cuvintele pe care i le spusese Laius, cu puţin înainte de a muri: *Aş fi vrut să ajung cu tine până la sfârşit şi să te ajut să îmbraci armura în ziua ultimei bătălii.* Îi veniră în minte toate împrejurările în care scutierul îi strânsese chingile şi şireturile înainte de bătălie.

În momentul în care luă în mână armura de cristal negru, Nihal înţelese cum putea pune în practică hotărârea pe care o luase la Seferdi.

Mai avea încă întipărit în minte simbolul stirpei lui Nammen, blazonul pe care îl văzuse în palatul regal. Era împărţit în două părţi: în cea superioară era un copac, pe jumătate plin de frunze şi pe cealaltă jumătate desfrunzit de iarnă, pe când în partea inferioară era un astru care pe jumătate avea aspectul lunii, iar pe cealaltă jumătate chipul soarelui. Blazonul reprezenta scurgerea inexorabilă a timpului, mai ales că Pământul Zilelor îl venera mai presus de toate pe Thoolan, Timpul, şi natura dublă a jumătate-elfilor, născuţi din amestecul stirpei oamenilor şi cu a elfilor.

Nihal duse la Makrat platoşa şi desenul blazonului, la acelaşi armurier care îi reparase lui Ido spada. Îi spuse că voia inscripţionarea blazonului pe marginea de sus şi că trebuia să fie de un alb atât de strălucitor încât să se reliefeze neted pe cristalul negru.

Armurierul îi înapoie platoşa cu două zile înainte de bătălia decisivă; blazonul fusese reprodus admirabil, dar mai ales era de un alb care-ţi lua ochii şi Nihal nu se îndoi că era vizibil şi de la mare distanţă. Asta voia.

În ziua în care ea avea să se ducă pe Pământul cel Mare pentru a făptui ritualul cu talismanul, Tiranul va vedea stema pe

pieptul ei și va înțelege că nici una dintre răutățile pe care le făptuise în patruzeci de ani de domnie nu fusese uitată, și că, în sfârșit, răul cauzat ar fi fost pedepsit. Nihal voia ca el să știe că jumătate-elfii nu dispăruseră, că nu reușise să-i stârpească, și că tocmai una dintre ei, răsărită din infern, va pune capăt domniei lui de teroare.

Când văzu cum strălucea blazonul pe pieptul ei, Nihal simți că este gata și înțelese că bătălia finală începuse.

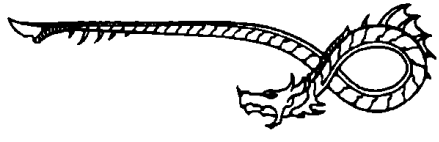

37

URLETUL ULTIMEI BĂTĂLII

În cele din urmă, sosi ajunul ultimei bătălii. În răstimpul unei săptămâni, trupele se deplasaseră încet spre graniţe şi în seara aceea, seara dinainte de 21 decembrie, frontiera Pământurilor supuse Tiranului era o singură linie neîntreruptă de tabere. Dimineaţa, întreaga armată avea să se desfăşoare şi atunci nici măcar un singur cot de graniţă nu va rămâne descoperit, vor fi peste tot soldaţi nerăbdători şi gata de luptă.

Fusese hotărât că Nihal să se ducă cu Oarf dincolo de linia frontului şi că va fi escortată de Ido şi de Soana.

– Nu vreau să merg incognito pe Pământul cel Mare, ca o hoaţă. Vreau să ajung acolo onorabil, şi vreau să mă vadă cu toţii, spusese Nihal în timpul ultimei reuniuni. Vreau ca Tiranul să mă vadă sosind de departe, şi să se întrebe cu teamă cine oi fi şi ce oi fi vrând, şi cu groază să se gândească la ceea ce i se pregăteşte.

Generalii protestaseră şi o rugaseră să adopte o conduită mai prudentă.

– Talismanul este singura noastră posibilitate de salvare; dacă vei fi ucisă înainte de a recita descântecul, va fi sfârşitul, spusese Nelgar, sperând să o pună pe gânduri.

Nihal scuturase cu hotărâre din cap.

– Când a fost distrus oraşul meu, am zărit de pe acoperişul turnului cum înainta armata duşmană. Niciodată nu voi uita groaza pe care am simţit-o, şi împreună cu mine toţi locuitorii

orașului, văzând cum venea moartea peste noi odată cu armata. Vreau ca Tiranul să simtă ceea ce am simțit eu.

– Este o nebunie, înseamnă să-ți cauți moartea, replicase Raven.

– Nu mă voi duce singură, explicase Nihal. Voi fi însoțită de Soana și de Ido. Ido mă va apăra cu spada lui și Soana va ridica în jurul meu o barieră magică, măcar până când voi duce la capăt ritualul; în momentul acela, bariera se va risipi și eu voi putea lupta și în sfârșit mă voi putea afla față în față cu Tiranul.

Adunarea înțelesese că hotărârea lui Nihal era de neclintit și în cele din urmă, deși cu părere de rău, fusese acceptată.

Înserarea aduse o ninsoare deasă și înghețată; cobora lent, o perdea de fulgi fini, dar de neoprit. Nihal era în camera ei, în casa lui Ido, și nu reușea să doarmă. Când ajunsese la bază îi propuseseră să se întoarcă în casa ei veche, aceea pe care o ocupase cele câteva luni după ce devenise Cavaler. Însă, în momentul în care pusese piciorul înăuntru, Nihal înțelesese că nu ar fi putut trăi acolo. Erau prea multe amintiri, toate erau la fel cum le lăsase, inclusiv patul lui Laius, unde i se părea că aproape putea vedea amprenta corpului mărunt al scutierului. Preferase căscioara lui Ido, unde putea conta și pe încurajarea maestrului ei.

Acum era singură în cameră, cu armura dinaintea ei. Dacă Laius ar fi fost încă în viață, în clipa aceea ar fi fost acolo cu ea, să-i lustruiască armele. Acum treaba aceea îi revenea lui Nihal. Luă spada și începu să o curețe. Lama nu mai era netedă și ascuțită ca altădată, purta urmele numeroaselor bătălii. Erau pe ea semne și zdrelituri care nu mai puteau fi șterse, dar tăia ca prima oară când Nihal o luase în mână, de abia ieșită din fierăria lui Livon. Și spada ei era obosită, ca și ea; luptase prea mult, gustase destul sânge, venise timpul să se odihnească în teacă. Dacă zeii erau de partea ei, în ziua următoare va sosi în sfârșit liniștea aceea, împreună cu sărutările lui Sennar.

Trecu apoi la lustruirea armurii, cu toate că nu era necesar, pentru că armurierul i-o înapoiase netedă și strălucitoare. Faptul că o atingea îi folosea pentru a se introduce în atmosfera bătăliei. Pentru prima oară în viața ei, Nihal nu era nerăbdătoare să lupte, trăia momentul ca pe o datorie dureroasă. Firește, o parte din ea dorea să se măsoare cu Tiranul, să se afle față în față cu el, să înțeleagă ce îl mânase în toți acei ani să împrăștie groază și moarte. Și poate, își dădu seama cu un fior, într-un colț al inimii dorea încă răzbunarea, voia ca sângele acelui bărbat să spele sângele vărsat din cauza lui. Dacă însă se gândea la Sennar, răzbunarea și dorința de sânge se diluau, rămâneau doar dragostea și nevoia de a-l avea pe el, de o viață liniștită alături de el.

Ceea ce o miră cel mai mult fu să descopere că îi era frică de moarte. Nu i se întâmplase niciodată până atunci, ba dimpotrivă, o așteptase de mii de ori. Când Ido îi dezvăluise că a se transforma într-o armă nu era modalitatea corectă de a fi Cavaler al Dragonului, Nihal începuse să-și dorească teama de moarte, dar prietena aceea nu o vizitase niciodată. Singura dată când îi fusese frică să nu moară fusese în ajunul primei ei bătălii, când susținuse proba pentru a trece în cea de a doua fază a antrenamentului de Cavaler al Dragonului. Bătălia în care murise Fen. Cu un zâmbet amar, Nihal își spuse că se închidea cercul: îi fusese frică prima oară când intrase în bătălie și îi era frică acum, poate ultima oară când lupta.

Lăsă armura și se uită pe fereastră la zăpada care cădea încet. Știa că ar fi avut nevoie să doarmă, dar nu putea. Mai mult de trei ani nu făcuse altceva decât să aștepte momentul acela și ultima bătălie sosise. Cum putea să se odihnească?

În timp ce se dezbrăca, se trezi cu pumnalul în mână. Teaca nu lăsa să se întrezărească lama și nici o lumină nu filtra prin pielea tecii. Pe acel pumnal stătea scris scopul pentru care avea să lupte în ziua următoare. Dacă ar fi descoperit că Sennar era mort, atunci nu ar fi fost altceva decât ură. Dar, de data aceasta,

Nihal voia să se arate dinaintea dușmanului călăuzită numai de dorința de pace.

Strânse pumnalul, fără să aibă curajul să-l scoată din teacă.

Sennar, unde ești? Am nevoie de tine, de cuvintele tale, de glasul tău. Am nevoie să știu că încă exiști, pentru a putea lupta mâine.

Groaza o năpădi, împreună cu glasurile spiritelor care nu o părăsiseră niciodată, atât încât Nihal nu își dădu seama că se deschidea ușa și nu auzi pașii care se apropiau.

Se trezi numai când Ido ajunse lângă ea și îi puse o mână pe capul ciufulit. Nihal îl îmbrățișă și se strânse la pieptul maestrului ei.

– Ți-e frică? întrebă gnomul.

– Mi-e frică să nu fi murit Sennar. Dacă el nu mai este, ce sens are tot ceea ce fac?

Ido continuă să-i mângâie capul.

– Știu că e greu, dar nu trebuie să te gândești. Nu folosește la nimic. Nu te ajută să te pregătești pentru bătălie. Dacă într-adevăr vrei să cunoști adevărul, adăugă el privind-o, pumnalul e lângă tine, nu trebuie decât să-l scoți din teacă.

– Și dacă aș descoperi că e mort? Nu aș mai avea putere să lupt mâine, răspunse ea.

– Atunci nu-ți rămâne decât să crezi și să speri. Sennar te iubește, nu se va lăsa omorât atât de ușor, încheie gnomul cu un zâmbet.

Ido rămase alături de ea și încet-încet, Nihal se liniști.

– Și mie mi-e frică, spuse el dintr-o suflare. Mereu ți-am spus că frica este prietena soldatului, dar este o prietenă periculoasă, greu de ținut în frâu. În seara asta, pentru prima oară, simt și eu moartea lângă mine și am descoperit că, la urma urmelor, blestemata asta de viață îmi place, chiar îmi place.

Nihal își ridică ochii spre el. Rareori Ido îi vorbise astfel, renunțând la tonul ursuz și nesuferit pe care îl etala de obicei.

– Nu sunt sigur că voi scăpa cu viață din bătălie, urmă gnomul. Mâine voi încheia socotelile o dată pentru totdeauna cu

Deinofor, și poate nu voi învinge eu. De aceea vreau să-ți împărtășesc ceea ce mi-am ascuns chiar mie însumi multă vreme.

Înghiți în sec și Nihal înțelese că era stânjenit. Știa cât îl costa să vorbească despre sentimentele lui.

– Ispășirea pe care am căutat-o mai mult de douăzeci de ani pe câmpurile de luptă nu a sosit niciodată. Ceea ce am fost, tot ceea ce am făcut în slujba Tiranului nu poate fi șters. Am luptat urmărind scopul acela ani de zile, fără să-l ating niciodată. Apoi ai venit tu. Gnomul își drese glasul: La început mi-ai părut ceva foarte enervant, ultimul lucru pe care îl voiam era un elev, cu atât mai mult o jumătate-elf. Ido se uită fix la ea. În schimb, ai fost cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată, Nihal. Tăcu iar și își luă privirea de la ea. Tu mi-ai dat mult. Mi-ai oferit posibilitatea să mă revanșez, mai mult decât multe bătălii și fammini uciși. Odată, când ne-am certat, ți-am spus că nu erai fiica mea și că nu eram obligat să-ți povestesc totul despre mine. Greșeam. Ești ca o fiică pentru mine și sunt mândru de ceea ce ai devenit.

Gnomul tăcu și suspină.

Nihal îl îmbrățișă cu putere. Regăsise un tată.

– Mereu îți voi fi nespus de recunoscătoare pentru tot ce ai făcut pentru mine.

Ido tuși, părând că vrea să recupereze puțină solemnitate.

– Ai încredere mâine, îi spuse, și gândește-te numai la obiectivul tău final. Trebuie să crezi până la capăt, pentru ca să se poată împlini ceea ce dorești.

Cu aceste cuvinte, Ido se întoarse în camera lui și o lăsă singură pe Nihal.

Puțin după aceea, jumătate-elful aținipi, cu pumnalul în mâini, și ultimul ei gând fu la Sennar.

Tabăra se trezi cu încetineală și solemnitate, înainte ca zorile să se fi ridicat acre peste graniță, ca să încadreze conturul negru al Fortăreței care se profila în depărtare. Când se ivi soarele

printre ramurile uscate ale pădurii care înconjura baza, trupele erau gata să se desfășoare.

Ido veni în camera lui Nihal.

– Te ajut să-ți pui armura, se oferi gnomul.

Nihal făcu semn din cap că nu.

– Armura aceasta îi aparținea lui Laius, numai el avea dreptul să mi-o pună. Mă voi descurca singură, onorându-i astfel memoria.

Ido încuviință, dar rămase în cameră, pentru a o ajuta să strângă șireturile acolo unde ea nu ajungea. Afară, totul tăcea. Când Nihal fu gata, îl ajută pe Ido să se pregătească. Pe urmă își luară amândoi spadele și ieșiră.

Soarele se ridica pe un cer plumburiu. Aerul era rece și, pe pământ, o pătură groasă albă acoperea totul și scrâșnea sub cizme. Oarf își aștepta Cavalerul în mijlocul arenei, impunător ca întotdeauna. Nihal îl văzu cum își desface mândru aripile și înțelese că nu era singură. Închise ochii și liniștea îi coborî în suflet.

Marșul începu și trupele ajunseră la graniță când soarele era încă jos la orizont. Soldații se opriră. De-a lungul liniei frontului, erau desfășurate armatele sosite acolo de peste tot. Cam la o milă distanță, dușmanii, un amestec eterogen de fammini, oameni, gnomi și mulțimea morților, observau linia lungă a adversarilor, întrebându-se probabil ce intenționau să facă.

De-a lungul întregului traseu, Nihal simțise cum creștea puterea amuletei pe măsură ce se apropiau de Pământul cel Mare. Acum scânteia cu toată strălucirea ei pe sub armura și blazonul lui Nammen.

Raven i se alătură. Era prima oară când Nihal îl vedea pe dragonul lui, un animal puternic, verde palid, poate bătrân, însemnat de mii de cicatrice, și care trebuie să fi cunoscut la perfecție câmpul de bătălie.

– Ar fi de datoria mea să spun discursul dinainte de înfruntare, dar îți cedez această sarcină. Dacă nu ai fi fost tu, noi nu am fi fost acum aici, spuse Generalul Suprem, și cu un gest o invită

să se adreseze armatei desfășurate în fața ei.

Nihal roși, se întoarse să se uite la Ido, care era în spatele ei. Gnomul îi zâmbi. Jumătate-elful înaintă, șovăitoare în timp ce-și căuta cuvintele. Era zăpăcită și emoționată; singurul lucru clar din mintea ei era chipul lui Sennar. Ridică ochii și văzu că soldații o priveau în așteptare.

Nihal trase aer în piept.

– Astăzi este o zi importantă. Cea mai importantă din istoria noastră. Astăzi avem posibilitatea să obținem pacea. Mulți dintre noi au cunoscut numai barbariile războiului și mulți ani nu au făcut altceva decât să lupte. Astăzi putem rupe cercul urii, putem în sfârșit avea pacea după care râvnim. În anii aceștia, mulți au suferit. Eu sunt jumătate-elf. Poporul meu a plătit cel mai scump preț în acest război: a fost ras de pe fața pământului. De aceea luptăm, împotriva urii, împotriva cruzimii, împotriva acelora care ucid din plăcerea de a o face. Dacă vrem, aceasta va fi ultima bătălie, sângele pe care îl vom vărsa va fi ultimul care va uda pământul nostru. De mâine totul va putea fi altfel. Fiecare dintre noi are un motiv care îl determină să lupte, fiecare dintre noi are o flăcăruie care-i luminează viața și îi dă un sens. Aș vrea ca astăzi toate aceste flăcări să se unească în marea dorință de pace, ca fiecare lovitură pe care o va da fiecare dintre noi asupra dușmanului să nu fie mânată de răzbunare, ci numai de aspirația la pace.

Nihal tăcu. Ido, de la locul lui, îi zâmbi și încuviință, și ea știu că maestrul ei înțelesese. Cuvintele acelea cuprindeau tot traseul pe care îl făcuse Nihal în acei ani.

Liniștea se lăsă peste auditoriu, apoi se ridică un singur strigăt de la un cap la altul al trupelor și se propagă la celelalte divizii unde generali și Cavaleri își ținuseră discursurile. La mică distanță, Nihal zări și trupele din Zalenia, comandate de un bărbat apărat de o armură ușoară, mândru pe calul lui. Strigătul luă avânt într-un singur glas, pe toată linia de luptă, de la ultimul vlăstar al Pământului Mării, la delta Saarului, până la cea mai

îndepărtată graniță de pe Pământul Soarelui, la marginea deșertului, și, la urletul acela, inimile dușmanilor se cutremurară pentru prima oară.

Nihal își trase coiful pe față și o invită pe Soana să urce pe Oarf. În timp ce se grăbeau să plece, împreună cu Ido care era pe crupa lui Vesa, jumătate-elful avu un presentiment și-și întoarse capul în stânga ei.

Pe coasta unei râpe văzu o siluetă solitară care avea ceva demonic. Era bătrână și gheboșată, hainele sfâșiate îi fluturau în adierea vântului acelei dimineți lugubre, odată cu părul deosebit de lung și încărunțit.

Era Reis. Vrăjitoarea ridică un pumn către cer, în direcția Fortăreței.

– Ți-a sosit ceasul, monstrule! urlă ea cu un glas plin de ură. Vreau să te văd zăcând în propriul tău sânge, înjunghiat ca un viței! Astăzi, domnia ta de teroare a ajuns la sfârșit! Se întoarse către Nihal. Ucide-l, Sheireen! Fă-l bucăți, tu creație a mea! Cea care te-a creat și ți-a dat puterea îți poruncește să-l măcelărești pe monstrul acela!

Cuvintele ei sfârșiră într-un hohot sălbatic.

Nihal își luă privirea de acolo. Nu trebuia să se gândească la bătrâna aceea, ci numai la ceea ce trebuia să facă în curând. Se uită la Ido și gnomul încuviință.

Se ridicară și zburară deasupra întregului front, sub ochii înlemniți de frică ai dușmanilor. Soana ridică o barieră . ·gică în jurul lui Nihal și al lui Oarf, în timp ce Ido se pregătea să lovească.

Nimic nu se mișcă în rândurile adversarilor. Stăteau nemișcați cu toții, să se uite în sus, neîncrezători. Nihal zbură cât putu de repede; atâta timp cât în tabăra dușmanului nu erau Cavaleri nu aveau nimic de temut. Pentru moment, trupele Tiranului fuseseră luate pe nepregătite. Jumătate-elful simți că famminii, oamenii și gnomii de dedesubtul ei percepeau puterea uriașă a talismanului și înțelegeau că simbolul alb de pe armura

ei era presimțire de moarte. Zâmbi. De acum spiritele erau cu ea, o ajutau.

Fortăreața apăru în fața lor și Oarf coborî pe pământ, urmat de Vesa. Nori deși, negri se învolburau în jurul clădirii masive a Fortăreței, întunecând zorile care încercau să limpezească acea dimineață fatidică. Până și pământul era negru, contaminat de răul care domnea în locul acela. Nu era un petic de iarbă, nimic; doar pământ uscat și crăpat.

Nihal coborî înmărmurită de pe Oarf. Nu reușea să-l perceapă pe Aster. Fortăreața părea ado mită, indiferentă.

Aster și Sennar erau singuri în temnițe. De multă vreme se înfruntau, în cea mai deplină tăcere. Sennar încerca să își ascundă secretul, Aster încerca să i-l smulgă, să-i pângărească mintea. Dar lupta era inegală. Tânărul vrăjitor era epuizat, rănit, iar Tiranul era nemăsurat de puternic și de hotărât.

Astfel, la un moment dat, Sennar simți cum îi plesnește capul într-un delir de durere și culori, și cum toată suferința lumii îl apasă cu violență peste tâmple și în inimă. Dragostea lui, viața lui, amintirile lui, totul fu dat la iveală, și la capătul acelui vârtej de emoții care nu mai aveau nici nume, nici sens secretul lui fu dezvăluit.

Așa află Aster.

Nihal nu avusese timp să se întrebe de ce Fortăreața era tăcută. Imediat ce coborâse pe Pământul cel Mare, simțise pe neașteptate cum îi crește puterea pe piept. Apoi fu ca și cum s-ar fi trezit Fortăreața. Norii începură să se răsucească mai repede și mai violent, în timp ce uriașa putere a Tiranului se deștepta. Nihal înțelese că Aster știa, îi simți mânia, teama, dar mai ales hotărârea. Nu ar fi avut nici o putere asupra lui, dacă și-ar fi dezlănțuit asupra lor imensa putere.

– Fă cea mai puternică vrajă de apărare pe care o cunoști, îi spuse Soanei.

Apoi, fără să mai piardă timp, scoase talismanul; strălucea fulgerător şi sfâşie întunericul perpetuu şi fără lună care de zeci de ani acoperea Pământul cel Mare.

Nihal simţi cum creşteau ura şi spaima lui Aster şi înţelese că în curând bariera ridicată de Soana ar fi fost inutilă.

– Ael!

Glasul jumătate-elfului se înălţă limpede; de pe cer, o spadă de lumină albăstruie lumină prima piatră.

– Glael! continuă Nihal şi, de data asta, o rază aurie coborî peste ea.

Fortăreaţa începu să lucească din ce în ce mai intens; Tiranul se pregătea să evoce nişte descântece care i-ar fi măturat cu totul pe ea, pe Soana şi pe Ido.

– Sareph! Thoolan! Flar! strigă iar Nihal într-o cadenţă rapidă, şi una după alta coborâră din cer o rază albastră, una azurie şi una roşie.

Fortăreaţa era o revărsare de lumină, descântecul evocat de Aster ajunsese aproape să se desăvârşească. Nihal îşi impuse să fie calmă şi continuă fără frică.

– Tareph! Goriar! Mawas! urlă, şi ultimele raze coborâră asupra ei, una maro, una neagră şi una albă.

Peste lume se lăsă o linişte absolută. Fortăreaţa încetă să mai strălucească, norii se opriră, vântul se potoli şi încetă orice sunet.

Pentru o clipă, prieteni şi duşmani fură străbătuţi de aceeaşi spaimă, de aceeaşi senzaţie de respect: cele opt puteri îşi arătau puterea şi zeii cei bătrâni se întorceau pe pământ. Se simţiră cu toţii în momentul acela mizeri, nesemnificativi, şi sesizară cât de impenetrabilă era firea. O clipă mai târziu, fu o explozie de culori, o lumină orbitoare.

O sferă luminoasă coborî din cer, mai întâi mică, apoi nemărginit de mare, atât încât să învăluie toată Fortăreaţa şi tot ceea ce o înconjura, până când îmbrăţişă ultimele zări ale

pământului, dincolo de Marele Deşert şi dincolo de apele tumultoase ale Saarului.

În mijloc era Nihal. Jumătate-elful simţea energia care curgea în ea şi o clipă se simţi imens de puternică, ca şi cum fiecare lucru, copaci, plante şi animale, ar fi fost la picioarele ei, ca şi cum lumea întreagă i-ar fi aparţinut. Dintr-odată, totul i se păru limpede.

– Ruga ta s-a făptuit, îi spuse atunci o voce solemnă. Dar puterea nu este pentru tine, Consacrato, e pentru toţi cei care se alătură păcii. Foloseşte cum trebuie tot ceea ce ţi-am dat.

Nihal nu se mai simţi stăpână, ci supusă; îşi veni în fire şi îşi dădu seama că fantomele care cu o clipă înainte se îngrămădeau pe front dispăruseră, risipite în vânt, şi famminii se uitau în jurul lor dezorientaţi, fără să ştie ce să facă. Până şi glasurile, care dintotdeauna nu-i dădeau pace, tăceau. Reuşise.

Nu avu timp să se bucure. Căzu în genunchi. Respiraţia ei se îngreunase şi avea o senzaţie de apăsare pe piept. Talismanul începuse să-i sleiască viaţa.

– Te simţi bine? întrebă Ido, care se aplecase imediat deasupra ei.

Nihal încuviinţă.

– Totul e bine, doar amuleta îşi cere preţul.

Se ridică şi încălecă pe Oarf, singură. Zbură în înaltul cerului, astfel încât s-o vadă toţi soldaţii. Scoase spada şi urlă. Trupele îi răspunseră şi începu ultima bătălie.

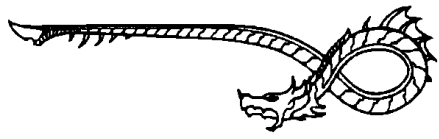

38

ZORII ELIBERĂRII

Când soarele se liberă din sclavia pământului şi se arătă lumii, razele lui salutară o pădure de spade şi de lănci, o grămadă de trupuri care se înfruntau de la o zare la alta a Lumii Pământene.

Multe bătălii avuseseră loc pe acel Pământ, dar aceasta nu era asemenea celorlalte şi cu toţii, duşmani şi oameni liberi, îşi dădeau seama. Fiecare dintre soldaţi realiza că înfruntarea aceea ar fi hotărât destinul lumii, ştia că pe tăişul spadei lui era scris viitorul.

De când se dizolvaseră fantomele în lumina vrăjii acelei fete cu armură neagră, famminii nu mai răspundeau comenzilor şi rătăceau cu ochii pierduţi în gol.

Pentru cine era obişnuit să se bată în condiţii de zdrobitoare superioritate numerică, alături de războinici pentru care viaţa şi moartea aveau aceeaşi semnificaţie, faptul că se luptau cu arme egale era năucitor. Dar nu numai asta îi înspăimânta. Aveau o senzaţie de neputinţă, intuiau că venise ceasul la care se încheiau socotelile şi că după ziua aceea nimic nu va mai fi la fel ca înainte. Şi aerul era altfel, anunţa o prevestire de moarte şi de înfrângere. Era ca şi cum natura ar fi îndreptat către soldaţii Tiranului o privire răufăcătoare.

Mare fu pe urmă groaza vrăjitorilor din rândurile duşmane, când îşi dădură seama că nici unul dintre descântecele lor nu mai avea efect. Încercară şi iar încercară de mai multe ori,

înmărmuriți de propria neputință, dar curând își dădură seama că erau din nou simpli oameni, slabi și incapabili să se apere.

Mulți o luară la goană, alții luară în mâini spade pe care nu le folosiseră niciodată. În ziua aceea spiritele îi părăsiseră și erau cu toții în mâna războinicei în negru, care se lupta ca o furie și își croia drum spre Fortăreață.

Tiranul era închis în citadela lui, așezat pe tronul uriaș, într-o sală care i se părea acum enormă. Îi fusese teamă, imediat ce simțise că este părăsit de spirite și că i se scurge printre degete magia, departe de el. Acum însă era liniștit; știa că ziua aceea trebuia să vină și sosise. Nu avea de ce să se teamă. Apăruse Consacratul, așa cum prezisese bătrânul acela cu patruzeci de ani în urmă, însă destinul era încă în mâinile lui, iar scopul final mult prea mare ca o simplă fetiță, o jumătate-elf scăpată din ghearele morții, să-l fi putut șterge de pe fața pământului. Pentru a-și duce până la capăt planul, Aster era gata de orice. Era sortit să se înfrunte cu acea războinică, dar nu era neapărat să piardă. Chiar și fără magia lui, știa să fie nemăsurat de puternic, pentru că le știa pe creaturile acelei lumi și le citea cu claritate fiecare gând și fiecare sentiment. Ar fi luptat cu fata aceea și ar fi învins-o, pentru a-și realiza proiectul ambițios.

La primul strigăt de bătălie, trupele de pe Pământurile Libere se aruncaseră asupra unui dușman dezorientat și tulburat, iar la început păruse totul mult prea ușor. Însă armata dușmană nu era formată numai din simpli soldați și din trădători, ci și din războinici iscusiți și Cavaleri valoroși. Tocmai aceștia fură cei care ieșiră numeroși din Fortăreață, la scurtă vreme după primul semnal de război anunțat de corn.

Asemănători cu un nor negru, înaintară spre câmpul de bătălie, se împrăștiară peste front și se năpustiră asupra trupelor Pământurilor Libere. Atunci căzură primii soldați, arși de focul dragonilor sau răniți de armele Cavalerilor Dragonului Negru.

Din spate se arătară Cavalerii Dragonului ai Pământului Soarelui și ai Pământului Mării, și lupta fu iar de la egal la egal.

În prima linie, printre ei, era Raven. Nu coborâse pe câmpul de luptă de mulți ani, dar nu putea lipsi la ultimul act, nu putea pierde posibilitatea pe care i-o oferea soarta de a-și recâștiga demnitatea pe care o pierduse printre catifelele Academiei și de a se întoarce să fie războinicul de altădată. În dimineața aceea încălecase pe Tharser, dragonul lui, și acum erau amândoi acolo, ca să se înfrupte din înflăcărarea regăsită al bătăliei.

Generalului Suprem zăngănitul spadelor și clinchetul lăncilor îi răsunau în urechi ca un cântec care-i vorbea de lucruri pierdute și îndepărtate. Simți în gură praful și cu un strigăt se aruncă în învălmășeală, dezlănțuindu-se de deasupra cu dragonul lui. Raven își conduse oamenii cum făcea demult, ridică spada însângerată și îi îmboldi să lupte, și fiecare dintre soldați îl urmă orbește: toți se convinseră că era posibilă victoria, atâta timp cât acel bărbat era cu ei. În timp ce-și năpustea loviturile asupra dușmanului, lui Raven i se păru că nu trecuse nici măcar o zi de când luptase ultima oară, că era de ajuns o scânteie ca să fie iar cel de altădată, și simți că se aprinsese scânteia aceea. Multă vreme în ziua aceea Raven fu groaza dușmanului.

Dincolo de front, pe Pământurile supuse de Tiran, zorile acelea nu păreau diferite de altele. Un soare palid trimitea pământului raze agonizante și anunța o nouă zi de sclavie. Și totuși, erau unii care se uitau la soarele acela cu ochi diferiți și așteptau cu nerăbdare momentul în care un singur strigăt s-ar fi ridicat din depărtări, de dincolo de Fortăreață, din locurile în care încă nu murise speranța.

Aires nu se cruțase și făcuse treabă bună. Puțin după plecarea lui Nihal și a lui Sennar, o luase la drum împreună cu câțiva tovarăși de încredere. Mai întâi străbătuse Pământul Focului, în căutarea unor oameni care s-ar fi putut uni rezistenței. Apoi trecuse granița și se îndreptase spre celelalte Pământuri.

Eforturile ei nu erau destinate numai recrutării altor forțe, îi era de ajuns să vadă cum înflorește iar speranța în inimile celor resemnați. Voia ca în ziua bătăliei decisive pe toate Pământurile care erau în sclavie să existe oameni gata să se ridice la strigătul care ar fi răsunat de la o graniță la alta. Oameni neînarmați, dar hotărâți să facă orice pentru libertate și deci de neoprit.

Aires reușise să adune un fel de armată, formată în cea mai mare parte din disperați. Rebelii făuriseră și furaseră arme, și creaseră mașini de război zburătoare neobișnuite. Apoi solia mult așteptată venise. Aires rămăsese uimită că Nihal fusese cea care o trimisese, și nu Sennar, și înțelesese că se întâmplase ceva grav.

I mineața bătăliei deci nu fu o dimineață oarecare pentru mulți dintre locuitorii Pământului Focului. Se treziră devreme și se așezară la locurile lor, gata să atace punctele nevralgice ale puterii Tiranului.

Când strigătul străbătu ca un fulger frontul de la un capăt la altul, nici unul dintre locuitorii Pământurilor ocupate nu putu să rămână indiferent. Păru că se oprise timpul în loc. Sclavii își încetară lucrul și se uitară spre cer, paznicii sclavilor, generalii și soldații dislocați pe Pământurile ocupate se temură. Tuturor le fu clar că se întâmpla ceva, că puteri uriașe erau pe punctul de a se dezlănțui.

Atunci Aires dădu atacul. Organizase grupuri înarmate peste tot, gata să dirijeze mânia sclavilor, și pe fiecare dintre Pământuri erau oamenii ei pregătiți să instige revolta. Când urletul se destrămă și bătălia începu, mulți dintre oamenii aceia fură martiri; reușiră să aprindă un foc de paie, violent, însă scurt, și fură masacrați ca oile. Însă fiecare dintre ei, luptă până la capăt, pentru că știa că sacrificiul unora ar fi putut determina victoria tuturor. În altă parte, în schimb, incendiul se înteți și se împrăștie repede. Sclavii se răsculară, cei care ani întregi suportaseră jugul lui Aster luară în mână orice unealtă care semăna cu o armă și luptară.

Păru că lumea se răstoarnă cu susul în jos. Revolta se răspândi pe câmpuri, în minele de cristal negru de pe Pământul Stâncilor, în întunericul permanent de pe Pământul Nopții, până și pe Pământul Zilelor fură unii care luptară. Însă nici o bătălie nu fu atât de grandioasă și de sângeroasă ca aceea care se dădu pe Pământul Focului. Prin comparație cu aceasta, celelalte fură numai încăierări, iscate mai mult ca să ameţească dușmanul și să-l scoată din front, în așa fel încât armatele Pământurilor Libere să întâmpine mai puține obstacole.

Aires și rebelii nu le dădură soldaților nici măcar timpul necesar să-și revină din spaimă și se năpustiră asupra lor ca un fulger pe cerul senin. Mii de oameni și de gnomi ieșiră de nicăieri înarmați până-n dinți și se aruncară mai întâi asupra fierăriilor. Îi încercuiră pe soldații care făceau de strajă și rupseră lanțurile care le îngreunau încheieturile mâinilor și gleznele semenilor lor; făcură razie de arme și urlară că domnia Tiranului luase sfârșit, că trebuia luptat pentru recâștigarea libertății. Unii dintre cei care fură eliberați fugiră înspăimântați, dar mulți luară la rândul lor armele în mână.

Apoi, pe cer răsăriră mașinile zburătoare și începură să verse foc peste trupele dușmane terorizate și dezorientate. În fața tuturor, cu spada scoasă din teacă și înroșită de sânge, se afla Aires. Era sufletul revoltei, striga ordine în gura mare și părea transfigurată; nu mai era femeia splendidă și senzuală pe care o admirau cu toții, era o furie răzbunătoare.

Obiectivul final era Fortăreața. Rebelii nu știau multe, se spunea că nici măcar marii generali ai Tiranului nu cunoșteau planul acelei construcții uriașe. Dar asta nu fu de ajuns ca să-i oprească, erau hotărâți să forțeze blocada, să intre în Fortăreață și să distrugă tot ce întâlneau în cale.

Întreaga dimi. ață Pământul Focului fu un unic, uriaș câmp de bătălie. Soldații încercară să le țină piept rebelilor cum putură

mai bine, dar situația era ca la un joc de șah. De ambele părți erau numeroși morții și nu exista modalitate de a opri rebeliunea.

Apoi sosi ordinul, peremptoriu și neașteptat:

– Duceți-vă și puneți capăt acestei nebunii. Lăsați cotloanele palatului meu și îndreptați-vă către rebeli. Exterminați-i. Stăpânul vostru v-o poruncește.

Astfel, Semeion și Dameion, Cavaleri ai Dragonului Negru, părăsiră frontul – lucru nemaiauzit, fugiră pe Pământul Focului pentru a înăbuși revolta celor câțiva sclavi. Aires și ai ei văzură cum înaintează cele două siluete negre când soarele trecuse de puțină vreme dincolo de zenit. Cei doi Cavaleri răsăriră din fumul negru al Thal; înaintau încet și mișcările lor pe cer erau perfect sincronizate.

Atât rebelilor, cât și dușmanilor le trebui puțin ca să-și dea seama de ce se întâmpla, apoi se înălță un glas:

– Sunteți morți! Sosesc domnii noștri să ne salveze și pentru voi nu va mai fi speranță! urlă unul dintre soldați.

Acum, cele două siluete erau destul de aproape ca să fie văzute. Erau identici. Aires nu-i văzuse niciodată, dar imediat înțelese cine erau. Știa că Pământul acela era guvernat de doi gemeni, doi generali ai Tiranului, doi Cavaleri ai Dragonului Negru nemiloși. Mulți dintre ai ei începură să se teamă. Ea strânse și mai tare mânerul spadei și se puse în poziție de atac.

Cavalerii se despărțiră și două limbi uriașe de foc, ieșite din gurile dragonilor, cuprinseră acel Pământ de vulcani și transformară în cenușă tot ceea ce întâlniră în calea lor, prieteni și dușmani. Curajul care îi animase până atunci pe rebeli dispăru și începu fuga. Nu erau de ajuns entuziasmul lor, armele lor și mașinile acelea stranii, zburătoare; nici măcar o mie dintre ai lor nu ar fi reușit să-i învingă pe vreunul din cei doi Cavaleri.

Aires rămase în picioare în mijlocul câmpului de luptă, neștiind ce să facă. În timpul acesta, Semeion și Dameion trasau dansuri complicate în aer și, de fiecare dată, la sfârșitul acelor evoluții, coborau pe pământ și moartea venea odată cu ei. Unii

fură străpunşi de spadele celor doi Cavaleri, alţii muriră în flăcările scoase de dragonii lor, arzătoare ca lava lui Thal, şi alţii fură sfâşiaţi de dragoni şi împrăştiaţi bucăţi pe câmp. Rebelii nu puteau face nimic. În faţa acelei înaintări de neoprit, chiar şi soldaţii simpli îşi regăsiră curajul şi se aruncară asupra celor care scăpaseră de furia Cavalerilor.

Aires privea uluită, înconjurată de flăcări. Vedea oameni care ardeau ca torţele învârtindu-se prin fum, sângele care uda pământul. Era posibil ca totul să se termine aşa? Era posibil ca visurile lor să se sfărâme de tăişurile spadelor celor doi Cavaleri?

Ridică spada şi, cu un urlet, se năpusti asupra unuia din ei, profitând de momentul în care acesta era mai aproape de pământ. Îl ochi pe dragon şi dădu lovitura cu toată forţa de care dispunea; înfipse spada până la mâner în crupa animalului, cu un asemenea avânt încât arma se frânse şi rămase înfiptă în carne. Dragonul se răsuci şi căzu la pământ, cu un răget de durere. Cavalerul se întoarse spre Aires şi multe priviri, prietene şi duşmane, se opriră asupra ei.

– Doar frica ne poate învinge! urlă Aires. Glasul ei era de nerecunoscut. Bărbaţii adevăraţi nu fug, bărbaţii adevăraţi luptă! urlă iar. Întoarceţi-vă şi luptaţi, nimic nu e pierdut atâta timp cât mai există viaţă!

Chipul, impasibil până atunci, al Cavalerului zâmbi cu milă.

– Te-ai hotărât deci să mori, zise liniştit, apoi scoase o spadă înspăimântătoare, înţesată de ghimpi şi împânzită de rune răufăcătoare.

Aires îi răspunse cu un hohot de râs.

– Mai curând m-am hotărât să lupt până la capăt, zbieră.

Aruncă spada care era acum inutilizabilă.

– Vrei să te baţi cu mâinile goale?

– Mă voi bate cu tine cu orice preţ, chiar şi cu mâinile goale, pentru că există o armă pe care nu mi-o poţi lua, şi aceasta este hotărârea mea, răspunse Aires.

Cavalerul nu-i lăsă timp să sfârșească de vorbit. Îl obligă pe dragonul rănit să arunce asupra ei o flacără, dar fu slabă, deoarece animalul suferea.

Aires reuși să se ferească de ea și în clipa aceea văzu la picioarele ei cadavrul unui soldat, și lângă el o spadă. O luă.

Cavalerul sări la pământ și se repezi la ea, obligând-o să se retragă. Multe răni însemnau deja corpul femeii și în sfârșit o lovitură își atinse ținta. Aires căzu rănită la un braț. Rămase pe jos, dar găsi putere să zbiere la ai ei, care se opriseră să se uite la ea în mijlocul câmpului de bătălie:

– Luptați-vă, idioților! Suntem aici pentru a câștiga și pentru a ne relua libertatea pe care o meritățm!

O altă lovitură o ajunse la o mână. Aires se ridică și, cu un răcnet, începu iar să atace. Atunci, oamenii ei se treziră și se năpustir iar asupra dușmanului. Îl atacară în masă pe celălalt Cavaler al Dragonului, fără să le pese că mulți dintre ai lor mureau înainte să fi putut îndrepta spre el măcar o singură lovitură. Câți cădeau, tot atâția erau gata să lupte. Curând îl înconjurară pe Cavaler, imobilizându-l la pământ.

Aires continua să se bată. După zgomot înțelese că bătălia începuse iar și zâmbi, în timp ce dușmanul ei o făcea bucăți cu mii de tăieturi mici și lovituri bine țintite. Foarte probabil că aveau să moară cu toții, de mâna celor doi blestemați. Dar ce altă cale aveau? Nu puteau face altceva decât să se sacrifice pentru ceea ce le fusese crezul. Oricum, nu ar fi fost o moarte inutilă, pentru că acum cei doi Cavaleri erau ocupați cu ei și deci nu erau pe front, ca să împiedice trupele. Nihal ar fi putut intra în pântecele Fortăreței și l-ar fi putut înjunghia pe Tiran. Moartea lor ar fi însemnat salvarea multora.

39

RĂZBOIUL DINTRE IDO ȘI DEINOFOR

Ido trebuia să o ducă la loc sigur pe Soana; acum, când fusese evocat descântecul, vrăjitoarea era o femeie oarecare, fără apărare. Însă gnomul se codea să plece și să o lase pe Nihal dincolo de front, singură, în fața Fortăreței și în dezolarea Pământului cel Mare, unde curând s-ar fi repezit șiruri întregi de dușmani hotărâți să-i împiedice intrarea în locuința suveranului lor.

– Nu te teme pentru mine, știu ce fac. Soana nu poate rămâne aici și tu trebuie să duci la capăt o bătălie, îi zise Nihal maestrului ei.

Ido o urcă pe Soana pe crupa lui Vesa și zbură de acolo. Știa că destinul elevei lui era legat de cel al Tiranului, că Nihal era sortită de multă vreme să treacă pragurile acelui palat și să se înfrunte cu el.

O lăsă pe vrăjitoare mult dincolo de front, unde era clar că se afla în siguranță. Când își luă rămas-bun, înțelese cât de greu trebuia să fie pentru ea să aștepte neputincioasă sfârșitul acelei zile.

– Mulțumită tuturor lucrurilor pe care le-ai făcut în acești ani suntem noi acum aici, îi spuse înainte de a o saluta.

Vrăjitoarea lăsă câteva clipe capul în jos, apoi se uită iar la el.

– Îl vei căuta pe Deinofor? întrebă.

– Da, și voi încheia pentru totdeauna povestea asta.

Soana îi mângâie o mână.

– Fii atent!

Ido coborî viziera coifului şi ridică spada în semn de salut.

– Ne vedem diseară, spuse şi se ridică în zbor.

Gnomul începu imediat să-l caute pe duşmanul lui, dar Deinofor nu se arătă multă vreme. Ido se ocupă de soldaţi simpli şi de Cavaleri minori. Nu pregetă şi luptă din toate puterile. Amintindu-şi de ultima lui greşeală tragică, nu-şi pierdu cumpătul nici o clipă şi nu numai o dată îi veni în ajutor unui tovarăş aflat în încurcătură, dar teama creştea. Aceea era ultima posibilitate pe care o avea de a-şi încheia socotelile cu Deinofor. Continuă să lupte şi, pe măsură ce orele treceau şi sângele se acumula pe spadă, era din ce în ce mai nerăbdător să vadă silueta stacojie a adversarului lui profilându-se la orizont, pe cenuşiul opac al norilor din dimineaţa aceea.

Ido fu dintre cei mai buni pe câmpul de luptă şi reuşi să câştige teren, într-atât încât i se alătură iar lui Nihal. O văzu de departe, pe când zbura deasupra câmpului şi se bătea împreună cu Oarf. Era absorbită de misiunea ei, cu privirea îndreptată spre Fortăreaţă.

Gnomul reuşi să se apropie în zbor de jumătate-elf. Soarele era sus, aproape la zenit, şi Ido văzu că trupele lor pătrunseseră o bucată bună în Pământul cel Mare. Fortăreaţa se ridica în faţa lor mai impunătoare ca niciodată.

– Văd că ai făcut treabă bună, îi spuse lui Nihal, profitând de o pauză.

O auzi cum gâfâie pe sub coif şi se îngrijoră. Nu putea fi numai oboseala, Nihal avea o mare rezistenţă când lupta.

– După cum vezi, mă descurc mai bine fără tine, spuse ea cu un hohot de râs, apoi începu iar să gâfâie. L-ai învins pe Deinofor?

– Nici măcar nu l-am văzut, răspunse Ido.

– Ai renunţat?

Gnomul îşi şterse sângele şi sudoarea de pe frunte.

– Nu spune tâmpenii, aştept numai să se arate.

Imediat ce soarele trecu de zenit, vestind începutul după-amiezii, Deinofor se arătă pe câmpul de luptă. Dintr-odată, Ido văzu că se ridică fum în faţa lui şi mulţi soldaţi fugiră cuprinşi de panică. Un grup de oameni se despică şi gnomul se trezi în faţa impunătorului dragon care-i tăia drumul. Pe crupa animalului, se afla înflăcărată armura roşie a duşmanului lui. Sosise ceasul.

– După cât se pare, suntem la ultimul act, zise Deinofor.

Ido tăcu. Sângele i se urcă la tâmple şi privirea îi zbură la braţul Cavalerului. În locul mâinii pierdute era un braţ mecanic, al cărui metal licărea în lumina palidă a soarelui.

– De data asta nu mă voi mulţumi cu nimic mai puţin decât cu viaţa ta, adăugă Cavalerul Dragonului Negru.

– Să nu crezi că e altfel în ce mă priveşte, răspunse Ido.

Ridică spada în semn de salut şi tot la fel făcu şi Deinofor.

Se năpustiră unul spre altul şi se ridicară la cer făcând spadele să cânte.

Mai întâi se cercetară, şi tot aşa făcură şi dragonii care, precum Cavalerii lor, simţeau fatalitatea înfruntării. Ido şi Deinofor îşi încrucişară spadele, împletiră arabescuri complicate de parări şi atacuri printre scânteile care ţâşneau la atingerea armelor. Dragonii îşi contractau şoldurile şi se dădeau în lături pentru a se feri de lovituri, iar Cavalerii se contorsionau în şa din cauza forţei loviturilor şi eficienţei mişcărilor de apărare.

Ido observă imediat că ciudatele licăriri care-i luminau armura lui Deinofor erau stinse şi spada lui strălucea numai datorită reflectării luminii de după-amiază. Aşadar, o vrajă făcuse de neînvins acea spadă şi acea armură, însă Nihal o destrămase cu ritualul ei.

Se luptară mult timp, fără ca vreuna din loviturile lor să-şi fi atins ţinta: păreau că se distrează, să se urmărească şi să se ferească cu spadele, aproape ca şi cum s-ar fi jucat. Apoi Ido făcu o fentă şi o lovitură atinse armura lui Deinofor; izbitura fu destul de viguroasă şi platoşa se zgârie. Cei doi se desprinseră.

Ido izbucni într-un hohot de râs, în timp ce încerca să-şi tragă sufletul.

– Astăzi nu ai nici un fel de drăcovenie magică de partea ta, spuse.

Arătă spre metalul lovit.

Deinofor îşi trase sufletul.

– Fireşte, asta nu mă va împiedica să-ţi iau capul.

Se aruncă violent asupra lui Ido şi începu iar lupta.

Dedesubtul lor bătălia era vijelioasă, mii de oameni cădeau pentru a forţa porţile grele ale fortăreţei sau pentru a le apăra, dar pentru cei doi Cavaleri nu exista decât cerul şi duşmanul. La fiecare înfruntare cu Deinofor, Ido vedea cum vine peste el tot trecutul lui, cu alaiul lui de fantome şi remuşcări. Se gândea la fratele său Dola, la mulţimea de duşmani pe care îi învinsese şi la Tiran, la moştenirea oribilă pe care i-o sădise în inimă şi la tot ce a ce îi luase, pe tatăl lui, pe fratele lui mai întâi de toate. Îşi intensifică atacurile, dar ştia că adevăratul duel încă nu începuse.

Pe urmă, când Ido nu se aştepta, mâna mecanică a lui Deinofor îl înşfăcă cu putere şi hotărâre, în timp ce îi căuta ochiul rămas.

Ido se apără cu o lovitură frontală. Mâna mecanică lăsă strânsoarea, dar luă cu ea o fâşie de piele. Gnomul văzu iar totul roşu, ca în ziua în care chiorâse. Înspăimântat, se ghemui pe Vesa şi fugi.

De data asta, Deinofor fu cel care hohoti.

– Văd că îţi aminteşti ziua aceea, Ido. Nici eu nu o pot uita, pentru că înainte nimeni nu reuşise să-mi facă nici măcar o zgârietură, pe câmpul de bătălie. Tu ai fost primul şi de aceea nu te voi putea ierta niciodată, până când nu te voi fi făcut bucăţi şi nu voi fi răscumpărat mâna pe care mi-ai furat-o. De aceea te urăsc, şi pentru că ai trădat.

Ido încercă să-şi revină din durere şi îşi şterse sângele care-i curgea pe faţă şi îi înceţoşa vederea. Deinofor ridică spada în faţa lui şi se aruncă asupra lui.

Începură să lupte cu mai multă însufleţire. Multe lovituri îşi atingeau ţinta de ambele părţi şi armurile se umplură de zdrelituri. Ido reuşi să-l rănească profund pe Deinofor într-o parte, în punctul în care platoşa se prindea de partea de jos a armurii. Adversarul răspunse lovindu-l cu putere în braţ. Istoviţi se descleştară încă o dată. Rămaseră o vreme să se cerceteze, cu ură şi admiraţie, şi se bucurau în sufletul lor, pentru că adversarul pe care îl aveau în faţă era ieşit din comun.

– Adevăraţii războinici se înfruntă pe pământ, zise Deinofor, şi-şi băgă spada în teacă. Îţi propun să continuăm încleştarea fără dragoni.

Ido încuviinţă şi la rândul lui îşi băgă spada în teacă; îl stima prea mult pe adversarul lui pentru a-l suspecta de vreun truc şi de faptul că Deinofor intenţiona să profite de pauza aceea pentru a-l lovi.

Aleseră un loc izolat, departe de larma bătăliei. În timp ce se pregăteau să continue duelul, Ido trebui să admită cu mânie că bărbatul acela era un adevărat Cavaler. Ştia cum să se poarte pe un câmp de bătălie şi, cu toate că era războinic în armata Tiranului şi era nemilos, avea un cod personal al onoarei.

– Nu cred că ar fi mulţumit de tine căpitanul tău. Aveai ocazia să mă răpui pe la spate şi nu ai făcut-o, spuse Ido, în timp ce-şi ştergea spada de sânge.

– Domnul meu ştie cum este plămădit acest servitor al lui, niciodată nu m-ar pune să nu-mi respect crezul. Mă cunoaşte mai bine ca oricine.

Ido zâmbi.

– Cum poţi sta în armata aceea de bestii? Tocmai tu care ai luptat în rândurile noastre. Îmi amintesc de tine, Debar.

Deinofor murmură.

– Şi eu îmi amintesc de tine şi de învăţăturile tale patetice.

– Învăţăminte pe care le foloseşti şi acum, după cât am putut vedea, replică Ido.

Deinofor se întoarse brusc.

– Crezi că armata ta e mai brează? Nu i-ai văzut pe oamenii tăi cinstiți aruncându-se asupra famminilor fără apărare și zăpăciți, și râzând în timp ce-i făceau fărâme? Ți se pare un comportament de războinic?

Era adevărat. Imediat ce soldații Pământurilor Libere își dăduseră seama că famminii nu mai erau o amenințare, mulți se aruncaseră asupra lor pentru a-i măcelări. Ido încercase să-i împiedice, a-i ucide pe fammini acum când erau fără apărare era o laşitate, inutilă și plină de cruzime, dar măcelul continuase.

– Nu știi să răspunzi la asta, nu-i așa, Ido? continuă Deinofor. L-ai părăsit pe Stăpânul nostru pentru a te alătura acestei lumi care se târăște în noroi.

– Eu am fugit de sălbăticia Tiranului, de un monstru care mă obliga să masacrez nevinovați, izbucni Ido. Tu lupți pentru cel care ne ia orice speranță.

– Lupt pentru singurul care poate da speranță acestei lumi, răs' unse Deinofor. Și spun asta pentru că mi-a vorbit și m-a scos din greșeala în care rătăceam. Mi-a arătat calea salvării. De ce pământul acesta nu a atins niciodată pacea, Ido? Te-ai întrebat?

– Atâta timp cât vor fi oameni ca monstrul acesta pentru care lupți, nu va putea fi pace niciodată.

Deinofor nici nu luă în seamă cuvintele acelea.

– Pentru că oamenii de pe lumea asta nu sunt în stare să se conducă, pentru că, lăsați în voia lor, nu fac altceva decât să se ucidă. Ura și meschinăria oamenilor fură cele pentru care lupți acum ca să-mi iei totul. Au fost chiar tovarășii mei de arme, persoanele care mă văzuseră crescând, cei care au violat-o pe sora mea și mi-au linșat familia. Eu m-am salvat prin miracol. Am rătăcit prin mii de ținuturi, am fugit de mine însumi și de ceea ce fusesem, fără să mai am nimic în care să cred, și când am ajuns la limita disperării am fost luat prizonier de Tiran. El mi-a dezvăluit totul. Mi-a povestit despre Războiul de Două Sute de Ani, despre falsa pace a lui Nammen, de ura care străbate

aceste tărâmuri dintotdeauna. Mi-a spus că se va termina totul odată cu el. Când cele Opt Pământuri vor fi supuse cu toatele numai lui, va fi pace și dreptate peste tot. De aceea am părăsit armata voastră, ca să intru în Lumina Lui. Și de aceea te voi bate, Ido, pe tine care ai trădat.

Își scoase coiful și Ido îl recunoscu pe cel care fusese soldat alături de el, cu părul ondulat, ochii cenușii și gânditori. Nu se schimbase mult, avea chipul mai matur și mai tulburat, dar era același de odinioară. Și Ido își scoase coiful și-și arătă cicatricea care-i brăzda jumătate de față. Deinofor scoase sabia din teacă și gnomul nu fu destul de pregătit. Lama inamică îl răni la un picior. Căzu în genunchi și Deinofor își ridică arma, gata să-i dea lovitura de grație. Dar Ido nu era învins și bătălia reîncepu. Lovi în plin de alte două ori și Deinofor începu să piardă mult sânge. Amândoi căzură la pământ și înfruntarea începu și mai aprigă, dar erau de acum extenuați, răniți și obosiți.

– Îi poți înșela pe toți ceilalți cu această povestioară edificatoare a ta, începu Ido, dar nu pe mine. Eu am luptat alături de Tiran și știu ce motive îi mână pe aliații lui. Pace? Armonie? Mai curând răzbunare. Și eu am rămas în slujba lui pentru a-mi sătura dorința de a ucide, pentru că erau mereu bătălii noi de dus, noi dușmani de învins și sânge cât cuprinde. Tu nu o faci pentru altceva.

Deinofor se aruncă iar asupra lui. Loviturile lor erau acum șovăielnice, dar lupta ajunsese la culme. Pe neașteptate, fiecare din cei doi reprezenta pentru celălalt ceea ce încercase să îngroape în fundul sufletului, și luptau pentru a supraviețui.

– Tu nu ești demn să mă judeci pe mine și nici pe Stăpânul meu, zise Deinofor în vâltoarea duelului, lovindu-l pe Ido în piept.

Gnomul căzu la pământ, dar armura atenuase lovitura. Deinofor fu printr-o săritură deasupra lui și încercă să-i dea lovitura finală. Ido o evită rostogolindu-se pe o parte.

– Încetează să-ți spui minciuni, izbucni gnomul, și văzu iar cum străluceau ochii adversarului lui.

– Taci, îl somă Deinofor.

Ido se ridică în picioare; durerea din piept era groaznică şi trebui să se sprijine în spadă.

– Tu eşti cu Tiranul numai pentru a te răzbuna, urmă, restul sunt aiureli, şi ştii asta. Câţi nevinovaţi ai ucis? Crezi că eşti altfel decât cei care ţi-au asasinat familia?

Ido văzu cum îndoiala îşi croia drum în ochii rivalului şi înţelese că atinsese punctele cheie, dar curând licărirea aceea de nesiguranţă fu năpădită de ură. Deinofor luă iar spada în mână şi năvăli peste gnom.

De acum nu mai era un duel, era aproape o încăierare, o luptă fără reguli. Mişcările celor doi erau dezordonate şi aproape nici o lovitură nu mergea la ţintă. Ido se sili să lupte cu mai multă convingere şi, când văzu mânerul spadei, strâns în mâna însângerată, dintr-odată îşi aminti tot ceea ce îl adusese pe câmpul acela de luptă, anii de război şi senzaţia că nu ar fi putut răscumpăra răul făcut. Regăsi motivele care îl determinaseră să-l înfrunte pe Deinofor. Trebuia să-şi afirme alegerea, imperativul moral care îl salvase când părăsise trupele Tiranului. Strânse mâna pe garda spadei şi începu din nou să lupte, cu ultimele puteri care-i mai rămăseseră. Revenirea lui îl ului pe Deinofor, care se retrase nepregătit.

Ido văzu comportamentul adversarului schimbându-se sub ochii lui. Părea că forţele lui se epuizaseră, că se simţea deja învins şi pierduse dorinţa de a lupta, cu toate că era în avantaj. Pe furiş, o lovitură îl atinse pe Deinofor în burtă, pe sub armură, acolo unde şi altădată spada lui Ido îşi făcuse loc uşor, dar de data asta lama se înfipse în adâncime şi Cavalerul căzu la pământ.

Ido se uită cum sângele duşmanului băltea ţărâna şi se întindea încet într-o pată roşiatică şi înţelese că îl doborâse. Simţi, amar, gustul victoriei.

– Ai încetat să lupţi... murmură Ido, în timp ce-şi trăgea sufletul. Îşi dăduse seama că Deinofor nu se mai apărase. De ce te-ai lăsat omorât?

Deinofor respira cu greutate şi încercă un zâmbet.

– Nu-i nimic de zis, m-ai răpus. Dar sunt fericit că ai fost tu, voi muri de mâna celui mai puternic Cavaler de pe câmpul de bătălie.

Gnomul văzu cum Deinofor închide ochii şi cade la pământ terminat. Când auzi că duşmanul lui încetase să mai respire, fără să ştie de ce, începu să plângă. Plângea pentru Deinofor, pentru fratele lui, pentru război şi pentru sângele vărsat. Apoi se lăsă întunericul peste el şi peste lacrimile lui.

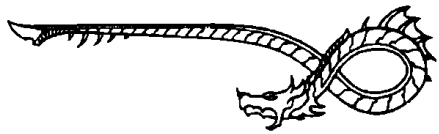

40

RĂZBOIUL DINTRE NIHAL ȘI ASTER

Când Ido plecase, Nihal se retrăsese pentru a fi cât mai aproape de graniță și începuse să lupte, mai întâi singură, apoi înconjurată de trupele Pământurilor Libere, care între timp străpunseseră linia frontului.

Se apropia din ce în ce de Fortăreață. La un moment dat, ridică privirea și își dădu seama că fortăreața Tiranului se afla deasupra ei. Nihal nu o văzuse niciodată atât de aproape: era neagră, o îngrămădire de turnulețe, statui și ornamente monstruoase. Trupele luptau printre tentaculele ei uriașe, ce se întindeau amenințătoare către unul dintre Pământurile Lumii Pământene. Ca toate lu rurile îngrozitoare, construcția era de o frumusețe neliniștitoare: acoperișul era ascuțit și atingea cerul într-un vis de dominație fără capăt, în timp ce baza era largă și masivă. Dușmanii ieșeau cu miile din tentacule și din pasajele secrete, dar mulți dintre ei erau fammini care rătăceau dezorientați pe câmpul de luptă pentru ca pe urmă să fie masacrați.

Câteva secunde Nihal rămase cu ochii la cer, subjugată de măreția acelei construcții, de senzația de mister întunecat pe care o emana, împreună cu o așteptare încărcată de amenințare. Apoi își reveni și începu iar să lupte. Puterea amuletei îi tăia respirația în gât. Nihal simțea cum se scurgeau energiile din cele opt pietre ale talismanului, care încet-încet se întunecau din ce în ce mai mult.

Se lupta cu curaj și cu avânt, pe crupa lui Oarf, în timp ce vedea cum Fortăreața ia proporții și porțile care o închideau se apropie.

În cele din urmă, când după-amiaza își întinsese degetele pe câmpie, Nihal ajunse cu un drapel la adăpostul porților negre.

Soldații luară un berbec și începură să doboare porțile; poate odată existase o vrajă care înlănțuia zăvoarele, dar acum erau numai două bucăți grele de lemn care cedau sub loviturile berbecului. Nu le trebui mult ca să le învingă rezistența și căzură la pământ cu o bufnitură.

Nihal ridică spada.

– Înainte! urlă cu toată suflarea pe care o mai avea în trup.

În clipa aceea se gândi la Seferdi, la poarta lui șubrezită, și se bucură la gândul că îi restituia Tiranului o parte din răul pe care-l provocase orașului.

Clipa aceea de neatenție riscă să-i fie fatală.

Un dușman, în spatele ei, țintea cu arcul, poate inconștient de faptul că, odată cu gestul acela, era pe punctul de a hotărî soarta războiului.

Raven, ocupat să restabilească liniștea în mijlocul învălmășelii înflăcărate, văzu arcul îndepărtat țintind singura lor speranță și nu ezită. Se aruncă în direcția săgeții și se puse în drumul ei.

Nihal avu timp numai să se răsucească și să vadă săgeata destinată ei cum trecea cu ușurință prin platoșa Generalului Suprem și i se înfigea în piept. Jumătate-elful înțelese ce se întâmplase și rămase nemișcată să privească moartea unui vechi dușman care îi salvase viața. Ironia sorții, cel care-i deschisese drumul fusese tocmai cel care în trecut făcuse tot ce-i stătuse în putință pentru a i-l închide.

– Du-te! zise Raven, înainte de a cădea de pe dragon și de a se rostogoli la pământ.

Fu ultimul ordin al Generalului Suprem și Nihal se supuse. Se întoarse spre porțile străpunse și se aruncă înăuntru cu un urlet, pe crupa lui Oarf, urmată de mulți bărbați.

Interiorul Fortăreței era invadat de întuneric. Nihal se trezi pe un coridor cu boltă ascuțită, atât de mare încât Oarf putea

trece fără probleme prin el. Îl străbătură într-o liniște absolută, ca și cum acel imens palat ar fi fost nelocuit.

Nihal nu auzea nimic, cu toate că vraja îi ascuțise simțurile. Și totuși, Tiranul trebuia să fie acolo: nu erau căi de fugă, câmpia era invadată de armate. Multă vreme, Nihal și bărbații care intraseră cu ea nu auziră nimic altceva decât zgomotul pașilor lor pe pardoseală. Apoi, de departe, se auziră pași grăbiți. Străji care se apropiau.

Nihal mânui spada în fața ei. Curând, sala se umplu de nenumărate creaturi monstruoase, dintr-o rasă nedefinită. Semănau cu famminii, dar erau mai mici, spâni și foarte slabi; pielea roșiatică se întindea pe oasele lor neobișnuit de lungi. Erau înarmați și se aruncară asupra dușmanului fără ezitare. Tiranul trebuie să le fi dat viață acelor slugi fără să folosească magia, prin încrucișare de rase sau prin intermediul vreunei alchimii.

Înfruntarea de pe coridor fu lungă și sângeroasă. Nihal luptă cu spada, în timp ce Oarf se arunca cu forța maxilarelor lui peste ființele acelea deșelate, și totuși incredibil de puternice și înverșunate. Parcă nu se mai termina; imediat ce era doborât un rând, pe dată era un altul gata să se sacrifice.

La un moment dat, Nihal înțelese că venise momentul să înceteze cu Oarf. Așa că avansă atât cât să lase în urma ei soldații, apoi îi ordonă dragonului să scuipe foc. O cale pavată cu trupuri arse se deschise în fața ei.

– Cine poate să mă urmeze! urlă și reuși să forțeze blocada cu unii dintre ai ei.

Se îndepărtară și pătrunseră într-o sală mare. Era absolut goală și mai întunecată decât coridorul. Însă pereții străluceau de o lumină sinistră: cristal negru.

Nihal și ai ei începură din nou să înainteze. Fură atacați de o grămadă de ființe din acelea dezgustătoare, dar Oarf îi împrăștie cu flăcările.

Trecură prin coridoare și prin încăperi identice și goale cu toatele, și se treziră undeva într-un spațiu deschis. Trebuia să fie

o arenă. Într-adevăr, într-un colţ, erau rastele uriaşe pentru arme, acum golite, şi numeroşi butuci ale căror lanţuri erau atât de masive încât puteau imobiliza dragoni.

Nihal se ridică în zbor cu Oarf, în speranţa de a zări locul în care se ascundea Aster, dar nu era nimic care să o ajute să se orienteze. Pe o parte a arenei se ridica corpul turnului central al Fortăreţei, străpuns de o multitudine de ferestre, dintre care multe luminate. Erau dispuse neregulat, aproape la întâmplare. Construcţia aceea avea aerul unui fel de labirint.

Nihal începu să coboare. Atunci, privirea îi căzu pe o ridicătură îndepărtată de Fortăreaţă. Nu era înaltă, ci teşită, şi în parte părea să se cufunde în măruntaiele pământului. De o parte şi de alta se deschideau ferestre înguste, închise cu zăbrele grele. Temniţe. Nihal simţi o tresărire în inimă. Sennar putea fi acolo. Sennar era acolo!

Vru să se ducă într-acolo să-l caute, dar se abţinu. Promisese să ducă misiunea până la capăt. A-l salva pe Sennar şi a nu-l doborî pe Tiran ar fi fost inutil, în lumea lui Aster nu era loc pentru ei doi. Trebuia să-l găsească pe blestematul acela cât mai curând.

Imediat ce Oarf se lăsă pe pământ, Nihal se uită în jurul ei şi îşi dădu seama că dragonul nu ar fi putut intra în încăperile care erau în faţa lor; întrezărea doar deschizături mici, de dimensiunea oamenilor sau ceva mai mari.

– Trebuie să te părăsesc aici, nu mă mai poţi urma, spuse după ce se întorsese spre Oarf. Dragonul răspunse cu un răget de refuz, dar Nihal îi mângâie botul. Luptă aici, ţine străjile pe loc, şi aşa îmi vei fi de ajutor. Ne vom vedea când mă voi întoarce victorioasă, spuse ea şi, pentru prima oară de când se cunoştea cu dragonul, îl sărută timid pe bot. Apoi se îndreptă spre una dintre uşi.

Mai erau cu ea câţiva oameni, dar puţini. Traversară multe saloane, camere înţesate de cărţi, săli de arme; părea că mergeau în cerc, fără să întrevadă ţinta. Din când în când, câte o santinelă încerca să le taie drumul, dar Nihal o elimina fără greutate. Unii

dintre soldaţii ei rămaseră să lupte în urma ei, alţii se prăbuşiră în încăierări.

Timpul se scurgea implacabil şi, când jumătate-elful se uită afară pe una dintre ferestre, îşi dădu seama că era aproape seară. Trebuia să acţioneze repede. Când ar fi apus soarele, ar fi luat cu el orice speranţă.

Durerea care îi cuprindea pieptul începuse să se împrăştie în tot corpul şi o oboseală adâncă punea stăpânire pe ea; pietrele talismanului erau din ce în ce mai întunecate.

Nu înainte de a fi îndeplinit ceea ce trebuie. Nu înainte de a-l fi revăzut şi salvat.

Ajunse în cele din urmă, într-o sală uriaşă, înaltă de zeci de coţi şi nesfârşit de lungă, atât încât peretele opus nu se vedea. Era plină de cărţi; pe multe dintre ele Nihal le văzuse, dar multe altele erau necunoscute. Unele erau în dialecte care nu se mai foloseau, scrise cu simboluri magice şi trasate cu rune de moarte, aducătoare de nenoroc.

Biblioteca. Aici îşi construise Tiranul vraja şi puterea lui.

Nihal începu să rătăcească printre rafturi, în căutarea ieşirii, dar nu o găsi şi sfârşi prin a se învârti în cerc. Când, pentru a nu ştiu câta oară, se trezi în punctul de plecare, scoase un strigăt şi se aruncă cu spada asupra primului raft pe care îl avea în faţă. Un nor de foi şi de aşchii de lemn o învălui, în timp ce ea îşi continuă distrugerile, până când auzi un strigăt şi se opri.

La picioarele ei, tremurând, era un bărbat slab şi scofâlcit, care-şi strângea genunchii în braţe.

– Nu mă ucide, nu mă ucide! repeta cu un glăscior strident şi servil. Nu am făcut nimic!

Refrenul acela absurd şi văicăreala din vocea omului o scoaseră din fire. Nihal ridică spada asupra lui, dar acela i se agăţă de genunchi.

– Cruţă-mă! urlă.

Nihal îl îndepărtă cu piciorul.

– Unde-i stăpânul tău?

Acela dădu terorizat din cap.

– Eu... eu nu știu...

– Unde-i Tiranul? zbieră Nihal, pe când îi punea spada la gât. Spune-mi sau te omor.

– În sala tronului! răspunse imediat creatura.

– Idiotule! Nu știu unde se află sala tronului. Arată-mi drumul! urlă iar Nihal.

Omul ridică o mână și arătă într-o direcție, spre capătul sălii; tremura convulsiv.

– A-c-c-olo în f-f-f-fund sunt laboratoarele... d-dacă t-t-treci de ele găsești niște scări. Înghiți. Urcă d-d-douăzeci de trepte și vei găsi ceea ce c-c-cauți.

Nihal alergă în direcția arătată. Îi trebuiră câteva minute pentru a traversa biblioteca, dar în sfârșit pătrunse într-o altă încăpere, mai îngustă. Întunericul era dens și domnea un miros insuportabil de stătut și de mucegai, alături de cel dulceag al putreziciunii. Laboratoare. Acelea erau laboratoarele.

Nihal începu să tremure, pentru că își închipuia ce putea fi ascuns în locul acela. Numai când ochii i se obișnuiră cu întunericul putu vedea limpede. Locul acela îi aminti cocioaba lui Reis. Din tavan atârnau ierburi de tot felul, iar rafturile erau pline de cutii ciudate și de recipiente albe de porțelan. Nihal înaintă încercând să nu se uite, pentru că era deja sătulă de grozăvii, dar curând fu năpădită de mirosul de sânge. Atunci îi văzu. Erau trupuri secționate, vase pline de organe și de carne sângerândă. Erau ciudate creaturi în lanțuri, dintre care unele încercară să se îndrepte spre ea imediat ce o văzură, și încrucișări de rase, membre sfâșiate, experimente monstruoase. Nihal nu putu să nu se gândească la Buruiană. Deci de acolo provenea.

O cuprinse ura și pașii ei deveniră din ce în ce mai repezi, până când se transformară într-o goană precipitată. Alergă cât putu de repede, cu pieptul în flăcări, și când văzu scările i se părură salvarea. Se năpusti pe ele și începu să le urce cu pași mari.

Unde ești, blestematule, unde ești?

Urcușul i se păru interminabil și, după puțin, trebui să se oprească pentru că îi lipsea aerul. Durerea crescuse și Nihal se ghemui pe scări. Privi talismanul și văzu că acum două pietre erau negre. Timpul trecea implacabil și ea nu putea să-și permită luxul să întârzie.

Nu numai Tiranul o aștepta, ci și Sennar. O clipă, imaginea vrăjitorului se suprapuse cu grozăviile pe care le văzuse în laborator, dar Nihal goni repede gândul acela. Trebuia să se ridice și să continue. Se sculă, dar îi lipsea suflul.

În cele din urmă, ajunse în sală. Se odihni o secundă, în timp ce inima începea să-i bată mai tare. Simțea o prezență în locul acela. Era cineva. Aster.

Nihal se uită în jurul ei. Era un salon extrem de mare cu bolta ogivală, împărțit în cinci nave de niște coloane atât de mari încât trei oameni nu ar fi fost de ajuns să le cuprindă baza cu brațele. Nu existau decoruri, nu existau statui, nici basoreliefuri, numai pereți imenși goi și măreția unor vele uriașe pe tavan.

Nihal se simți foarte mică. Acum însă, simțea clar emoția care năpădea interiorul: era disperare, o disperare atât de adâncă încât nu existau cuvinte pentru a o descrie, și pe urmă era singurătatea, zdrobitoare.

– De ce amâni, acum când ai ajuns?

Nihal simți cum îi explodează inima în piept. Era el. Însă glasul lui era cel la care se aștepta. Aster trebuia să fi fost bătrân, dar acela nu era glasul unui bătrân; părea o voce de femeie sau de copil. Nihal se ridică în picioare și îndreptă spada în fața ei. Începu să înainteze în sală; zgomotul pașilor ei făcea ecou printre pereții goi.

Traversă două nave și ajunse în cea din mijloc, largă cel puțin de treizeci de coți. Capătul îi era întunecat, dar Nihal știa că el era acolo. Înaintă iar și încet-încet, întunericul fu împrăștiat de o lumină slabă. Nihal zări conturul unui tron foarte înalt.

– Nu mai are rost să-ţi fie frică, acum când ai ajuns aici, spuse iar glasul.

– Eşti Aster?

Nihal se opri. Acum era liniştită, nu mai simţea ură, ci doar o groază subtilă şi îngheţată.

– Da, zise glasul.

El era. În sfârşit.

– După ce m-ai urât în tot acest timp, nu vrei să mă vezi? întrebă Tiranul.

Nihal înaintă şi începu să distingă silueta aşezată pe tron. Era nespus de măruntă, o jumătate de om. Poate un gnom? Silueta se ridică şi făcu câţiva paşi în faţă, până când se află în conul de lumină proiectat de un geam din spatele tronului. Nihal îngheţă şi spada îi tremură în mână.

În faţa ei era un copil de o frumuseţe neliniştitoare. Poate să fi avut cel mult doisprezece ani. Purta o cazacă neagră lungă, cu un guler amplu şi un ochi albastru pictat pe piept; o tunică de vrăjitor. Ochii îi străluceau de un verde smarald, şi părul lui era de un albastru adânc, ondulat, cu câte o buclă inegală care-i cobora pe frunte. Pe sub perdeaua aceea de culoarea nopţii, răsăreau două urechi ascuţite.

– Aster, unde eşti? întrebă Nihal cu glasul frânt de teamă, neîndrăznind să se uite dincolo de copil.

– Sunt aici, eu sunt, răspunse liniştit micul vrăjitor.

– Ce i-ai făcut, monstrule, acestui copil! zbieră Nihal.

Copilul se întristă.

– Dar cum, Nihal, nu te-ai simţit întotdeauna singură? Nu ţi-a fost greu să fii ultima din rasa ta? Ar trebui să fii bucuroasă că mă vezi... Zâmbi. Nu mai eşti singură, Nihal, şi eu sunt o jumătate-elf.

Nihal se retrase îngrozită. Nu putea fi aşa.

– Aster este un bătrân, domneşte de patruzeci de ani.

– Sunt mai bătrân decât par, Nihal, sunt foarte bătrân, şi foarte obosit, ca să spun adevărul.

– Nu-i posibil!

– Tatăl femeii pe care o iubeam a fost cel care mi-a dat această înfățișare. Era un vrăjitor puternic și atunci când ne-a descoperit dragostea m-a pecetluit cu o vrajă. Până în ziua morții mele, eu voi rămâne un copil.

Nihal continua să se retragă, oripilată. I se părea un coșmar. Aster se uita la ea cu ochi nevinovați și uimiți.

– Te înțeleg, știi? M-ai urât în toți acești ani și acum trebuie să suprapui imaginea pe care ți-o făcuseși despre mine cu copilul pe care îl ai în fața ta. Și totuși, așa este.

Nihal se opri și ridică spada, ca și cum dintr-un moment în altul Aster ar fi putut s-o ucidă. Era zăpăcită, dezorientată.

Aster continuă să înainteze spre ea. Cu cât se apropia, cu atât Nihal simțea cum crește spaima în ea. Se obligă să se uite în ochii dușmanului ei. Ceea ce văzu fură chiar ochii ei. Nu era ură, nici răutatea pe care Nihal era sigură că o va găsi în ei. Aster continua să se uite liniștit la ea, aproape mâhnit. Chiar era un jumătate-elf.

Fata nu văzuse niciodată un semen al ei, dar simțea cu claritate că acel copil era ca ea, ca siluetele de pe pergamentul pe care Sennar i-l dăduse cu mult timp în urmă, asemenea creaturilor basoreliefurilor din Seferdi. Începu să tremure.

– Ce te îngrozește atât la mine? Că sunt un copil? Sau că sunt jumătate-elf? întrebă Aster.

– Cum ai putut... tu ești unul dintre noi... murmură Nihal. Erau frații tăi cei pe care i-ai exterminat...

Aster zâmbi.

– A trebuit să o fac, zise calm. Când am început să construiesc tot ceea ce vezi, când mi-am început misiunea, un bătrân mi-a prevestit că tu o să-mi stai în drum. Nu mi-a spus despre tine, mi-a spus doar că o jumătate-elf, ca mine, avea să mă împiedice. Ceea ce trebuia să fac era prea mare și prea important ca să fi putut permite cuiva, oricine ar fi fost, să-mi stăvilească drumul. Atunci le-am trimis pe creaturile mele, famminii pe care de puțin timp îi concepusem, pe Pământul Zilelor, și am pus să fie exterminat neamul meu. Glasul lui Aster era rece și indiferent.

– Nu poate fi cum spui...

– Ba chiar așa e, Nihal, am făcut-o din cauza ta. Dacă tu nu ți-ai fi pus în minte să ajungi până aici, în reședința mea, ca să te răzbuni, jumătate-elfii ar mai fi încă pe Pământul lor. Poate ar fi fost subjugați de mine, dar ar fi fost vii.

Nihal începu să se retragă, în timp ce ultimele cuvinte ale Tiranului îi răsunau în creier. O știuse întotdeauna, întotdeauna simțise că era cauza tuturor nenorocirilor, că purta moartea în pelerina ei. Multe vieți se stinseseră din cauza ei: poporul ei, Livon, Fen, Laius, Raven... erau morți din cauza ei.

– Nu te întrista, reluă Aster. Ar fi murit oricum, la un moment dat. Jumătate-elfii, prietenii tăi, popoarele libere, popoarele sclave. Toți.

– Ești un monstru! exclamă Nihal, ajunsă cu spatele la zid.

– Firește, zise Aster. Nu mai mult ca alții, însă. Nu mai mult ca tine sau ca soldații tăi, sau ca oricare ființă simțitoare care populează această lume nenorocită. Nu sunt cu toții acolo afară că să se căsăpească unii pe alții? Nu sunt în fața palatului meu ca să se omoare fără milă, bucurându-se făcând-o?

– Noi luptăm pentru libertate, izbucni Nihal.

– Voi vă amăgiți că luptați pentru libertate, o corectă Tiranul. Și totuși, ar fi trebuit să înțelegi până acum. Știi că pacea nu a sălășluit niciodată pe tărâmurile acestea, știi că acei cincizeci de ani ai lui Nammen cu care voi, rebelii, vă făliți atât au fost numai cincizeci de ani de războaie, tăcute, dar nu mai puțin sângeroase, știi că oamenii au fost cei care au dărâmat Seferdiul. Știi totul, dar te încăpățânezi să nu vrei să vezi.

– Greșești. Văd, și încă cum. Am văzut monștrii din laboratoarele tale, l-am văzut pe Buruiană, am văzut trupurile atârnate la Seferdi, i-am văzut pe fammini obligați să lupte împotriva voinței lor. Și tu ești creatorul tuturor acestora. Tu ești Răul, ești Ura, răspunse Nihal dintr-o suflare.

– Da, tu ești o expertă într-ale urii, izbucni Aster. Privirea lui deveni atât de pătrunzătoare încât Nihal trebui să-și plece ochii. Ai masacrat sute de fammini fără să te întrebi dacă era

drept, din plăcerea de a ucide. Ai iubit senzația pe care o aveai când îți curgea pe brațe sângele morților, te-ai simțit puternică de câte ori ai străpuns cu spada oameni și gnomi. Vieți risipite de spada ta neagră. Și să nu vii să-mi spui că nu erai nemiloasă, pentru că nu cred că a fost o mare consolare pentru toți cei pe care i-ai omorât.

Nihal simțea cum acele cuvinte i se duceau până în fundul sufletului și, odată ajunse acolo, săpau o brazdă din care ieșeau șuvoaie toate fantomele trecutului, tot ceea ce credea că îngropase în fundul inimii. Era adevărat. Iubise sângele și omorâse de plăcere.

– Tu nu ești mai bun ca mine, urlă exasperată.

– Firește, dar atunci ce faci aici? Simți că ai dreptul să mă judeci și să mă pedepsești? Nihal, trăim într-o lume de păcătoși care nu pot fi iertați, suntem monștri cu toții, spuse Aster liniștit.

Nihal era din cale afară de mânioasă. Ființa aceea nu se supăra, nu se înfuria, nu o ura. Cum era posibil ca răutatea să nu fi fost rodul urii? Ce reieșea din acel raționament? Răceala lipsită de milă a acelui copil, ochii lui totuși nevinovați – iată ce nu înțelegea și nu reușea să urască Nihal.

Aster începu să meargă înainte și înapoi prin sală și Nihal îi urmări mișcările, ca fermecată. Soarele din spatele ferestrei își începuse coborârea.

– Am văzut mulți dintre așa-zișii eroi ai Pământurilor Libere, și toți spuneau aceleași lucruri: „Luptăm ca să eliberăm această lume, ca să-i dăm o speranță". Nu mă îndoiesc că asta credeți, dar ceea ce faceți nu este altceva decât o tentativă patetică de a căuta o consolare.

– Aspirația la o viață pașnică și la libertate este cel mai înalt țel pe care o ființă vie îl poate avea, spuse Nihal.

Aster izbucni în râs.

– Ah, ce cuvinte poetice! Nu m-aș fi așteptat niciodată la ele de la cei care, ca și tine, nu știu altceva decât să se dueleze. Începu iar să se plimbe, apoi se întoarse brusc. Consolare, nimic altceva. Iluzii deșarte destinate să se stingă la cea mai mică adiere.

Vă agăţaţi de ele ca şi cum ar fi adevăruri eterne, ca şi cum nu ar fi altă certitudine decât bunătatea intrinsecă a creaturilor din Lumea Pământeană. Ei bine, singura certitudine e Ura. Pe lumea asta bate un vânt malefic, care otrăveşte sufletele şi perverteşte inimile; răutatea pătrunde în toate, infectează pământul. Totul este impregnat de ură, de dorinţă de distrugere. Acesta este singurul adevăr care nu poate fi negat.

– Eu am cunoscut persoane pure, izbucni Nihal pe un ton disperat. Persoane care m-au ajutat când rămăsesem singură, persoane dedicate binelui.

– Erau aşa doar pentru că nu avuseseră încă ocazia să se poarte altfel. Toate creaturile conştiente de pe lumea asta sunt bune şi generoase atâta timp cât ura care e în ele nu găseşte o cale pentru a se manifesta. Se opri şi se uită fix la ea. Chiar şi dragul tău Laius, scutierul cel bun incapabil să lupte, a găsit în cele din urmă puterea să ucidă.

– Să nu îndrăzneşti să-i pângăreşti memoria! urlă Nihal.

– Nu am această intenţie, replică liniştit Aster. Îţi demonstrez doar că binele este efemer şi răul – etern. Am suferit mult până am ajuns să conştientizez asta, dar până la urmă am acceptat-o. Aster tăcu o clipă şi, când reluă, părea să facă efort să vorbească. Nihal eu am crezut multă vreme în ceea ce crezi tu. Eu nu sunt un jumătate-elf curat: mama mea era jumătate-elf, dar tatăl meu era om. Pe vremurile acelea, căsătoriile mixte erau considerate o ruşine şi femeile care se murdăreau astfel erau destinate unei vieţi mizerabile. Mama a încercat mult să-şi ţină ascunsă dragostea faţă de tatăl meu, dar atunci când m-am născut eu, adevărul nu a mai putut fi tăinuit. Nu există jumătate-elfi cu ochi verzi, Nihal. Din ordinul căpeteniei satului meu, tatăl meu a fost ucis şi mama mea însemnată cu fierul roşu cu semnul prostituatelor. Nici nu aveam trei ani când predispoziţia mea pentru magie s-a manifestat clar. Poate a fost efectul încrucişării dintre cele două rase, în orice caz recitam formule, vorbeam cu animalele, şi asta fără să mă fi învăţat cineva.

Pe atunci, vrăjitorii erau urâți pe Pământul Zilelor; regele poruncise să fie trimiși în exil, pentru că îi era teamă de puterea lor. Ei bine, am fost condamnat imediat și fără apel: se ivise ocazia să elimine două scursori ale societății, un bastard și o târfă. Ne-au obligat să trăim în întunericul etern de pe Pământul Nopții.

Eram săraci și nu eram îndrăgiți nicăieri. Eu, pentru aspectul meu și pentru neliniștitoarele mele puteri, ea, pentru semnul pe care îl avea în frunte. Copilăria mea a fost solitară, și în singurătatea aceea idealul și-a făcut loc în viața mea și mi-a înfierbântat sufletul. Credeam cu toată ființa mea că lumea aceasta ar fi putut deveni perfectă, că toți ar putea avea pace și bunăstare, ar putea înceta să mai sufere, și voiam să contribui la o asemenea transformare. Mama mea a reușit să mă ajute să studiez pe lângă un vrăjitor și astfel mi-am început instruirea. În realitate, vrăjitorul acela nu mă putea învăța multe lucruri pe care eu să nu le fi știut, dar maestrul acela mi-a fost în orice caz o călăuză bună. Doi ani mai târziu, mama mea a murit, într-unul dintre multele războaie dintre domnișorii locului.

– Am devenit vrăjitor la paisprezece ani; nimeni nu fusese niciodată consacrat la o vârstă atât de fragedă. Îmi amintesc și acum teama și uimirea de pe chipurile celor care m-au examinat în ziua aceea. Mă admirau și se temeau de mine în același timp. Apoi i-am cerut maestrului meu să mă dea pe lângă un consilier. Mama îmi vorbise de multe ori despre ei și eu îmi închipuiam că ar fi niște domni severi cu bărbi lungi, închiși într-o sală ca să discute despre destinele lumii. Voiam să fiu ca ei. Au fost doi ani de studiu necruțători. Eram aplecat asupra cărților zi și noapte, mă duceam la biblioteci îndepărtate, pentru a stăpâni toate cunoștințele oamenilor. Dormeam puțin și mă epuizam cu nenumărate descântece. Așa am găsit fragmente obscure care vorbeau despre viața și guvernarea elfilor, despre care am descoperit că unificaseră Lumea Pământeană sub un singur principat mare și că aveau un singur suveran.

Mi s-a părut că fusesem iluminat. Opt regate erau prea mult și opt domnitori, inutili. Lumea avea nevoie de un singur

conducător, un singur înțelept care ar fi călăuzit spre bine sufletele oamenilor. Cu prețul sacrificiului de sine, ar fi controlat lumea întreagă și ar fi condus-o cu dreptate. Să nu crezi că voiam să fiu eu omul acela, nu mă consideram destul de înțelept, dar cu cât mă gândeam mai mult, cu atât mă convingeam că aceea ar fi fost soluția care ar fi redat lumii noastre pacea.

Am intrat în Consiliu la vârsta de șaisprezece ani, și acest lucru a fost și el o premieră. Imediat ce mi-am început activitatea de consilier, mi-am dat seama că lucrurile erau mult diferite față de cum mi le imaginasem, dar cred că tu știi deja, pentru că de atunci Consiliul nu s-a schimbat. Erau unii care se gândeau la binele comun, dar majoritatea consilierilor erau oameni meschini, agățați cu dinții și cu unghiile de puterea pe care și-o câștigaseră în ani de intrigi și subterfugii. Am fost foarte deziluzionat, dar nu m-am dat bătut. Mi-am expus ideea despre un singur suveran și mi-am atras ura din partea unei bune părți a Consiliului. Mi-au spus că eram un nebun, că tot ce voiam era un despot care să fi îngenuncheat voinței lui sufletele, dar în realitate se temeau să nu-și piardă puterea.

În perioada aceea am cunoscut-o pe Reis. Era fiica unuia dintre cei mai puternici membri din Consiliu, Oren, de pe Pământul Stâncilor. Imediat ce am văzut-o, am știut că aveam să o iubesc întotdeauna. Era foarte frumoasă și nobilă, în fața ei pierea orice altă frumusețe. Reis a fost pentru mine trezirea la viață. Mai întâi ne-a apropiat pasiunea amândurora pentru magie, apoi ne-am iubit. Doar după ceva timp ea a vorbit cu tatăl ei. Oren a spus că niciodată, chiar niciodată nu avea să-și dea fata unui bastard parvenit ca mine, cu mintea plină de fantezii periculoase, unul cu sânge amestecat și cu puteri tulburătoare. I-a interzis lui Reis să mă vadă, dar opreliștea lui nu a fost de ajuns ca să ne oprească. Am continuat să ne vedem fără știrea lui, ne întâlneam pe ascuns, în cele mai negândite locuri și în cele mai ciudate momente. Pe urmă, toate astea s-au sfârșit.

Oren ne-a surprins în flagrant și furia lui a fost nestăvilită. A dus-o cu forța pe Reis pentru a o închide într-un loc neștiut

de mine şi m-a îndepărtat din Consiliu aruncându-mă într-o temniţă jegoasă. A venit într-o zi, m-a dus afară din celula în care mă ţinuse şi m-a târât până la palatul lui. Acolo m-a aruncat pe treptele de jos ale unei scări; în vârful ei stătea Reis, splendidă ca întotdeauna. O clipă am crezut că Oren se răzgândise, că ea îl convinsese să ne lase să ne iubim. Am chemat-o, dar imediat ce s-a întors să mă privească, chipul ei a fost desfigurat de dispreţ. „Cum de îndrăzneşti să te prezinţi iar în faţa mea, vierme? M-ai înşelat. Ai profitat de mine pentru scopurile tale nefireşti. Tatăl meu mi-a deschis ochii despre răutatea ta. Nu te voi ierta niciodată, atâta timp cât voi fi în viaţă. Dispari!" mi-a spus.

Simţeam cum vine dinspre ea o ură adâncă şi de nestins, care mi-a îngheţat sângele în vene. „Tatăl tău te-a minţit!" am strigat, dar ea se întorsese deja cu spatele la mine şi se îndepărtase.

Am rămas singur la capătul acelei scări, i-am urlat nevinovăţia mea, dar Reis nu s-a întors. Am simţit toată ura pe care o percepusem în ea cum se revarsă asupră-mi şi cum mă sufocă cu greutatea ei. Atunci am înţeles. Reis fusese înşelată de tatăl ei, Oren o convinsese că dragostea mea nu era altceva decât un mijloc pentru a ajunge la putere. Dar o putuse convinge numai pentru că Reis se ura pe sine. Se ura pentru slăbiciunea ei, pentru că crezuse în sentimentele ei pentru mine. Însă, Oren nu numai că voia să mă vadă mort, voia să mă umilească, să mă distrugă. M-a pecetluit cu o vrajă şi m-a adus în starea în care mă vezi. La început nu am înţeles de ce o făcuse; eram un vrăjitor puternic şi tot aşa aş fi rămas şi sub înfăţişarea unui copil. Pe urmă, în singurătatea celulei, am înţeles că în felul acela interzisese pentru totdeauna ca oricare altă femeie să mă fi dorit, mă lipsise de posibilitatea de a fi iubit. Apoi m-a dat pe mâna Consiliului să mă judece şi am fost condamnat la moarte. Însă nu m-a putut elimina pentru că am fugit.

După cuvintele acelea Aster tăcu.

– Minţi, zise Nihal. Tu ai înşelat-o pe Reis, de aceea te urăşte. Ai înşelat-o şi ai ţinut-o prizonieră în Fortăreaţă, pentru a profita din nou de ea.

Aster se întoarse către Nihal şi se uită cu tristeţe la ea: ochii lui erau înlăcrimaţi.

– Nu spune lucruri pe care nici măcar tu nu le crezi. Cu ani în urmă, în ciuda aspectului meu, am vrut s-o revăd. Când Cavalerul căruia îi încredinţasem misiunea aceea a găsit-o, a adus-o aici la Fortăreaţă. Mai întâi, Reis a reacţionat aşa cum ai făcut-o şi tu, l-a căutat pe Tiran în jurul meu. Când a înţeles, a fost şi mai rău. Chipul ei a fost desfigurat de dezgust. Am încercat să-i reamintesc dragostea noastră, am implorat-o să nu se oprească la ceea ce-i vedeau ochii, dar a fost inutil. Am ţinut-o cu mine ceva vreme, în speranţa de a o convinge de puritatea sentimentelor mele, dar Reis credea că frumuseţea ei era tot ceea ce doream de la ea, şi ura ei pentru mine şi pentru ea însăşi creştea. Aşa că şi-a pocit propriul chip şi propriul trup cu fiecare zi ce trecea. Atunci am înţeles că nu aş mai fi regăsit persoana pe care o iubisem, că ura ei era prea puternică, şi am lăsat-o să plece. Înainte însă, am vrut să intru în mintea ei ca să caut o ultimă urmă din dragostea ei pentru mine.

La acea ultimă frază, Nihal se cutremură.

– A fost teribil, pentru că mintea ei era înceţoşată de ură. Am reuşit însă măcar să şterg amintirea înfăţişării mele, ca să nu o poată dezvălui nimănui.

– Minţi! repetă Nihal.

– Nu mint şi tu ştii asta pentru că o simţi în inimă.

Era adevărat. Nihal simţea că Aster era sincer, că nu încetase niciodată s-o iubească pe Reis. Ea fusese cea care transformase cu ura ei ceea ce fusese între ei.

Aster se apropie de o fereastră şi îşi reluă povestirea, în timp ce ultima licărire a zilei îi încadra silueta micuţă.

– Acel al doilea refuz nu a fost decât o confirmare a ceea ce înţelesesem deja. Fusese atunci când Reis îmi întorsese spatele, în capătul de sus al acelei scări, când înţelesesem adevărul despre cruzimea ei şi avusesem curajul să îl accept. Toate creaturile acestei lumi sunt făcute ca să urască. Zeii ne-au creat pentru ca să ne urâm şi să ne ucidem unul pe altul, şi acum se uită la noi,

râd de lupta noastră. Nu suntem decât o distracţie pentru zei, jucării în mâinile lor. Gândeşte-te bine, Sheireen, şi vei înţelege că există mult mai mulţi oameni dispuşi să moară pentru ură decât pentru dragoste. Şi asta pentru că ura este eternă şi dragostea este trecătoare.

– Ceea ce spui nu are sens, răspunse Nihal. Dacă ura te înspăimântă atât, de ce o întreţii? De ce ai aruncat în sălbăticie lumea aceasta timp de patruzeci de ani?

– Pentru că acesta va fi ultimul măcel, spuse Aster, şi ochii lui verzi se luminară de o licărire nouă. Gata cu sângele, cu răzbunările care se prelungesc ani de zile, secole, otrăvind generaţie după generaţie. Pace nu va putea fi niciodată, pentru că fiinţele de pe lumea asta nu sunt făcute pentru a o avea. Suntem creaturi rele, suntem un cancer al pământului. Singurul lucru raţional care ne rămâne de făcut este să ne nimicim şi să dăm Lumii Pământene o nouă posibilitate.

Aster tăcu câteva clipe şi în liniştea aceea Nihal începu să tremure.

– Când voi fi unit toate pământurile sub dominaţia mea, voi face o vrajă la care lucrez de când am fost gonit din Consiliu. Aceasta îmi va permite să distrug toate creaturile care populează lumea aceasta, fără nici o excepţie. În această vrajă îmi voi consuma spiritul, care va dispărea pentru totdeauna de pe faţa pământului, fără să lase nici o urmă, astfel că toate socotelile vor fi încheiate.

Groaza care o cuprinsese pe Nihal când intrase în sală o înşfăcă din nou cu mâinile ei reci.

– Nu poate exista nimeni care să vrea aşa ceva... nici măcar tu... spuse cu un fir de voce.

– Dacă te-ai gândi bine, dacă te-ai gândi aşa cum am făcut-o eu, ai înţelege că nu este o nebunie a mea, ci un act de milă. Răzvrătirea mea este împotriva zeilor şi a cerului. De aceea ai fost trimisă tu aici, pentru că zeii nu îngăduie ca o biată creatură ca mine să se revolte. Şi totuşi, eu o fac în numele dreptăţii. De ce să continui să trăieşti, când generaţie după generaţie copiii sunt masacraţi şi femeile ca mama mea sunt trecute prin foc şi

sabie? De ce să supraviețuiești și să continui măcelul care a început odată cu conceperea noastră? Ei bine, să fie vărsat în sfârșit tot sângele și să inunde pământul. Poate din asta va lua naștere o nouă generație care va ști să conducă drept lumea asta.

Nihal se uită cu groază la Aster și înțelese că era stăpânit de o disperare fără scăpare.

– Sheireen, tu care cunoști atât de bine străfundurile urii, știi să-mi spui un singur motiv pentru care lumea aceasta să trebuiască să se salveze? întrebă cu seriozitate Aster.

Nihal nu-și găsea cuvintele ca să răspundă. Tremura, și nu numai pentru că îi era teamă de ceea ce voia să facă Tiranul, ci și fiindcă îi înțelegea motivele, pentru că probabil, într-un fel, putea fi de partea cea dreaptă. Aster se uită afară pe fereastră și, dincolo de umerii lui de copil, Nihal văzu că soarele cobora din ce în ce mai repede către linia orizontului. Nu mai rămăsese mai mult de jumătate de oră până la apus.

– Cei drepți există, ei trebuie să fie salvați, spuse ea într-un târziu. Eu nu pot permite să-i ucizi pe cei drepți care locuiesc în această lume, sunt persoane care trebuie să supraviețuiască, persoane care luptă pentru pace.

Simțea că este aproape de țel. Discursul lui Aster se baza numai pe logică, dar Nihal știa că adesea inima învinge rațiunea și mai avea încă speranță, avea convingerea că salvarea era posibilă.

Atunci Tiranul îi adresă un zâmbet ambiguu care o îngheță.

– Și totuși, tu știi bine că ura este mai tare decât dragostea, spuse el.

– Asta nu e adevărat! exclamă Nihal.

– Atunci de ce l-ai lăsat pe Sennar rănit pe teritoriu dușman?

– Tu de unde știi? întrebă ea cu glas tremurător.

– Când l-ai părăsit, ai fi putut alege. Puteai să trăiești o viață plină de dragoste cu el, în grota aceea, departe de toți, sau puteai veni la picioarele tronului meu ca să-ți împlinești răzbunarea.

– Unde e Sennar? întrebă temătoare Nihal.

– Și tu ai ales. Ura era mai puternică.

– Unde e Sennar? repetă ea urlând.

– Şi totuşi, el te iubea, te iubise dintotdeauna. Ani petrecuţi ca prieten alături de tine, fără să te poată atinge. Şi tu ce făceai? Te pierdeai în mii de bătălii, prinsă în dorul de sânge, nerăbdătoare să împrăştii altă moarte.

– Te rog, du-mă la el...

– În cele din urmă, i te-ai dat şi i-ai dăruit cea mai mare bucurie din viaţă, crede-mă. Ştiu pentru că am văzut în inima lui.

Nihal se uita cu ochi mari la el.

– Dar ai făcut-o pentru că te simţeai singură, pentru că aveai nevoie de sprijin şi ştiai că el ţi-l putea da. Asta nu e dragoste, Sheireen. Tu te-ai folosit de el.

– Spune-mi că e bine...

– Te-a apărat până la sfârşit. A fost torturat îndelung, dar nu a vorbit. A urlat, firește, dar nu a spus nimic despre tine.

Lacrimile începură să curgă de-a lungul obrajilor lui Nihal.

– În cele din urmă, a trebuit să intervin eu. M-am dus la el şi am început să-i cercetez mintea. Nu voiam să-i fac rău, îl admiram. În multe privinţe îmi era asemănător, şi el iubea o femeie care nu-i dădea nimic. A rezistat incredibil de mult minţii mele. Dar la sfârşit am învins, i-am doborât apărarea şi i-am violat sufletul. Am luat pentru mine fiecare sentiment, i-am cercetat inima şi am secţionat-o. Aşa am aflat despre tine şi despre misiunea ta.

Nihal plângea, oricât ar fi urât să se arate slabă în faţa monstrului aceluia.

– Spune-mi că e bine...

– M-am îndurat de el. Era sortit să sufere ca şi mine, să-i dispară orice certitudine, să te piardă pe tine şi visurile lui. Eu am îndurat mult, Sheireen, nu doresc nimănui altcuiva suferinţa mea. Doar din milă l-am ucis.

Nihal căzu în genunchi, şi pentru prima oară în viaţa ei, spada îi alunecă din mână în faţa unui duşman.

Aster zâmbi triumfător şi înaintă spre ea. Soarele cobora cu repeziciune peste câmpie.

– Chiar şi ultima ta speranţă a murit, Nihal. Tu nu mai ai un scop. Îţi rămân două soluţii: să mi te alături şi să mă ajuţi să-mi duc la bun sfârşit îndatorirea, sau să mori imediat. Pentru cei ca mine şi ca tine nu există pace pe pământ, ci doar liniştea morţii.

Razele soarelui erau acum roşii. Asfinţitul începuse şi Aster câştigase.

Avea să-şi ducă la bun sfârşit planul, ar fi exterminat rasele care populau lumea aceea şi, în cele din urmă, s-ar fi cufundat în nefiinţă.

Nihal era la pământ, incapabilă să se mişte, cu spada la mică distanţă de degetele ei.

Aster veni spre ea şi dădu să se aplece deasupra ei, dar se îndoi, de mijloc, cu chipul încordat cu o grimasă de durere.

– Poate ai dreptate, acum numai moartea îmi poate da pace. Însă măcar tu mă vei urma în mormânt, spuse Nihal printre dinţi.

Luase spada în mână cu forţa disperării şi îl străpunsese în măruntaie pe duşmanul ei dintotdeauna. Văzu cum ochii copilului se măreau peste măsură de durere şi cum gura i se deschidea mută.

În fundul acelei priviri însă găsi bucuria. La urma urmelor, tot ceea ce voise întotdeauna Aster era moartea.

Nihal extrase spada şi Tiranul se ghemui la pământ. Într-o clipă, trupul de copil îşi regăsi anii şi deveni cel al unui bătrân. Apoi dispăru şi imaginea aceea şi Aster se risipi în ţărână.

Răzbunarea era făptuită. Nihal aşteptase momentul acela multă vreme, şi-l imaginase în cele mai mici amănunte şi crezuse că bucuria ar fi fost nemărginită, debordantă. Acum, însă, descoperi că gustul ei era amar.

Îl omorâse pe Aster, dar nu schimbase trecutul. Morţii zăceau sub pământ şi cu ei şi Sennar. Tot ceea ce făcuse Nihal era pentru el sau mulţumită lui; acum, lupta ei îşi pierduse semnificaţia şi însăşi viaţa ei se contura neclar.

Singură în sală, în timp ce zidurile din jurul ei începeau să tremure şi să se sfărâme, Nihal nici măcar nu şi-l putea imagina

pe Sennar mort, întins la pământ, într-una dintre celulele reci și întunecate care se adânceau în măruntaiele palatului. Moartea și Sennar erau două concepte imposibil de împăcat, așa cum viața și Sennar erau două gânduri imposibil de despărțit. Ce avea să facă acum?

Nihal rămase pe loc unde era, nu o interesa dacă Fortăreața se dărâma, nu voia altceva decât să stea acolo, la pământ, pentru totdeauna. Într-o privință, Aster avusese dreptate, pentru ea nu existau pace, nici mântuire. Îi părea rău pentru Ido, pentru Soana, pentru cei care o îndrăgiseră, dar nu mai găsea curajul de a trăi, dacă îl avusese vreodată.

Îi lipsea suflul și pietrele erau aproape toate negre. Lumea Pământeană era salvată și ea – pierdută.

Pumnalul pe care i-l dăduse Sennar era încă în cizmă. Cu lacrimi în ochi, Nihal îl luă și îl strânse în mâini. Vederea lamei lipsite de strălucire ar fi ajutat-o să accepte realitatea, așa că îl scoase din teacă.

Imediat ce își puse ochii pe armă, inima ei tresăltă. Era luminat. Lumina era slabă, stătea să piară, dar făcea lama să strălucească. Tiranul o mințise, pentru a-și juca ultima carte. Sennar era viu!

Nihal nu-și dădu timp să se entuziasmeze, nu putea pierde nici o clipă. Fortăreața se prăbușea, dacă voia să-l salveze pe Sennar trebuia să se grăbească. Sări în picioare și mișcarea îi tăie respirația de oboseală. Nici nu își mai simțea picioarele. Se uită afară pe fereastra din spatele tronului și văzu că soarele cobora imperturbabil. Își adună puterile și urmă lumina slabă a pumnalului.

Începu să alerge. Pământul îi aluneca sub picioare, scările se năruiau. Fortăreața, lipsită de sufletul lui, se dărâma inertă peste ea însăși. Nihal alerga în acel palat muribund și pereții se despicau la atingerea ei, lăsându-i mâinile acoperite de praf negru. Coloanele se dezmembrau, bucăți din pereți se prăbușeau la pământ.

Îl voi găsi, îl voi găsi și vom fi fericiți așa cum meritățm.

Îi lipsea aerul, dar continuă să alerge, cu toate că picioarele îi erau din ce în ce mai grele și durerea din piept din ce în ce mai mare. Traversă laboratoarele, apoi biblioteca. Pardoselele erau deja pline de dărâmături când străbătu labirintul de săli în care riscase să se piardă la sosire. Împreună cu molozul erau trupuri la pământ, de prieteni și de dușmani, și sânge care făcea solul alunecos și pașii nesiguri.

Sunt aproape, sunt aproape!

Țâșni în arenă și, când își ridică ochii, văzu că turnul central se clătina înspăimântător. Nihal se aruncă spre temnițele pe care le zărise de la înălțime. Coborî o scară abruptă și începu să străbată coridoare întunecate și umede care se dezmembrau la trecerea ei, apoi galerii strâmte care răsunau de gemete și vaiete. Nihal ar fi vrut să-i elibereze pe toți prizonierii, dar nu-i ajungeau forțele. Drumul i se păru nesfârșit, urletele sălbatice, vaietele neomenești; întunericul era din ce în ce mai adânc și celula lui Sennar nu se mai arăta.

În sfârșit, ajunse la o ușă și știu că era cea bună. Își adună tot ce mai rămăsese din forțele ei, o sparse și căzu în celulă.

Într-un colț era atârnat de brațe un bărbat cu hainele sfâșiate și murdare de sânge. Avea trupul brăzdat de plăgi și răni. Nihal se târî până la el și tremură văzându-l în halul acela.

– Sennar, Sennar... își chemă printre lacrimi, dar vrăjitorul nu răspunse. Te rog, Sennar... trebuie să plecăm de aici..

Ridică mâna și îi mângâie un obraz. Îi ridică încet capul și văzu că și chipul îi era acoperit de vânătăi și de răni; ochii însă erau cei dintotdeauna, doi ochi luminoși, ochii pe care îi iubea ea.

Sennar schimonosi un zâmbet și-și mișcă buzele pentru a-i pronunța numele. Nihal se agăță de zid și reuși să se ridice, în timp ce totul în jurul ei tremura și se fărâmița. Căută spada pentru a sfărâma lanțurile care îl legau pe Sennar de zid, dar găsi numai teaca goală, care îi atârna la șold. Arma rămăsese în sala în care îl ucisese pe Tiran. În graba de a-l căuta pe Sennar, o uitase acolo.

Se uită în jurul ei şi văzu numai o piatră, care probabil era folosită drept scaun. O apucă şi o aruncă din toate puterile peste lanţurile care se rupseră. Sennar căzu la pământ şi chiar în clipa aceea zidurile celulei începură să tremure şi să se năruie. Nihal îl ridică în braţe pe vrăjitor, îşi puse braţul lui în jurul gâtului şi începu să urce.

Nihal făcu apel la ultimele ei puteri şi se grăbi pe scară, în timp ce zidurile tremurau sub mâinile ei. Cu fiecare pas încerca să se apropie cât mai repede de ieşire. Nu avea să renunţe la visul ei, nu avea să renunţe la ceea ce o aştepta.

Căzu, dar se ridică şi continuă, din ce în ce mai slăbită. În cele din urmă, în capătul scărilor, în arenă, se prăbuşi la pământ şi ştiu că nu ar mai fi reuşit să se ridice. Soarele trebuia să fi atins orizontul, pentru că totul în jurul ei era roşu ca focul. Pământul se cutremura din cauza bolovanilor care cădeau. Nihal era terminată, spada cu care ar fi putut sfărâma talismanul şi şi-ar fi putut recăpăta forţele era pierdută. Soarta lor era să piară în arena aceea, fără a putea culege roadele faptei lor.

Dacă măcar Sennar s-ar putea salva şi ar trăi pentru amândoi...

Atunci Nihal îşi aminti cuvintele lui Reis şi puterile talismanului; putea evoca încă un descântec, care ar fi condamnat-o la moarte, dar care l-ar fi salvat pe Sennar. Nu mai erau speranţe pentru ea. Imediat ce soarele avea să asfinţească, ar fi fost moartă.

Nu pot salva lumea, dar o singură viaţă pot salva.

Lui Nihal îi era frică de moarte, tocmai acum când învăţase să trăiască, dar aceea era soarta ei. Recită Vraja de Zbor şi, în timp ce se lăsa dusă de forţa descântecului, în timp ce simţea cum i se scurge viaţa, aripile negre pe care le avea pe spate se desfăcură în vânt.

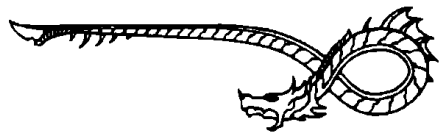

EPILOG

Când Tiranul a intrat în creierul meu, am cunoscut adevărata disperare. Alte dăți crezusem că sunt disperat: când am ridicat-o pe Nihal pe jumătate moartă din praful din Salazar, când zăceam în celula din Zalenia, când mă gândeam la masacrul pe care îl făptuisem pe Pământul Nopții. Dar numai în clipa în care Tiranul mi-a distrus toate modalitățile de apărare și mi-a violat sufletul, numai atunci am înțeles ce înseamnă să nu ai nici o speranță. Pentru că, în timp ce el căuta în mintea mea adevărul pe care nu reușise să mi-l smulgă torturându-mă, câteva clipe am reușit să văd în sufletul lui și am simțit ceea ce simțea el. Am descoperit astfel că era un om iremediabil disperat.

De mult încetase să mai creadă, orice certitudine se sfărâmase în mâinile lui și în final rămăseseră numai durerea și golul. Atunci l-am înțeles. Până atunci nu reușeam să-mi explic cum de o ființă vie poate aspira la distrugere. Întotdeauna crezusem că și dorința de moarte a sinucigașului nu era altceva decât o dorință excesivă de a trăi. Tiranul voia distrugerea, a lui și a lumii, pentru că nutrea o milă infinită față de el însuși și față de toate creaturile Lumii Pământene. Nu era cruzime, ci dragoste de oameni. Era convins că pieirea ar fi fost singura speranță a acestor Pământuri sărace și pierdute.

Când am aflat că fusese ucis, cu toate că eram conștient că nu exista vreo altă modalitate de a-l opri, m-am întristat în adâncul sufletului, pentru că, la urma urmelor, era și el o victimă, ca de altfel noi toți.

Mi-au povestit că, atunci când Nihal l-a ucis pe Aster, pe neașteptate pământul a început să se cutremure și Fortăreața să se prăbușească. Eu nu puteam să-mi dau seama de nimic în clipa aceea, pentru că zăceam în celula mea la un pas de moarte, dar toți cei care supraviețuiseră au înțeles atunci că acei patruzeci de ani de moarte și de teroare se sfârșiseră; au ridicat spadele și au strigat victorie. Chiotul de bucurie s-a transmis peste tot, de la Saar în deșert, și a umplut gura acelora care cu puțin înainte cunoșteau numai pedepsele sclaviei. Se sfârșise, o eră nouă se deschidea în fața lumii.

Bătălia a continuat sub bastioanele distruse ale Fortăreței până s-a lăsat noaptea și astfel și noua eră a luat naștere în sânge. Mulți dintre oamenii Tiranului s-au predat, unii dintre ei au continuat să se războiască, dar nimeni nu a fost cruțat de luptă, nici cine fugea, nici cine rămânea. Oamenii care se „luptau pentru pace", așa cum îi spusese Nihal Tiranului, s-au înverșunat asupra celor învinși cu îndârjirea și cruzimea de care sunt în stare numai învingătorii, până când s-a lăsat noaptea. Atunci pacea și-a coborât mantia peste pământ.

În ziua următoare, un soare palid a luminat câmpia din jurul Fortăreței, plină de dărâmături și năclăită de sânge. Din regatul pe care îl crease Tiranul nu mai rămăseseră decât așchii de cristal negru și cadavrele celor care îl urmaseră. Dar nu numai sângele adepților lui colora pământul; și mii dintre ai noștri muriseră. Raven a fost găsit în fața porților zdrobite ale Fortăreței; cu toată îngâmfarea lui, fusese un soldat mare și mulți i-au plâns moartea.

În schimb, soarta a fost miloasă cu Ido, chiar dacă, mai mult decât soarta, a intervenit Vesa. Dragonul a fost cel care l-a salvat. Când gnomul a căzut inconștient la pământ, bătălia era în toi în jurul lui și nu numai unul se pregătea să se avânte peste trupul lui pentru a-l răzbuna pe Deinofor care se afla întins alături. Vesa s-a aruncat peste stăpânul lui, l-a acoperit cu aripile lui uriașe și l-a apărat de dușmani; i-a devorat, i-a incendiat, a făcut tot ce a putut ca să-i țină departe. Astfel s-a salvat Ido. Sigur nu era prea teafăr și i-a trebuit mult ca să-și revină de pe urma rănilor. Însă, după o lună

și jumătate, ținea iar spada în mână, cu câteva cicatrice mai mult, dar gata să construiască noua eră la care aspirau cu toții.

Trupele Lumii Scufundate au adus o contribuție prețioasă și însuși Varen s-a distins în mod deosebit pe câmpul de bătălie. A văzut cum cădeau mulți dintre ai lui, dar s-a luptat până la sfârșit, când armura lui ușoară a fost străpunsă de o lance dușmană. Contele a fost însă norocos și a ieșit viu din ziua aceea memorabilă, cu toate că primise o rană gravă la umăr.

Cel mai mare preț în vieți omenești a fost plătit de teritoriile supuse Tiranului. Cea mai mare parte dintre rebeli au fost masacrați. Din cei trei mii de oameni pe care reușise să-i adune Aires nu au mai rămas decât trei sute. Ea a fost găsită încă în viață sub o grămadă de cadavre. A plâns multă vreme moartea alor ei, dar știa că victoria aceea nu putea fi câștigată decât cu sânge și sacrificiu, iar viețile acelea nu fuseseră pierdute degeaba.

În ceea ce mă privește, m-au adunat mai mult mort decât viu din fața Fortăreței. Nu atât rănile de pe corp mi-au pus viața în pericol, cât cele ale spiritului. Ceea ce îmi făcuse Tiranul mă devastase; mintea mea era tulburată, dorința de a lupta pentru salvare dispăruse. Cei care m-au îngrijit m-au smuls din ghearele morții și nu i-au permis să mă ia cu ea. Astfel, încet-încet m-am întors la viață. Când m-am trezit din acel somn nesfârșit, eram neștiutor ca un copil și mulți au crezut că înnebunisem. A trebuit să învăț iar să trăiesc, să-mi educ iar mintea către lume. Încet, amintirile celui care fusesem mi-au revenit și eu am renăscut.

Însă nu au reușit să-mi salveze piciorul. Este încă la locul lui, dar nu îl mai pot folosi și îl trag inert după mine. Oricum, m-am obișnuit și cred că bastonul îmi dă un aer de veteran și mă face să par mai înțelept. Acum, când mi-a crescut barba, mi se pare că semăn bine cu știutorii Consiliului pe care eu și Aster ni-i închipuiam când eram copii. Firește, în toate astea m-a ajutat ceea ce Aster nu a avut niciodată și și-a dorit întotdeauna: dragostea.

Când m-au găsit în fața Fortăreței, lângă mine era Nihal. La gâtul ei, talismanul se înnegrise și ea nu respira.

Multe zile s-a crezut că murise. Au dus-o în sala armelor din Academie, unde au așezat-o cu armura pe ea, cu simbolul alb care sclipea luminos pe piept, și cu spada, pe care o găsiseră lângă ruinele tronului lui Aster. I-au atribuit toate onorurile, pentru că ea fusese cea care îl omorâse pe Tiran și ei i se datora salvarea Lumii Pământene. Oarf s-a ghemuit lângă ea. O așteptase pe tot parcursul bătăliei în arenă, luptase iscusit contra dușmanilor. Își amintea promisiunea lui Nihal, că aveau să se revadă la sfârșit și că ar fi rămas împreună pentru totdeauna, și venise să respecte făgăduiala aceea pe care Nihal nu știuse s-o onoreze. Părea că intenționează să stea acolo și să o vegheze pe stăpâna lui pe veci.

Rugul, acea onoare la care aveau dreptul toți Cavalerii, era prevăzut în câteva zile, dar data a fost amânată pentru că între timp se întâmpla ceva neașteptat și extraordinar. Trupul lui Nihal nu dovedea nici un semn de descompunere, era rozaliu și plin, ca și cum ea ar fi trăit încă.

– Vă rog să așteptați, i-a spus Soana printre lacrimi lui Nelgar, care insista ca ritualurile funebre să fie făcute cât mai curând. Nu știu să vă explic de ce, dar simt că povestea acestui Cavaler pe pământ nu s-a sfârșit încă.

Cei prezenți au privit-o cu milă, dar i-au ascultat ruga.

S-a întâmplat în timp ce soarele asfințea peste Makrat. Sala era pustie, cu excepția a două santinele care vegheau trupul, și și-a făcut apariția o creatură minusculă, o ființă diafană și zburătoare. Gărzile care au văzut-o apropiindu-se de Nihal au crezut că venise să-i aducă eroinei un ultim omagiu.

Micuța ființă s-a apropiat de chipul lui Nihal și s-a așezat pe bărbia ei, apoi a privit-o cu ochi triști.

– Ei bine, Nihal, a zis în șoaptă, te-ai predat? Ai renunțat la visul tău? Sennar zace la câteva camere mai încolo. El încă luptă și te așteaptă. Nu crezi că ar trebui să te duci la el? a zâmbit. Ai suferit până la capăt, i-ai dăruit tot ceea ce aveai singurei persoane pe care puteai s-o salvezi. La final ai găsit Scopul Ultim. Lumea nouă despre care îți vorbeam bate la ușă și tu trebuie să fii prezentă.

Phos a mângâiat obrazul lui Nihal, așa cum făcuse ultima oară când se văzuseră.

– Părintele Pădurii își așteaptă inima. Dacă eu aș lua piatra care zace pe pieptul tău și i-aș duce-o lui, el s-ar întoarce la viață. Dar ar mai avea vreun sens acum viața lui? Cine s-ar bucura de existența lui? Tu ești necesară multora, lui Sennar mai întâi, și ai multe de făcut, în timp ce dragul meu Părinte al Pădurii, casa și refugiul meu, singurul meu prieten, a făcut deja ceea ce trebuia. În jurul lui se află numai pământ ars, copaci morți și dezolare; Pădurea lui, aceea pe care o ținea în viață, este moartă. Ți-am spus, eu și Părintele Pădurii suntem o rămășiță a lumii vechi, iar destinul acelora care au trăit mult și sunt foarte bătrâni este să se dea deoparte.

Iar a tăcut, ca și cum și-ar fi căutat cuvintele potrivite.

– Părintele Pădurii a hotărât: vrea să fie tatăl tău, vrea să-ți dăruiască ție limfa lui vitală, pentru ca tu să poți trăi din nou și să faci ceea ce ai de făcut. Nu va fi ușor. Darul vieții este unul dintre cele mai frumoase și mai teribile daruri care se pot primi, pentru că este o onoare și o datorie în același timp. Dar eu și Părintele Pădurii știm că tu ești demnă de acest dar.

Phos a întins mâinile lui mici către Mawas, piatra Pământului Vântului, și a recitat o litanie de neînțeles. Piatra s-a luminat cu o scânteiere vie și a transmis tuturor celorlalte pietre din medalion energia ei. Astfel și ele au strălucit din nou, nu cu fulgerarea pe care o aveau în ziua vrăjii, ci cu o lumină calmă și încurajatoare. Împreună cu lumina aceea, lui Nihal i s-a întors în obraji culoarea și viața a însuflețit-o iar.

– Iată, Părintele moare și Fiica renaște. Atâta timp cât vei avea la gât acest talisman, tu vei trăi. Să nu îl pierzi niciodată, pentru că ar însemna moartea. Phos s-a sprijinit în mâini ca și cum ar fi fost epuizat. Acum nu rămâne decât ca tu să te duci în întâmpinarea visului și a răsplății care te așteaptă. Folosește-te cum trebuie de ceea ce eu și Copacul Bătrân ți-am dat.

Tăcut cum sosise, Phos a plecat. De atunci, nimeni nu l-a mai văzut vreodată.

Nihal și-a revenit întru totul. Nu își amintește nimic despre presupusa ei moarte și despre întâlnirea cu Phos, dar cuvintele pe care spiridușul i le-a spus în ziua aceea i s-au întipărit în minte și are mereu amuleta cu ea. Ea a fost cea care m-a ajutat să-mi vin în fire, mi-a redat viața și m-a vindecat. Uneori, când ne gândim, ne vine să râdem: eu sunt șchiop și viața ei este legată de un talisman până la sfârșitul zilelor ei. Poate noi suntem mărturia vechii lumi.

Însă mintea ei este eliberată de fantasme; s-au topit ca zăpada la soare, în sfârșit reduse la tăcere.

– Aproape că mă simt singură, acum când nu mai sunt vocile. Însă această liniște este frumoasă, îmi dă o seninătate pe care nu o cunoșteam... mi-a spus într-o seară.

Nu mai e nici urmă din vraja care a chinuit-o atâta timp, pentru că și Reis a murit, victimă a urii ei. În ziua bătăliei, a vrut să stea în încăierare pentru a vedea cu ochii ei distrugerea dușmanului. În clipa în care Nihal l-a străpuns cu spada dintr-o parte în alta, Reis a urlat cu ochii alburii care-i ieșeau din orbite.

– În sfârșit a murit! Monstrul e distrus!

Din râpa în care se găsea, în spatele Fortăreței, a vrut să coboare pe câmpie. S-a aruncat spre construcția uriașă, ca și cum dintr-odată anii ei ar fi dispărut, îmbătată de o bucuri neomenească. A alergat până la Fortăreață și a fost îngropată de dărâmăturile acesteia. Au găsit-o în ziua următoare, zdrobită de un bolovan. În ochii ei holbați mai era încă toată ura care-i pusese viața în mișcare. Dintre toți protagoniștii acestei istorii, Reis este singura pentru care nu reușesc să simt nici un fel de milă, doar un dispreț profund.

– La urma urmelor, este și ea o victimă, mi-a spus Nihal. Cu toții suntem victimele urii care mocnește în noi și așteaptă de la noi un moment de slăbiciune ca să ne sufoce.

O vreme, după ce ne-am înzdrăvenit, am trăit o perioadă fericită. Lumea ni se părea tânără și gata să ne primească, și un timp am crezut că, odată cu moartea Tiranului, totul se terminase, răul fusese învins, era din nou pace. Supraviețuiserăm și eram iar

împreună, ce altceva ne puteam dori? Dar perioada aceea nu a durat mult.

Curând ne-am dat seama că fusese greu să-l doborâm pe Tiran, dar să reconstruim din ruine nu avea să fie o treabă mai puțin ușoară. Aster și slugile lui nu erau creatorii Răului, ci numai creaturile lui neștiutoare. Chiar puteam să-i fi învins, însă ura și răutatea rămâneau printre noi.

Prima oară când am înțeles a fost când ne-am dus la fammini. De la început se pusese problema ce să facem cu aceste creaturi. Deveniseră fără apărare și neștiutori ca niște copii și se refugiaseră pe Pământul Zilelor, departe de ochii plini de resentiment și de propunerile de răzbunare ale învingătorilor. Am vorbit îndelung în Consiliu despre soarta lor. Au fost unii care au propus să-i exterminăm, alții să-i transformăm în sclavi; numai după discuții lungi și extenuante a avut întâietate propunerea mea și a lui Dagon: famminii urmau să rămână pe Pământul Zilelor, liberi să-și găsească singuri drumul.

Astfel, într-o zi, Nihal, eu și Ido am plecat și ne-am dus la ei pentru a le comunica hotărârea. Când ne-au văzut, mulți ne-au privit cu groază și spaimă, amintindu-și de tot ce făcuseră semenii noștri, de măcelurile pe care le săvârșise Nihal cu timp în urmă asupra rasei lor.

Nihal s-a urcat pe un deal. Câmpia din jur era aceeași pe care o străbătuserăm plini de furie și fără speranță în timpul călătoriei noastre. Nu se schimbase, domnea aceeași dezolare de pe vremea când era la putere Aster, aceeași senzație de moarte. Acum însă, era înțesată de ființe tremurătoare și înspăimântate, aruncate într-o lume căreia nu-i înțelegeau sensul.

– Știu că mulți își amintesc de mine, și cu siguranță nu păstrează o amintire frumoasă, a început Nihal, în timp ce se juca nervos cu talismanul pe care îl avea la gât. Știu că sunt o criminală și nu vă cer să uitați asta. Răul făptuit nu poate și nu trebuie să fie uitat, pătrunde în inimi și sapă o urmă care nu poate fi ștearsă. Ceea ce vă cer este să nu căutați răzbunare. Răzbunarea nu le dă odihnă morților și nici nu-i împacă pe cei vii.

A tăcut o clipă și și-a trecut privirea peste neobișnuitul ei auditoriu.

– De aceea, vă cer iertare, pentru ceea ce am făcut eu și ce au continuat să facă semenii mei. În același timp, vă promit că veți fi și voi iertați pentru ceea ce ați făcut, mai ales că nu o făceați din propria voință. Acum este timp pentru pace. Este timpul ca fiecare să lase războiul și să se dedice construirii unei lumi noi, sperând să fie mai bună decât cea dinainte.

A făcut o altă pauză, apoi a reluat cu un glas și mai ridicat:

– Oamenii mei au hotărât că, de acum înainte, acesta va fi Pământul vostru. Aici veți fi suverani și stăpâni, liberi să vă realizați în pace. De acum înainte, va fi înțelegere între poporul vostru și toate celelalte, și vă jur că nu voi permite nimănui să ridice mâna asupra voastră. Știu bine că acum sunteți dezorientați, că nu știți ce să faceți; noi vă vom ajuta să vă găsiți drumul.

Și-a îndreptat privirea asupra mulțimii de ochi înfricoșați de la picioarele ei.

– Asta-i tot. Sunteți liberi să plecați. Liberi pentru totdeauna.

În ziua aceea ni s-a părut că într-adevăr construiam pacea, dar acum știu că în momentul acela, de fapt, a luat naștere o problemă care nu a fost rezolvată nici până în ziua de azi. Pentru că pacea dintre fammini și celelalte rase este un miraj îndepărtat, este un război tăcut și care încă se târăște și șerpuiește printre neamuri.

Lui Nihal i-a fost oferită funcția de General Suprem al Academiei, dar ea a refuzat.

– Sunt prea tânără și prea puțin valoroasă pentru o asemenea poziție, a spus, astfel că postul i-a fost propus lui Ido.

Și el s-a codit mult, repetând că nu se simțea demn și că nu avea chef să-și spargă capul cu toate problemele pe care numirea le-ar fi adus după sine. Însă, în cele din urmă, Nihal l-a convins să accepte și acum Ido stă pe jilțul pe care stătuse Raven altădată, cu Vesa la picioarele lui.

Eu și Nihal ne-am stabilit pe Pământul Vântului. Ea a insistat, pentru că simțea că acela era Pământul ei.

Adesea Ido vine să ne vadă și luptă mult cu Nihal; sunt singurele dăți în care Nihal ia spada în mână. S-a hotărât să abandoneze armele o vreme și spada ei acum este agățată pe peretele camerei noastre, dar nici măcar un firișor de praf nu se așază pe ea și cred că va începe iar să o folosească în curând.

Ne-am dus și pe Pământul Nopții, la mormântul lui Laius. Ne lipsește mult, mai ales puritatea lui sufletească. El a fost singurul dintre noi care a trecut prin război fără să-și păteze mâinile. Nihal și-a lăsat acolo armura. Eu am lăsat în locul acela o mare parte din vechile mele speranțe.

Încă sunt Consilier. Mă bucur de mai multă încredere decât înainte printre ceilalți membri, dar rămân mereu un personaj incomod, contra curentului. Îndatorirea mea mi se pare mai grea acum decât pe timp de război, și pacea este mult mai fragilă decât aș fi crezut.

Pământul Vântului este o grămadă de dărâmături. Când, după multă vreme, am revăzut rămășițele Salazarului, a fost un moment dureros pentru amândoi. Am intrat între zidurile care stăteau să cadă, mâncate de foc, și Nihal a recunoscut fierăria lui Livon, acolo unde fusese ucis tatăl ei și unde începuse totul.

– Uneori mă simt ca această încăpere, arsă și devastată, mi-a spus. Misiunea mea s-a încheiat, dar ceea ce a fost nu se poate șterge.

S-a apropiat de ceea ce mai rămăsese din colțul în care Livon forja armele lui minunate; lângă perete erau bucăți de spade mâncate de rugină. A izbucnit în plâns.

– Nu stă nicăieri scris că în viitorul nostru n-ar putea exista fericire, i-am spus. Sigur, nu e posibil să uiți. Niciodată nu voi reuși să uit durerea torturii sau disperarea din mintea Tiranului. Însă poate din toată această durere se va naște ceva bun. Și noi amândoi suntem împreună, nu e deja mult?

Ea a zâmbit și m-a îmbrățișat.

Acum suntem pe acest Pământ distrus, încercând să separăm fericirea de durere. Dar știu bine că nu vom rămâne multă vreme aici.

– Vom pleca într-o zi, mi-a spus Nihal. Vreau să mă întorc la origini, la visul meu din copilărie, când doream să fiu liberă și să călătoresc. Ne vom urca pe crupa lui Oarf și vom înfrunta curenții vijelioși ai Saarului. Nu vom mai fi niciodată faimosul consilier și marele Cavaler care au salvat lumea aceasta de Tiran și care nu știu să o salveze de ea însăși, ci Nihal din Turnul Salazar și Sennar vrăjitorul, și vom vedea Pământuri pe care nu le-a văzut nimeni niciodată, monștri teribili, dar și întinderi de pădure de o frumusețe magnifică. Iată ce vom face.

Are dreptate, și eu doresc asta și știu că ziua aceea e aproape. Așa că am simțit nevoia să scriu această poveste, poate ca să-și amintească de noi cineva, după ce vom fi părăsit aceste Pământuri, sau pentru ca Nihal să nu uite niciodată victoria pe care a avut-o asupra ei înșeși, sau poate pentru a încerca să înțeleg sensul ascuns al tuturor celor întâmplate în acești ani.

Există o întrebare pe care mi-a pus-o Tiranul și la care nu am fost încă în stare să răspund: există salvare pentru pământul acesta? Uneori mi se pare că avea dreptate el, că tot ce leagă toate creaturile este ura, că într-un anume fel suntem cu toții victime și, în același timp, vinovați. Apoi mă gândesc la Nihal și atunci știu că merită să trăiești, că merită să lupți, chiar dacă lupta e deșartă. Cred că aici e toată diferența dintre mine și Aster: eu am întâlnit-o în drumul meu pe Nihal, el nu.

În curând voi pleca și voi lăsa în urma mea o lume care se sprijină pe un echilibru firav; știu că, mai devreme sau mai târziu, se va rupe și că iar va lăsa loc războiului. Mai știu însă că pe urmă vor reveni pacea și speranța, și apoi iar întunericul și disperarea.

Oare nu în ciclul acesta etern stă sensul vieții noastre?

Sennar

Consilier al Pământului Vântului

PERSONAJE

AEL: spirit al naturii care controlează apele.
AIRES: pirat, fiica lui Rool.
ASSA: capitala Pământului Focului.
ASTER: tânăr consilier. Iubit al lui Reis, va deveni Tiranul.
ASTREA: nimfă, regina Pământului Apei.
AVALER: comandant al trupelor Tiranului.
AYMAR: Cavaler al Dragonului.
BARAHAR: capitala Pământului Mării.
BENARES: pirat, iubit al lui Aires.
BURUIANĂ: gnom, victimă a experimentelor Tiranului. Servitor la Academie.
CAVER: elev al Academiei.
DAGON: Consilier Bătrân în Consiliul Magilor.
DAMEION: Cavaler al Dragonului Negru, geamăn cu Semeion.
DEBAR: numele lui Deinofor înainte de a deveni Cavaler al Dragonului Negru.
DEINOFOR: Cavaler al Dragonului Negru.
DOHOR: elev al Academiei.
DOLA: gnom, războinic în armata Tiranului, fratele lui Ido.
ELEUSIS: fată de pe Pământul Soarelui, mama lui Jona.
FALERE: general al trupelor de pe Pământul Mării.
FEN: Cavaler al Dragonului, iubitul Soanei, mort în bătălie și transformat în fantomă.

FLAR: spirit al naturii care controlează focul.
FLOGISTO: vrăjitor şi maestru al lui Sennar pe timpul instruirii lui pentru a deveni consilier.
GALLA: rege pe Pământul Apei.
GLAEL: spirit al naturii care controlează lumina.
GORIAR: spirit al naturii care controlează întunericul.
IDO: gnom, Cavaler al Dragonului şi maestru al lui Nihal.
JONA: fiul lui Eleusis.
LAIUS: scutier. Fost coleg de Academie şi prieten cu Nihal.
LAODAMEA: capitala Pământului Apei.
LEFE: gnom, căpetenia unei comunităţi de rebeli.
LER: într-o vreme, rege al Pământului Stâncilor.
LIVON: tatăl adoptiv al lui Nihal şi armurier iscusit, ucis de fammini. Fratele Soanei.
LONDAL: general al Pământului Soarelui.
MAKRAT: capitala Pământului Soarelui.
MARHEN: rege antic de pe Pământul Focului.
MAVERN: generalul taberei din pădurea Herzli.
MAWAS: spirit al naturii care controlează aerul.
MEGISTO: istoric şi vrăjitor, ani de zile braţul drept al Tiranului.
MOLI: tatăl lui Ido.
MONI: bătrână clarvăzătoare de pe Insulele Iluziilor.
NAMMEN: rege antic care a inaugurat o perioadă de pace la sfârşitul Războiului de Două Sute de Ani.
NELGAR: comandant al bazei de pe Pământul Soarelui.
NEREU: regele Zaleniei.
NIHAL: fata războinic. Ultima jumătate-elf a Lumii Pământene.
OARF: dragonul lui Nihal.
ONDINE: fată din Zalenia, îndrăgostită de Sennar.
OREN: consilier, tatăl lui Reis.
PARSEL: Cavaler al Dragonului şi maestru la Academie.
PEWAR: general al Cavalerilor Dragonului, tatăl lui Laius.

PHOS: căpetenia spiridușilor.

RAVEN: Generalul Suprem al Ordinului Cavalerilor Dragonului de pe Pământul Soarelui.

REIS: gnom, fostă membru al Consiliului Magilor.

SALAZAR: oraș-turn de pe Pământul Vântului.

SAREPH: spirit al naturii care controlează marea.

SATE: gnom, membru al Consiliului Magilor, reprezentant al Pământului Soarelui.

SEFERDI: capitala Pământului Zilelor.

SEMEION: Cavaler al Dragonului Negru, geamăn cu Dameion.

SENNAR: membru al Consiliului Magilor și reprezentant al Pământului Vântului. Cel mai bun prieten al lui Nihal.

SHEIREEN: nume al lui Nihal printre jumătate-elfi, înseamnă „Consacrata".

SHEVRAR: zeu al Focului și al Războiului.

SOANA: vrăjitoare, fostă membră a Consiliului Magilor, prima maestră de magie a lui Sennar și soră a lui Livon.

SULANA: regina Pământului Soarelui.

TAREPH: spirit al naturii care controlează pământul.

THARSER: dragonul lui Raven.

THERIS: nimfă, membră a Consiliului Magilor, reprezentantă a Pământului Apei.

THOOLAN: spirit al naturii care controlează timpul.

INSULELE ILUZIILOR: insule pe ruta spre Lumea Scufundată.

VAREN: conte al Zaleniei.

VESA: dragonul lui Ido.

VRAŠTA: fammin, prieten cu Laius.

ZALENIA: Lumea Scufundată.

MULȚUMIRI

A scrie această carte a fost o aventură, o călătorie care a durat aproape trei ani. Am plecat singură, scriind seara în camera mea, fără a avea nici cea mai mică idee despre unde m-ar fi condus gestul acesta, și în cele din urmă, am ajuns la publicarea celui de al treilea volum al trilogiei. Dacă am ajuns până aici, cu siguranță nu este numai meritul voinței mele, sau al faptului că am crezut în istoria pe care o povesteam. Simt deci dorința de a mulțumi tuturor acelora care m-au însoțit în această aventură, ajutându-mă să ajung la finalul ei. O primă mulțumire merge firește către Sandrone Dazieri, fără de care nici nu ar fi început aventura; el a fost primul care a crezut în mine și m-a ajutat să fiu mai bună, cu sfaturile lui.

Pe urmă, cărțile trilogiei ar fi fost fără îndoială mai greu de citit și mai puțin plăcute fără ajutorul celor doi editori ai mei, Francesca Mazzantini și Roberta Marasco. Le mulțumesc că m-au ajutat să-mi perfecționez scrisul și pentru tot ce m-au învățat în perioada în care am lucrat împreună.

Le mulțumesc și prietenilor mei, care m-au susținut pe parcursul muncii mele; nu numai o dată ei au fost tenacitatea mea, și au crezut totdeauna în mine. Dacă nu m-aș fi simțit atât de iubită, nu cred că aș fi reușit să ajung până la capăt.

Mulțumesc părinților mei și bibliotecii lor nesfârșite. Dacă nu mi-ar fi transmis dragostea pentru lectură, nu cred că aș fi luat vreodată pixul în mână. Le mulțumesc că mi-au dat

întotdeauna voie să-mi exprim talentele, fără să-mi impună nimic și fiindu-mi alături în alegerile mele, bune sau greșite cum vor fi fost.

În sfârșit, îi mulțumesc nespus lui Giuliano. L-am obligat să citească toată cartea în fascicole de câte douăzeci de pagini odată, după care îl obligam să-și spună părerea. A fost primul meu cititor și primul critic, și el mi-a inspirat finalul istoriei. Îi mulțumesc pentru tot, pentru că îmi este mereu alături, mă suportă și mă susține.

Editura RAO
are plăcerea să vă prezinte

CRONICILE LUMII PĂMÂNTENE

LICIA TROISI

VOL. 1

Nihal de pe Pământul Vântului

VOL. 2

Misiunea lui Sennar

Speranța de pace a unei lumi întregi este legată de destinul ei, dar Nihal din Turnul Salazar nici nu bănuiește acest lucru. Cu ochi mari, violeți, urechi ascuțite, păr albastru și extrem de agilă și puternică, Nihal încearcă să prevină un război declanșat de un feroce tiran care a atacat Pământul Vântului. Pentru a salva Lumea Pământeană de la distrugere, Nihal va înfrunta legiuni de inamici înverșunați, cavaleri ce călăresc dragoni și nenumărate alte pericole, în căutarea unui talisman cu puteri infinite. Lupta este aprigă, pe muchie de cuțit, iar Nihal nu poate conta decât pe doi aliați: credincioasa ei sabie din cristal negru și pe Sennar, un tânăr mag care trebuie să pornească în căutarea pierdutei Lumi Scufundate.

CLUBUL CĂRȚII

Rao

Rao pentru copii

- ALAIN BAKER
  Crăciunul șoricelului Chiț
- J.M. BARRIE
  Peter Pan / Peter Pan în Grădina Kensington
- MICHAEL BOND
  Un urs pe nume Paddington / Mai multe despre Paddington / Paddington sare în ajutor / Paddington în străinătate
- M. BOND, R.W. ALLEY
  Ursulețul Paddington / Paddington și surpriza de Crăciun / Paddington la Carnaval
- DESPINA CALAVREZO
  Winter Time
- KATE DICAMILLO
  Povestea lui Despereaux
- ZIZOU CORDER
  Bătiatul-Leu / Urmărirea
- SABINA COLLOREDO
  - seria „Hotel Olimp"
  Zeus / Hera / Poseidon / Afrodita
- ROALD DAHL
  Matilda / Vrăjitoarele / Uriașul cel Prietenos / Charlie și Fabrica de Ciocolată / James și Piersica Uriașă / Charlie și Marele Ascensor din Sticlă
- ANNA DALE
  Șoptindu-le vrăjitoarelor
- CORNELIA FUNKE
  Călărețul dragonilor
- LAURA HUNT
  Stuart Little 2
- ERICH KÄSTNER
  35 Mai
- GARRY KILWORTH
  Attica
- C.S. LEWIS
  - seria „Cronicile din Narnia"
  Nepotul magicianului / Șfonierul, leul și vrăjitoarea / Calul și băiatul / Jilțul de argint / Prințul Caspian / Călătorie pe mare cu Zori-de-Zi / Ultima bătălie / Cronicile din Narnia (set)
- ASTRID LINDGREN
  Pippi Șosețica / Pippi Șosețica se îmbarcă / Pippi Șosețica în Mările Sudului
- MADONNA
  Trandafirii Englezești / Merele Domnului Peabody
- HILLARY MCKAY
  Îngerul lui Saffy!
- TRACY MACK & MICHAEL CITRIN
  Cei trei magnifici Zalinda
- BEATRICE MASINI
  - seria „Pantofiorii roz"
  Ce temperament! / În pași de dans / Prieteni vechi și noi / Pe poante / Școala din Londra / Un tutu în plus
- A.A. MILNE
  Ursulețul Winnie Puh / Cartierul Winnie Puh
- P.R. MORRISON
  Bătiatul care a îmblânzit vântul
- MARÍA ELBA SOTILLO PANTIN
  Maeba
- LOUIS PERGAUD
  Războiul bumbilor
- TONY DI TERLIZZI & HOLLY BLACK
  - seria „Cronicile Spiderwick"
  Cartea fantastică / Ochiul magic / În ghearele zmeoblinilor / Copacul de fier / Răzbunarea lui Mulgarath / Carnet pentru observații fantastice
- J.R.R. TOLKIEN
  Roverandom / Copiii lui Hurin / Hobbitul / Domnul Bliss / Povești neterminate / Scrisori de la Moș Crăciun / Silmarillion
- LYNNE REID BANKS
  Indianul din dulap / Indianul se întoarce / Secretul indianului / Misterul dulapului
- LUC BESSON
  Artur și minimoșii / Artur și Cetatea Interzisă / Artur și răzbunarea lui Maltazar
- R.L. STINE
  - seria „Goosebumps"
  Bun venit în Casa Morților! / Nu coborâți în pivniță / Sânge de monstru / Zâmbește și mori / Blestemul mumiei / Să devenim invizibili! / Fetița care a strigat: „Monstrul!" / Bun venit în tabăra de coșmar! / Noaptea păpușii / Fantoma din vecini / Plaja bântuită / Răzbunarea piticilor de grădină / O zi în Ținutul Ororilor / Fantoma de la Teatru / Nu mă puteți speria! / Teribilul om de zăpadă din Pasadena
- J.M. TREWELLARD
  Degete răzlețe
- P.L. TRAVERS
  Mary Poppins / Mary Poppins se întoarce / Mary Poppins deschide ușa / Mary Poppins în Parc / Mary Poppins pe Aleea Cireșilor / Mary Poppins și Casa de Alături
- ȘEBASTIANO RUIZ MIGNONE
  Împotriva tuturor steagurilor / Scufundați corabia-Scuipă-Foc! / Cei 7 adormiți / Comoara marelui su Tan
- KAYE UMANSKY
  Pongwiffy / Pongwiffy și răzbunarea Trolilor / Pongwiffy și Vraja Anului / Pongwiffy și vacanța de coșmar

Carte-jucărie

- MULTIPLAN
  Broaște fantastice / Corpul uman / Mumiile egiptene / Sistemul solar
- PRIETENI PUFOȘI
  Lânuca / Roibu / Ghiță / Bălțata
- GĂZUȚE CU ANTENUȚE
  Nicușor Melcușor / Nuța Albinuța / Olguța Omiduța / Rița Gărgărița
- ANIMĂLUȚE
  Cămila Kami / Ciuș Măgărușul / Cuțu Cățelușul / Leul Lester / Paddy Poneiul / Poppy Purcelușa

Pisi Pisicuța / Rățușca Maruska

○ ȘTIU EU CUM!
Capsa / Șiretul / Fermoarul / Nasturele

○ ARIPIOARE
Papagalul / Pinguinul / Bufnița

○ CRANȚ! CE MAI POVESTE
Lucy își ascute cleștii... / Holly Somnoroasa...

○ GÂNGĂNII BÂZDÂGĂNII
Caut casă / Sunt ocupat / Isprăvile lui Panzel / Parada gâzelor / Luli sare-n ajutor / Lica la culcare / Hoții de unelte / Când mă fac mare

Povesti cu lipici

Bucle-Aurii și cei trei ursuleți / Cartea junglei / Frumoasa-din-Pădurea-Adormită Jack și vrejul de fasole / Mica sirenă / Motanul-Încălțat / Pinocchio / Scufița-Roșie / Albă-ca-Zăpada / Frumoasa și bestia / Bambi / Aladdin / Alice în Țara Minunilor / Peter Pan

Engleza cu „lipici"

A venit vacanța!

Cărți ilustrate

Cartea mea de jocuri
E.T. Extraterestrul descoperă...
comunicațiile / plantele / sistemul solar
Lumea basmelor (2 volume)
Mega activități / Mega jocuri
Nu știam că...
poți sări mai sus pe Lună / rechinii își schimbă mereu dinții / unele vase au aripi / unii șerpi scuipă otravă
Viața cotidiană în lumea antică
Adevărul despre...
copii / stres / mămici / tătici
Cronicile Spiderwick – Fereşte-te de Bogart!
Cronicile Spiderwick – Misiunea lui Thimbletack
Cronicile Spiderwick – Mallory stă de pază
Cronicile Spiderwick – Povestea filmului
Narnia – Prințul Caspian
Lupta pentru tron / Călătoria lui Lucy / Aceasta e Narnia / Prințul Caspian Povestea filmului / Carte de activități
Harry și găletușa cu dinozauri / Harry și dinozaurii merg la școală / Harry și dinozaurii se bălăcesc Harry și dinozaurii salvează animalele
Puiul-de-Mlaștină
Mica balerină / Prințesa perfectă
Basme clasice repovestite și ilustrate
Domnul Întuneric se strecoară
Spiriduşii zăpezii găsesc o scrisoare

Basmele copilăriei

Aladdin și lampa fermecată / Cenușăreasa
Cartea Junglei / Frumoasa-din-Pădurea-Adormită / Iepurele și broasca țestoasă / Cei 3 purceluși / Motanul încălțat / Scufița-Roșie / Hănsel și Gretel / Tom Degețel

Cărți de activități

○ LOGICO RONDO – ÎNVĂȚĂM JUCÂNDU-NE
Primăvara, vara, toamna și iarna / Copiii se joacă / Cum ne îmbrăcăm / La grădina zoologică / O zi cu Ioana și Vlad / Sărbătorile copiilor / La circ / La circ (set) */ Privim și vorbim / Privim și vorbim* (set) */ Ne distrăm și cumpărăm / Ne distrăm și cumpărăm* (set) */ Animale de casă* (set) */ În camera copiilor* (set) */ La fermă / Jocuri de calcul* (1, 2) */ Să gândim logic / Jocuri cu numere / Să circulăm corect / Noi jocuri de concentrare / Să gândim logic Sudoku peste 6 ani / Sudoku peste 8 ani / Ferestre magice – În ocean / Ferestre magice – În junglă / Ferestre magice – La drum / Ferestre magice – Gângănii*

○ FIONNA WATT
Artă și imaginație / Artă și îndemânare

○ MOIRA BUTTERFIELD
Leul mănâncă lăptuci / Hipopotamul stă în casă? / Broasca sboară? / Vaca face miau?

Mă joc și învăț culori / Mă joc și învăț animale / Mă joc și învăț numere
În 3 dimensiuni – Corpul uman
În 3 dimensiuni – Dinozaurii
Carte cu abțibilduri
Aeronave / Corpul uman / Creaturi mitice / Spațiul
Animale de companie / Animale sălbatice
De la A la Z
În culori / Natura / Oameni în mișcare
Scăderea, înmulțirea, împărțirea
Ozmo. Metodă de învățare a limbii engleze, BBC

Cărți interactive

Prima mea carte Snappy
De Crăciun / Numere / Forme / Culori / Contrarii / În vacanță

Cărți eveniment

Cum să crești și să îngrijești un dragon / Pinguinul și prietenii lui / Pirații / Ursulețul și prietenii lui /

Rao junior

Alice în Țara Minunilor
Călătorie spre centrul pământului
Călătoriile lui Gulliver
Colindă de Crăciun
Colț-Alb
Heidi
Insula comorii
Ocolul Pământului în 80 de zile
Robin Hood
Robinson Crusoe
Vrăjitorul din Oz

Rao pentru tineri

○ BLUE BALLIETT
Pe urmele lui Vermeer / Codul Wright

○ CLIVE BARKER
– seria „Abarat"
Cărțile Abaratului / Zile de magie

○ IAN BECK
Tom inimă-curată. Băiatul aventurier

○ HOLLY BLACK
Jertfa / Curajul

○ JOHN BOYNE
Băiatul cu pijamale în dungi

○ ANN BRASHARES
– seria „Frăția Pantalonilor Călători"
Pantalonii Călători / A doua vară a Pantalonilor Călători / Mereu în albastru

○ HERBIE BRENNAN
Războaiele împărăției de purpură
Împăratul de purpură

- EOIN COLFER
  - seria „Artemis Fowl"
  Artemis Fowl / Incidentul din Arctica / Codul infinitului / Aventuri cu Opal / Lista cu dorințe Supranaturaliștii
- JAMES FENIMORE COOPER
  Ultimul mohican
- JIM DAVIS
  Garfield ia proporții / Garfield mai mare decât viața / Garfield pe larg / Garfield se îngrașă Garfield ia cireașa de pe tort / Garfield supărare mare / Garfield stă acasă / Garfield păcălește cântarul / Garfield își pierde picioarele
- NANCY FARMER
  Casa scorpionului / Marea Trolilor
- ERIK L'HOMME
  - seria „Cartea Stelelor"
  Vrăjitorul Qadehar / Seniorul Sha / Chipul Umbrei
- ANTHONY HOROWITZ
  - seria „Alex Rider, superspionul adolescent"
  Stormbreaker / Academia Point Blanc Insula rechinilor / Lovitura vulturului Hotelul spațial Ark Angel / Scorpionul
- CYNTHIA KATOHATA
  Kira-Kira
- ADRIENNE KRESS
  Alex și comoara Wigpowder
- BRUCE LANSKY
  Bătrânețe, haine grele / Bolnav de dragoste La bine și la rău
- STEPHENIE MEYER
  Amurg / Lună nouă / Eclipsa / Zori de zi
- HENRY H. NEFF
  Tapiseria - Dulăul din Rowan
- CHRISTOPHER PAOLINI
  - Trilogia „Moștenirea"
  Eragon
  Eragon II: Cartea primului născut
  Eragon III: Brisingr
- GARTH NIX
  - Trilogia Vechiului Regat
  Sabriel
- MICHELLE PAVER
  - seria „Cronici din Ținuturi Întunecate"
  Frăția lupilor / Spiritul călător / Devoratorul-de-Suflete / Proscrisul
- CAROLINE PITCHER
  Prăjitura de la ora 11
- PHILIP REEVE
  Larklight / Starcross
- KATHERINE ROBERTS
  - seria „Cele șapte minuni"
  Prădarea Marii Piramide / Întâmplări din Babilon
  În căutarea Templului Amazoanelor / Mausoleul din Halicarnas / Blestemul din Olympia
- STATON ROBIN
  Napoleon și Betsy
- ANTOINE DE SAINT EXUPERY
  Micul prinț
- MICHAEL SCOTT
  Alchimistul, secretul nemuritorului Nicholas Flamel
- JONATHAN STROUD
  - Trilogia „Bartimaeus"
  Amuleta din Samarkand / Ochiul Golemului / Poarta lui Ptolemeu
- KATHERINA TAIKON
  Katitzi
- G.P. TAYLOR
  Stăpânul Umbrelor / Absintos Tersias
- LICIA TROISI
  - seria „Cronicile Lumii Pământene"
  Nihal de Pan / Misiunea lui Se
- MOONY WHITCHER
  Fetița Celei de a Șasea Luni / Nina și misterul Notei a Opta
  Nina și blestemul Șarpelui cu Pene / Nina și ochiul secret al Atlantidei
  Geno și Sigiliul Negru al doamnei Crikken
- E.B. WHITE
  Pânza lui Charlotte

CLUBUL CĂRȚII

RAO

CLUBUL CĂRȚII RAO are un nou regulament de funcționare, mai modern, mai eficient și mai adaptat nevoilor dumneavoastră, pus la dispoziția membrilor odată cu fișa de înscriere. Pentru detalii vă puteți informa din broșurile noastre sau scriindu-ne pe adresa:

CP CE- CP 23,
București;
e-mail: *club@raobooks.com*

sau accesând site-urile:
www.raobooks.com; www.rao.ro

Tiparul executat de
Grafica Veneta S.p.A.,
Trebaseleghe (PD), Italia

Pe Pământurile Libere situația este disperată și Tiranul pare de neoprit. Tânăra Nihal, ultimul jumătate-elf care a supraviețuit în Lumea Pământeană, călătorește împreună cu vrăjitorul Sennar, prietenul ei, în căutarea celor opt pietre ale unui talisman cu puteri nelimitate, cu care ar putea să pună capăt războiului. Fiecare dintre cele opt Pământuri ale Lumii Pământene ascunde într-un sanctuar tainic una dintre pietrele dedicate Spiritelor naturii: Apa, Lumina, Marea, Timpul, Focul, Pământul, Întunericul și Aerul. Dacă Nihal va reuși să găsească toate sanctuarele și să strângă laolaltă pietrele talismanului, va putea chema la adunare Spiritele și va putea anula orice formă de magie, inclusiv înfiorătoarele arme ale Tiranului.

rao
international
publishing
company

ISBN 978-973-103-920-6

9 789731 039206

www.rao.ro
www.raobooks.com